"Rechtstreeks" jaargang 14. Nr. 1 - januari 2017

RECHTSTREEKS

Van de redactie

Een nieuw jasje

Deze maand:

1 **Van de redactie**

2 **Aanbidding**

4 **Verslag Chinareis**

6 **Epafras**

7 **De kleur en het materiaal purper**

8 **Het Hooglied**

9 **Reply**

10 **Sion, de stad van de grote Koning**

Als dit nummer verzonden wordt, staan we op de drempel van het nieuwe jaar. We hebben volgens onze westerse begrippen het oude jaar bijna afgesloten, en hebben het gevoel dat we even terug moeten kijken naar wat er dit jaar is gebeurd. Dat kunnen blijde en verdrietige dingen zijn geweest. Eén ding is zeker, dat de Heer ons in al onze belevenissen heeft willen bijstaan. We zijn Hem dankbaar ervoor.

De gebeurtenissen in de rest van de wereld kunnen ons verontrust hebben. Want er waren genoeg schokkende gebeurtenissen en gevoelloze terroristische acties. We houden ons hart vast als we zien wat er allemaal over de mensen is heengekomen. Niemand lijkt een pasklaar antwoord op de moeilijkheden te hebben. En tegelijk kiest men zelf personen die oplossingen lijken te bieden, waaruit ook weer ontevredenheid voortkomt als een bepaalde keuze het niet wint. Pas geleden hoorde ik dat men wilde dat er een sterke man zou opstaan, die de steeds verder verbrokkelende eenheid bij elkaar zou kunnen houden. Want intern in de landen afzonderlijk en in Europa als een geheel, knarst alles in zijn voegen.

Uit de Bijbel weten we dat het zo moet gaan. Het is het beeld van Daniël 2. De voeten van dit beeld bestonden deels uit leem en deels uit ijzer. Sommige landen kun je bestempelen als leem, dat door versnippering uit elkaar valt. En sommige landen verharden en worden met ijzeren hand geregeerd door een één-partij-stelsel. Zou het er in 2017 van komen dat er een macht komt die orde op zaken stelt? Dit houdt echter wel in dat Europa dan een heel ander dictatoriaal uiterlijk zal krijgen, geen democratisch jasje meer.

Als we zo op die drempel staan, mogen we ook vooruit kijken. Zo'n nieuw begin is vaak aanleiding voor een goed voornemen. Daniël nam zich in zijn hart ook iets voor (Dan. 1:8). Het was voor hem geen nieuw jaar, maar wel een grote verandering in zijn leven. Het is mooi als wij zo in het leven zouden staan als Daniël, speciaal in de snel veranderende situatie in de wereld. Opdat wij met een voornemen van het hart bij de Heer zullen blijven.

Want de wereld is niet ons thuis. Ons thuis is bij de Heer, die spoedig zal komen om allen die in Hem geloven op te nemen in Zijn heerlijkheid. Wij zijn niet van deze wereld, zoals Hij niet van de wereld was (Joh. 17:16). Wij hoeven hier niet te strijden en het zwaard op te nemen (Joh. 18:11). Want de wereld ligt onder het oordeel en voor menselijke regeringen is het einde nabij. De Steen zonder mensenhand losgemaakt, zal het beeld dat Daniël beschrijft vergruizelen. Maar eerst zal de Heer komen voor de gemeente en Hij zal ons ook nieuwe, witte kleding geven.

Om deze overdenking af te sluiten: al langere tijd wilden we de layout, het jasje van Rechtstreeks aanpassen. We hopen dat het geheel nu weer een poosje mee kan en dat het u bevalt. De pijl op de voorpagina is verdwenen, de kopjes zijn iets anders. Een hartelijke groet van de redactie. Wij wensen u met uw familie een gezegend nieuw jaar. Namens de redactie, Jan Paul Spoor

OudeSporen Deel 2

W.J. Hocking

Aanbidding

Een welriekend lofoffer

Exodus 30:34-38; Johannes 4:19-24; Openbaring 4:10-11; 5:8-10

De dank van de geredde Samaritaan

U denkt misschien dat dit te moeilijk voor u is, en dat we dit niet kunnen bereiken in onze diensten. Het gaat echter niet om de inspanning van een enkel uur, maar van een mensenleven. En zouden we alleen kunnen aanbidden als we aan het eind van de reis komen, en gerijpt en vergrijsd zijn? Dat is niet zo. We vinden in Lucas 17:12-19 nog een voorbeeld van aanbidding uit Samaria, niet uit Judea. De Samaritanen hadden niet zoals de Joden hun bijzondere voorrechten misbruikt en hun eerstgeboorterecht verkocht en zichzelf overgegeven in slavendienst.

De tien melaatsen waren genezen door het woord van de Heer. Hij had ze weggezonden om zich aan de priesters te vertonen en de offeranden te brengen die Mozes had bevolen. Laat ze naar Jeruzalem gaan en daar hun offers brengen. Laat ze als aanbidders in Israël de offeranden brengen, die Mozes heeft geboden. Zo gingen de melaatsen heen, maar terwijl ze heengingen werden ze genezen. Eén van hen keerde daarop terug en viel neer aan de voeten van de Heer, om Hem te danken. Hier hebben we het voorbeeld van iemand die de ware plaats van aanbidding heeft gevonden. Niet in Jeruzalem, niet op de berg Gerizim, maar aan de voeten van de Heer Jezus! Een plaats waar berouwvolle zondaars terechtkunnen, en ook aanbiddende gelovigen. Aan de voeten van de Heer was deze man absoluut op zijn plek, en daar aanbad hij in geest en waarheid. Hij werd geleid door de Heilige Geest om de weg te vinden maar de enige heilige plaats op aarde, die verschilde van de concurrerende centra: Jeruzalem en de berg Gerizim. De ware heilige plaats was daar waar de Heilige en Rechtvaardige Zich bevond, waar Zijn voeten stonden. De Samaritaan viel daar voor Hem neer en hij dankte Hem. Zijn hart was vol dankbaarheid en hij vond de juiste plek om uitdrukking eraan te geven, namelijk aan de voeten van de Heer.

Christus is het Middelpunt van de aanbidding in deze tijd. Geen hogere plaats is hiervoor dan aan Zijn voeten. Net zoals Hij de enige offerande is, is Hij het levende Middelpunt van Gods volk op aarde. Hij opent de toegang tot het heilige der heiligen in de hemel. Hij is in de hemel verhoogd, en door Hem hebben wij de toegang door één Geest tot de Vader. Zeg niet dat u niet kunt aanbidden. Denk niet dat het boven uw begrip uitgaat. Ga met uw dank naar Hem toe en u zult zien wat ware aanbidding is. Deze man stelde in zijn eenvoudige geloof het woord van de Heer Jezus boven dat van ieder ander mens op aarde. Inderdaad was hij geen Jood, en daarom was het te begrijpen dat hij niet naar Jeruzalem ging. Maar als Samaritaan had hij zijn *eigen* priesters en zijn *eigen* plek van eredienst. Toch ging hij niet daarheen! Het woord van Christus had zijn hart geraakt en het bracht hem, als een dankbaar mens voor wat hij had ontvangen, aan Zijn voeten. Hij was gereinigd van zijn melaatsheid en dat was de oorzaak van de vreugde waarvan zijn gereinigde lippen getuigden.

De Samaritaan toonde niet alleen zijn dankbaarheid jegens de Heer, maar zijn daad hield ook de erkenning in van de heilige Persoon van de Heer. Dat was de kern ervan. Daarom verliet hij de anderen, zijn negen vrienden, en wierp hij zich spontaan aan Jezus' voeten. De Heer mist de andere negen: *"Zijn niet de tien gereinigd? Waar zijn echter de negen?"* Zij hadden gekregen wat zij wensten, maar zij gaven niet zoveel om Hem die hun de genezing had geschonken, dat zij om die reden terugkeerden om Hem te bedanken. Ik doe daarom een beroep op u. Wat hebt u, dat u niet van God hebt ontvangen door Jezus Christus, onze Heer? Wat is uw antwoord op die genade? Behoort u tot de vele christenen, die zich afwenden van Christus, het ware Middelpunt van aanbidding op aarde? Of werpt u zich neer aan Zijn voeten om Hem te geven waarnaar Hij verlangt? Want Zijn liefhebbende hart kijkt uit naar een antwoord op Zijn blijvende liefde, nu net zoals toen. Hoe zal Hij het vinden, als Zijn liefde niet wordt gewaardeerd? Wat een verdriet betekent deze onverschilligheid voor Hem. Denk aan Zijn tranen over Jeruzalem!

We moeten steeds oog hebben voor de rechten van de Heer Jezus Christus in dit opzicht. Wij moeten Hem *aanbidden*. We hebben gedacht aan de Heilige Geest, die op de Pinksterdag is gegeven en die in ons woont, zodat het levende water opspringt uit de bron in ons binnenste. En er ook rivieren van verfrissing van ons uitstromen naar de mensen om ons heen (Joh. 4:14; 7:38).

De Vader aanbidden

Nog enkele opmerkingen over Johannes 4. De Heer spreekt over het aanbidden van God de Vader. *"God is een geest, en wie Hem aanbidden, moeten Hem aanbidden in geest en waarheid".* En verder: *"de Vader zoekt zulke personen die Hem aanbidden"*. Wat betekent dit? God is nu als Vader geopenbaard door Jezus Christus, en door Hem alleen (Joh. 1:18). Hoe zou het ook anders kunnen? Wie anders zou ons de onuitsprekelijke liefde van Gods hart voor mensen kunnen verklaren? Wie zou deze heilige geheimen van eeuwigheid af kunnen onthullen? Wie zou schuldige zondaars kunnen aannemen en in de armen van de Vader kunnen brengen? Alleen de Zoon Zelf was hiertoe in staat. Daarom zijn wij, die door Christus deze

liefdevolle Vader hebben leren kennen, in staat Hem in geest en waarheid te aanbidden.

De Israëlieten waren al erkend als Gods volk, maar zij bleven op een afstand staan en konden niet dichterbij komen. Hun zonden vormden ook een last voor hun geweten, als zij dachten aan de heiligheid van God. Daarom konden zij alleen aanbidden door middel van de priesters, die hun offers op het brandofferaltaar aan God aanboden. Maar in hun godsdienstige gebruiken aanbaden zij een God die ver van hen verwijderd was. De eredienst van de Joden was niet de aanbidding van de *Vader*. Maar wat betekent dan deze nieuwe aanbidding? Allen die geloven in de naam van de Zoon ontvangen het eeuwige leven, dat ons in een levende verbinding brengt met God de Vader. In Christus Jezus blijven wij ook bewaard in het genot van Zijn liefde. Wij hebben de zekerheid – hoe donker de dag ook is, hoe moeilijk de tijd, hoe vijandig de wereld – dat ondanks alles Gods liefde onveranderlijk is. Ze is zeker in Christus Jezus, onze Heer. Hoe ver wij eens ook van Hem verwijderd waren, wij zijn nu nabij gebracht door het bloed van Christus. We kunnen niet nog dichterbij komen.

Door de kennis van die intieme liefde zoekt de Vader aanbidders om Hem zo te aanbidden. Denk eens aan het handelen van de Vader. De Heer Jezus gaf ons een gelijkenis over Zichzelf als de Herder, die op weg gaat om het schaap te zoeken dat verloren was. Hij gaf ook een gelijkenis over de Geest, in het beeld van de vrouw die de verloren penning zocht om die aan zijn eigenaar terug te geven. De Zoon zocht, en de Geest zocht (zie Luc. 15). De vleesgeworden Zoon is gekomen om te zoeken en te redden wat verloren was. De Geest werkt op een onzichtbare wijze, en Hij gebruikt alle middelen om mensen tot Christus te trekken. Maar hier in Johannes 4 hebben we nog een andere gedachte. De Vader zoekt ook! We zijn blij dat de Herder ons zocht en we zingen er graag over dat Hij ons vond en naar huis bracht. We zijn ook blij dat de Geest ons gevonden heeft en tot Christus gebracht heeft. Maar denken we wel eens eraan dat de Vader aanbidders en aanbidding zoekt? Hij dwingt ons niet door te zeggen: U zult nooit in de hemel komen, als u Mij niet aanbidt. Of: Ik zal u de dingen voor het dagelijks leven onthouden, als u Mij niet aanbidt. Hij zoekt onze aanbidding op grond van Zijn liefde, die wij mogen kennen en genieten. En de genade die spreekt uit de vraag van de Vader, zou ons niet onverschillig mogen laten.

Het is bekend dat christenen de samenkomst tot aanbidding soms een saaie of vermoeiende zaak vinden. Maar ondertussen blijft de Vader aanbidders zoeken die Hem aanbidden in geest en waarheid. Ik leg het mezelf en u voor: Beantwoord ik aan dat wonderbare zoeken? Ben ik een aanbidder in geest en waarheid, en heeft Hij mij al gevonden? Aanbid ik Hem op de manier en in de mate die Hij van mij mag verwachten?

Het reukwerk als beeld van aanbidding

Een oudtestamentisch voorbeeld van aanbidding vinden we in Exodus 30. Het heilig reukwerk tekent het hoogste doel van de aanbidding, zoals het in het Oude Testament bekend was. In de verzen 34 tot 38 vinden we het goddelijke voorschrift voor de bereiding ervan. Ik zal niet alle bijzonderheden behandelen, maar alleen de hoofdlijnen aangeven. Het zal ons helpen ons thema beter te begrijpen. In het licht van het Nieuwe Testament zijn de bestanddelen van het reukwerk heel leerzaam voor ons. Dit brengt de aanbidding binnen het bereik van de jongste gelovige. De reden hiervan is dat alle bijzonderheden slechts van één Persoon spreken, en dat is Jezus Christus, die iedereen kent die eeuwig leven heeft ontvangen (Joh. 17:3).

Onze Heer openbaarde niet aan de Samaritaanse vrouw dat het welriekende offer van dank en aanbidding door Hemzelf aan de Vader moest worden gebracht. Deze waarheid vinden we elders (Hebr. 13). Dit beeld is volledig vervuld in het grote tegenbeeld, de Heer Jezus Christus Zelf. Een enkele blik zal ons overtuigen van de wijsheid van deze voorziening voor de aanbidding. Laat ik mijzelf als voorbeeld nemen. Wat ben ik in staat om te doen, te zijn, te zeggen of te denken, zodat ik kan verwachten dat God het zal aannemen en een welbehagen erin zal vinden? Kan ik dat bereiken door afstand te doen van de wereld, door mijzelf ontberingen, boetedoening en tuchtiging op te leggen en tot een hoge graad van heiliging op te klimmen? Kan ik zo aannemelijk voor God worden? Is dat uw opvatting over aanbidding? Zo ja, wees er dan van overtuigd dat al die inspanningen tevergeefs zijn.

We weten dat de aanbidding in ons leven voor alles rein zal moet zijn, niet het resultaat van ons eigen ik. Alles van onszelf is ongeschikt voor de aanbidding in geest en waarheid. De Heer Jezus Christus is de enige Persoon, die onverdeeld tot Gods welbehagen is geweest. En als ik door genade Zijn eigendom ben en in de tegenwoordigheid van de Vader kom, mag ik mijn verrukking, voldoening en absolute genegenheid voor Hem tot uitdrukking brengen. Ik heb een volkomen vertrouwen in het werk van de Zoon en ik mag uit de grond van mijn hart tegen de Vader zeggen, dat niemand te vergelijken is met Zijn Zoon, onze Heer Jezus Christus. Ik ben me bewust van mijn zwakke kennis van Zijn Persoon. Maar toch weet ik dat ik in Hem iets zie, wat ik nergens anders zie. En het zien van die verheven heerlijkheid en uitmuntendheid brengt mij voor Gods aangezicht om Hem dat te vertellen. Is dat geen aanbidding? Ik eer, aanbid en verheerlijk de Heer Jezus, zoals ik niemand anders doe. En ik zie dat mijn hart in overeenstemming is met Hem die zit op de troon. God de Vader heeft Zijn Zoon daar geplaatst, omdat niemand anders waardig is te zitten aan Zijn rechterhand in de hemel. Ik weet ook dat de Heer Jezus Christus waardig is om daar plaats te nemen. Is die aanbidding niet aangenaam voor de Vader? Doordat de voortreffelijkheid van Christus het kenmerk ervan is, worden ook jonge gelovigen erdoor tot aanbidding gebracht.

Een enkel woord nog over het welriekende reukwerk. God had zorgvuldig aan Mozes voorgeschreven dat hij *vier* bijzondere specerijen moest nemen, en er werd nadrukkelijk bij gezegd dat hij een gelijk gewicht van elke specerij moest nemen (Ex. 30:34). Ze moesten bij elkaar worden gevoegd om het een zuiver en heilig reukwerk te laten zijn. Mozes moest een mengsel maken van deze vier specerijen. Laten we nagaan hoe dit met eerbied op onze Heer Jezus Christus kan worden toegepast. Als ik in de tegenwoordigheid van God kom om te aanbidden, en ik spreek over de Heer Jezus Christus, dan moet ik met zorgvuldigheid spreken. Ik moet over Hem niet denken of spreken, zoals ikzelf wil. Ik denk en spreek immers over Iemand die de engelen niet begrijpen, en die alleen door de Vader wordt gekend en begrepen. Als ik over de Heer Jezus spreek, moet datgene wat ik tot de Vader zeg, tot Zijn eer en verheerlijking zijn.

Najaar 2016

Verslag Chinareis

Door Ger en Willy de Koning (Deel 2 van 4)

Wenzhou

We hebben in Wenzhou onder het eten nog kennis gemaakt met een echtpaar afkomstig uit Maleisië.

Zij hebben huwelijkspastoraat gegeven aan een groep oudere gelovigen die daar was. Zij wonen nu zes jaar in Beijing. Toen ze hoorden dat wij daar nog zouden komen, hebben ze ons uitgenodigd ook bij hen te komen. Ze wonen in een gebied waar een aantal universiteiten is en willen hen graag bereiken met het goede nieuws. We waren benieuwd of we hen zouden kunnen bezoeken en wat de Heer met dit contact wilde.

Het afscheid vrijdagmorgen gaf weer een weemoedig gevoel. Je bouwt een band met hen op. C. wil graag dat we volgend jaar terugkomen om de brief aan de Galaten met de jonge mensen die er dan zijn door te nemen. Dit commentaar is een tijdje geleden ook vertaald. Het moet nu nog worden doorgelezen om de vertaling waar nodig te verbeteren. Als dat klaar is, kan het in boekvorm ter beschikking worden gesteld en ook worden verspreid.

We hebben afscheid genomen van Thomas nadat we de Heer hebben gedankt voor de tijd die we Hem hier samen mochten dienen. Ook hebben we gevraagd of Hij duidelijk wil maken of dit volgend jaar weer kan, als Hij nog niet is gekomen. Thomas heeft ook een druk programma. Twee andere gebedspunten waren (en zijn) een nieuw bezoek aan een plaats in het noordoosten, waar we samen twee keer zijn geweest, en het organiseren van een conferentie voor ‘leiders’ in de gemeente. Thomas vertelde dat er groot gebrek is aan bekwaam leiderschap – ofwel oudsten of opzieners – in de gemeenten in China. Het gaat er niet om ze aan te stellen, maar om broeders hun verantwoordelijkheden te laten zien en te laten nemen aan de hand van wat de Schrift daarover zegt onder andere in 1 Timoteüs 3 en Titus 1 en daarin te stimuleren.

Shanghai

Zaterdag en zondag en maandagmorgen (1 tot 3 oktober) zijn we in Shanghai geweest. We wilden daar graag zijn om met gelovigen samen te komen en de dood van de Heer te verkondigen. We waren daar twee jaar geleden ook. Dit keer viel ons bezoek samen met een kleinschalige conferentie van zondag tot en met dinsdag. Die kon worden gehouden vanwege de nationale feestdagen die elk jaar van 1 tot 7 oktober worden gehouden. Het onderwerp was de geloofshelden uit Hebreeën 11. Een broeder uit Singapore heeft de inleidingen gehouden. Na elke inleiding was er een groepsbespreking. We hebben vier inleidingen kunnen meemaken die ons hebben bemoedigd in het leven in geloof. Er is op gewezen dat we allemaal een geloofsheld kunnen zijn als we ons geloofsvertrouwen werkelijk op God stellen.

Het was verfrissend om verschillende oude en nieuwe aspecten van het geloof van deze helden te horen. Wat wij ons bijvoorbeeld nog niet zo hadden gerealiseerd, is dat Abel schapen hield alleen om ze te offeren. Vlees is namelijk pas in Genesis 9:3 door God aan de mens tot voedsel gegeven. Over het geloof van Sara in de belofte van een zoon, vinden we in Genesis toch een aanwijzing. Er staat dat zij bij de aankondiging van de geboorte ontkende dat ze had gelachen, maar direct erna staat dat zij ‘bevreesd’ was (Gen. 18:15). Deze vrees is het begin van haar geloof. Het vrezen van God is het begin van de wijsheid.

Behalve een vernieuwing van eerdere contacten hebben we ook nieuwe contacten uit China en enkele andere landen opgedaan. Een broeder uit India vertelde dat hij met zijn gezin door de Heer naar China is geleid. Hij woont er nu twee jaar en geeft les aan een school in de buurt van Shanghai met het doel daar het goede nieuws te brengen. Ook zijn we geholpen aan een adres in Beijing waar we gelovigen kunnen ontmoeten.

Harbin

Maandagmiddag zijn we naar Harbin gegaan. Daar werden we opgewacht door drie zusters van de ogbs, van wie er twee bij ons vorige bezoek aan Harbin hadden ontmoet. De derde was de vertaalster. Zij bleek een jaar geleden bekeerd te zijn en de Heer had haar naar deze school geleid. Haar onbekendheid met het Boek heeft ze grotendeels gecompenseerd met haar enthousiasme om iets voor de Heer te doen. Voor mij was het een uitdaging zo eenvoudig mogelijk te spreken en veel uit het Woord te citeren. Daar kun je toch het gemakkelijkst naar verwijzen.

Toen we bij ons onderkomen aankwamen, moesten we weer heel behoedzaam en ook zwijgend naar binnen. Het was een flatgebouw met een trappenhuis. Net als in Wenzhou was het op de bovenste verdieping, met dit verschil dat hier allemaal andere mensen woonden, onder wie heel nieuwsgierige. Een ander uiterlijk en een andere taal zou zeker de nodige vragen oproepen en voor problemen kunnen zorgen. Met het oog op het

onderwijs hadden ze een grote zolderkamer als leslokaal ingericht. De deelnemers aan de studies kwamen daarheen, zodat wij niet naar buiten hoefden om naar hen te gaan. We moesten weer voorzichtig zijn en drie dagen binnen blijven.

Toen we de eerste dag 's morgens de kamer binnenkwamen, was die gevuld met zo'n 25 jongere en oudere gelovigen. Ze wilden graag meer van Gods Woord leren kennen. Dat is wel gebleken. Het was een genot om met hen Gods Woord te delen. Na een paar inleidende vragen was duidelijk dat ze al aardig wat van Gods Woord kenden. De vertaalster zag tegen haar taak op. De Heer heeft geholpen. De hele groep heeft nog spontaan voor haar gebeden toen ze op een bepaald moment om gebed vroeg omdat ze zich aangevallen voelde door de duivel. Het was mooi om dat mee te maken. De indeling van de dag was gelijk aan die in Wenzhou. De Heer heeft genade gegeven om veel uit Zijn Woord door te geven. Het is mooi om elke tekst of gedeelte door allen gezamenlijk te horen lezen. Ze vonden de vele verwijzingen een verrijking van hun omgang met het Woord.

Ook hier hebben we de brief aan de Romeinen met elkaar besproken. Hun betrokkenheid bij de studies was groot. Hoewel het verschil in cultuur groot is, is weer duidelijk geworden dat de Chinezen in wezen precies dezelfde natuur hebben als Nederlanders. Toen ik vroeg wat voor hen een afgod is, riepen ze in koor: geld. Hun antwoord op mijn vraag wat zij het eerste doen als ze wakker worden (behalve misschien hun ogen open doen en zich wassen), was: kijken op WeChat (Chinese WhatsApp, waarmee zo'n beetje alle Chinezen met elkaar in contact staan) of ze een bericht hebben. Het is herkenbaar. Toen ik pas een e-mailaccount had, moest ik na enige tijd ook bij mijzelf constateren dat ik eerst ging kijken of ik nieuwe mails had voordat ik ging lezen en bidden en heb dat moeten belijden. Als de Heer prioriteit heeft, zullen we de dag met Hem beginnen, zoals de Heer Zelf ook de dag begon met te luisteren naar Zijn Vader (Jes. 50:4-5).

We hebben ook hier met elkaar over de Heilige Geest gesproken. Hier bleek niemand te zijn die tot de Geest bad. Verder bleek dat het punt van de uitverkiezing niet duidelijk was. De Calvinistische leer van de dubbele uitverkiezing – die inhoudt dat God zowel uitkiest wie behouden wordt als wie verloren gaat – is een hardnekkige dwaling. Het lijkt toch ook zo logisch: als er een uitverkiezing tot het eeuwige leven is, moet er ook een uitverkiezing tot het eeuwige oordeel. De Schrift leert echter dat God mensen uitkiest om behouden te worden en dat een mens verloren gaat omdat hij zich niet wil bekeren. Het is niet te beredeneren, maar wel in het geloof te aanvaarden. Na de uitleg erover is het voor hen veel duidelijker geworden.

Na afloop van de studies mochten we donderdagavond, nadat het donker was, onze 'schuilplaats' verlaten. Ze hebben ons eerst de verblijven van de b-schoolleerlingen laten zien. Die zijn in een andere flat op dezelfde binnenplaats. Er kamers voor jongeren en kamers voor ouderen. De jongeren waren op dat moment bezig met het programma voor die avond: van 19:00 tot 22:00 uur persoonlijke b-studie en gebed. De ruimten zijn heel eenvoudig en ze zorgen per afdeling zelf voor hun eten. De korte ontmoetingen op die avond waren waardevol voor ons. Het is bemoedigend te zien hoezeer ze de wil van God willen leren kennen en doen. Daarna zijn we nog even naar het centrum van Harbin gegaan.

Vrijdagmorgen hebben we afscheid genomen. We moesten volgend jaar zeker terugkomen. De vraag was al waarover ik dan studies zou gaan geven. We zullen zien wat de Heer duidelijk maakt, zowel voor het terugkomen als voor het onderwerp. Het zal oktober of november worden, als de Heer nog niet is gekomen en Hij de deur opnieuw opent.

Een Chinese maaltijd

Hugo Bouter

Epafras

Over een apostel en een medestrijder

‘Zo hebt u het geleerd van Epafras, onze geliefde medeslaaf, die een trouw dienaar van Christus voor u is, die ons ook uw liefde in de Geest bekend heeft gemaakt’.

‘U groet Epafras, die één van u is, een slaaf van Christus Jezus, die altijd voor u strijdt in de gebeden dat u mag vaststaan, volmaakt en ten volle verzekerd in de hele wil van God. Want ik getuig van hem, dat hij veel moeite doet voor u en voor hen in Laodicea en hen in Hiërapolis’.

Kolossenzen 1:7-8; 4:12-13

‘U groeten Epafras, mijn medegevangene in Christus Jezus, Marcus, Aristarchus, Demas en Lucas, mijn medearbeiders’.

Filemon: 23-24

Vriendelijk

Als Paulus schrijft aan de gemeente te Kolosse, die samenkwam in het huis van Filemon, zijn er ook enkele van zijn medewerkers die hen laten groeten. Hierdoor wordt de band van de onderlinge christelijke gemeenschap tot uitdrukking gebracht en versterkt. Het toont de zorg die de leden van het lichaam van Christus voor elkaar mogen hebben. Een studie van het leven van Paulus’ medewerkers en wat over hen in de brieven wordt opgemerkt, is dan ook nuttig en leerzaam. Zo toont het voorbeeld van Epafras (zijn naam betekent: ‘vriendelijk’) ons wat de dienst van een evangelist en gemeenteplanter zoal inhoudt.

Trouw

Uit Kolossenzen 1:7-8 blijkt dat Epafras als ‘een trouw dienaar van Christus’ zich had ingezet om het goede nieuws van Gods genade in Kolosse te prediken, en zo was de waarheid van het evangelie tot hen gekomen. De apostel Paulus kende hen niet persoonlijk, hij had daar niet gewerkt zoals bijvoorbeeld in Efeze. Maar door de berichten die hij van zijn mededienstknecht had gehoord, wist hij toch voldoende om voor hen te kunnen bidden. Hij streed zelfs intensief voor hen in het gebed, opdat zij zouden groeien in geestelijk inzicht en Christus beter zouden leren kennen, in Wie al de schatten van wijsheid en kennis verborgen zijn (Kol. 2:1-5). Hun welzijn ging hem aan het hart.

Eén van hen

Het is duidelijk dat Epafras veel heeft betekend voor de christenen te Kolosse, waar hij had gewoond en gewerkt. Hij hoorde bij de gemeente daar, hij was ‘één van hen’ (Kol. 4:12). Uit de brief aan Filemon, die in dezelfde tijd is geschreven, weten we dat Epafras toen een medegevangene was van de apostel in Rome (Fm:23). Maar hij was hen niet vergeten en zelfs in zijn gevangenschap dacht hij voortdurend aan hen. Evenals Paulus streed hij altijd voor hen ‘in de gebeden’ (Kol. 4:12), opdat de Kolossenzen zouden vaststaan in het geloof en als geestelijk volwassen christenen ‘ten volle verzekerd zouden zijn in de hele wil van God’. Paulus gaf een goed getuigenis van zijn medewerker, die veel moeite voor de gelovigen te Kolosse en ook elders had gedaan (Kol. 4:13). Andere vertalingen zeggen dat hij ‘veel ijver’ voor hen had. Van de Heer Zelf lezen we dat de ijver voor Gods huis Hem verteerde (Joh. 2:17).

Onvermoeibaar strijder

Het voorbeeld van Epafras heeft ons dus veel te zeggen, vooral als we hem zien als evangelist en gebedsstrijder. De geestelijke strijd wordt op meerdere fronten gevoerd, we hebben allemaal te strijden met de duivel, de wereld en het vlees. Het ging in Kolosse echter om de invloed van dwaalleraars, die de gelovigen het zicht op Christus als het Hoofd wilden benemen (Kol. 2:19). Zonder de wapenrusting van God zijn we machteloos in de strijd, zoals Efeziërs 6 ons laat zien. De geestelijke strijder heeft zelfs niet voldoende aan zijn wapenuitrusting, hij moet ook ‘te allen tijde bidden in de Geest met alle gebed en smeking’ (Ef. 6:18). Dan handelt hij pas als een ‘goed soldaat van Christus Jezus’ (2 Tim. 2:3).

Tot slot enkele vragen:

1. Zijn wij vriendelijk zoals Epafras en bereid om de blijde boodschap uit te dragen?
2. Hebben we er iets voor over: inspanning, moeite en misschien gevangenschap?
3. Strijden we in het gebed voor de gelovigen, niet alleen voor hen die wij persoonlijk kennen, maar ook voor hen van wie wij horen of over wie wij lezen?
4. Delen wij onze zorgen ook met andere bidders? Dezelfde Heer die ons toeroept: ‘Welkom in de strijd!’ is ook machtig ons overwinnaars te maken tot eer van Zijn naam!

WoordStudie

Gerard Kramer

De kleur en het materiaal purper

Wat was purper eigenlijk?

Purper was allereerst een kleurstof. Later duidde men ook het door purper gekleurde textiel ermee aan. De Feniciërs, die woonden in wat wij tegenwoordig Libanon noemen, waren degenen die op grote schaal de kleurstof purper verkregen uit de door hen gevangen purperslakken. De gebroken schalen die aan dit werk herinneren, zijn nog altijd te vinden in de ruïnes van de beide purpersteden van de oudheid, Tyrus en Sidon. Onder de schaal van deze slakken bevindt zich een klier die een lichtgeel vocht afscheidt, dat – als aan het zonlicht wordt blootgesteld – verschillende tinten aanneemt, van rood tot blauwachtig, afhankelijk van de soort slak. Met deze kleurstof verfde men wol, katoen en linnen. Deze klieren werden uit de purperslakken gesneden en vervolgens drie dagen in het zout gelegd. Vervolgens werd de zo ontstane massa van onreinheden gezuiverd en door deze te koken ingedikt tot een zestiende van het oorspronkelijke volume. Aan het uiteindelijk gewonnen eindproduct werd honing toegevoegd om de houdbaarheid te vergroten.

Voor het verkrijgen van één pond verfmassa moeten maar liefst dertigduizend purperslakken opgedoken worden! Deze leveren samen maar vier gram zuivere kleurstof op. De geverfde stof was dan ook tien tot twintig keer zo duur als een hoeveelheid goud van hetzelfde gewicht. Slaven doken, verzwaard met een steen, de diepte in, op dezelfde manier als waarop men nog steeds natuurlijke parels naar boven haalt. Het sterftecijfer onder deze slaven was hoog: hun skeletten zijn te vinden tussen de schelpen. Tegenwoordig wordt de zuivere kleurstof nog in kleine hoeveelheden gewonnen tegen een marktprijs van 2500 euro per gram.

Omdat de Feniciërs zoveel kolonies hebben gesticht, hebben zij deze bijzondere industrie verspreid over vrijwel de hele kust van de Middellandse Zee. De stad Tyatira werd er beroemd door, en de wolververs waren er zeer invloedrijk. De kleurstof is door de Feniciërs ook al vroeg naar Egypte gebracht. Daardoor vinden we deze ook in de beschrijving van de tabernakel. Daar wordt ook al onderscheid gemaakt tussen de verschillende soorten purper, namelijk blauwpurper en roodpurper.

Wie droegen purper?

Vanwege de hoge prijs was het dragen van purper voorbehouden aan welgestelde en hooggeplaatste mensen. Romeinse senatoren hadden purperen stroken aan hun toga. Julius Caesar (100 - 44 v. Chr.) was de eerste die zijn waardigheid onderstreepte door zich in een volledig purperen toga te hullen. De keizers volgden zijn voorbeeld. Anderen mochten geen toga dragen. Wie dat toch deed, werd verdacht van het plannen van een staatsgreep. Voor vrouwen maakte men echter een uitzondering: rijke vrouwen die purper droegen beschouwde men niet als staatsgevaarlijk.

Hieronder volgt een overzicht van de woorden in het nieuwtestamentisch Grieks, die iets met purper te maken hebben:

Porfura

Dit woord duidt zowel concrete purperen kleding als het materiaal purper aan:

Marcus 15:17 ‘En zij deden Hem een purperen mantel om en na een doornenkroon gevlochten te hebben, zetten zij Hem die op en begonnen Hem te begroeten: Gegroet, koning der Joden!’

Lucas 16:19 ‘Nu was er een rijk mens, en hij ging gekleed in purper en fijn linnen en vierde elke dag schitterend feest’.

Openbaring 18:12 ‘(...) koopwaar van goud, van zilver, van edelgesteente en van parels; van fijn linnen, van purper, van zijde en van scharlaken’.

Porfurous

Ook dit woord duidt zowel concrete purperen kleding als het materiaal purper aan:

Johannes 19:2, 5 ‘een purperen mantel’, parallel van Marcus 15:17.

Openbaring 17:4 ‘(...) en de vrouw was bekleed met purper en scharlaken’.

Openbaring 18:16 ‘Wee, wee de grote stad, die bekleed was met fijn linnen, purper en scharlaken’.

Porfuropoolis

Dit woord, dat ‘purperverkoopster’ betekent, komt maar eenmaal in het Nieuwe Testament voor:

Handelingen 16:14 ‘(...) een vrouw genaamd Lydia, een purperverkoopster van de stad Tyatira’.

Deel 25

Ger de Koning

Het Hooglied

De hoogste taal van de liefde

‘De vijgenboom brengt zijn jonge vruchten voort, de bloeiende wijnstokken geuren. Sta op, Mijn vriendin, en kom, Mijn allermooiste! Mijn duif in de kloven van de rots, in de schuilplaats van de bergwand, laat Mij uw gedaante zien, laat Mij uw stem horen. Want uw stem is zoet en uw gedaante is bekoorlijk’ (Hooglied 2:13-14).

Nog eens: Sta op en kom!

Na de winter, de tijd van de beproeving, komen de vruchten. Naast de bloemen die zich op het land laten zien (vers 12), zien we ook ‘de vijgenboom’ en ‘de bloeiende wijnstokken’ (vers 13). De jonge vijgjes tonen aan dat het lente is en dat de zomer in aantocht is (Matt. 24:32). De vijgenboom stelt de gerechtigheid voor. Adam en Eva hebben na hun val in de zonde hun naaktheid voor God willen bedekken met schorten van vijgenbladeren (Gen. 3:7). Deze zelfgemaakte schorten vormen voor God echter geen bedekking. Er is geen enkele eigengerechtigheid die voor God geldt als bedekking voor de zonde. Israël heeft geprobeerd zijn eigengerechtigheid voor God op te richten en het gevolg was dat het zich hierdoor niet aan de gerechtigheid van God heeft onderworpen (Rom. 10:3). De enige gerechtigheid die voor God geldt, is de gerechtigheid die door Christus is bewerkt op het kruis en waaraan de mens deel krijgt door het geloof (Rom. 10:4). Op grond van het geloof in die gerechtigheid kan Gods volk in het komende Vrederijk voor Gods aangezicht de zegen genieten.

Het gevolg daarvan is vreugde. Dat zien we in het beeld van de bloeiende wijnstokken (Richt. 9:13; Ps. 104:15). Een bloeiende wijnstok heeft de belofte van een overvloedige oogst aan druiven, ofwel aan vreugde. De druiven zijn er nog niet, maar de geur wordt al geroken. Zo is het ook met de gelovige die een tijd van beproeving achter de rug heeft. Hij verkeert niet meer in nood, er is bevrijding, en dat is aan hem te zien. Er is rust en vrede in zijn leven gekomen. Het zal niet lang duren, of hij zal zijn vreugde daarover uitbundig uiten. Hij zal ervan getuigen hoe de Heer hem heeft verlost uit zijn nood en wat een vreugde zijn hart vervult om wat de Heer heeft gedaan.

De schrijver van de brief aan de Hebreeën verbindt aan de tucht die God over gelovigen brengt ook het voortbrengen van gerechtigheid als een goede vrucht: *‘Nu schijnt alle tuchtiging wel op het ogenblik zelf geen reden voor vreugde maar voor droefheid te zijn, maar daarna geeft zij aan hen die erdoor geoefend zijn, een vreedzame vrucht van gerechtigheid’* (Hebr. 12:11). Door tucht worden we *‘geoefend’*, dat wil zeggen we worden erin getraind hoe we ermee moeten omgaan. Door oefening leren we iets beheersen. Als we zo de tuchtiging kunnen aanvaarden, zo ermee weten om te gaan, zullen we daardoor een inniger gemeenschap met God krijgen. Het gevolg is dat we meer praktische vrede zullen genieten en meer gerechtigheid in ons leven zullen vertonen.

De *vreedzame vrucht van de gerechtigheid* zal straks in het Vrederijk voor Israël werkelijkheid zijn, nadat het volk door de oefeningen van de Grote Verdrukking is heengegaan. Die vrucht wil God nu al door Zijn opvoeding in ons leven bewerken (Joh. 15:2,8). De wijnstok en de vijgenboom symboliseren samen de tijd van het Vrederijk, waarvan we in de regering van Salomo – de vredevorst en een beeld van de Heer Jezus – een voorafschaduwing hebben (1 Kon. 4:25).

Na de beschrijving van de lente met haar prachtige bewijzen van nieuw, fris leven in de verzen 11-13 nodigt de bruidegom zijn bruid met dezelfde woorden als in vers 10 nog een keer uit naar hem toe te komen. Hij wil haar graag van die lente laten genieten. Ze kan de winter achter zich laten door op zijn uitnodiging in te gaan. Na wat hij haar van de lente heeft laten zien, kan het niet moeilijk meer voor haar zijn haar teruggetrokken bestaan op te geven en haar leven met hem te gaan delen.

De Heer Jezus stelt ons de aantrekkelijkheid van het leven met Hem voor, zodat we ons niet meer laten beheersen door omstandigheden die ons naar beneden drukken. Hij zet Zich ervoor in dat de ‘winterse omstandigheden’ waarin we ons soms bevinden, niet de temperatuur van ons geestelijk leven bepalen, maar de milde temperatuur van het ‘lenteleven’. Hiertoe wijst Hij ons op de kenmerken van het nieuwe leven, die Hij bezit en ook bij ons wil bewerken.

De bruidegom gebruikt telkens andere beelden om de bruid te bereiken en haar ertoe te bewegen naar hem toe te komen. Hij noemt haar nu *‘mijn duif’* (vers 14). De duif is een dier dat bekend staat om trouw en gehechtheid aan de partner. De bruidegom spreekt de bruid aan in haar trouw en gehechtheid aan hem. De herinnering daaraan zal haar wellicht ertoe bewegen haar isolement te verlaten en bij hem te komen.

Ook de plaats waar ze is, noemt hij anders dan in vers 9. Ze is ‘in de kloven van de rots, in de schuilplaats van de bergwand’. De plaats waar zij zich heeft teruggetrokken, is een plaats waar ze zich wil schuilhouden voor de vijand. De bruidegom zegt haar dat ze tevoorschijn kan komen, want de vijand is verdwenen, net zoals de winter voorbij is. Ze heeft zich verborgen voor de vijand, maar daarmee tegelijk voor hem.

Zo kunnen ook wij ons uit angst of door andere oorzaken in een isolement hebben teruggetrokken. Daardoor hebben we ons ook teruggetrokken uit Zijn nabijheid. We zijn dan niet volmaakt in de liefde, dat wil zeggen dat het besef van Zijn liefde voor ons niet leeft. De volmaakte liefde drijft de vrees namelijk uit (zie 1 Joh. 4:18). Hij wil ons oog weer op Zijn liefde richten, zodat we onze bescherming bij Hem zoeken en niet bij iemand of iets anders. Hij wil de bruid zien en haar stem horen. Zo wil de Heer ook dat wij uit onze schuilplaats komen en Hem onze stem laten horen in lofprijzing en gebed. Dit is een prachtige uitnodiging om vrijmoedig naar Hem toe te gaan met alles wat er in ons hart is. Hij wil ons zien zoals we voor Hem zijn en Hij wil dat wij dat weten en tegen Hem zeggen. Dat kan een heel kort gebed of een heel korte dankzegging zijn, als het maar de oprechte uiting is van de liefde van ons hart.

We kunnen nog een toepassing maken. De Heer wil de *'gedaante'* van ieder van ons persoonlijk zien: *'uw gedaante'*, en niet die van een ander. Hij wil de *'stem'* van ieder van ons persoonlijk horen: *'uw stem'* en niet de stem van een ander. Wanneer we tegen Hem spreken in het gebed, moeten we niet ineens op een heel andere toon gaan praten, zoals ik iemand wel eens heb horen doen. Ook de woorden die we gebruiken, moeten onze eigen woorden zijn. Niet het napraten van anderen of het per se eens helemaal anders willen doen, omdat we 'origineel' willen zijn. De Heer ziet dan een andere gedaante.

Iedere gelovige die met de Heer leeft, heeft veel van anderen geleerd, maar hij is geen kopie van die andere gelovigen. Het gaat er niet om dat wij proberen het op een manier te zeggen waarop nog nooit iemand – wijzelf of een ander – het heeft gezegd. Het gaat erom dat we het zeggen op een manier die de Heer nog niet eerder van *ons* heeft gehoord. We gebruiken dezelfde woorden als eerder of woorden die een ander ook wel heeft gebruikt, maar het komt op een dieper doorleefde manier uit ons hart.

De Heer zegt niet alleen dat Hij onze gedaante wil zien en onze stem wil horen. Hij zegt erbij waarom dat zo is: *'Uw stem is zoet en uw gedaante is bekoorlijk'.* Dit toont Zijn verlangen naar gemeenschap met ons. We horen dit verlangen in Zijn stem. Als we Hem zo horen spreken, kan ons hart dan koud blijven? Kunnen we, als Hij zo tot ons spreekt om ons over te halen bij Hem te komen, Hem op een afstand houden? Hij spreekt op zo'n genadige manier tegen ons om ons te laten weten hoe kostbaar we voor Hem zijn, en omdat Hij zo graag van ons wil horen hoe kostbaar Hij voor ons is. Zullen we Hem laten praten en Zijn liefdevolle pogingen om ons hart te veroveren negeren? Zullen we Hem vergeten en doorgaan met ons eigen leventje? Wat zou dat een teleurstelling en een verdriet voor Hem zijn!

Reply

Hugo Bouter

Vraag:

Is het terecht om over het 'kruisaltaar' te spreken, als we denken aan Christus en Zijn volbrachte werk op het kruis?

Antwoord:

De moeilijkheid is misschien dat het om typologie gaat, dingen met een symbolische betekenis. Het hele Oude Testament getuigt natuurlijk van Christus, van Zijn Persoon en Zijn werk. Het kruis hoort hier indirect ook bij. De staak waarop Mozes de koperen slang verhoogde, spreekt m.i. wel duidelijk over het kruishout zelf (Num. 21:9; Joh. 3:14-16). De Heer Zelf knoopt hier immers een duidelijke evangelieboodschap aan vast. De Mensenzoon zou worden verhoogd aan het hout. Ook in het boek Deuteronomium hebben een type van het kruishout zelf. Ik denk dan aan de uitspraak van Mozes dat eenieder die aan het hout hangt, vervloekt is (Deut. 21:23). Dit wordt aangehaald in de Galatenbrief en toegepast op Christus' kruisdood (Gal. 3:13).

Het is algemeen bekend dat er bij de tabernakeltypen drie toepassingen mogelijk zijn: (1) allereerst de toepassing op Christus Zelf en Zijn werk, (2) de toepassing op onszelf als een priesterlijke familie, en (3) op de weg tot God in verband met de prediking van het evangelie. Alleen bij de laatste toepassing denk ik dat je met een zekere vrijheid over het 'kruisaltaar' kunt spreken, om op die manier de evangelieboodschap te verduidelijken. Ik beperk me wat het brandofferaltaar betreft liever tot de eerste beide toepassingen.

De voorwerpen van de tabernakel zijn een beeld van de openbaring van God Zelf in de Persoon van Christus. Als ik denk aan het koperen altaar, dan zie ik daarin een type van Zijn Persoon en het werk dat Hij op het kruis heeft volbracht. Christus heeft Zichzelf aan God geofferd door de eeuwige Geest (Hebr. 9 en 10). Hij heeft de toorn van God gedragen, en het oordeelsvuur woedde in Zijn heilige Persoon tijdens de drie uren van duisternis. Het rooster was namelijk inwendig aangebracht in het altaar. Het hout van het altaar spreekt van Zijn mensheid, het koper van Zijn goddelijke gerechtigheid die het oordeel kon verdragen en het op Zich kon nemen.

De gelovigen zijn ook een priesterlijke familie (vgl. 1 Petr. 2). Ze vormen samen het volk van God en hebben door het eten van de offeranden deel aan, of gemeenschap met het altaar (1 Kor. 10:14-21; Hebr. 13:10-15). 'Wij hebben een altaar', zegt de brief aan de Hebreeën, en dat is Christus Zelf als het Middelpunt van de Zijnen. Wij mogen tot Hem uitgaan en het is *door Christus* dat wij nu geestelijke offeranden opofferen, waarbij wij in onze aanbidding in de geest teruggaan naar Golgota, maar ook vooruitzien naar Zijn wederkomst in heerlijkheid.

Deel 1

Jeffrey Brett

Sion, de stad van de grote Koning

Gedachten over Psalm 48

Jeruzalem, het brandpunt van de wereld

[1] De ogen van de wereld zijn voortdurend gericht op Israël en het conflict met de Palestijnen en de daarmee verband houdende aanslagen in Jeruzalem en elders. Deze psalm is een vooruitblik op de toekomstige regering van de Koning in Sion, wanneer de stad van God eindelijk verlost is van al de vijanden en de centrale zetel van Gods regering zal zijn over deze aarde. De stad Sion is in de Schrift geen stad van problemen en aanslagen zoals het huidige Jeruzalem, maar de stad van de vrede zoals die er straks zal zijn door de genade van God en Zijn barmhartigheid. Jeruzalem zal het centrum van het godsbestuur zijn over de aarde, het middelpunt van zegen gedurende de duizend jaren die de Heer Jezus zal regeren op aarde.

De zonen van Korach

Als we de psalmen lezen, moeten we bedenken dat de titel van de psalm een onderdeel vormt van de psalm zelf en altijd gelezen dient te worden. Dit zal ons helpen de psalm te begrijpen. De titel is hier: *'Een lied. Een psalm van de zonen van Korach'*. In de dagen van David had deze familie een bevoorrechte positie in de eredienst. Omdat ze regelmatig worden genoemd in de psalmen, geloven we dat zij de zangers waren in de tempeldienst. Dit is opmerkelijk, want zij maakten een bijzonder slechte start in de dagen van Mozes. We lezen hierover in Numeri 16, waar Korach en 250 andere vorsten opstonden en rebelleerden tegen het gezag dat God aan Mozes had gegeven. Door dit te doen rebelleerden ze feitelijk tegen God.

Het oordeel dat hen trof was verschrikkelijk. Numeri 16:32 beschrijft het als volgt: *'De aarde opende haar mond en verzwolg hen'*. Vele jaren later, onder de regering van koning David, nadat hij de troon had bestegen over geheel Israël te Jeruzalem, kwamen zij in de dienst van God. Dit kon alleen maar gebeuren door de genade van God. Niets in henzelf rechtvaardigde zo'n groot voorrecht, maar door genade kregen zij een taak in het heiligdom. Dit is evenzeer waar voor iedere gelovige. We hebben allemaal een verschrikkelijk begin gekend, omdat we in de macht van de zonde leefden. In plaats dat het oordeel ons raakte, trof het echter de Heiland die onze zonden droeg op het kruis van Golgota. Vanwege dit wonderbaar grote bewijs van de genade van God, hebben we een plaats van zegen en gunst ontvangen in Gods nabijheid.

Een serie van psalmen

Psalm 48 is de afsluiting van een reeks psalmen, die begint bij psalm 44. In psalm 44 horen we de vromen van het volk, die van hun vaderen hebben gehoord over de verlossing in de dagen van ouds, en die nu opzien naar God met het oog op hun redding uit de macht van de vijand.

Psalm 45 toont de Heer Jezus, de Messias, als het antwoord op de schreeuw om hulp. Hij is die Ene door wie de verlossing tot stand zal komen.

Psalm 46 brengt het vertrouwen in God tot uitdrukking, geleerd door de eigen ervaring van Gods goedheid en gunst in het heden, en niet op grond van een verslag uit het verleden.

Psalm 47 viert het ingrijpen van God ten behoeve van Zijn volk. Christus wordt bevestigd als 'Koning over de hele aarde', en Israël wordt verhoogd boven de volken, die opgeroepen worden zich met Israël te verenigen in de lofprijzing van Jahweh.

Psalm 48 toont de Koning die zetelt in Sion, het centrum van Gods regering over de hele aarde. Daarom zeggen de vromen in vers 8 en 9: *'Zoals wij het gehoord hadden, zo hebben wij het gezien in de stad van de Heere van de legermachten, in de stad van onze God: God zal haar stand doen houden tot in eeuwigheid. Sela'*.

Sion in het Oude Testament

De naam Sion verwijst in het Woord van God niet naar de Gemeente, waartoe wij als christenen behoren. De naam verwijst naar een nog toekomstige tijd van zegen hier op aarde, nadat de Gemeente is opgenomen in de hemel om voor altijd met Christus te zijn. We komen in verwarring als we dit niet zien. Het is heel nuttig om in de Schrift de omstandigheden te bezien als iets de eerste maal wordt genoemd. De eerste keer dat Sion voorkomt is in 2 Samuël 5:7. Daar lezen we: *'David nam echter de vesting Sion, dat is de stad van David in'*. Verder lezen we in vers 10: *'David nam gaandeweg toe in aanzien, want de Heere, de God van de legermachten, was met hem'*. Hieraan voorafgaand was de natie Israël tot een droevige staat vervallen door de regering van Saul, de koning waarom het volk zelf had gevraagd. In die tijd verloren zij zelfs de Ark van God aan de Filistijnen. Niet

1) Jeffrey Brett is een Schotse bijbelleraar. Meer artikelen van hem staan op de Engelse pagina van de website.

eenmaal tijdens zijn regering bekommerde Saul zich om haar als het goddelijke richtsnoer (1 Kron. 13:3). En hij kwam uitgerekend om door de vijand die hij niet had onderworpen, wat hij had kunnen doen als hij op God had vertrouwd. Tijdens zijn regering vervolgde hij David, die Gods gezalfde koning was. Maar we hebben zojuist gelezen dat de mannen van Israël zich later tot David hebben vergaderd en hem tot koning kroonden.

Het eerste dat David deed was zijn mannen aanvoeren tegen de Jebusieten, die destijds te Jeruzalem woonden. Zij daagden David uit door te zeggen: *'U komt hier niet binnen, want zelfs de blinden en de kreupelen zullen u terugdrijven. Dat wil zeggen: David komt hier niet naar binnen. David nam echter de vesting Sion'* (2 Sam. 5:6-7). Dit is een prachtig beeld van de Heer Jezus. Toen Hij hier op aarde was, genas Hij de blinden en de lammen. Hoewel Hij evenals David is verworpen, heeft Hij door Zijn sterven de vijand overwonnen en bezit Hij nu de sleutels van de dood en de hades.

Het volgende dat David deed, was de Ark van God naar Jeruzalem te brengen en haar te plaatsen op de plek die haar toekwam, namelijk in het centrum van het volk Israël. *'Toen zij de ark van de Heere de stad binnenbrachten, zetten zij die op zijn plaats, midden in de tent die David ervoor gespannen had. En David bracht brandoffers voor het aangezicht van de Heere, en dankoffers. Toen David klaar was met het brengen van het brandoffer en de dankoffers, zegende hij het volk in de Naam van de Heere van de legermachten. Hij deelde aan heel het volk, aan heel de menigte van Israël, van man tot de vrouw toe, aan ieder één broodkoek, één klomp dadels en één rozijnenkoek uit. Toen ging al het volk heen, ieder naar zijn huis'* (2 Sam. 6:17-19). Dit is een beeld van wat de Heer Jezus zal doen als de toekomstige Koning van Israël. Hij zal de ware aanbidding invoeren en dan zal Israël het middelpunt zijn van waaruit de zegen van God over de hele aarde kan uitstromen. Dat is wat Sion voorstelt in de Schrift.

Sion in het Nieuwe Testament

Er zijn zeven verwijzingen naar Sion in het Nieuwe Testament, en twee ervan vinden we in de evangeliën:

1/2. Zowel Matteüs als Johannes halen het vers uit Zacharia 9 aan: *'Wees niet bevreesd, dochter van Sion, zie uw Koning komt, zittend op het veulen van een ezelin'* (Matt. 21:5; Joh. 12:15). Dit gebeurde toen Christus Jeruzalem naderde en men dacht dat Hij op het punt stond Zijn koninkrijk te vestigen. Daarom riepen zij: *'Hosanna! Gezegend is Hij die komt in de Naam van de Heer'* (Joh. 12:13). De Heer Jezus zei niet dat dit verkeerd was. Hij vond een jonge ezel en ging erop zitten, ter illustratie van wat er gebeurt als Zacharia 9:9 in vervulling zal gaan. Hij zal alles onderwerpen aan Hemzelf, getypeerd in Zijn zitten op het veulen dat nog geen last had gedragen. Dan zal Hij redding brengen aan Israël, dat is de betekenis van het woord 'Hosanna'.

3. In Romeinen 9 treurt de apostel Paulus over zijn volksgenoten die de Heer Jezus niet willen aannemen en die daardoor de gerechtigheid voor God missen. De volken hebben die wel ontvangen, doordat ze het evangelie hebben geloofd dat Paulus had gepredikt. Hij verwijst naar de Heer Jezus als een 'struikelblok', waarover de Joden zijn gevallen. In vers 33 haalt Paulus de profeet Jesaja aan: *'Zie, ik leg in Sion een steen des aanstoots en een rots der ergernis; en wie in Hem gelooft, zal niet beschaamd worden'*. Deze uitspraak maakt duidelijk dat de steen waaraan men zich stootte de Heer Jezus was. Hij kwam naar Zijn stad als de rechtmatige Koning, maar werd verworpen en gekruisigd. Zo werd Hij een struikelblok voor de Joden, maar het voorwerp van vertrouwen voor degenen die in Hem geloofden.

4. In Romeinen 11 noemt Paulus Sion opnieuw, ditmaal niet in relatie tot hun verwerping van de Messias, maar in relatie tot hun verlossing. Wanneer de volheid van de volken zal zijn binnengegaan, zal de bedekking worden weggenomen die over Israël is gekomen en dan zal de Heer Jezus komen om Zijn volk op aarde te verlossen. De verzen 25 en 26 zeggen ons dat er voor een deel over Israël verharding is gekomen, totdat de volheid van de volken is ingegaan. En zó zal heel Israël behouden worden, zoals geschreven staat: *'Uit Sion zal de Redder komen; Hij zal de goddeloosheden van Jakob afwenden'*.

5. De schrijver van de Hebreeënbrief verwijst naar Sion in hoofdstuk 12. Hij vertelt de Joden die het evangelie hebben geloofd, en daarmee schijnbaar al hun zegeningen hadden verloren, dat zij op geestelijke wijze zijn gekomen tot de zegen die de natie straks zal beërven wanneer Christus verschijnt als Koning. Zo zegt hij in vers 22: *'(...) maar u bent genaderd tot de berg Sion; en tot de stad van de levende God'*. Deze Joodse christenen begrepen wat Sion betekende: het was de ultieme zegen voor Israël. Dit was nu al hun deel, doordat zij geloofd hadden in de Heer Jezus Christus.

6. Petrus verwijst naar Sion in zijn eerste brief, die eveneens is geschreven aan Joodse gelovigen. Ook hij gebruikt het beeld van de *steen*. Echter niet de steen van aanstoot, maar een *levende* Steen. Hij haalt Jesaja 28:15 aan: *'Zie, Ik leg in Sion een uitverkoren, kostbare hoeksteen'*. De Steen die de leiders van Israël, die hier de 'bouwlieden' worden genoemd, hadden verworpen als niet passend in hun bouwwerk, die is juist 'een *hoeksteen* geworden'. Niets wat Israël heeft gedaan in hun verwerping van de Heer Jezus, verhindert Gods plan. Christus zal het Hoofd zijn van elke hoek in de wereld die komen zal en de mens zal erdoor worden gezegend. De gelovige deelt reeds in die zegen.

7. Er is slechts één verwijzing naar Sion in het boek Openbaring. Dat is in hoofdstuk 14:1, waar we lezen: *'En ik zag, en zie, het Lam stond op de berg Sion, en bij Hem honderdvierenveertigduizend mensen met op hun voorhoofd de Naam van Zijn Vader geschreven'*. Dit overblijfsel zal trouw zijn aan Hem, terwijl het beest en de antichrist het volk Israël overheersen, en Hij zal hen ontmoeten en zegenen op de berg Sion.

Reclame

Herziene uitgave van de

Zie - Serie

Van deze waardevolle en waardevaste investering krijgt u geen spijt! Tekst-voor-tekst gaat Ger de Koning met u de Evangeliën door... en vervolgens Handelingen. Geen vak-theologie, maar puur Bijbeluitleg voor iedere christen.

Vijf boeken in hardcover gebonden, met leeslint. Zie voor meer informatie over deze serie op:

http://www.uitgeverijdaniel.nl/qc/zie-serie,44.html

Herziene versie

In het begin

Hugo Bouter

De eerste elf hoofdstukken van de Bijbel bevatten het verslag van een aantal gebeurtenissen die van fundamentele invloed zijn geweest op de loop van de wereldgeschiedenis. Deze hoofdstukken richten onze blik echter ook op de eindtijd, op de voleinding van de wereld.

80 Pagina's. Klik hier

Colofon

Doelstelling

'Rechtstreeks' is een maandblad voor evangelisatie en geloofsopbouw. De apostel Petrus schreef aan de gelovigen destijds: *'… groeit op in de genade en kennis van onze Heer en Heiland Jezus Christus'* (2 Petr. 3:18). Vanuit de overvloed aan geestelijk voedsel in Gods Woord willen we graag op deze wijze iets uitdelen aan anderen.

Digitaal magazine

'Rechtstreeks' is een digitaal blad, dat u gratis kunt ontvangen, wanneer u zich aanmeldt op:

http://www.oudesporen.nl/

Elf keer per jaar wordt dit blad als pdf gepubliceerd. Een pdf is met het programma AcrobatReader® (een gratis programma van Adobe) te lezen. Reeds gepubliceerde nummers van 'Rechtstreeks' zijn te downloaden op de site:

http://www.oudesporen.nl/

Redactie

Hugo Bouter; Ger de Koning; Gerard Kramer; Jan-Paul Spoor.

Verantwoording

Naast de verantwoordelijkheid die elke auteur heeft voor de artikelen die hij schrijft, is de redactie verantwoordelijk voor publicatie ervan. Dit houdt niet in, dat de redactie het noodzakelijkerwijs 100% eens is met alle gedachten die de auteur in zijn artikelen uit. De lezer wordt aangeraden te doen wat 1 Tessalonicenzen 5:21 ons leert.

Copyright

De meeste artikelen in dit blad zijn auteursrechtelijk beschermd. Verdere openbaarmaking en/of verveelvoudiging daarvan in welke vorm dan ook is slechts toegestaan na schriftelijke toestemming van de redactie.

Correspondentie

Vragen, opmerkingen, schriftelijke bijdragen kunt u zenden aan het redactieadres.

Redactieadres

Gouwestraat 20
4388 RC Oost-Souburg Nederland
Telefoon: (0118) 467462
E-mail: info@oudesporen.nl

"Rechtstreeks" jaargang 14. Nr. 2 - februari 2017

RECHTSTREEKS

Van de redactie

Hebt u misschien dorst?

Deze maand:

1 **Van de redactie**

2 **Aanbidding**

4 **Verslag Chinareis**

6 **Een goddelijk totdat**

7 **Een man hebben (...) of een vrouw hebben (...): wel of niet getrouwd?**

8 **Het Hooglied**

9 **Bestudeert de Schriften**

10 **Sion, de stad van de grote Koning**

12 **De zendingsreizen van Paulus**

Ik bedoel met die vraag: Hebt u *innerlijke* dorst, dorst naar God? Dat is het thema van vele ontmoetingen bij de bron, die we vinden in Gods Woord. Denk maar aan het gesprek van de Heer met de Samaritaanse vrouw bij de Jakobsbron (Joh. 4).

Er zijn een paar artikelen in dit nummer van Rechtstreeks, die direct of indirect op deze bekende geschiedenis zinspelen. Maar we vinden ook al heel wat waterbronnen in de eerste vijf boeken van de Bijbel, de boeken van Mozes. De waterbron is steeds de plek van de ontmoeting, tussen mensen onderling maar ook van de mens met God Zelf (zie o.a. Gen. 16 en Gen. 24). Het verkwikkende bronwater wijst heen naar een ánder soort water dat de dorst van onze harten lest en dat springt tot in het eeuwige leven (Joh. 4:14).

Het antwoord op de zojuist gestelde vraag is niet moeilijk: Ga naar Christus, en drink! Het levende water wordt u nog steeds aangeboden voor niets. U moet echter wel tot Hem komen en drinken (Joh. 7:37-39). Hij wil u het nieuwe leven geven en de inwoning van Zijn Geest, zodat uw dorst wordt gelest en er zelfs stromen van levend water uit uw binnenste zullen vloeien.

De hemelse Vader staat eveneens klaar om de Heilige Geest te geven aan hen die Hem erom bidden (Luc. 11:13). De Geest wordt in ons tot een fontein van water, dat springt tot in het eeuwige leven.

De Geest opent ons hart voor de rijkdommen van Christus en van Gods Woord. God de Vader, de Zoon, de Heilige Geest, het geïnspireerde Woord: het is goed en nodig ons aan die bronnen van hemelvreugde te laven. Het is zelfs van levensbelang steeds eruit te drinken, erbij te blijven, erbij te wonen. We hopen dat dit nieuwe nummer van ons magazine hieraan mag bijdragen.

Het is duidelijk dat het thema van de dorst naar God overal voorkomt in de Schrift. Gods Woord is er werkelijk vol van, en met name de psalmen brengen het tot uitdrukking. Zoals een hert verlangt naar waterbeken, zo verlangt ons hart naar God (Ps. 42). Maar de Pentateuch legt – zoals in zoveel opzichten – ook voor dit onderwerp de noodzakelijke grondslag. De waterbronnen die wij hier vinden, zijn allemaal in zekere zin variaties op het thema dat in Johannes 4 door Christus Zelf nader wordt toegelicht. Met een hartelijke groet namens de redactie van Rechtstreeks, Hugo Bouter

W.J. Hocking

Aanbidding

Een welriekend lofoffer

Exodus 30:34-38; Johannes 4:19-24; Openbaring 4:10-11; 5:8-10

Vier bestanddelen – vier evangeliën

Waar kan ik de waarheid vinden over de Heer Jezus Christus? Ik vind in de Schrift vier volmaakte verhalen over Hem. De Geest van God toont ons vier levende foto's van Hem, zoals Hij hier op aarde heeft geleefd. De evangeliën tonen Hem precies zoals God de Vader Hem zag tijdens Zijn leven en sterven. Ik weet dat ieder woord van de vier evangeliën absoluut waar is en dat geeft mij zekerheid. Als ik de regels en woorden ervan maar gedeeltelijk ken, schiet ik tekort. En als ik verder ga dan wat hier beschreven staat, kom ik tekort in welgevallige aanbidding jegens de Vader. Het zijn vier verschillende voorstellingen van onze Heer Jezus Christus, ze tekenen Zijn dienstwerk telkens vanuit een ander perspectief. Hoe mooi is Zijn leven geweest!

In het eerste evangelie wordt Hij voorgesteld als de Koning van Israël. Hij is de soevereine Vorst, die tot Zijn volk komt om Zijn koninkrijk aan te kondigen. Toch is Hij onderworpen aan Hem, die Hem heeft gezonden. Hij beschrijft de orde, het karakter en de beginselen van Zijn koninkrijk, als het eenmaal zal komen. Hij zit rustig in een boot en geeft de menigte op de oever een wonderbare schets van Zijn rijk. Hij kent de waarheid ervan ten volle, hoewel het rijk voorlopig een verborgen vorm aanneemt. Later in het evangelie zien we de Koning met doornen gekroond, en gekruisigd te midden van enkele boosdoeners hangen. Dit is onze Heer en Heiland, die door God geëerd wordt. Hem willen wij eren en gedenken in Zijn vernedering, als wij rondom Hem samenkomen. Hij is de verworpen Koning, die miskend is door Zijn eigen volk. Maar toch zien we in Hem en in Zijn werk de grootste openbaring van Gods liefde en waarheid. We zien in Hem ook de vervulling van al de profetieën uit het Oude Testament. Als we over deze dingen nadenken, hebben we het eerste bestanddeel van het reukwerk van onze aanbidding.

In het evangelie van Marcus zien we niet de Koning, maar de Dienstknecht. Christus is niet gekomen om te heersen, maar om te dienen. We verwonderen ons hierover en komen tot aanbidding, als we zien dat Hij hier op aarde onder zondige mensen alleen maar wilde dienen, zonder beloning ervoor te ontvangen. Hij is immers ook de Schepper van alle dingen; de engelen brengen Hem onafgebroken hun hulde en eer. Hij ondervond veel teleurstelling, maar altijd diende Hij in volkomen onderwerping aan de wil van God. Hij was geheel toegewijd aan de dingen van de Vader. Het Marcusevangelie is niet alleen een verzameling van herinneringen. Het geeft een volmaakt portret van de Knecht van Jahweh. Zo zien we het tweede bestanddeel van het zuivere en heilige reukwerk. De Heer Jezus is Degene die op aarde kwam om de mensen de weg van de gehoorzaamheid te tonen. De hoogste plicht is het om God te dienen en Zijn wil te doen in deze wereld – zelfs tot in de dood, de dood van het kruis.

In het Lucasevangelie zien we de volmaakte Mens. Er is één Middelaar tussen God en mensen, de Mens Christus Jezus. Dit evangelie toont de Zoon des mensen in Zijn meegevoel met de moeite en het lijden van de mensheid. Hoe teer en voorzichtig was Hij, hoe kalmeerde Hij het onrustige hart! Hij droogde de tranen, en gaf kracht aan hen die bedroefd waren. Hoe wonderlijk genas Hij de zieken en wekte Hij de doden op. Hij gaf Zichzelf om zwakke mensen te dienen en hen blij te maken met de hemelse zonneschijn van Zijn nabijheid. De genade en glorie van deze volmaakte Mens, zoals Hij door de Geest van God in dit evangelie wordt beschreven, vormt ook een bestanddeel van onze aanbidding.

Wat zullen we over het Johannesevangelie zeggen? We buigen ons neer, want hier zien we het Woord dat vlees geworden is. God openbaarde Zichzelf in Zijn Zoon en Hij heeft onder ons gewoond. Hij toonde liefde en compassie voor hen die het nodig hadden. De Zoon van God zien we altijd op die manier, het land doorgaande en goed doende. Maar als Hij een blinde genas of de dode Lazarus opwekte, dan deed Hij dat als de Zoon van God en openbaarde Hij in alles de liefde van de Vader. Als uw ziel vol lofprijzing is over deze grote openbaring, dan hebt u het vierde bestanddeel van de aanbidding.

U moet leren de bestanddelen samen te voegen, een gelijk gewicht van elk deel te gebruiken en van dit alles een zuiver en heilig offer te maken. Zo brengen we onze aanbidding aan God naar aanleiding van wat Hij ons heeft gegeven in Zijn veelgeliefde Zoon. We buigen ons neer en zijn beschaamd over onszelf. Maar van welke kant we ook naar de Heer Jezus kijken in Zijn heerlijkheid en liefde, we zijn er zeker van dat God Zich niet zal afwenden van Zijn Zoon. Op die manier leren we, terwijl we de Heer Jezus beter leren kennen, dit reukwerk samen te stellen en de Vader te aanbidden in geest en waarheid. Laten we dat steeds meer doen.

Een deel werd uiterst fijn gewreven

Er is nog een bijzonderheid bij dit beeld van aanbidding. Een deel van het reukwerk moest klein gestoten en verpulverd worden. Nadat het uiterst fijn gewreven was moest het vóór de Getuigenis worden gelegd in de tent der samenkomst, waar Jahweh Zijn volk wilde ontmoeten. Hoe spreekt dit van de Heer Jezus, die op aarde kwam in vernedering. Hij heeft Zichzelf ontledigd. Hij werd gehoorzaam tot de dood, ja, de kruisdood. De wereld eert haar dienaars, zij geeft eer aan personen die haar goed

dienen, maar onze Heer Jezus Christus eindigde Zijn dienst jegens God en de mensen in het diepste lijden. Klein gestoten, verpulverd in het lijden en in de dood, steeg de welriekende reuk van Zijn offer op tot God. Juist op die plek moeten we inspiratie zoeken voor onze aanbidding. Als wij de gedachtenis vieren van de dood van onze Heer Jezus, die Zichzelf heeft vernietigd, dan denken we aan Hem die in Zijn lijden en sterven een heilig reukwerk was dat aangenaam was voor God. Dan aanbidden we God in geest en in waarheid.

Maar er staat een waarschuwing bij in verband met dit reukwerk. We mogen geen reukwerk voor onszélf vervaardigen, het moet geheel voor God zijn. *"En wat het reukwerk betreft dat u bereiden zult, volgens deze bereidingswijze zult u niets voor uzelf maken; het zal u iets heiligs zijn, voor de Here. De man die iets soortgelijks maken zal, om daaraan te ruiken, zal uit zijn volksgenoten uitgeroeid worden"* (Ex. 30:37-38). Bezig zijn met jezelf of enige vorm van zelfzucht, is verboden in verband met de aanbidding van onze God.

De zalving door Maria van Betanië

Wij zijn allemaal geneigd nuttigheidsredeneringen te bedenken. Wij vinden in de evangeliën een illustratie van aanbidding in de persoon van Maria, die zulke verkeerde gedachten corrigeert. Maria kwam met haar kruikje met kostbare nardus naar Jezus toe, toen Hij in het huis van Simon de melaatse was. In de volheid van haar liefde en toewijding aan de Meester, brak zij het flesje met zalfolie. Het moest worden gebruikt voor Hem die zij liefhad en die zij aanbad. Zij wist dat Hij spoedig zou worden gedood, en ze had het flesje bewaard met het oog op Zijn dood en begrafenis. Maria zalfde Zijn hoofd, zo staat er in Matteüs en ook in Marcus. Maar in Johannes staat juist dat zij Zijn *voeten* zalfde (Joh. 12:3). Zeg nu niet dat dit twee verschillende verhalen zijn, want ze zijn allebei waar. In Matteüs 26 en Marcus 14 vinden we de beschrijving van de Koning, alsook van de Dienstknecht; en daar wordt Zijn *hoofd* gezalfd. Maar in Johannes 12 vinden we de zalving van Zijn *voeten*. Maria is hier niet degene die het hoofd van de Zoon van God zalfde, maar zij buigt zich voor Hem neer om Zijn voeten te zalven. Het verhaal wordt verteld met tact en wijsheid.

Maria deed het op de juiste manier. Maar degenen die aanlagen begrepen niet dat deze welriekende olie te maken had met de dood van de Heer. De discipelen zeiden: Waartoe deze verkwisting? Want in hun ogen had dit flesje voor meer dan driehonderd denaren verkocht en aan de armen kunnen worden gegeven. Zij dachten dat de zalving van de Heer Jezus een verkwisting was. Zij wilden de nardus voor zichzelf houden om die aan de armen te geven. En zij deden daarmee precies wat verboden werd in Exodus 30. De nardus, de aanbidding is voor God en voor Christus alleen, niet voor óns. Toen Herodes de dank en de aanbidding van zijn volgelingen aanvaardde voor zichzelf, werd hij op datzelfde moment geslagen door de engel van God. Hij nam voor zichzelf de eer die aan God toekwam (Hand. 12). Zo zal het straks ook gaan met de antichrist. Als hij in de tempel van God zal zitten en voor zichzelf de eer opeist die alleen aan God toekomt, zal dat het teken zijn van zijn eeuwige ondergang. Hij zal levend worden geworpen in de poel van vuur.

Het is gevaarlijk de leiding van de aanbidding in handen te nemen. Laat het alleen voor God en voor Christus zijn. Laat het niet voor onszelf zijn. Wat bedoel ik daarmee? Ik weet dat in de gedachten van veel mensen de eredienst alleen ertoe dient om zelf iets te ontvangen. Het kan een preek zijn, het kan een poging zijn om de genadetroon gunstig te stemmen. Maar dat is geen wierook, geen aanbidding. Wij mogen alles wat nodig is aan God vragen in onze gebeden. Maar bij het aanbidden *geven* wij iets aan Hem, en wie zou Hem daarvan willen beroven? Iemand kan van zijn rijkdom en vermogen aan God geven en dan denken dat zijn geld voldoende is ter vervanging van de hulde van zijn ziel en geest. Nee, vrienden, God wil uw dank en aanbidding, en u kunt Hem niets in ruil daarvoor geven.

De 24 oudsten in het boek Openbaring

Nog een korte opmerking over de aanbidding van de oudsten. We vinden hier een beschrijving van de hemelse bezigheden van de heiligen van God. Het gezelschap van de 24 oudsten wordt in Openbaring 4 en 5 gezien in verheerlijkte toestand. In Openbaring 4 staat de Heer Jezus voor de aandacht van de heiligen als de Maker en Schepper van alle dingen. Hij heeft de allerhoogste macht, omdat Hij van eeuwigheid af God is. De oudsten staan op van hun tronen en vernederen zich in Zijn tegenwoordigheid. Zij werpen hun kronen, al hun verkregen heerlijkheid, aan Zijn voeten. Zij geven Hem heerlijkheid en eer: *"U bent waard, onze Heer en God, te ontvangen de heerlijkheid en de eer en de kracht, want U hebt alle dingen geschapen, en door Uw wil bestonden zij en zijn zij geschapen"* (Openb. 4:11). Zijn grote macht en de heerlijkheid van Zijn Persoon wekt hun aanbidding op. Laten wij dus niet vergeten dat de Heer die in ons midden is, als wij samenkomen op de eerste dag van de week, aller Heer is! Laten wij Zijn macht zien, kennen en gevoelen. Dan zullen wij ons diep voor Hem neerbuigen. Zijn tegenwoordigheid zal onze trotse gedachten en de dingen van de wereld buitensluiten. Wij zullen met Hem vervuld zijn, want Zijn heerlijkheid vervult de hemel en de aarde. Wij zullen onze kronen voor Hem neerwerpen.

In Openbaring 5 vinden we een nog hoger thema. Hier horen we het gezang van de verlosten, die de reiniging kennen door het bloed van Jezus en die rein gewassen zijn in het bloed van het Lam. Wij zijn gekocht door Zijn bloed, de smet van de zonde is voor eeuwig weggedaan. Wij zijn heilig en rein gemaakt voor God en in de hemelse gewesten geplaatst. Wij denken aan het Lam dat geslacht is en dat ons vrijkocht door Zijn bloed. Wij aanbidden de Verlosser, die ons tot God heeft gebracht.

Laten wij aandacht geven aan deze belangrijke vorm van aanbidding. Ik zou niet graag iemand afhouden van de aanbidding, uit vrees dat hij of zij niet op de juiste manier zou aanbidden. God moedigt ons aan de offerande van dank voortdurend op te offeren en Zijn heilige naam te prijzen. Maar hoe lang we dat ook doen, we hebben toch nog veel te leren. Misschien hebben we niet zoveel geleerd als wenselijk is, omdat we de gedachte hebben toegelaten dat iedereen kan aanbidden op elk ogenblik, en dat de manier van aanbidden er niet op aankomt. Het komt er wel op aan. Het is de heiligste en hoogste bezigheid voor een mens. Als we samenkomen als gemeente en God de Vader aanbidden en de Zoon aanbidden, dan doen we precies op eenvoudige wijze wat we straks in het Vaderhuis volmaakt zullen doen. Als we daar aankomen, zullen we het zeker goed doen, volmaakt en zonder gebreken.

Verslag Chinareis

Door Ger en Willy de Koning (Deel 3 van 4)

Shenyang

Toen zijn we naar de volgende plaats, Shenyang, gereisd. Daar werden we opgewacht door een jonge broeder en zuster. Er waren twee uitgangen van het station, een noorduitgang en een zuiduitgang. We wisten niet welke we moesten nemen, maar kozen door de goedheid van de Heer de juiste. Later lazen we een berichtje dat ons was gestuurd, maar niet konden lezen omdat we geen internetverbinding hadden, dat we daar werden opgewacht. Nadat we in ons onderkomen waren gebracht, kwamen daar om 6 uur de vertaalster met haar man en nog een echtpaar. Ze vertelden dat de vrouw van Lee, de broeder die ons had uitgenodigd, net een paar dagen geleden een zware operatie heeft gehad. Er is baarmoederhalskanker bij haar geconstateerd. Daarom kon hij ons niet komen ophalen en ook niet bij de studies zijn. Ook konden slechts enkelen de geplande studies bezoeken omdat velen zaterdag en zondag moesten werken om de vrije dagen ter gelegenheid van de nationale feestdagen weer in te halen. Het is dus anders gelopen dan gepland.

Toch heeft de Heer een goede tijd gegeven met enkele studies waar enkele zusters bij aanwezig konden zijn. Ook de onbekeerde man van een zuster was bij een van de studies. Dat was een wonder en een grote bemoediging. Hij was nooit eerder met zijn vrouw in de gemeente geweest. Nog een bemoediging was dat de vertaalster vertelde dat zij net haar baan had opgezegd en benieuwd was wat ze voor de Heer kon doen. Ze was onderwijzeres Chinees geweest. Ik vroeg haar of ze misschien wilde proberen een commentaar in het Chinees te vertalen. Dat vond ze een mooie uitdaging.

De maandag hadden we een dag ingeruimd zonder verplichtingen. Dat heeft ons ook goed gedaan.

Jinan

Dinsdag zijn we op reis gegaan naar onze volgende bestemming: Jinan. Tot onze verrassing kwam Lee, samen met een zuster die ons steeds wat heeft begeleid, nog naar ons toe. Hij wilde ons nog graag even groeten. Zijn vrouw is nog zwaar ziek, maar er is enige verbetering. Hij had goede berichten van de studies ontvangen en wilde graag dat we volgende jaar weer terugkwamen.

In Jinan werden we ontvangen door enkele broeders en zusters. Zij brachten ons naar een flat waar de gemeente samenkomt. De volgende dag gingen we naar een andere locatie, een woonkamer ergens in Jinan in een andere flat, een half uur rijden ervandaan. Mocht er politie komen, dan waren we bezig met een ‘uitwisseling van culturen’. In de kamer waren zo’n twintig personen bij elkaar gekomen. We hadden gemeend dat het weer een ogbs zou zijn, maar het bleken rijpere gelovigen te zijn met een taak in de gemeente, onder wie enkele voorgangers.

Na een half uur van zingen en bidden begon de studie over 1 Petrus. Er was weer grote aandacht en meeschrijven. De huiskamersfeer maakte ook vragen gemakkelijker. Er waren vragen over het eten van bloed, de wet, de uitverkiezing, de Heilige Geest. Ook hier waren meerderen die tot de Heilige Geest baden. De uitleg dat dit niet naar de Schrift is, werd met instemming aanvaard. Ze zeiden dat ze het eerst ook niet deden, maar dat dit erin gekomen was, onder andere door bepaalde liederen waarin tot de Geest wordt gezongen. Het is weer een aanwijzing hoe belangrijk het is liederen te toetsen aan Gods Woord. Een ander punt was de valse welvaartsprediking en de onschriftuurlijke genadeleer van Joseph Prince, die beweert dat alles genade is en dat het niet nodig is als gelovige je zonden te belijden. Daar tegenover staat de verkeerde leer van de wet als een leefregel voor de gelovige. Deze twee verkeerde leringen verdelen de gemeente hier.

Nog een punt waarover vragen waren, was de mogelijkheid dat een gelovige nog verloren zou kunnen gaan. Dat is uitvoerig besproken. Wie eenmaal uit God geboren is, blijft altijd een kind van God. Wie zegt uit God geboren te zijn, maar in de zonde leeft, is een leugenaar. Ze waren heel blij met het onderwijs hierover. Verder is ook hier de neiging naar meer invoering van oudtestamentisch gebruiken en feesten, wat ook voor spanningen onder de gelovigen zorgt. De brief aan de Hebreeën maakt duidelijk dat elke invoering van Joodse gebruiken in de gemeente en de nieuwtestamentische eredienst een loochening van het eenmalige werk van de Zoon van God is.

Later onder het eten wilden enkelen meer weten over het spreken in tongen en genezingen. Het spreken in tongen (gebrabbel) is onschriftuurlijk, het komt nergens in de Schrift voor. De Schrift spreekt over het spreken in talen. Dat kan onder de voorwaarden die de Schrift in 1 Kor. 14 geeft, gebeuren: als teken voor ongelovigen,

terwijl er iemand is die het uitlegt, omdat het erom gaat dat de gemeente wordt opgebouwd. Wat de praktijk betreft, kunnen we denken aan gebieden waar het goede nieuws nog niet is gebracht. Het gaat ook altijd om bestaande talen en niet een gebrabbel of gemurmel dat niemand begrijpt.

Dezelfde mensen met dezelfde problemen

Dat het om bestaande talen gaat, kunnen we leren uit de drie keer dat we in de Schrift lezen over het spreken in een taal of talen door mensen die deze taal niet hebben geleerd, maar aan wie het door God gegeven wordt: Adam, bij de torenbouw van Babel en bij de uitstorting van de Heilige Geest. Het gaat, net als elke gave, ook bij het spreken in talen om de opbouw van de gemeente. Geen enkele gave is door de Geest gegeven met de bedoeling zichzelf op te bouwen, maar altijd om de ander ermee te dienen. Dat iemand zelf ook wordt opgebouwd bij het gebruik van een gave, is een mooie bijkomstigheid, maar niet het doel ervan. 1 Kor. 14:3 is dan ook geen aanmoediging, maar een correctie.

De tweede dag hebben we veel gesproken over de toekomst, de komst van de Heer voor de gelovigen om hen tot Zich te nemen in de lucht, de grote verdrukking, de komst van de Heer met de gelovigen naar de aarde, het Vrederijk, de twee opstandingen, de nieuwe hemel en de nieuwe aarde.

Het afscheid was bijzonder hartelijk. De zusters vielen Willy om de hals van wie sommigen met tranen. De leidende broeder sprak zijn waardering uit voor onze komst en het delen van Gods Woord. Er was op een aantal vragen die in de gemeente spelen een duidelijk antwoord vanuit de Schrift gekomen. Tja, dat gebeurt dan zonder dat je de situatie kent. Toch is het ook weer niet helemaal onverwachts, want het zijn hier dezelfde mensen met dezelfde problemen als in Nederland.

Ons gebed is dat de Heer het gebruikt om dit deel van Zijn gemeente meer in overeenstemming met Zijn gedachten te brengen. Ze willen graag dat we volgende jaar terugkomen om verder onderwijs te ontvangen. Er werd nog een keer een excuus gemaakt voor ons primitieve onderkomen en het geringe aantal dat kon worden uitgenodigd, maar het had allemaal te maken de veiligheid. Misschien dat het volgend jaar (DV) anders kan.

Hugo Bouter

Een goddelijk totdat

Het 'totdat' van Christus

'Jeruzalem, Jeruzalem, dat de profeten doodt en hen stenigt die tot u zijn gezonden (...) Zie, uw huis wordt aan u woest overgelaten. Want Ik zeg u: u zult Mij van nu aan geenszins zien, totdat u zegt: Gezegend Hij die komt in de naam van de Heer' (Matt. 23:37-39).

Hoewel de Heer Jezus in het zevenvoudig 'wee!' een scherp oordeel over Jeruzalem uitsprak, deed Hij dat toch met een hart vol liefde. Hij was tot Zijn volk gekomen, zachtmoedig en nederig en als een Heiland. Hij wilde hen liefdevol bijeenverzamelen onder Zijn vleugels – wat wijst op het bieden van goddelijke bescherming (Deut. 32:10-12; Ruth 2:12; Ps. 91:4). Maar zij wilden dat niet en wezen de Messias af. Hij werd verworpen en naar het kruis verwezen; dat is de reden dat de komst van het Koninkrijk is uitgesteld tot Zijn terugkeer, Zijn wederkomst in macht en majesteit.

De menigte van de discipelen had bij de intocht in Jeruzalem geroepen: 'Hosanna voor de Zoon van David! Gezegend Hij die komt in de naam van de Heer!' Bij het kruis riep een menigte niet lang daarna: *'Kruisig, kruisig Hem!'* De leiders van het volk verwierpen Hem en daarom is het Koninkrijk, dat in de Persoon van de Koning tot de Joden was gekomen, van hen weggenomen. Jeruzalem zou alleen (of: woest) gelaten worden en prijsgegeven worden aan de volken. Doordat God de tempel als Zijn woonplaats opgaf, werd de stad door Hem verlaten. De goddelijke bescherming werd hun voor een tijd ontnomen. Stad en tempel werden verwoest door de Romeinse legers. Jeruzalem zou door de heidenvolken worden vertreden, '*totdat* de tijden der volken (of: der heidenen) zullen vervuld zijn' (Luc. 21:24). De kinderen van Jeruzalem zouden Hem voortaan ook niet meer zien (Matt. 23:39). Wij kunnen Christus in deze bedeling van de genade alleen zien met het oog van het geloof (Joh. 20:29; Hebr. 2:9).

Er is dus een heerlijk 'totdat', dat door de Heer Jezus Zelf is uitgesproken. Wij vinden dit hier direct nadat Hij het oordeel had aangekondigd, dat over de geliefde stad zou komen: 'Zie, uw huis wordt aan u woest overgelaten' (Matt. 23:38). Hij eindigde Zijn rede tegen de schriftgeleerden en farizeeën namelijk met de woorden: 'Want Ik zeg u: u zult Mij van nu aan geenszins zien', *totdat u zegt* – en dan volgen opnieuw de woorden die bij de intocht in Jeruzalem al waren geroepen: 'Gezegend Hij die komt in de naam van de Heer' (Ps. 118:24-26; Matt. 21:9). Dat geeft hoop voor de toekomst.

Het 'totdat' van Paulus

Dit 'totdat' is vergelijkbaar met het 'totdat' dat Paulus onthult in Romeinen 11:25-27, wanneer hij spreekt over het geheimenis van Israëls herstel in de eindtijd, wanneer de Gemeente compleet is en in de beloofde zegen is binnengegaan:

'Want ik wil niet, broeders, dat u deze verborgenheid onbekend is, opdat u niet wijs bent in eigen oog, dat er voor een deel over Israël verharding is gekomen, totdat de volheid van de volken is ingegaan; en zo zal heel Israël behouden worden.'

Christus zal *opnieuw* tot Zijn volk komen en dan zal het zich wél laten bijeenverzamelen onder Zijn vleugels. Het overblijfsel van Israël zal Hem met een berouwvol hart aannemen; zij zullen weeklagen en Hem aanschouwen die zij doorstoken hebben (Matt. 24:30-31; Zach. 12:10; Openb. 1:7). Zij zullen de Heer Jezus erkennen als de door God gezonden Messias en zeggen: 'Gezegend Hij die komt in de naam van de Heer' (Matt. 23:39). Zij zullen Hem dus opnieuw – en dan met heel hun hart – begroeten met de woorden van Psalm 118:26: *'Gezegend Hij, die komt in de naam van de Here! Wij zegenen u uit het huis van de Here.'*

De Messias is Degene op Wie Gods zegen rust. Hij is het Voorwerp van Gods welbehagen, het Centrum van Zijn plannen en gedachten. Hij is ook de Zoon van de Gezegende (Marc. 14:61). De Heer Jezus kwam in de naam van Zijn Vader, niet in zijn eigen naam – zoals straks de antichrist zal doen, die door de massa van het volk zal worden aangenomen (Joh. 5:43). Maar het herstelde Israël zal straks delen in de goddelijke zegen en bescherming, die hun door de wederkomende Heer zal worden geschonken.

Totdat Hij komt

Naar dit heerlijke 'totdat' verlangen ook wij als gelovigen uit de volken, want bij de tekenen van brood en wijn verkondigen wij telkens de dood van de Heer, '*totdat* Hij komt' (1 Kor. 11:26; vgl. Luc. 22:16-18). En Hij spoort ons tevens ertoe aan Zijn Woord getrouw te bewaren: 'Wat u echter hebt, houdt dat vast *totdat* Ik kom' (Openb. 2:25; 3:11). Totdat Hij komt, mogen wij doorgaan met het lezen en het onderzoeken van Zijn Woord.

WoordStudie

Gerard Kramer

Een man hebben (...) of een vrouw hebben (...): wel of niet getrouwd?

In deze WoordStudie wil ik ingaan op de vraag of de uitdrukking 'een man hebben' of 'een vrouw hebben' slaat op ongehuwd samenwonen of op een huwelijksrelatie. We koppelen deze vraag aan het verslag dat Johannes geeft van het gesprek van de Heer Jezus met de Samaritaanse vrouw.

Ik heb geen man

In Johannes 4:16 zegt de Heer tegen de Samaritaanse vrouw: 'Ga heen, roep uw man en kom hier'. Het is duidelijk dat de Heer bedoelt: 'Roep de man met wie u getrouwd bent, oftewel uw echtgenoot'. Hij spreekt immers over '*uw* man'. De vrouw pareert dit verzoek met de woorden: 'Ik heb geen man', oftewel: 'Ik kan niet aan uw verzoek voldoen, want ik ben niet getrouwd'. De Heer zegt vervolgens: 'U hebt terecht gezegd: Ik heb geen man; want vijf mannen hebt u gehad, en die u nu hebt, is uw man niet'.

Wat bedoelt de Heer met de woorden '(de man) die u nu hebt'? Kan dat betekenen: 'de man met wie u nu (ongehuwd) samenwoont? Zo is deze uitspraak vaak uitgelegd. Er is echter alle aanleiding deze woorden anders uit te leggen. De woorden van de Heer betekenen m.i. het volgende: 'U bent met vijf mannen getrouwd geweest, en de man met wie u nu getrouwd bent, is niet van u [maar van een ander]'. Kennelijk zijn de vijf huwelijken door echtscheiding ontbonden – vijfmaal weduwe worden kan haar immers niet verweten worden – en is de man met wie ze nu gehuwd is, een gescheiden man. Daarom geeft de Heer haar gelijk, wanneer Hij zegt dat ze terecht gezegd heeft geen man te hebben; want haar huidige huwelijk was onwettig en onterecht gesloten. Kennelijk leeft de eerdere echtgenote nog en is de man ten onrechte opnieuw getrouwd.

Een vrouw of man hebben

De reden waarom ik denk dat de hierboven gegeven uitleg de juiste is, ligt in het verlengde van mijn conclusie dat 'een vrouw / man *hebben* (Gr. *echein*)' in het Nieuwe Testament standaard betekent 'met een vrouw of man *getrouwd zijn'*. Deze conclusie trek ik uit de volgende schriftplaatsen:

a) Matteüs 22:28 – 'Want zij hebben haar allen *gehad*' – slaat blijkens de samenhang op een reeks huwelijken. Zie vers 25 ('nadat de eerste getrouwd was'), en vers 30 ('in de opstanding trouwen zij niet' – maar nu nog wel). Vgl. ook de parallelgeschiedenis in Marcus 12:23, waar staat: 'Want alle zeven hebben haar tot vrouw *gehad*'. Ook daar worden deze verbintenissen als huwelijk bestempeld, en wel in vers 25. Zie ook Lucas 20:28 – 'als iemands broer sterft die een vrouw *heeft*'; ook hier wordt de relatie als een huwelijk getypeerd in vers 34.

b) In 1 Korintiërs 7:2 staat: 'Maar laat vanwege de hoererijen ieder zijn eigen vrouw *hebben* en laat iedere [vrouw] haar eigen man *hebben*'. Er staat tweemaal 'eigen'; er is dus duidelijk sprake van een huwelijk, en dat in contrast met hoererij.

c) In 1 Korintiërs 7:12-13 staat: '(...) een ongelovige vrouw *heeft*; (...) een ongelovige man *heeft*'. Ook hier wordt de uitdrukking gebruikt in de setting van het huwelijk. In beide verzen is sprake van 'niet verstoten'; in vers 11 van scheiden en ongetrouwd blijven; in vers 14 is sprake van kinderen. Dit laatste voeg ik toe omdat ik ook de uitleg tegenkwam dat 'een man / vrouw *hebben*' zou kunnen slaan op een voorgenomen huwelijk, dus een relatie zonder seks. Ook die uitleg moet van de hand gewezen worden, nog afgezien van vers 3.

d) In 1 Korintiërs 7:29 schrijft Paulus: 'Overigens, laten ook zij die vrouwen *hebben*, zijn als *hadden* zij ze niet'. Dit moet betekenen: 'Laten mannen die getrouwd zijn, zich gedragen alsof ze niet getrouwd zijn. Zie namelijk vers 28 en 32; vers 29 is ingebed in een gedeelte over wel of niet trouwen.

e) Galaten 4:27 – 'want de kinderen van de eenzame zijn talrijker dan van haar die een man *heeft'* (= Jes. 54:1). Duidelijk een tegenstelling tussen niet (meer) getrouwd en getrouwd zijn. In het voorgaande (vers 24) is sprake van een verbondsrelatie; en er is sprake van kinderen – weliswaar bij degene bij wie je dat niet verwacht, maar de uitzondering bevestigt hier de regel!

Deel 26

Ger de Koning

Het Hooglied

De hoogste taal van de liefde

‘Vang voor ons de vossen, de kleine vossen die de wijngaarden te gronde richten, nu onze wijngaarden bloeien. Mijn Liefste is van mij en ik ben van Hem, Die [de kudde] weidt tussen de lelies, tot [de wind] van de dag opsteekt en de schaduwen vluchten. Keer om, mijn Liefste, [en] wees als een gazelle of het jong van een hert op de bergen van Bether’ (Hooglied 2:15-17).

Vang de kleine vossen

De bruidegom zegt tegen de bruid dat zij *de vossen* en met name *de kleine vossen* moet vangen. Zij moet die kleine vossen *‘voor ons’* vangen, waarmee de bruidegom aangeeft dat ze die vosjes onschadelijk moet maken met het oog op hun relatie. De vossen, ook de kleine, richten namelijk de wijngaarden te gronde en wel juist in een tijd dat *‘onze wijngaarden’* in bloei staan. Hij gebruikt weer het woord *‘onze’,* waarmee hij hun relatie benadrukt, hier in verband met de blijdschap die het geeft bij elkaar te horen. In de geestelijke toepassing zien we in de bloeiende wijngaarden de prille vruchten van de blijdschap door nieuw geestelijk leven, die de gelovige in zijn relatie met de Heer Jezus heeft. Als die vruchten door kleine vossen worden bedorven, verdwijnt de blijdschap in de Heer en stopt de geestelijke groei. Onze blijdschap en groei worden in de kiem gesmoord. De kleine vossen stellen zaken in ons leven voor die ons van de vreugde in de Heer beroven. Het gaat vaak om kleine zonden, die worden goedgepraat met de redenering dat er toch niets verkeerds in zit.

De Heer Jezus noemde Herodes een vos, vanwege zijn sluwheid om Gods werk dat de Heer bezig was te volbrengen te dwarsbomen (Luc. 13:31-32). Valse profeten worden ook vossen genoemd (Ezech. 13:4). Deze vossen zijn grote vijanden die we moeten uitschakelen, zodat ze hun verderfelijke invloed niet kunnen uitoefenen. We kunnen bij de vos Herodes denken aan druk die op ons wordt uitgeoefend om ons niet toegewijd voor Gods werk in te zetten. Bij de grote vossen kunnen we aan valse profeten denken, en aan charismatische dwaalleringen waarin bijvoorbeeld wordt verteld dat je niet ziek hoeft te zijn en dat het niet goed zit met je geloof als je ziek bent of blijft. Als we Gods Woord kennen, zullen we deze ‘grote vossen’ gemakkelijk herkennen en die onschadelijk kunnen maken.

Er zijn echter ook de *kleine* vossen. Dit zijn geen grove zonden, maar soms niet te benoemen gevoelens van onvrede, die ons leven als christen negatief beïnvloeden. Het zijn de kleine irritaties in de onderlinge relaties. Onze broeder of zuster zegt of doet iets wat ons niet zo bevalt. We reageren geprikkeld en maken de sfeer daardoor nog onaangenamer. Door irritaties ontstaat een uiterst onprettige en op den duur explosieve sfeer, die een einde maakt aan alle vreugde die een goede relatie kenmerkt.

Tegen de vaders in de gezinnen wordt gezegd dat ze hun kinderen niet moeten irriteren (Kol. 3:21). Daar horen kleine pesterijen bij, die een kind moedeloos maken en de relatie grondig verstoren als er niet mee wordt gestopt. Dit geldt ook voor de relaties in de gemeente en de maatschappij. Al deze irritaties hebben een directe uitwerking op de relatie met de Heer Jezus, want die wordt daardoor verstoord. Het is dus zaak dat kleine irritaties direct worden veroordeeld, voordat ze uitgroeien tot een grote ruzie. Zoals de Spreukendichter zegt: ‘Het begin van een ruzie is [alsof] iemand water de vrije loop geeft. Stop daarom de onenigheid, voordat ze [echt] losbarst’ (Spr. 17:14).

De kleine vossen die de vreugde van de gemeenschap met de Heer verstoren, kunnen ook kleine tijdrovers zijn. Hoeveel tijd gaat er niet verloren met het doen van nutteloze dingen? Het hoeven geen slechte dingen te zijn, maar dingen waaraan wij veel aandacht wijden en daarbij de tijd vergeten. We kunnen in onze hobby of sport of andere vormen van tijdverdrijf, die op zichzelf best ontspannend kunnen zijn, doorschieten en de tijd vergeten. De Heer Jezus zoekt naar gemeenschap met ons. Ook onze hobby of wat het dan ook is, mogen we doen in gemeenschap met Hem. Als we Hem danken voor wat Hij ons daarin geeft, zullen we de ‘kleine vos’ die wil voorkomen dat we in gemeenschap met Hem leven, gevangennemen.

Wat een gemis zou het zijn als er door toedoen van de kleine vossen geen druiven gaan groeien aan de wijnstokken die in bloei staan. Geestelijk toegepast wil dat zeggen dat de Heer de vreugde van de gemeenschap met de Zijnen wordt onthouden. Wij zijn zeker ook verliezers, maar Hij lijdt de meeste schade. Hij heeft er immers alles aan gedaan om de gemeenschap met Hem mogelijk te maken. Het is onze verantwoordelijkheid alles uit de weg te ruimen wat het voor Hem onmogelijk maakt die gemeenschap met ons te genieten.

In de verzen 16-17 horen we de reactie van de bruid op alle inspanningen van de bruidegom om haar te bewegen naar hem toe te komen. Hij heeft haar erop gewezen dat ze de kleine vossen moet vangen, opdat ze zich niet langer laat tegenhouden om bij hem te zijn.

Een eerste uitwerking van de uitingen van zijn verlangen naar haar is, dat ze zich weer ervan bewust wordt dat haar geliefde van *haar* is en dat zij van *hem* is. Er is een onlosmakelijke band tussen hen. Liefde is de sterkste band waardoor mensen met elkaar verbonden zijn. Wel is het opmerkelijk dat ze deze woorden tegen anderen zegt en niet tegen hem. Het antwoord dat ze geeft, is ook niet het antwoord waarop de bruidegom zit te wachten. Haar gedachten draaien om haarzelf. Haar liefde is nog egoïstisch. Het gaat er haar om dat hij van haar is (*'van mij'*), wat het haar oplevert, nog niet wat zij voor hem betekent. Ze moet nog in haar liefde groeien, en dat doet ze ook. Dat zien we later (Hoogl. 6:3; 7:10).

Ze brengt zijn liefde in verband met zijn persoon als de herder die zijn kudde weidt (vgl. Ezech. 34:11-15; Jes. 40:11). De woorden 'de kudde' staan niet in de grondtekst en zijn daarom tussen vierkante haken geplaatst. Alle nadruk valt daarom op zijn herderstaak, het feit dat hij weidt. Hij houdt zich ook niet zozeer tussen de schapen op, maar *'tussen de lelies'*, waaronder zich die bijzondere lelie bevindt, zijn bruid (zie vers 2). De bruid weet dat zij een van zijn lelies is (vgl. Ps. 45:1). Daarop legt ze de nadruk. Het gaat niet om hem, maar om haarzelf. Ze weet dat ze bij het juiste gezelschap hoort, maar gaat nog niet uit tot Hem.

We zien in vers 17 dat de bruid nog even wil wachten. Ze wil wachten *'tot [de wind] van de dag opsteekt en de schaduwen vluchten'*. Dat wijst erop dat ze nog niet volledig is overtuigd van het feit dat de winter voorbij is en de lente is aangebroken. Ze verkeert nog in het donker van de nacht. Als straks de dag is aangebroken en de verfrissende wind het leven aangenaam maakt, dan wil ze wel naar hem toekomen. Als de schaduwen eerst maar vluchten en ze helder zicht op de werkelijkheid heeft, dan zal ze zich aan hem geven. *'Tot'* dit moment aanbreekt, geeft ze er de voorkeur aan in haar knusse omgeving te blijven. Zo kunnen er ook in ons leven omstandigheden zijn waarin we eerst verbetering willen zien, voordat we ons helemaal aan de Heer toevertrouwen en naar Hem toegaan. We ervaren de koude van de geloofsbeproeving teveel om te aanvaarden dat die echt voorbij is. Er is een afwachtende houding. We willen zien of de Heer werkelijk een keer in onze omstandigheden heeft gebracht. Dit toont dat we nog niet hebben geleerd dat zodra de Heer bij ons komt en wij ons aan Hem toevertrouwen, dit een geweldige verandering zal bewerken. Zodra we ons aan Hem overgeven, wordt het dag in ons leven en zien we alles weer helder.

De bruid zegt tegen de bruidegom dat hij maar moet weggaan. Ze noemt hem wel *'mijn liefste'*, maar hij moet toch maar even op een afstand worden gehouden tot ze eraan toe is zich bij hem te voegen. Tot het zover is, kan hij zich vrij bewegen *'als een gazelle of het jong van een hert'*. Zo heeft ze hem beschreven, toen hij naar haar toekwam in vers 9. Omdat ze er niet aan toe is aan zijn liefdevolle uitnodiging gehoor te geven, mag hij weer gaan zoals hij gekomen is en terugkeren naar *'de bergen van Bether'*. Het zijn 'de gekloofde bergen' (dat betekent de naam 'Bether'), bergen waarin een weg is gebaand. Ze gunt hem een weg zonder hindernissen. Het gaat hem echter niet om haar wens dat hij een gemakkelijke weg zal hebben, hij wil een gebaande weg in *haar* hart. Hij wil toegang tot *haar* hart, maar ze wijst hem af. Het volgende hoofdstuk laat de reden hiervan zien.

De geestelijke les ligt voor de hand. Wij zullen misschien niet klip en klaar tegen de Heer zeggen dat Hij moet weggaan, maar we kunnen ons wel zó gedragen dat onze houding die boodschap afgeeft. Hij zoekt gemeenschap met ons, maar wij wijzen Hem af omdat we geen tijd hebben. Nu even niet. Het kost ons teveel moeite de kleine vossen te vangen. Dan dringt Hij Zich niet op, maar gaat verder.

Bestudeert de Schriften

Hugo Bouter

Vragen:

1. Van welke koning wordt voor het eerst gezegd dat hij jarig was?
2. Wie droeg de eerste bruidssluier?
3. Hoe heette de koning die Saul direct opvolgde als koning over Israël?

Antwoorden:

1. Farao (Gen. 40:20).
2. Rebekka (Gen. 24:65
3. Isboset (2 Sam. 2:8-10).

Jeffrey Brett

Sion, de stad van de grote Koning

Gedachten over Psalm 48

We zien duidelijk uit al deze aanhalingen in het Nieuwe Testament, dat Sion een toekomstige staat van zegen aanduidt, die de komst van Christus om Zijn Koninkrijk op aarde op te richten behelst. Hierin zal het volk Israël het heerlijke centrum van zegen voor de hele wereld vormen. Het feit dat Israël nu in het middelpunt van zoveel conflicten staat, toont de noodzaak van de barmhartigheid en de genade van God. Want nadat zij zich hebben bekeerd en de Messias hebben aangenomen, zal Hij hen verlossen van iedere vijand. Het zal niet door macht of militaire kracht gebeuren, niet door de hulp van Amerika of enige andere natie, maar door het genadige ingrijpen van God.

De heerlijkheid van Sion

Psalm 48 begint met een lofprijzing jegens Jahweh, die Zijn troon heeft opgericht in Sion: ‘De Heere is groot en zeer te prijzen, in de stad van onze God, op Zijn heilige berg’ (vs. 2). Dan volgt er een beschrijving van de heerlijkheid van de stad: ‘Mooi van ligging, een vreugde voor heel de aarde, is de berg Sion aan de noordzijde, de stad van de grote Koning! God is in haar paleizen, Hij is bekend als een veilige vesting’ (vs. 2 en 3). De heiligheid is er gegrondvest; de stad die verlaten was, is schitterend mooi, een vreugde voor de hele aarde. De woorden ‘aan de noordzijde’ kunnen wijzen op het feit dat de volken die Israël wilden vernietigen vanuit het noorden kwamen; maar zij zijn verslagen en vernietigden zichzelf. Het punt vanwaar men aanviel, wordt nu gezien als een plaats van heerlijkheid. God is nu woonachtig in de stad als haar veilige vesting; daardoor wordt ze heilig, schitterend en een plaats van vreugde voor Gods volk.

De verzen 5 tot en met 8 beschrijven het plotselinge oordeel waardoor de stad is gered van de vijanden van Gods volk. De verenigde vijanden hadden zich verzameld tegen de stad. Zij verzamelden hun troepen en trokken op in slagorde. Zij zagen zich echter niet alleen met mensen geconfronteerd, maar met de geweldige macht van God. Verbijsterd en ontredderd vluchtten zij weg, verslagen door een plotselinge paniek. Zij beefden als een vrouw die door barensweeën wordt overvallen, en zij werden verstrooid als de schepen van een vloot in de storm.In de verzen 9 tot en met 11 is er vreugde over het feit dat zij niet alleen hadden gehoord wat God vroeger voor hun vaderen had gedaan, maar dat zij dit zelf nu ook hebben ervaren. Bovendien was de stad nu verlost om voor eeuwig bevestigd te worden, niet slechts tijdelijk zoals in het verleden zo vaak was gebeurd: ‘Zoals wij het gehoord hadden, zo hebben wij het gezien in de stad van de Heere van de legermachten, in de stad van onze God: God zal haar stand doen houden tot in eeuwigheid. Sela’ (vs. 9). Toen zij uit het land waren verdreven, hadden zij gedacht aan de goedertierenheid van God. Nu zij van alle vijanden zijn verlost, verheugen zij zich in Zijn goedertierenheid in Zijn tempel. Zo wordt God geprezen in overeenstemming met Zijn wezen, zoals wordt uitgedrukt in Zijn Naam: ‘Zoals Uw Naam is, o God, zo is Uw roem, tot aan de einden van de aarde. Uw rechterhand is vol gerechtigheid’ (vs. 11).

In die tijd zal de hele wereld worden gekenmerkt door gerechtigheid, niet zoals vandaag door boosheid, hebzucht en elke vorm van moreel kwaad. De Heer Jezus zal met elke vorm van Satans macht en invloed in de wereld afrekenen door de verschrikkelijke oordelen waarover we lezen in het boek Openbaring. Hij zal Zijn volk verlossen en de gerechtigheid zal heersen in de hele wereld, en zo zal de zegen van God vanuit Sion tot aan de einden van de aarde stromen. We kunnen er in het licht van de huidige politiek misschien moeite mee hebben, maar het centrum van de regering tijdens het Vrederijk zal zich niet bevinden in Washington, Moskou

Advertentie

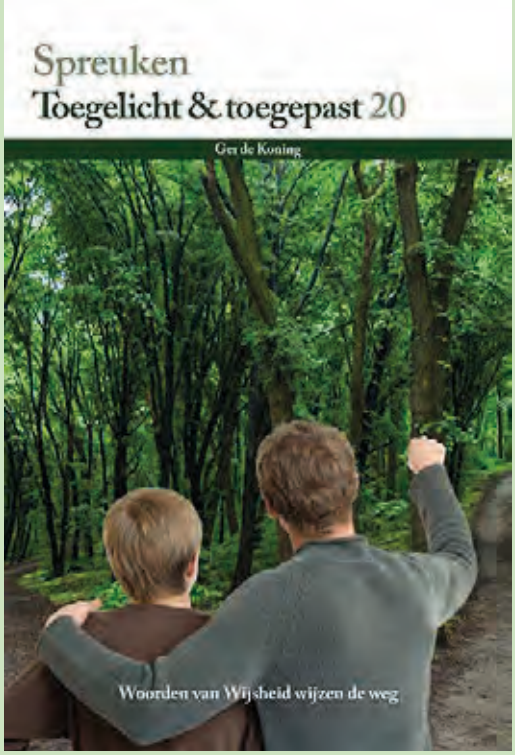

Spreuken
Toegelicht & Toegepast 20

Woorden van Wijsheid wijzen de weg

Ger de Koning

Het boek Spreuken van de wijze Salomo geeft wijze adviezen om 'de kunst van het leven' te leren. Ieder kind van God, niemand uitgezonderd, wordt aangespoord zich in die 'kunst' te bekwamen. Spreuken spreekt bovenal tot het hart, om daarin het verlangen te stimuleren om tot Gods eer te leven, want dat alleen telt in het leven. Dit boek, dat we een handboek of handleiding voor het leven kunnen noemen, wijst iedere christen – en vooral de jonge christen – de weg door het leven. Deze wegwijzer is onmisbaar omdat de wereld een doolhof is met veel valkuilen en valstrikken. Steeds moeten er keuzes worden gemaakt. Alles wat in dit boek staat, helpt daarbij. Het gaat uiteindelijk om het kiezen van de weg van wijsheid en leven, waardoor tevens de weg van dwaasheid en dood wordt vermeden. Achter de wijze Salomo verrijst het beeld van de Heer Jezus. Hij is 'meer dan Salomo', want Hij is de Wijsheid in Persoon. Wat Hij onderwijst, heeft Hij in Zijn leven op aarde laten zien.

ISBN: 9789079718313 Prijs: 19,95 Euro

Gebonden, hardcover met leeslint 571 pag.

of welke andere belangrijke stad dan ook, maar het zal in Jeruzalem zijn. De hele wereld zal komen en de stad van God erkennen, en zodoende gezegend worden. Ik geloof dat dit de heldere leer van de Schrift is. We doen er goed aan dit vast te houden, wanneer we zoveel ideeën van mensen horen en lezen in de wereld van vandaag.

Laat de berg Sion zich verblijden

De psalm besluit in de verzen 12 tot 15 met de oproep aan de berg Sion om zich te verheugen, en de dochters van Juda om te juichen. In vrede kunnen de inwoners de schoonheid van de stad beschouwen. Zij zien haar vestingwal en haar paleizen en zij kunnen aan de komende generaties vertellen over de grote verlossing, voor eeuwig en altijd: 'Laat de berg Sion zich verblijden; laat de dochters van Juda zich verheugen omwille van Uw oordelen. Ga rondom Sion en loop eromheen, tel haar torens, richt uw hart op haar vestingwal, kijk nauwkeurig naar haar paleizen om het aan de volgende generatie te vertellen' (vs. 12-14). Nooit zal het volk meer afwijken en de afgoden dienen. Hun hele leven zal de ware God hun God zijn, en hun Gids: 'Want deze God is onze God, eeuwig en altijd; Hij zal ons leiden tot de dood toe' (vs. 15).

Deze overdenking van de trouw van God jegens Zijn ontrouwe volk zou ons moeten aanmoedigen om de Heere iedere dag te vertrouwen, ondanks het feit dat wijzelf vaak ontrouw zijn en Hem tekort doen. Hij zal nooit terugkomen op iets wat Hij heeft beloofd. Zoals Israël in de toekomst wonderbare aardse zegen zal ontvangen, zo is de gelovige nu gezegend met alle hemelse zegening. En dat niet vanwege iets dat wij hebben gedaan, maar door Gods genade en trouw. Geprezen zij Zijn Naam. Amen.

Jan Hoste

De zendingsreizen van Paulus

Prediking, wonderen en tekenen tijdens deze reizen

Bij de uitstorting van de Heilige Geest ontstond de gemeente. Dat ging, zeker in de begintijd, gepaard met wonderen, tekenen en bijzondere gebeurtenissen. Denk aan het spreken in andere talen, genezingen, uitwerpen van demonen, enzovoort. Het gebeurde in de regel ter ondersteuning van de evangelieboodschap. Komen deze verschijnselen ook nu nog voor in de gemeente, of horen ze altijd voor te komen? In onderstaand overzicht is nagegaan in Handelingen waar en hoe het evangelie gebracht werd en met welke verschijnselen dat gepaard kon gaan. In drie kolommen is aangegeven waar het evangeliewoord gesproken werd (E), of daarbij ook sprake was van wonderen en tekenen (W), en of God Zelf iets werkte zonder direct menselijk toedoen (G)

Vanaf Handelingen 13:4 - De eerste zendingsreis					
teksten:	plaats:	evangeliewoord, wonderen:	E	W	G
13:5	Salamis (Cyprus)	woordverkondiging in de synagogen	x		
13:7,10	Pafos (Cyprus)	evangeliewoord, Elymas wordt blind na verzet	x	x	
13:15, 44	Antiochië (Pisidië)	evangelie en woorden van bemoediging	x		
13:49	Pisidië	woord van de Heer verbreid	x		
14:1	Iconium	in de synagoge	x		
14:3	Iconium	vrijmoedig spreken over de Heer getuigenis door tekenen en wonderen	x	x	
14:7,9,10	Lystra	een kreupele in Lystra hoorde, geloofde en ging op zijn voeten staan	x	x	
14:19	Lystra	na verkondiging en zijn steniging stond Paulus op	x		x
14:21	Derbe	verkondiging van het evangelie	x		
14:22, 23	onderweg	versterking van zielen, vermaning en verkiezing van oudsten door Paulus en Barnabas	x		
14:25	Perge	…het woord gesproken	x		
14:26	naar Antiochië	terug naar waar zij aan de genade van God waren opgedragen, einde eerste zendingsreis en verslag	x		
15	Jeruzalem	apostelvergadering	x		
Vanaf Handelingen 15:39 - De tweede zendingsreis					
teksten:	plaats:	evangeliewoord, wonderen, tekenen:	E	W	G
16:4	diverse steden	doorgeven besluit apostelvergadering	x		
16:6	Frygië en Galatië	door de Geest verhinderd om te spreken in Asia en om naar Bithynië te gaan			
16:9	Troas	in Troas een gezicht: kom over en help ons in Macedonië			
16:13,14	Filippi	....spraken tot de vrouwen, bekering van Lydia	x		
16:18	Filippi	een waarzeggende geest uitgeworpen		x	
16:26	Filippi	….aardbeving, deuren open, boeien los in de gevangenis			x
16:31	Filippi	geloof in de Heer Jezus: behoudenis	x		
17:2	Thessalonika	drie sabbatten het evangelie in de synagoge	x		
17:8	Thessalonika	menigte en stadsbestuurders in verwarring en Jason vrij op borgtocht			
17:10-12	Berea	luisteren naar het woord en welwillend Schriftonderzoek	x		
17:16	Athene	verkondiging van het woord in de synagoge en op de Areopagus. Sommigen luisteren en geloven	x		

18:4	Korinthe	…hij sprak op elke sabbat in de synagoge en overtuigde Joden en Grieken	x		
18:14	Korinthe	beschuldigd, maar Gallio trok er zich niets van aan			
18:19	Efeze	in de synagoge sprak hij met de Joden	x		
18:22	Antiochië	einde tweede zendingsreis			
Vanaf Handelingen 18:23 - De derde zendingsreis en daarna					
teksten:	plaats:	evangeliewoord, wonderen, tekenen:	E	W	G
18:23	Galatië en Frygië	versterking van alle discipelen	x		
19:5,6	Efeze	enkele met Jezus onbekende discipelen hoorden voor het eerst het evangelie, werden gedoopt, ontvingen de Heilige Geest, spraken in talen en profeteerden	x		x
19:8	Efeze	…ging in de synagoge en sprak drie maanden vrijmoedig over de dingen van het koninkrijk van God in de synagoge, en twee jaar in de school van Tyrannus.	x		
19:10,11	Efeze, Asia	allen in Asia hoorden het woord van de Heer. In dit evangelisatiegebied deed God buitengewone krachten door de handen van Paulus. Hier was nog geen sprake van nazorgbezoek	x	x	
19:13	Efeze	Joodse bezweerders probeerden in de naam van Jezus boze geesten uit te drijven, maar werden afgestraft			x
19:35	Efeze	opschudding, geschreeuw: ‘Groot is de Artemis van de Efeziërs’, kalmering door de stadsschrijver			
20:2	Macedonië	streken van Macedonië doorreisd en de discipelen met vele woorden vermaand	x		
20:7,9,10	Troas	eerste dag van de week broodbreking en lange rede door Paulus. Eutychus dood opgenomen en weer levend geworden. Paulus kwam hier voor het eerst in een niet door hem gestichte gemeente	x	x	
20:17,24	Milete	afscheid van de oudsten van Efeze: rondgegaan om het evangelie en het koninkrijk te prediken	x		
21:4	Tyrus	discipelen waarschuwen Paulus door de Geest om niet naar Jeruzalem te gaan	x		
21:10	Caesarea	Agabus zegt door de Geest dat Paulus in Jeruzalem gebonden zal worden	x		
21:19	Jeruzalem	Paulus brengt verslag uit van wat God door zijn bediening heeft gedaan	x		
22:2	Jeruzalem	hij spreekt het volk toe en wordt bijna vermoord	x		
23:1	Jeruzalem	hij spreekt tot de Joodse Raad	x		
23:23	Caesarea	Paulus naar Felix gezonden			
24:1-10	Caesarea	Paulus verantwoordt zich voor de hogepriester, enige oudsten en Felix	x		
25:11	Caesarea	hij beroept zich voor Festus op de keizer	x		
26:1	Caesarea	hij verdedigt zich voor Agrippa	x		
27:1	onderweg	Paulus op weg naar Rome			
27:14,21	aan boord	schip in nood. Paulus spreekt bemanning en passagiers toe	x		
27:34	aan boord	Paulus spoort aan voedsel te nemen en dankt God in bijzijn van allen	x		
28:1	Malta	gestrand op Malta. Allen gered. Paulus overleeft een adderbeet			x
28:8	Malta	de vader van Publius genezen en vele anderen. Een niet eerder bezocht evangelisatiegebied	x	x	
28:17	Rome	Paulus, de gevangene, spreekt de voornaamsten van de Joden toe	x		
28:23	Rome	…kwamen er nog meer bij hem in zijn verblijf, die hij het koninkrijk van God uitlegde en het evangelie bracht	x		
28:30	Rome	hij bleef twee jaar in zijn eigen huurwoning, en ontving allen die bij hem binnenkwamen, predikte het koninkrijk van God en leerde aangaande de Heer Jezus Christus met alle vrijmoedigheid, ongehinderd.	x		

Samenvatting en conclusies:

1. Wanneer Paulus op een nieuw arbeidsterrein kwam predikte hij het evangelie. Er volgden vaak bevestigende wonderen en tekenen, en er kwamen mensen tot geloof.

2. Toch was ook vaak het luisteren naar de boodschap op zich voldoende, om tot geloof te komen. Er waren blijkbaar niet altijd wonderen of tekenen nodig.

3. Bij een tweede bezoek aan de reeds bezochte gebieden wordt in Handelingen geen melding meer gemaakt van wonderen of tekenen. De nadruk ligt dan meer op onderricht en nazorg.

4. Paulus was bij zijn tweede zendingsreis wel langs Troas gekomen, maar hij mocht toen in die omgeving niet prediken. Hij werd daar geroepen om door te reizen naar Macedonië.

5. Later, bij zijn eerste korte bezoek aan Troas zelf tijdens de derde zendingsreis, mocht hij wel het woord voeren. Eutychus werd toen, na een val uit een raam dood opgenomen en weer levend. Een bevestigend en vertroostend wonder.

6. In Efeze had Paulus tijdens zijn eerste bezoek wel met Joden gesproken, maar bij zijn tweede bezoek ontdekte hij daar een geheel nieuw arbeidsterrein. Hij predikte daar lange tijd en er gebeurden buitengewone krachten tot in wijde omgeving door de handen van Paulus.

7. Kunnen we nu, gezien het voorgaande, stellen dat wonderen en tekenen niet van deze tijd zijn? Horen ze uitsluitend bij de beginperiode van de evangelieverkondiging? Zo ver moeten we denkelijk niet gaan. Maar waar zouden we deze dan in de eerste plaats mogen verwachten? Naar mijn mening in gebieden waar het evangelie nog onbekend is, of bij personen die het evangelie als een voor hen geheel nieuwe boodschap horen.

8. Het bovenstaande is een voorzichtige conclusie. Er zou aangevoerd kunnen worden, dat er na een eerste bezoek wonderen gebeurd kunnen zijn die niet zijn beschreven. Lucas is bij het schrijven van het boek Handelingen echter zeer zorgvuldig omgegaan met alle door hem verzamelde gegevens. Dat lijkt toch wel vertrouwen te geven in een volledige en ter zake doende beschrijving. En we hebben natuurlijk ook te doen met het door de Heilige Geest geïnspireerde Woord van God.

Colofon

Doelstelling

‘Rechtstreeks’ is een maandblad voor evangelisatie en geloofsopbouw. De apostel Petrus schreef aan de gelovigen destijds: *‘… groeit op in de genade en kennis van onze Heer en Heiland Jezus Christus’* (2 Petr. 3:18). Vanuit de overvloed aan geestelijk voedsel in Gods Woord willen we graag op deze wijze iets uitdelen aan anderen.

Digitaal magazine

‘Rechtstreeks’ is een digitaal blad, dat u gratis kunt ontvangen, wanneer u zich aanmeldt op:

http://www.oudesporen.nl/

Elf keer per jaar wordt dit blad als pdf gepubliceerd. Een pdf is met het programma AcrobatReader® (een gratis programma van Adobe) te lezen. Reeds gepubliceerde nummers van ‘Rechtstreeks’ zijn te downloaden op de site:

http://www.oudesporen.nl/

Redactie

Hugo Bouter; Ger de Koning; Gerard Kramer; Jan-Paul Spoor.

Verantwoording

Naast de verantwoordelijkheid die elke auteur heeft voor de artikelen die hij schrijft, is de redactie verantwoordelijk voor publicatie ervan. Dit houdt niet in, dat de redactie het noodzakelijkerwijs 100% eens is met alle gedachten die de auteur in zijn artikelen uit. De lezer wordt aangeraden te doen wat 1 Tessalonicenzen 5:21 ons leert.

Copyright

De meeste artikelen in dit blad zijn auteursrechtelijk beschermd. Verdere openbaarmaking en/of verveelvoudiging daarvan in welke vorm dan ook is slechts toegestaan na schriftelijke toestemming van de redactie.

Correspondentie

Vragen, opmerkingen, schriftelijke bijdragen kunt u zenden aan het redactieadres.

Redactieadres

Gouwestraat 20

4388 RC Oost-Souburg Nederland

Telefoon: (0118) 467462

E-mail: info@oudesporen.nl

"Rechtstreeks" jaargang 14. Nr. 3 - maart 2017

RECHTSTREEKS

Van de redactie

Aanklikken en scrollen

Deze maand:

1 **Van de redactie**

2 **Geestelijk groeien**

4 **Verslag Chinareis**

6 **Voortdurende groei**

7 **Over de opname van de gemeente**

8 **Het Hooglied**

9 **Reply**

10 **Tichelstenen**

Het nummer van Rechtstreeks dat u nu hebt aangeklikt om er vervolgens doorheen te scrollen, is weer divers van opzet. Ik loop het even met u door. Het artikel *Geestelijk groeien* is een bewerking van een uiteenzetting door J.N. Darby over een deel van 2 Petrus 1. Daarin legt hij o.a. uit hoe de goddelijke liefde en de broederliefde met elkaar samenhangen: *'Als ik me laat leiden door de goddelijke liefde, heb ik al mijn broeders lief; ik heb hen lief omdat ze Christus toebehoren. Er is dan geen partijdigheid. Ik zal meer vreugde hebben van een geestelijke broeder; maar ik zal me met mijn zwakke broeder bezighouden met een liefde die boven zijn zwakheid uitgaat'.*

In de rubriek *Van de werkvloer* treft u het laatste deel aan van het verslag van Ger en Willy de Koning van hun reis naar China in 2016. Ze hebben toen ook de Chinese muur bezocht. Naar aanleiding van dat bezoek schrijft Ger: *'Ik las 's avonds in 2 Petrus 3 over het brandend vergaan van de wereld en de werken daarop, wanneer de dag van de Heer aanbreekt, en moest denken aan de menselijke bouwwerken die we hebben gezien. Dat is wat er gebeurt met alles wat door de mens zonder God en tot eigen eer en glorie is gemaakt. (...) Zijn conclusie was dat het allemaal ijdelheid, leegheid, en najagen van wind was (Pred. 2:11). Er is geen echte en blijvende voldoening voor het hart in te vinden. Dat zie je ook aan de uitdrukking in de ogen van de Chinezen: absolute leegheid'.*

Hugo Bouter schrijft het artikel *Voortdurende groei. Over geestelijke groei in de bedevaartspsalmen.* Welke liederen en psalmen dit zijn, en welke betekenis ze voor ons in 2017 hebben, ziet u als u dit artikel gaat lezen. Ik geef alvast een citaat: *'Merkwaardig is de toevoeging: '(...) u die nacht aan nacht in het huis van de Here staat' (Ps. 134:1b). Het is nu nog nacht in deze wereld waarin wij leven (...). Maar in Gods heiligdom is het licht (...) God wordt daar gediend en geëerd door het volk dat Hij Zich ten eigendom heeft verworven. Daar is het licht, terwijl de wereld nog in het duister is gehuld'.*

Mijn WoordStudie gaat deze keer over de *Opname van de gemeente*, en met name over de snelheid daarvan. Paulus spreekt over een ondeelbaar ogenblik, een oogwenk. Wat zijn dat voor begrippen? Het artikel sluit af met de volgende opmerking: *'Hoe dan ook: het blijft een fascinerende gedachte dat bij de opname van de gemeente de lichamen van de levenden, die er jaren over hebben gedaan om te worden zoals ze op dat moment zijn, razendsnel zullen worden veranderd in een toestand waarin aan vergankelijkheid en sterfelijkheid definitief een einde is gekomen, en waarin Gods koninkrijk kan worden beërfd'.*

Ger de Koning vervolgt zijn serie over *Het Hooglied, de hoogste taal van de liefde*. Daarin merkt hij op: *'We hebben gezien dat het in dit boek in de eerste plaats gaat over de relatie tussen een man en een vrouw, en dat we hieruit lessen kunnen leren voor onze eigen relatie in het huwelijk en ook de relatie tussen een gelovige en de Heer Jezus. In beide relaties gaat het om een band die wordt gekenmerkt door de liefde. De bedoeling is dat we een liefde leren kennen die niet is gekocht of afgedwongen, maar de liefde van Iemand die Zelf liefde is. Want God is liefde'.*

In de rubriek *Reply* deze keer een vraag over het tijdstip waarop men van jonge vruchtbomen in het Beloofde Land mocht eten. In zijn antwoord merkt Hugo Bouter op: *'Hier is ook een geestelijke toepassing te maken op jonge gelovigen'.* Welke? Lees dit artikel!

Ronald de Jong schrijft ten slotte over *Tichelstenen.* Hij maakt daarbij een opmerking over de politiek: *'Het zijn de tichelstenen die door mensen worden gemaakt. De politiek zegt: uit mij, door mij en voor mij. Dat is de aard van de wereld, van de democratie. Dat zijn de tichelstenen van de mensen: het idee van de mens, door de kracht van de mens, tot eer van de mens'.* Veel zegen bij het lezen gewenst! Namens de redactie, Gerard Kramer

OudeSporen

Vrij naar J.N. Darby

Geestelijk groeien

Een uitlegging van 2 Petrus 1:1-10

Een kostbaar geloof

De apostel omschrijft degenen tot wie hij zich richt in 2 Petrus als mensen die een even kostbaar geloof als hij hadden verkregen, dankzij de trouw van God[1] aan de beloften die Hij vroeger aan de vaderen had gedaan. Dit is de strekking van het woord 'gerechtigheid' in dit gedeelte. Het was de trouw van de God van Israël, die Zijn volk dit geloof had geschonken dat hun zo kostbaar was. Dit geloof is de christelijke waarheid. Het geloof is hier het deel dat wij nu hebben in de dingen die God heeft geschonken en die in het christendom als waarheden zijn geopenbaard, terwijl de beloofde dingen zelf nog niet zichtbaar zijn.

Op deze manier hadden de gelovige Joden de Messias leren kennen en alles wat God in Hem had gegeven. Zo had de Heer Zelf ook gezegd: "Laat uw hart niet ontroerd worden. U gelooft in God, gelooft ook in Mij. In het huis van Mijn Vader zijn vele woningen (...); Ik ga heen om u plaats te bereiden" (Joh. 14:1-2). Dat wil zeggen: *U hebt God niet zichtbaar bij u, maar u verheugt zich in Hem door het geloof. Zo is het ook met betrekking tot Mijzelf. Ik zal niet lichamelijk meer bij u zijn, maar u zult zich verheugen in alles wat in Mij te vinden is – gerechtigheid en alle beloften van God – door te geloven.* Op deze manier bezaten de gelovige Joden waaraan Petrus schreef, de Heer Jezus; zij hadden dit kostbare geloof ontvangen.

Gods kracht

Zoals de gewoonte was, wenste hij hun genade en vrede en hij voegde eraan toe: "in [de] kennis van God en van Jezus, onze Heer" (1:2). De kennis van God en van Jezus is het centrum en de grond van het geloof; ze voedt het geloof. Door die kennis groeit het geloof en wordt het op goddelijke wijze versterkt. Ook bewaart de kennis het geloof voor bedrieglijke voorstellingen van verleiders. Maar er is met de kennis een levende *kracht* verbonden, een goddelijke kracht in alles wat God voor de gelovigen betekent; want *Hij* wordt door deze kennis aan het geloof geopenbaard. Zijn goddelijke kracht heeft ons alles gegeven wat het leven en de godsvrucht betreft (1:3). Door de persoonlijke kennis van Hem die ons heeft geroepen, is Gods kracht beschikbaar en werkzaam in alles met betrekking tot het leven en de godsvrucht. Het is de kennis van Hem, die ons heeft geroepen door heerlijkheid en deugd.

Zo vinden we hier dus: de roeping van God om de heerlijkheid als ons einddoel na te jagen, waarbij wij de overwinning behalen door middel van de deugd – de geestelijke kracht – over vijanden die wij onderweg ontmoeten. Het is niet de wet, zoals die werd gegeven aan een volk dat al bijeengebracht was; maar de hemelse heerlijkheid als ons doel, dat door geestelijke kracht moet worden bereikt. Bovendien hebben wij Gods kracht, die werkt naar haar eigen aard met het oog op het goddelijke leven in ons, en de godsvrucht, d.i. het dienen van God.

Hoe goed is het te weten dat het geloof gebruik kan maken van deze goddelijke kracht, die verwerkelijkt wordt in het zielenleven en die naar de heerlijkheid leidt als ons einddoel. Wat een bescherming tegen de vijand, als wij werkelijk vaststaan in het bewustzijn dat deze kracht in genade werkzaam is ten behoeve van ons. Het hart wordt ertoe gebracht de heerlijkheid als het einddoel voor ogen te hebben. En de deugd, de kracht van het geestelijk leven, wordt ontplooid op de weg naar de heerlijkheid. Gods kracht heeft ons alles geschonken wat nodig is.

Welnu, in verbinding met deze twee dingen – namelijk de heerlijkheid en de geestelijke kracht – hebben wij de grootste en kostbare beloften ontvangen. Want al de beloften in Christus worden ontvouwd óf in de heerlijkheid, óf in het leven dat naar de heerlijkheid leidt.

Door middel van deze beloften zijn wij deelgenoten geworden van de goddelijke natuur (1:4). Want de goddelijke kracht die wij verwezenlijken in ons leven en onze godsvrucht, is verbonden met de grote en kostbare beloften die óf op de heerlijkheid betrekking hebben, óf op de deugd in het leven dat naar die heerlijkheid leidt. Dat wil zeggen: de goddelijke kracht openbaart zich door ons de realiteit te laten zien van de heerlijkheid, en ons een hemelse wandel te doen leiden die kenmerkend is voor de aard van de kracht zelf. Zodoende zijn wij moreel gezien deelgenoten geworden van de goddelijke natuur, doordat Gods kracht in ons werkt en ons bepaalt bij de dingen die op goddelijke wijze geopenbaard zijn.

Wat een verheven voorrecht! Het stelt ons in staat onszelf te verheugen in God Zelf en ook in al het goede. Door de werking van Gods kracht zijn wij zo ontkomen aan het verderf dat door de begeerte in de wereld is. Want deze kracht maakt ons daarvan vrij. Het is niet alleen zo dat wij niet aan de begeerte toegeven, maar

1) Hier is sprake van de trouw van God aan Zijn beloften. Daarom lezen wij ook over "onze God en Heiland Jezus Christus". De brief aan de Hebreeën staat uitvoeriger stil bij het feit dat Jezus *Jahweh* is.

wij zijn met *andere* dingen bezig en de werking van de boze door het vlees blijft achterwege. De begeerten waarvan wij onszelf niet konden reinigen, zijn weggenomen; de oude relatie tussen het hart en zijn gerichtheid is ten einde gekomen. Het is een werkelijke bevrijding: we zijn in dit opzicht onszelf meester en van de zonde vrijgemaakt.

Geloof en deugd

Maar het is niet genoeg om door het geloof aan de innerlijke heerschappij van de begeerten van het vlees ontkomen te zijn. Wij moeten bij het geloof – dit geloof dat de goddelijke kracht en de heerlijkheid van Christus die geopenbaard zal worden, verwerkelijkt – de deugd voegen. Dit is het eerste dat toegevoegd moet worden (1:5a). De deugd is de morele moed en kracht die moeilijkheden overwint en die het hart beheerst door de werkingen van de oude natuur te beteugelen. Het is een kracht waardoor het hart zichzelf meester is, het goede kan kiezen en het kwade verwerpen als iets waarover we de overwinning hebben behaald en dat ons onwaardig is. Dit is zeker genade; maar de apostel spreekt hier over de zaak zelf zoals die in het hart verwerkelijkt wordt, en niet over de bron ervan. Ik heb gezegd dat dit het eerste is, omdat deze morele kracht praktisch de bevrijding betekent van het kwaad en de gemeenschap met God mogelijk maakt.

Deze geestelijke kracht geeft gestalte aan al het overige, want zonder de deugd leven wij niet werkelijk met God. Kan Gods kracht zich ontwikkelen in de laksheid van het vlees? En als wij niet werkelijk met God leven – als de nieuwe natuur niet werkzaam is – is onze kennis alleen maar de opgeblazenheid van het vlees; volharding slechts een natuurlijke eigenschap, of anders huichelarij; en zo ook het overige.

Kennis en zelfbeheersing

Waar de deugd aanwezig is, is het kostbaar de kennis erbij te voegen. Dan hebben wij goddelijke wijsheid en inzicht als gids voor onze wandel; het hart wordt verruimd, geheiligd, geestelijk ontwikkeld door een diepere en meer volkomen vertrouwdheid met God, die in ons hart werkzaam is en in onze wandel gezien wordt. We worden bewaard voor verdere afdwalingen. We zijn nederig, nuchter; we weten beter waar onze schat is en wat die is, en dat al het andere alleen ijdelheid is en een hindernis. Er wordt hier dus met ‘de kennis’ een waarachtig kennen van God bedoeld (1:5b).

Als we zo wandelen in de kennis van God, worden het vlees, de wil en de begeerten in toom gehouden. Hun praktische kracht neemt af en ze verdwijnen als gewoonten van de ziel; ze worden niet gevoed. We zijn matig, er is *zelfbeheersing*. We geven niet toe aan de begeerten; de matigheid wordt aan de kennis toegevoegd. De apostel spreekt hier niet over de wandel als zodanig, maar over de toestand van het hart in de wandel van de gelovige. Maar toch, als iemand zich zo laat leiden en zijn wil beteugeld is, zal hij anderen geduldig verdragen. En de omstandigheden die hij moet doormaken, zal hij in alle opzichten aanvaarden in overeenstemming met Gods wil, hoe ze ook mogen zijn.

Volharding en godsvrucht

We voegen dan de *volharding* bij de zelfbeheersing (1:6). Het hart, het geestelijk leven, is dan vrij om zich te verheugen in zijn ware bestemming. Dit is een uiterst belangrijk beginsel in het leven van een christen. Wanneer het vlees op de een of andere manier werkzaam is (zelfs al is dit louter inwendig), als er ook maar iets is waarmee het geweten zich moet bezighouden, dan kan ik niet genieten van de gemeenschap met God in het licht. Want de uitwerking van het licht is zodanig dat het geweten gaat spreken. Maar wanneer er voor het geweten niets is dat niet reeds geoordeeld is in het licht, is de nieuwe mens werkzaam in relatie met God. Ik geniet van de vreugde van Zijn tegenwoordigheid, en ik verheerlijk Hem in een leven dat gekenmerkt wordt door godsvrucht. Ik geniet van de gemeenschap met God en wandel met Hem. Zo voegen we bij de volharding de *godsvrucht* (1:7a).

Broederliefde en liefde

Als het hart zo in gemeenschap met God is, strekt de liefde zich ongehinderd uit tot allen die Hem dierbaar zijn. Zij zijn immers deelgenoten van dezelfde goddelijke natuur en wekken noodzakelijkerwijs de gevoelens op van het geestelijk gemoed. Zo zien we dat de *broederliefde* zich ontplooit. Er is nog een beginsel dat alle andere eigenschappen bekroont, leidt en kenmerkt: dat is de *liefde* in eigenlijke zin (1:7b). De liefde is in haar oorsprong de natuur van God Zelf, de bron en volmaking van alle andere eigenschappen die het leven van de christen sieren.

Het onderscheid tussen liefde en broederliefde is van groot belang. Zoals we zojuist zeiden, is de liefde de bron waaruit de broederliefde ontspringt. Maar doordat ze aanwezig is in sterfelijke mensen, kan de broederliefde vermengd zijn met menselijke gevoelens zoals persoonlijke gehechtheid, of aantrekking doordat iemands karakter ons ligt. Er is niets dat zo mooi is als de genegenheid van broeders en zusters voor elkaar. Het is van het grootste belang in de gemeente dat deze gevoelens in stand worden gehouden. Maar ze kunnen gemakkelijk ontaarden en evenzo verkoelen. En als de liefde zelf, als *God* niet de allereerste plaats blijft innemen, wordt Hem de plaats ontnomen die Hem toekomt en wordt Hij buitengesloten. Daarom moet de goddelijke liefde, die de natuur van God Zelf is, de broederliefde beheersen en leiden (1:7b).

Anders laten we ons leiden door wat ons aanstaat, door ons eigen hart. Als ik me laat leiden door de goddelijke liefde, heb ik al mijn broeders lief; ik heb hen lief omdat ze Christus toebehoren. Er is dan geen partijdigheid. Ik zal meer vreugde hebben van een geestelijke broeder; maar ik zal me met mijn zwakke broeder bezighouden met een liefde die boven zijn zwakheid uitgaat en daar heel gevoelig voor is. Uit liefde tot God zal ik me met de zonde van mijn broeder bezighouden, om hem te herstellen en zo nodig te berispen. Als de goddelijke liefde werkzaam is, kan de broederliefde nooit worden verbonden met ongerechtigheid. Kortom: God wil de plaats innemen die Hem toekomt in alle relaties die we hebben.

Vervolg op pag. 12

Verslag Chinareis

Door Ger en Willy de Koning (Slot)

Beijing

Vrijdag zijn we naar Beijing gereisd. Zoals we in onze gebedsinfo hebben geschreven waren we benieuwd wat de Heer daar voor ons had. Onze verwachtingen zijn niet beschaamd. Dat begon feitelijk al direct nadat wij onze gebedsinfo hadden verstuurd. Elisabeth, een zuster uit Duitsland, die we enkele jaren eerder in het noorden hadden ontmoet, mailde dat ze ons graag wilde helpen als wij in Beijing waren, want daar woonde ze nu. Zaterdag zijn we aan het einde van de middag met haar op stap geweest.

Zaterdagmorgen kregen we eerst nog iemand op bezoek van een ogbs in Beijing ons om kennis met ons te komen maken. We hebben elkaar wat vragen gesteld om te zien of er mogelijkheden zijn daar een keer onderwijs te komen geven. We hebben de indruk gekregen dat het meer een theologische opleiding is. Op de vraag naar de toelatingsvoorwaarden werd als eerste geantwoord dat een bepaalde vooropleiding noodzakelijk is. Op vragen over geestelijke voorwaarden, zoals bekering, leven met de Heer en de motivatie van hen die de opleiding willen volgen, kregen we niet zo'n helder antwoord, althans niet zo helder als wij wensten. Na afloop van het gesprek werden uitgenodigd dinsdag de b-school te bezoeken.

Zaterdagmiddag heeft Elisabeth ons iets van het oude Peking laten zien en ons wegwijs gemaakt in de metro. Ook heeft ze ons enkele bezienswaardigheden aangeraden en verteld hoe we daar konden komen. Het was leuk om haar weer te ontmoeten.

Zondag konden we een gemeente in Beijing bezoeken. Het is een kleine, warme gemeenschap. We konden de dood van de Heer verkondigen en naar Gods Woord luisteren. Er was ook een echtpaar uit Schotland, dat net als wij voor het eerst in Beijing was. Elk jaar zijn zij rond de paasdagen twee weken in Sri Lanka om daar de gelovigen met Gods Woord te dienen. Het was een aangename kennismaking.

De Chinese muur en de verboden stad

Maandag was het prachtig weer. De lucht was blauw en de zon scheen de hele dag. De dagen ervoor en erna waren grijs vanwege de zware smog die in deze tijd van het jaar over Beijing hangt. Het was een mooie dag om echt toerist te zijn. We hebben de Chinese muur bezocht. Deze muur is de grootste Chinese toeristische trekpleister. We zijn met de kabelbaan naar boven gegaan en lopend weer naar beneden over de muur. Zo hebben we een piepklein stukje van de meer dan 4000 km lange muur afgelegd. Dat was voor ons ook meer dan genoeg, want het was alleen klauteren en steil afdalen. En we waren er niet alleen. Het leek wel of alle Chinezen deze dag voor een bezoek aan de muur hadden uitgekozen. Wat een drommen Chinezen met hier en daar een enkele toerist. Een leuke ervaring.

Dinsdag zijn we 's morgens naar de Verboden Stad, ook wel het Keizerlijk Paleis genoemd, geweest, met zicht op het Tiananmenplein, ook enorme toeristische trekpleisters. Het was net of alle Chinezen van gisteren nu hier waren, maar nu ook allemaal nog al hun vrienden en kennissen hadden meegenomen. Het was een zee van mensen. Ook weer een aardige ervaring.

De muur en de Verboden Stad met zijn keizerlijke verblijven (8706 kamers) zijn kunstige bouwwerken. Er gaat echter ook een enorme hoop menselijke ellende en afgoderij achter schuil. In een beschrijving staat dat de muur meer is dan een overblijfsel uit de geschiedenis. Het is een symbool van de wreedheid van het keizerlijke bewind, de inzet van talloze arbeiders, het vernuft van bouwkundigen en de menselijke drang om te bouwen voor de onsterfelijkheid. De Verboden Stad was niet bedoeld voor een sterfelijke keizer, maar voor 'de zoon van de hemel', de voorbestemde schakel tussen hemel (*yang*) en aarde (*yin*) die verantwoordelijk was voor vrede, welvaart en het ordelijke leven op aarde. De 'sterfelijke keizer' met zijn goddelijke status was een gevangene in deze stad, gevangen in het systeem dat rond zijn goddelijke persoon was opgebouwd.

Menselijke bouwwerken

Ik las 's avonds in 2 Petrus 3 over het brandend vergaan van de wereld en de werken daarop wanneer de dag van de Heer aanbreekt (2 Pet. 3:10-12) en moest denken aan de menselijke bouwwerken die we hebben gezien. Dat is wat er gebeurt met alles wat door de mens zonder God en tot eigen eer en glorie is gemaakt. Ook moest ik aan Salomo denken die in Prediker 2 beschrijft hoe hij heeft getracht enige zin in het leven te ontdekken en dat onder andere heeft proberen te vinden in het bouwen van huizen (Pred. 2:4). Zijn conclusie was dat het allemaal ijdelheid, leegheid, en najagen van wind was (Pred. 2:11). Er is geen enkele echte en blijvende

voldoening voor het hart in te vinden. Dat zie je ook aan de uitdrukking in de ogen van de Chinezen: absolute leegheid.

Hoofd en hart

Dinsdagmiddag hebben we het afgesproken bezoek aan de b-school gebracht. Er waren nu ook enkele andere mensen bij aanwezig. Door de vragen en gesprekken kregen we de indruk dat in deze opleiding meer een theologische opleiding is. De nadruk lag naar onze aanvoeling meer op het hoofd dan op het hart, meer op religie dan op relatie. Het ging meer over de opleiding dan over de Heer. Bij de ogbs die we hebben bezocht, ging het om de relatie met de Heer. Dat is in elk geval onze indruk.

Op de vraag wat ik onderwijs, heb ik hun aanbevolen mijn commentaar op de brief aan de Korintiërs te lezen. Dan weten ze wat ik leer over de gemeente van God en andere onderwerpen. De Heer en Zijn werk zijn er niet mee gediend, als blijkt dat onze doelstellingen toch niet dezelfde zijn. Het gaat om de eer van de Heer. Daar waren ze het mee eens. Ze wilden het commentaar doorlezen en dan kijken of mijn onderwijs een bijdrage is aan het doel dat hun voor ogen staat. Daarover hebben we dan nog contact.

Woensdagmiddag zijn we bij Boris geweest, die we in Wenzhou hadden ontmoet en die ons had uitgenodigd om hem te bezoeken wanneer we in Beijing zouden zijn. Hij heeft ons zijn kantoor laten zien en enkele ruimten die hij voor zijn pastorale cursussen gebruikt. Aan het einde van de middag heeft hij ons meegenomen naar een ogbs in het noorden van Beijing. Dat deed hij niet alleen voor ons, maar ook voor zichzelf. Hij wilde kijken of hij zijn kantoor hierheen kon verplaatsen omdat de huur die hij nu moet betalen nogal hoog is.

We werden hartelijk begroet door het beheerders echtpaar, afkomstig uit Zuid-Korea. Zij zijn hier gekomen om het goede nieuws te brengen. Daarbij willen ze anderen helpen en motiveren. Er waren op dat moment ongeveer 40 oudere en jongere gelovigen aan het eten. Wij konden zo aanschuiven. Daarna hebben we iets met hen gedeeld uit het Woord. Bijna elke zin werd met een instemmend en duidelijk ‘amen’ ingedronken. De ruime gebouwen bieden aan 200 personen onderkomen. Wie weet, zo zei Boris, kan deze locatie worden gebruikt om leiders te onderwijzen. Daar zullen we voor bidden.

Het was een mooie afsluiting van weer een bijzondere tijd in China. Het is elke keer weer anders, rijker. We hebben ons omringd gevoeld door het gebed van velen en de verhoring ervan door de Heer ervaren. We mogen nu samen verder bidden dat de Heer Zijn Woord verder zegent.

Hartelijke groeten van verbondenheid in onze Heer, Ger en Willy de Koning

Hugo Bouter

Voortdurende groei

Over de geestelijke groei in de opgangsliederen

Uit de diepten

In de opgangsliederen of bedevaartspsalmen zien wij hoe God geleidelijk, stap voor stap, verlossing teweegbrengt voor Zijn volk. Allereerst gaat het om een *uiterlijke* verlossing uit de macht van de tegenstanders en de terugkeer naar Sion, de plaats waar God Zijn naam heeft doen wonen. Maar hiermee gaat ook een *innerlijke* verlossing gepaard, een toename in de kennis van God en van Zijn gedachten. Dat zien wij vooral in de láátste liederen, de psalmen 130 t/m 134, waarin wij ons nu willen verdiepen.

De geestelijke groei die wij hier kunnen waarnemen, valt als volgt te typeren:

1. zondebesef en vergeving (Ps. 130);
2. vrede met God (Ps. 131);
3. gemeenschap met God in Zijn woning (Ps. 132);
4. onderlinge gemeenschap in Gods huis (Ps. 133);
5. aanbidding in Gods heiligdom (Ps. 134).

Het *beginpunt* van onze geestelijke groei is het besef een verloren zondaar te zijn in het licht van de heiligheid van God. In psalm 130 horen wij iemand vanuit de diepte van de (zonde)nood tot God roepen: 'Uit de diepten roep ik tot U, o HERE' (Ps. 130:1). Wie zou voor God kunnen bestaan als Hij onze ongerechtigheden in gedachtenis zou houden en met ons zou handelen naar onze oveertredingen? 'Maar bij U is vergeving'. Dat is het heerlijke antwoord op onze nood (Ps. 130:3-4). Er is vergeving te vinden bij de God die ons moet oordelen, voor Wie wij niet kunnen bestaan. Hij schenkt die vergeving om niet op grond van het verzoeningswerk van Zijn Zoon, Jezus Christus onze Heer. Wat is het praktische resultaat daarvan? Dat ik nu een kind van God ben, Hem mag dienen en voortaan mag wandelen voor Zijn aangezicht. Ik mag Hem verwachten en mijn vertrouwen volkomen op Hem stellen.

Dit leidt tot de volgende fase in onze geestelijke ontwikkeling: dat wij *vrede met God* ontvangen en verder ook in de praktijk van het leven met de *vrede van God* in ons hart de weg gaan. In psalm 131 is de dichter helemaal tot rust gekomen, zoals 'een kind dat de borst ontwend is, bij zijn moeder'. Aan al zijn verlangens is voldaan en hij is gelukkig in de HERE. Nieuwtestamentisch gezegd: *'Wij dan, gerechtvaardigd op grond van geloof, hebben vrede met God door onze Heer Jezus Christus, door Wie wij ook de toegang verkregen hebben door het geloof tot deze genade waarin wij staan, en wij roemen in de hoop op de heerlijkheid van God'* (Rom. 5:1-2). Er is niets meer te wensen overgebleven.

Wij hebben vrede mét God, en bovendien vervult de vrede ván God onze harten en gedachten (Fil. 4:7).

In het heiligdom

Het grote heil dat ons ten deel is gevallen, heeft echter niet alleen persóónlijke maar ook gemeenschappelijke gevolgen. Het is een belangrijk moment in onze geestelijke groei, als wij oog hiervoor krijgen. Op de leer van de rechtvaardiging van de zondaar in de brief aan de Romeinen volgt dan ook in het Nieuwe Testament het punt van de gemeenschappelijke verantwoordelijkheid als leden van Gods Gemeente hier op aarde, en wel in de brieven aan de Korintiërs.

Welnu, dit aspect van het heil wordt in type voorgesteld in psalm 132. God woont op aarde te midden van Zijn verlosten en Hij vindt daar Zijn rustplaats: 'Sta op, HERE, ga naar Uw rustplaats, U en de ark van Uw macht' (Ps. 132:8). Wij vinden dus niet alleen rust in Hem, zoals wij in de vorige psalm zagen, maar God vindt ook een plaats van rust te midden van hen die Hem toebehoren. Die plek voor Hem mogen en moeten wij Hem in de praktijk van het gemeenteleven bereiden, want dit onderwerp wordt hier belicht vanuit het oogpunt van onze *verantwoordelijkheid*! Zoals David en het volk de ark van het verbond een ereplaats gaven op de berg Sion, zo moeten wij Christus de plaats geven die Hem toekomt in het midden van de Zijnen. Dat is onze plicht als gelovigen. En dan hangt de verdere zegen ook af van onze gehoorzaamheid aan Gods geopenbaarde wil, hoewel de verkiezende genade de grondslag is van ons heil (Ps. 132:12-18). Zo genieten wij de gemeenschap met God in Zijn woning hier op aarde.

Als gevolg hiervan - en dat is het punt dat in psalm 133 aan de orde komt - zullen wij ook volharden in de onderlinge gemeenschap en als broeders en zusters samenwonen. Wij vormen dan samen een priesterlijke familie, die van *boven* wordt gezegend. Hiervoor gebruikt de dichter het beeld van de *zalfolie*, die vanaf het hoofd van de hogepriester neerdaalde tot op de zoom van zijn kleren (Ps. 133:2). Zo ontvangen wij van Christus – ons Hoofd in de hemel, de Hogepriester van onze belijdenis – de zalving met de Heilige Geest. De verhoogde Heer heeft Zijn Geest uitgestort over de Gemeente. Vervolgens wordt deze hemelse zegen voorgesteld door middel van de *dauw* van de Hermon, die neerdaalt op de bergen van Sion (Ps. 133:3). Hoe dor zou ons geloofsleven zijn zonder de verfrissende, levendmakende werking van de Geest!

Vervolg op pag. 12

WoordStudie

Gerard Kramer

Over de opname van de gemeente

Hoe snel zal de opname van de gemeente verlopen? Of beter gezegd: in hoe weinig tijd zal de verandering van de levenden zich straks bij de opname voltrekken? In 1 Korintiërs 15:52 schrijft Paulus dat dit zal plaatsvinden 'in een ondeelbaar [ogenblik], in een oogwenk'. We gaan in deze WoordStudie beide aanduidingen aan een nader onderzoek onderwerpen.

In een ondeelbaar [ogenblik]

Er staat letterlijk *en atomooi,* oftewel 'in een atoom'. Het Griekse woord *atomos* betekent letterlijk 'onsnijdbaar', vandaar 'ondeelbaar'. Oorspronkelijk werd dit woord gebruikt door een bepaalde groep Griekse natuurfilosofen, die men wel als de 'atomisten' aanduidt. De belangrijkste was Democritus van Abdera (460-370 v. Chr.), die ervan uitging dat de werkelijkheid bestaat uit een oneindig aantal *atomen,* d.w.z. ondeelbare stofdeeltjes, die eeuwig en onveranderlijk zijn, maar te klein om door onze zintuigen te worden waargenomen. Zij bezitten soliditeit, massa en uitgebreidheid. Zij verschillen onderling in vorm (als de letters A en N), oriëntatie (als N en Z) en ordening (als AN en NA). De atomen bewegen zich eeuwig en rechtlijnig in de lege ruimte. Via de atoomtheorie verklaarden de atomisten op een ingenieuze manier het schijnbaar ontstaan en vergaan van alle zichtbare en onzichtbare verschijnselen als het tijdelijk samengaan en uiteengaan van eeuwige atomen.

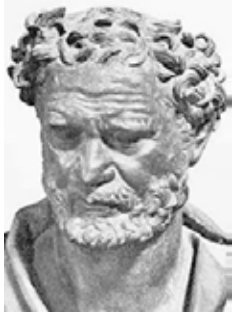

Democritus

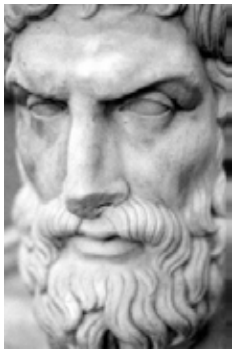

Epicurus

Later heeft Epicurus (341-270 v. Chr.) de theorie verder uitgebouwd, en gesteld dat de atomen ook een minimale zijwaartse beweging moeten kunnen maken – anders zouden er immers nooit botsingen en klonteringen van zulke atomen kunnen ontstaan. Volgens hem bestaan er ook gladde en ronde atomen, dat zijn de zielsatomen. Sterven is een ontbonden worden in atomen: het individu houdt bij de dood op te bestaan, en de atomen beginnen weer aan hun eeuwige zwerftocht[1].

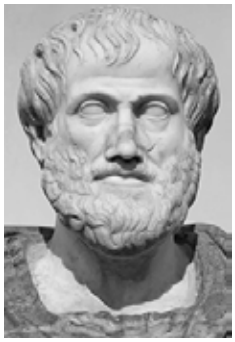

Aristoteles

De filosoof Aristoteles (384-322 v. Chr.) was voorafgaand aan Paulus de eerste die de term *atomos* daarnaast ook gebruikte voor een heel kleine, ondeelbare *tijdseenheid*. Het is dat gebruik van het woord dat we terugvinden bij Paulus in de geciteerde schriftplaats. Vandaar de vertaling 'ogenblik' of 'ondeelbaar' [ogenblik]. Het gaat dus om een oneindig kort moment. Het woord wordt alleen hier gebruikt.

In een oogwenk

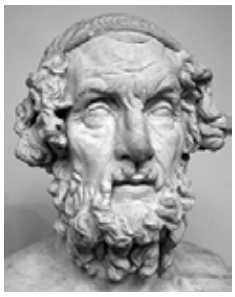

Homerus

De woordgroep 'in een oogwenk' (Gr. *en ripei oftalmou*), die daar direct op volgt, betekent volgens sommigen letterlijk 'in [het] werpen van een oog', d.i. het werpen van de blik van het oog ergens op. Ook dat gaat heel snel. Het Gr. woord *ripè* komt al voor bij Homerus (midden 9e eeuw), en betekent daar allereerst 'worp', vandaar 'vaart', 'druk', 'aandrang', 'geweld'. Euripides gebruikt het (voor 414 v. Chr.) als eerste om snelheid aan te duiden, en wel van iemands voeten. Anderen gebruiken het voor het slaan met een vin of een vleugel.

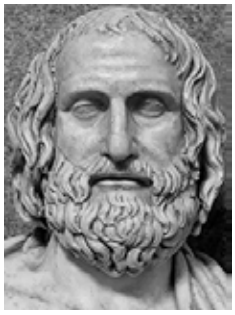

Euripides

Daarom denk ik dat Paulus het niet zozeer gebruikt voor het werpen van een figuurlijke blik, als wel voor het knipperen met een letterlijk oog, in aansluiting op de auteurs die over een vin of een vleugel, over letterlijke lichaamsdelen dus, schrijven. Hoe dan ook: het blijft een fascinerende gedachte dat bij de opname van de gemeente de lichamen van de levenden, die er jaren over hebben gedaan om te worden zoals ze op dat moment zijn, razendsnel zullen worden veranderd in een toestand waarin aan vergankelijkheid en sterfelijkheid definitief een einde is gekomen, en waarin Gods koninkrijk kan worden beërfd.

1) Voor de feitelijke informatie over de antieke atoomtheorie baseer ik mij op E. de Strycker, *Beknopte geschiedenis van de Antieke Filosofie,* Antwerpen 1967, pp. 50-52, 126, 173, en op G.S. Kirk & J.E. Raven, *The Presocratic Philosophers,* Cambridge 1971, pp. 400-420.

Deel 27

Ger de Koning

Het Hooglied

De hoogste taal van de liefde

'Op mijn bed zocht ik in de nachten Hem Die ik innig liefheb. Ik zocht Hem, maar ik vond Hem niet. [Ik dacht:] Laat ik toch opstaan en in de stad rondtrekken, door de straten en over de pleinen, Hem zoeken, Die ik innig liefheb. Ik zocht Hem, maar ik vond Hem niet' (Hoogl. 3:1-2).

Zoeken en niet vinden

We hebben gezien dat het in dit boek in de eerste plaats gaat over de relatie tussen een man en een vrouw, en dat we hieruit lessen kunnen leren voor onze eigen relatie in het huwelijk en ook de relatie tussen een gelovige en de Heer Jezus. In beide relaties gaat het om een band die wordt gekenmerkt door de liefde. De bedoeling is dat we een liefde leren kennen die niet is gekocht of afgedwongen, maar de liefde van Iemand die Zelf liefde is. Want God is liefde.

Wij zijn alleen in staat om lief te hebben als we deze liefde hebben ontvangen (1 Joh. 4:19). Als er geen relatie met God en met de Heer Jezus is, is het onmogelijk om lief te hebben. We vinden in deze liefdesgeschiedenis aanwijzingen voor onze persoonlijke relatie met de Heer Jezus, en welke storende elementen er zijn waardoor we Zijn liefde niet kunnen genieten. In de liefdesgeschiedenis zijn we terechtgekomen in een situatie dat er in de verhouding tussen bruid en bruidegom een verwijdering is gekomen. Dat ligt niet aan de bruidegom, maar aan de bruid. Haar liefde is niet meer zo vurig. Misschien geeft vers 1 wel een aanwijzing waardoor dat komt. De bruid heeft zich teruggetrokken en haar rust gezocht. Ze ligt op bed, op haar eigen bed, *"mijn bed"*, dat spreekt van gemakzucht.

Het leven van een gelovige kan wel eens teleurstellingen opleveren. Er kunnen problemen zijn, waarvoor een oplossing is gezocht maar niet is gevonden. Teleurgesteld in de Heer trekt iemand zich dan terug, zoals ook de bruid zich heeft teruggetrokken. Al kan er dan zelfs een bepaalde onverschilligheid optreden, het laat de Heer Jezus *niet* onverschillig. Hij wil ons leven vullen met Zijn aanwezigheid en rust geven.

De pogingen van de bruidegom om de liefde van de bruid weer op te wekken lijken toch niet tevergeefs te zijn, hoewel ze hem eerder (vgl. Hoogl. 2:17) had weggestuurd. In de nacht voelt ze het gemis aan hem. Ze begint hem te zoeken. Om weer in iemands leven te komen gebruikt de Heer Jezus situaties waarin iemand alleen is. Ik sprak eens met een groep jongeren over het evangelie. De reacties zijn dan anders dan wanneer je iemand alleen spreekt. Ze erkennen dat ze 's avonds, als ze alleen op hun bed liggen, niet meer zo'n grote mond hebben. Je denkt dan na over je leven. Het kan het begin van een zoektocht zijn naar de zin van het leven. God kan *"in de sluimer op de slaapplaats"* tot iemand spreken (Job 33:14-15).

Dan komt de bruid tot het besluit om op te staan. Daar begint elke ware bekering mee. We zien dat bij de jongste zoon in de gelijkenis die de Heer Jezus vertelt. Als hij bij de varkens is, komt hij tot zichzelf en zegt: *"Ik zal opstaan en naar mijn vader gaan"*. Dan staat hij op en gaat naar zijn vader *(Luc. 15:18, 20)*. Zo moeten wij als gelovigen soms ook een beslissing nemen om iets in ons leven dat afstand heeft gebracht tussen de Heer en ons krachtdadig aan te pakken. Zo staat hier de bruid op en trekt in de stad rond, door de straten en over de pleinen, op zoek naar hem die zij innig liefheeft. Maar ook in de stad vindt ze hem niet.

Ze heeft gezocht en hem niet gevonden. Het staat er twee keer: aan het eind van vers 1, als ze hem op haar bed heeft gezocht, en aan het eind van vers 2, nadat ze hem in de stad heeft gezocht. Heeft de Heer Jezus niet gezegd: *"Zoekt en u zult vinden"* en *"ieder (...) die zoekt, vindt"* (Matt. 7:7-8)? Jazeker, maar Hij zegt er nog bij dat er moet worden *geklopt,* en dat dan zal worden opengedaan. Daarmee wijst Hij erop dat er met volharding moet worden gezocht. We moeten niet opgeven als we Hem niet direct vinden.

Het is goed dat we op zoek gaan naar een herstel van de relatie met de Heer Jezus, als we de omgang met Hem missen. Onze speurtocht zal echter tevergeefs zijn, als we op de verkeerde plaatsen zoeken. We vinden Hem niet, als we ons gemak ervan nemen. We vinden Hem ook niet in de wereld, waarvan de stad een beeld is. De stad spreekt van de samenleving van mensen. Steden zijn gevormd om een samenleving zonder God te vestigen. Kaïn was de eerste stedenbouwer (Gen. 4:17). Als er afstand is gekomen tussen ons en de Heer Jezus, als er ontevredenheid is, dan hebben we geen goed zicht meer op Zijn verblijfplaats.

Er is in de Bijbel sprake van een zekere Demas. Hij was eerst een toegewijde gelovige. Paulus noemt hem als een van zijn medewerkers (Kol. 4:14; Filemon:24). Dan lijkt er een moment gekomen te zijn dat er een verwijdering is ontstaan tussen Demas en de Heer Jezus.

Zijn liefde voor de Heer is verkoeld. Demas verlaat het gezelschap van Paulus en vertrekt naar de stad. Paulus moet met verdriet over hem schrijven: *"Demas heeft mij verlaten, daar hij de tegenwoordige eeuw heeft lief gekregen, en is naar Tessalonica gereisd"* (2 Tim. 4:10). Er staat niet dat Demas niet langer een christen was en de Heer openlijk vaarwel had gezegd. Misschien heeft hij wel een eerbaar beroep gekozen, dat hem echter helemaal in beslag heeft genomen. Hij is naar Tessalonica gereisd, waar een gezonde gemeente was. Alleen ging zijn belangstelling niet hiernaar uit. Hij zocht daar de wereld en niet de broeders en zusters.

De wereld oefent vooral op jonge gelovigen een sterke aantrekkingskracht uit. Johannes waarschuwt vooral hen als hij zegt: *"Hebt de wereld niet lief, noch wat in de wereld is. Als iemand de wereld liefheeft, is de liefde van de Vader niet in hem"* (1 Joh. 2:15). De wereld bestaat niet alleen uit allerlei vormen van losbandigheid, van lusten en begeerten. Het is de wereld zoals die geworden is door de zondeval, waar mensen de dienst uitmaken die leven zonder met God rekening te houden. Dat betreft ook de hardwerkende mensen, die carrière maken of ontdekkingen doen die de kwaliteit van leven verbeteren. Zij krijgen veel aanzien. Als God er echter geen plaats in heeft, is het 'de wereld'.

Reply

Respect voor de schepping

Hugo Bouter

'Wanneer u in het land komt en allerlei vruchtbomen plant, moet u de vruchten ervan als verboden beschouwen. Drie jaar lang zullen ze voor u verboden zijn, er mag niet van gegeten worden. Maar in het vierde jaar zullen alle vruchten ervan heilig zijn, tot lofzegging voor de Here. En in het vijfde jaar mag u de vruchten ervan eten om de opbrengst ervan voor u te vermeerderen. Ik ben de Here, uw God' (Lev. 19:23-25).

Vraag

Waarom was het drie jaar lang verboden van jonge vruchtbomen in het Beloofde Land te eten?

Antwoord

In de hof van Eden aten Adam en Eva van de verboden vrucht van de boom van de kennis van goed en kwaad. We weten welke gevolgen dit had. Van alle overige bomen in de hof mochten zij vrij eten. Op de zesde dag, de dag waarop het eerste mensenpaar werd gevormd, deed de Here God allerlei bomen uit de aardbodem opkomen met zaaddragende boomvruchten, die tot voedsel dienden voor de mens (Gen. 1:26-29). De bomen hadden dus ook een schijnbare ouderdom, evenals Adam en Eva zelf, en de vruchten ervan waren direct geschikt voor consumptie. Dat was *voordat* de aardbodem werd vervloekt vanwege de zonde van de mens.

In het boek Leviticus gaat het om een heel andere situatie. Hier zien we hoe de Israëlieten in het Beloofde Land met respect moesten omgaan met de schepping en met de aarde. De zorg voor jonge vruchtbomen leidde ertoe dat men niet te snel profiteerde van de opbrengst van het land, en de nodige tijd inruimde voor de groei van de bomen. We zien dat ook later met betrekking tot het land zelf. Doordat men de grond niet de nodige rust gaf in het zevende jaar en dus te intensief gebruikte, kreeg het land later in de ballingschap al zijn sabbatsjaren vergoed.

Drie jaar lang was het niet toegestaan te eten van de jonge aanplant. Letterlijk staat er dat ze de vrucht ervan als 'onbesneden' moesten beschouwen. In het vierde jaar waren alle vruchten bestemd tot eerstelingen voor de Here, die in feite de Eigenaar van het land was. Ze werden voor Hem geheiligd en waren tot lof van Zijn grote naam. De Israëlieten waren immers vreemdelingen en bijwoners bij *Hem*. Pas in het vijfde jaar mochten zijzelf vrij eten van de vrucht van de bomen die zij hadden geplant. Zij waren niet meer dan rentmeesters van alle goede dingen die de Here God ter beschikking stelde in het land van Zijn belofte. Dit voorschrift getuigt allereerst van respect voor de schepping, en eerbied voor de goede Gever van alle gaven (Jak. 1:17). Het waarschuwt voor misbruik.

Hier is ook een geestelijke toepassing te maken op jonge gelovigen, die ook te vergelijken zijn met vruchtbomen, geplant aan waterbeken. Wij moeten hen niet overvragen en overbelasten, maar de tijd geven voor geestelijke groei en geestelijke rijpheid. Als zij in Christus geworteld en gegrond zijn, zullen zij hun vrucht geven op hun tijd (Ps. 1:3; Kol. 2:7). En de geestelijke vrucht die zij dragen, de vrucht van de Geest in hun leven, in gelijkvormigheid aan Christus, is in de eerste plaats bestemd voor God Zelf (vgl. Rom. 7:4). Daarna zullen ook hun medegelovigen, met name zij die zorg en aandacht aan deze jonge mensen hebben besteed en hun geestelijke groei mede mogelijk hebben gemaakt, kunnen genieten van de goede vruchten die zij dragen.

Ronald de Jong

Tichelstenen

"Welaan, laten wij tichelen maken en die goed bakken. En de tichel diende hun tot steen en het asfalt diende hun tot leem" (Gen. 11:3).

Misschien mag ik iets zeggen over het gebruik van *stenen*? Ik weet niet hoe het in uw tuin is, maar wanneer ik in de tuin werk kom ik nogal eens stenen tegen. Wij hebben er hier en daar nog flink wat liggen die we eigenlijk weg willen hebben. Van deze obstakels liggen er flink wat. Dat zijn stenen die gewoon in de natuur aanwezig zijn. En ik moest over zulke stenen nadenken. U heeft waarschijnlijk het nodige gehoord wat er in de wereld te doen is. Bijvoorbeeld over de zogenaamde Brexit, en een Europese Unie die uit elkaar lijkt te vallen. En weet u: het heeft allemaal te maken met *stenen*. Laten we iets lezen uit Genesis 11:3.

Daar lezen we iets wat van ons afkomstig is: *"En zij zeiden tot elkaar: Welaan, laten wij tichelen maken en die goed bakken. En de tichel diende hun tot steen en het asfalt diende hun tot leem. Ook zeiden zij: Welaan, laten wij ons een stad bouwen met een toren, waarvan de top tot de hemel reikt, en laten wij ons een naam maken, opdat wij niet over de gehele aarde verstrooid worden"* (Gen. 11:3-4).

Menselijke stenen

Wij maken stenen. Ik heb een idee, het komt van mij, ik maak iets van steen en het komt op het conto van mijn eer, mijn naam. Dat is wat de wereld is. Dat is Europa, dat is de wereld waarin wij leven. Dat is de aard van de politiek. En het is duizend jaar na deze geschiedenis in Babel nog niet veel anders, want dan zegt de koning van Babel: *"Is dit niet het grote Babel, dat ik gebouwd heb tot een koninklijke woonstede door de sterkte van mijn macht en tot eer van mijn majesteit?"* (Dan. 4:30). De strekking is nog steeds hetzelfde.

Het zijn de tichelstenen die door mensen worden gemaakt. De politiek zegt: *uit* mij, *door* mij en *voor* mij. Dat is de aard van de wereld, van de democratie. Dat zijn de tichelstenen van de mensen: het idee van de mens, door de kracht van de mens, tot eer van de mens. Het principe van regering is, zoals Abraham Lincoln het zei: 'Of the people, by the people, for the people'. [1] Dat is de wereld en zijn menselijk streven.

Maar zo behoort het bij ons niet te zijn. Niet uit mij, en niet door mij, en niet voor mijzelf. Wij mogen weten uit Romeinen 11:32: *"Want uit Hem en door Hem en tot Hem zijn alle dingen."* Als iets uit eigen kracht is, dan valt het uit elkaar. En dat is wat er gebeurt wanneer de mens iets maakt. Het idee van de mens, de kracht van de mens, het is allemaal vergankelijk.

Harde stenen

Na het Babylonische rijk kwam het rijk van de Meden en Perzen, maar die handelden iets dommer. Die zeiden namelijk: Als je een wet maakt, kun je die nooit meer veranderen. Dat betekent: Je neemt een dom besluit, dat maak je tot wet en vervolgens wordt je geregeerd door je eigen dommigheid. Daardoor kwam Daniël in de leeuwenkuil, en in het boek Esther lezen we er ook van. Dat is de wet van Meden en Perzen. Zoiets hebben we in de afgelopen tijd gezien. Je houdt een referendum en je kunt niet meer terug. Zo moet je deze menselijke stenen, deze menselijke ideeën, bekijken.

Maar waar moeten wij naartoe? Wij moeten naar de Heere Jezus, het Woord van God, de eeuwige Waarheid. We lezen nog een kort gedeelte over een steen. Geen menselijke, maar een natuurlijke steen. Hierover lezen we in Genesis 28: *"Jakob nu vertrok uit Berseba en ging naar Haran. Hij bereikte de plaats waar hij overnachtte, want de zon was ondergegaan. Hij nam één van de stenen van die plaats, maakte daar zijn hoofdkussen van, en legde zich op die plaats te slapen"* (vs. 10). Jakob had die steen niet zelf gemaakt, maar had hem daar had gevonden.

Warme stenen

Toen de operatie Desert Storm aan de gang was, waren daar een heleboel soldaten in de woestijn. Er zijn toen 's nachts soldaten omgekomen. Niet tijdens gevechten. Maar omdat er in de woestijn overdag een enorme hitte is, en 's nachts een enorme kou. Zo koud dat je er kunt bevriezen. Want zand houdt geen warmte vast. Mensen die aan de kust wonen waar strand is, weten dat als geen ander. Als de zon schijnt op het strand dan is het zand soms zo heet dat je er bijna niet op kunt lopen, maar als de zon even weg is, dán is het zand ook zo weer afgekoeld. Zo is het ook in een woestijn heel gauw koud. Maar grote stenen houden de warmte lang vast. Het afkoelende oppervlak van een steen is relatief veel kleiner dan dat van een zandkorrel. Dus deze blijven veel langer warm.

Jakob ging dus niet liggen op die steen, omdat dit zo lekker lag. Een steen ligt helemaal niet lekker. Wij liggen 's nachts niet op een steen. Maar Jakob wist, dat als hij

1) Dat is: 'van de mens, door de mens, voor de mens'. Volledige quote: 'Government of the people, by the people, for the people, shall not perish from the earth', uit 'the Gettysburg Address' (Bron: Wikipedia)

niet op die steen ging liggen met zijn hoofd, hij dood zou kunnen gaan. Hij zou het niet overleven in de woestijn. Hij had een steen nodig. Niet een steen door mensen gemaakt, maar een steen door God beschikt.

Levende stenen

En die hebben wij ook nodig. Wij hebben de Heer Jezus nodig, zoals we lezen in 1 Petrus 2: *"(…) tot Wie u komt, tot een levende steen, door mensen wel verworpen (…). Door mensen wel verworpen, want die wilden hun eigen steen bouwen (…); maar bij God uitverkoren en kostbaar, en u wordt ook zelf als levende stenen gebouwd, als een geestelijk huis tot een heilig priesterdom".* Wij naderen tot de Heer Jezus, de levende Steen. En wij worden ook zelf als levende stenen opgebouwd.

Dode stenen

Bij intocht van de Heer in Jeruzalem lezen we: *"Toen Hij nu de helling van de Olijfberg al naderde, begon de hele massa van de discipelen met blijdschap God te prijzen met luider stem voor alle krachtige daden die zij hadden gezien, en zeiden: Gezegend Hij die komt, de koning, in de naam van de Heer! In de hemel vrede en heerlijkheid in de hoogste hemelen. En sommigen van de farizeeën uit de menigte zeiden tot Hem: Meester, bestraf uw discipelen! En Hij antwoordde en zei: Ik zeg u, als dezen zwijgen, zullen de* ***stenen*** *roepen"* (Luc. 19:37-40).

Er lagen daar dode stenen aan de kant van de weg. Maar de Heer Jezus sprak, en ze zijn als het ware gaan *roepen*. *Wij* waren die dode stenen en zijn levend geworden. En wij zijn gaan roepen, zoals er staat: *"U echter bent een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterdom, een heilige natie, een volk tot een eigendom, opdat u de deugden verkondigt van Hem die u uit [de] duisternis heeft geroepen tot zijn wonderbaar licht, u die vroeger geen volk was, maar nu Gods volk bent, die aan geen barmhartigheid deel had, maar nu barmhartigheid hebt verkregen"* (1 Petr. 2:9-10).

Wat zijn wij gelukkig en bevoorrecht dat wij tot de levende Steen mochten naderen, die ons gered heeft. Wij zouden zoals die soldaten in de nacht gestorven zijn, als wij die levende Steen niet hadden. Maar zoals Jakob overleefde in de nacht door middel van een steen, zo *leven* wij door Hem, de levende Steen.

Laten wij het doel vasthouden, dat wij Zijn deugden mogen verkondigen. Soms kan het je zo overweldigen, wanneer je kijkt naar de Heere Jezus, dat je sprakeloos wordt. Je hebt geen woorden meer die kunnen uitdrukken wat je ervaart. Want alles aan Hem is zo wonderbaar en zo mooi, dat wij geen woorden kunnen vinden. Laten we dan maar zwijgen. Want alles wat we er dan aan toevoegen is te weinig of te klein; maar aan de andere kant mogen wij de deugden van Hem verkondigen, in alle zwakheid. Alles wat we van Hem hebben gekregen, dat mogen we vertellen. Aan de Vader, en aan elkaar.

Vervolg van pag. 3

Broederliefde te tonen op een manier die de eisen van God uitsluit, is God Zelf buitensluiten – met het doel onze eigen wensen te bevredigen. De goddelijke liefde, die werkt in overeenstemming met de natuur, het karakter en de wil van God, behoort onze hele wandel te leiden en te kenmerken en dient gezag te hebben over alles wat ons hart beweegt. Anders kan de broederliefde alleen maar de mens op de plaats van God stellen. De goddelijke liefde is de band van de volmaaktheid (Kol. 3:14). Want God, die liefde is, werkt in ons. Hij is Degene die alles bestuurt wat er in het hart omgaat.

Welnu, als deze dingen bij ons zijn, zal de kennis van onze Heer Jezus Christus in ons hart niet onvruchtbaar zijn (1:8). Als deze dingen echter ontbreken, zijn we blind; we kunnen niet ver zien in de dingen van God. Ons gezichtsveld wordt verkleind, de blik wordt beperkt door de bekrompenheid van een hart dat door eigen wil wordt geleid en door eigen begeerten afdwaalt. We vergeten dat we gereinigd zijn van onze vroegere zonden (1:9). We verliezen de plaats uit het oog die het christendom ons heeft gegeven. In deze toestand te verkeren, betekent niet dat iemand zijn zekerheid kwijt is. Maar hij vergeet wat de ware christelijke belijdenis is waartoe hij is gebracht: heiligheid in tegenstelling tot de wegen van de wereld. Daarom moeten we ons beijveren een helder en krachtig bewustzijn van onze verkiezing te hebben, opdat we in geestelijke vrijheid wandelen.

Vervolg van pag. 6

Dit alles leidt tot het *hoogtepunt* van onze geestelijke groei in psalm 134, namelijk dat wij als aanbidders tot God naderen in het heiligdom met offeranden van lof en dank. Wanneer wij als een familie van 'priesters' zo rijk door God zijn gezegend, zouden wij dan niet tot Hem komen om Hem de offers aan te bieden waarin Hij een welbehagen heeft? En met dit doel is Christus Zelf ook in ons midden en stemt Hij de lofzang aan te midden van de Gemeente van de verlosten (vgl. Ps. 22:23; Hebr. 2:12; 10:19-22; 13:15-16).

Merkwaardig is de toevoeging: 'u die nacht aan nacht in het huis van de HERE staat' (Ps. 134:1b). Het is nu nog nacht in deze wereld waarin wij leven, die de Heer Jezus heeft verworpen. Maar in Gods heiligdom is het licht; daar brandt het licht van de gouden kandelaar. In het huis van God, de Gemeente van de levende God, is het licht omdat de Heilige Geest daar woont en werkt. God wordt daar gediend en geëerd door het volk dat Hij Zich ten eigendom heeft verworven. Daar is het licht, terwijl de wereld nog in het duister is gehuld.

In het heiligdom beseft men dat de nieuwe morgen spoedig zal aanbreken en dat Christus zal verschijnen als de Zon van de gerechtigheid. Dan zal Hij namens God de Allerhoogste regeren over hemel en aarde, en zal de zegen zich vanuit Sion uitbreiden tot het einde der aarde (Ps. 134:3). Wat een voorrecht is het om nu deze eredienst voor God te hebben in het hemelse *heiligdom*, terwijl het nog *nacht* is in de wereld! Aanbidding is het hoogste voorrecht dat wij kennen. Wij waren zondaars, die uit de diepten tot God riepen. Maar Hij heeft ons tot aanbidders gemaakt, die Hem mogen prijzen in de hoogten van het heiligdom. Laten wij dat niet vergeten en Hem steeds de eer brengen die Hem toekomt!

Colofon

Doelstelling

'Rechtstreeks' is een maandblad voor evangelisatie en geloofsopbouw. De apostel Petrus schreef aan de gelovigen destijds: *'… groeit op in de genade en kennis van onze Heer en Heiland Jezus Christus'* (2 Petr. 3:18). Vanuit de overvloed aan geestelijk voedsel in Gods Woord willen we graag op deze wijze iets uitdelen aan anderen.

Digitaal magazine

'Rechtstreeks' is een digitaal blad, dat u gratis kunt ontvangen, wanneer u zich aanmeldt op:

http://www.oudesporen.nl/

Elf keer per jaar wordt dit blad als pdf gepubliceerd. Een pdf is met het programma AcrobatReader® (een gratis programma van Adobe) te lezen. Reeds gepubliceerde nummers van 'Rechtstreeks' zijn te downloaden op de site:

http://www.oudesporen.nl/

Redactie

Hugo Bouter; Ger de Koning; Gerard Kramer; Jan-Paul Spoor.

Verantwoording

Naast de verantwoordelijkheid die elke auteur heeft voor de artikelen die hij schrijft, is de redactie verantwoordelijk voor publicatie ervan. Dit houdt niet in, dat de redactie het noodzakelijkerwijs 100% eens is met alle gedachten die de auteur in zijn artikelen uit. De lezer wordt aangeraden te doen wat 1 Tessalonicenzen 5:21 ons leert.

Copyright

De meeste artikelen in dit blad zijn auteursrechtelijk beschermd. Verdere openbaarmaking en/of verveelvoudiging daarvan in welke vorm dan ook is slechts toegestaan na schriftelijke toestemming van de redactie.

Correspondentie

Vragen, opmerkingen, schriftelijke bijdragen kunt u zenden aan het redactieadres.

Redactieadres

Gouwestraat 20

4388 RC Oost-Souburg Nederland

Telefoon: (0118) 467462

E-mail: info@oudesporen.nl

"Rechtstreeks" jaargang 14. Nr. 4 - april 2017

RECHTSTREEKS

Van de redactie

Hoe het Woord van God verdwijnt uit maatschappij en kerk

Deze maand:

1 Van de redactie

2 De vrede van God

4 In het midden van de gemeente zal Ik U loven

6 De eindtijd

7 Kiezen met hand-opsteking?

8 Het Hooglied

9 Luther citaat

10 Laat u niet aan het wankelen brengen

Op 8 maart jl. las ik op NOS.nl de kop: ChristenUnie: *meer bereiken door minder Bijbel* (curs. van mij, GdK). Iets dergelijks heb ik eerder gehoord. In september vorig jaar is in Ede de 'There is More [Er is Meer] conferentie' gehouden. De insteek van de conferentie was: minder accent op de theologie en meer van Gods kracht zichtbaar zien worden. Een deelnemer zei: 'God wil door gewone mensen heen Zichzelf kenbaar maken. En dat gaat ook gepaard met wonderen en tekenen. (...) Dat is belangrijk *omdat Jezus door middel van woorden en argumenten in dit land niet meer bekend kan worden gemaakt*' (curs. van mij, GdK).

Ik zie hier een overeenkomst: Je moet wat de maatschappij betreft, inzetten op de ellendige omstandigheden waarin mensen leven. Je moet wat betreft het laten zien wie 'Jezus' is, eveneens inzetten op de ellendige omstandigheden waarin mensen leven. In beide gevallen staan niet God en Zijn Christus centraal, maar de mens met zijn problematische omstandigheden. En het is in beide gevallen symptoombestrijding.

Het gaat me niet om een politiek statement, en ook niet om de vraag of er nog wonderen of tekenen kunnen gebeuren. Waarop ik wil wijzen, is dat Gods Woord steeds meer naar de zijlijn wordt gedirigeerd en de hoofdrol kwijtraakt. Helemaal buitenspel zetten, gebeurt (nog) niet. God mag af en toe meepraten. Hij krijgt, om zo te zeggen, soms de interruptiemicrofoon. Maar Hij moet het niet te lang maken. En wat Hij zegt, moet in het 'beleidsplan' van de betreffende partij – politiek of godsdienstig – passen. Houdt Hij Zich daar niet aan, dan zetten we gewoon het geluid van de microfoon uit. Hij kan doorpraten wat Hij wil, maar we horen Hem niet meer.

Voor een waar kind van God zal het Woord van God echter steeds belangrijker worden. Hij zal zijn leven onder de volle autoriteit ervan stellen. Dat zal ook in zijn daden, in zijn werken van geloof zichtbaar worden. Daardoor wordt God geëerd en de naaste echt geholpen.

Er is slechts één weg van zegen voor ieder mens: *"Terug naar de wet en het getuigenis! Als zij niet overeenkomstig dit woord spreken, zal er voor hen geen dageraad zijn"* (Jes. 8:20). Als de verbinding met Gods Woord losser en losser wordt, zal de band ermee ten slotte helemaal verdwijnen. De dageraad met het licht van de opgaande Zon van de gerechtigheid zal niet gezien worden. Ik hoop dat deze uitgave van Rechtstreeks helpt om op koers naar de 'dageraad' te blijven of daar weer op terecht te komen. Namens de redactie, Ger de Koning

Vrij naar J.N. Darby

De vrede van God

Filippenzen 4:4-9

Vrede en vreugde in moeite en leed

Paulus had al twee jaar in de gevangenis te Caesarea en daarna twee jaar in de gevangenis te Rome gezeten, toen hij deze brief schreef. Maar God maakte hem in deze tijd even nuttig voor de Gemeente als in de periode van zijn mondelinge dienst. Vanuit de gevangenschap schreef hij niet alleen de brief aan de Filippenzen, maar ook de brieven aan de Efeziërs, Kolossenzen, Hebreeën, Filemon en 2 Timoteüs. In deze brieven vindt men een complete uiteenzetting van Gods gedachten ten aanzien van de Gemeente. Efeziërs stelt ons de Gemeente voor als in Christus geplaatst in de hemelse gewesten. Kolossenzen spreekt over Christus als ons Hoofd. Filippenzen laat ons oprechte christelijke gevoelens zien, hoewel er in Filippi wel moeilijkheden waren: Euodia en Syntyche waren niet eensgezind.

We vinden in deze brief niet de leer, maar de praktische omstandigheden waarin de christenen zich bevonden. Het probleem voor Paulus was dat hij zich niet daadwerkelijk kon bezighouden met de zorgen van de gemeente. Maar het resultaat van al die oefeningen was voor hem vrede en vreugde. Wat was de oorsprong daarvan? We lezen het in hoofdstuk 4: *"Verblijd u altijd in de Heer! Nog eens zal ik zeggen: Verblijd u! Laat uw inschikkelijkheid aan alle mensen bekend zijn. De Heer is nabij. Wees in niets bezorgd, maar laat in alles, door gebed en smeking met dankzegging, uw verlangens bekend worden bij God. En de vrede van God, die alle verstand te boven gaat, zal uw harten en uw gedachten bewaren in Christus Jezus"* (Fil. 4:4-7).

Paulus zegt niet dat hun harten de vrede van God zouden bewaren, maar dat de vrede van God, die door niets kan worden verstoord, *hun* harten zou bewaren. Hun blijdschap moest *in de Heer* zijn, niet in de *omstandigheden*. Paulus zelf was in gevangenschap, gescheiden van de gemeente en van het werk in het evangelie. De weg naar zijn arbeid was belemmerd door onoverkomelijke hindernissen. Zo moest hij ervaren dat de Heer *Zelf* voldoende voor hem was. Hoe meer moeite zijn deel was en hoe meer dingen hem verontrustten, des te meer innerlijke vreugde en vrede was er in zijn hart. Niemand kon hem dat afnemen. Zijn blijdschap was in de Heer, zodat geen angst zich meester van hem kon maken.

De *blijdschap* van de Heer stroomt uit een onuitputtelijke bron, die door geen enkele oorzaak kan opdrogen. Ook bij de *vrede* van God heeft alles betrekking op Hem. Is God ongerust? Zou Hij niet weten wat Hij moet doen? Zou Hij de gemeente vergeten? Paulus legde alles in Gods hand en God toonde hem dat hij te midden van alle zwakheid rust kon vinden in Hem. God denkt aan de gemeente en Hij zorgt voor haar. Volkomen overgave aan Hem is nodig om te kunnen zeggen: *"En de vrede van God, die alle verstand te boven gaat, zal uw harten en uw gedachten bewaren in Christus Jezus"*.

De vrede van God en de vrede met God

Het is een oneindige vrede, net zoals de liefde van Christus oneindig is en de kennis te boven gaat (Ef. 3:19). Wat een wonder te mogen zeggen: 'De vrede in mijn hart is de vrede van God. Ik heb wel zorgen, maar die zijn niet te zwaar voor God, als ik bij Hem hulp zoek'. Om in het besef van de vrede *van* God bewaard te kunnen blijven, moet men natuurlijk vrede *met* God hebben. Dat is de basis van alles.

Laten we dit onderzoeken. De vrede met God kan niet in een hart wonen dat zich bewust is van zonde. De vrede is ook niet gebaseerd op iets van onszelf, want dan zou men alleen een vrede *zonder* God kunnen hebben. De mens kan drie soorten van geweten hebben:

1e een verhard geweten;

2e een verontrust geweten;

3e een volmaakt geweten voor God.

Als ik God wil vergeten, is er geen vrede. Want zodra ik aan Hem denk, is alle rust weg. Dat is de reden dat de zondaar afleiding zoekt; hij *wil* niet aan God denken. Maar evengoed komt het onvermijdelijke oordeel. Geen mens kan, als hij met God te doen krijgt, in Zijn tegenwoordigheid bestaan. Vandaar het verlangen om Hem te vergeten, en de verharding van het menselijk hart. Diep van binnen weet de mens heel goed dat hij geen vrede met God heeft. De enige vrede waarvan hij dan meent te kunnen genieten, is om *niet meer aan God te denken*.

Bent u in de tegenwoordigheid van God en schijnt het volle licht van Hem in uw hart? Dat is de vrede van een *volmaakt* geweten. Maar als u zegt dat u zich van zonde bewust bent, dan kunt u niet zeggen dat het naderen in Zijn tegenwoordigheid geen onrust bij u veroorzaakt. Het is ernstig dat te bedenken! Zou u zich kunnen indenken geen vrede met God te hebben, en zo naar de hemel te gaan? Wat zou u daar doen in de tegenwoordigheid van God? Want zodra u aan Hem denkt, hebt u absoluut geen vrede.

Hoe krijgen we dan een volmaakt geweten voor God? U kunt deze vrede geen dag, geen ogenblik door uw eigen inspanning verkrijgen. Eigen inspanning levert u geen vrede op. Alleen Gods *genade* geeft die, omdat alleen de genade vrede gemaakt heeft. Een zondig mens kan geen vrede met God hebben. Hij kan de zonde niet verbergen, niet voor God maar ook niet voor zichzelf. De zonde moet worden weggedaan, voordat u de goedheid van God kunt ervaren. De zonde moet worden verzoend, zodat God die niet meer ziet of zien kan. Kunt *u* dit bewerken? Kunt u zichzelf *onschuldig* maken, of zou u evenals Job moeten zeggen: *"Was er maar een scheidsrechter tussen ons, die zijn hand op ons beiden zou kunnen leggen"* (Job 9:33). Wanneer de zonde totaal moet worden verwijderd, zodat God ze niet meer ziet, dan moet God Zélf die wegnemen. U kunt het niet, geen mens kan het, alleen *God*. En God neemt de zonde weg overeenkomstig Zijn eigen volmaaktheid. Gods genade heeft aan de zonde gedacht en die geheel weggedaan. Zo heilig als God is, zo volkomen heeft Hij de zonde tenietgedaan. Hij heeft Zich ermee beziggehouden en Hij heeft vrede *gemaakt* door het bloed van Christus' kruis.

Wat is de waarde van het bloed van Christus? Veronderstelt God dat er toch nog een beetje zonde overblijft? Nee, het bloed van Jezus Christus heeft vrede gemaakt. Ik heb vrede met God volgens de maatstaf van *Zijn* heiligheid. God heeft de zonde weggedaan, omdat Hij de zonde niet in Zijn tegenwoordigheid kan dulden. Hij neemt de zonde voor altijd weg, terwijl Hij mij door genade voor Zijn aangezicht plaatst. Om daarvan te kunnen genieten, moet ik mijzelf ongeschikt achten om vrede met God te verwerven. Als *Hij* mij heeft gewassen in het bloed van het Lam, blijft er geen enkele voor Hem zichtbare zonde over. Christus heeft door Zichzelf de reiniging van de zonde tot stand gebracht, naar Zijn eigen volmaaktheid. Dat betekent volmaakte vrede met God. Christus heeft mij liefgehad en Hij heeft deze liefde bewezen, doordat Hij voor mij tot zonde is gemaakt. Zijn liefde hangt niet af van wat *ik* ben, maar van wat *Hij* is. Ik heb een volmaakt geweten, omdat *God* het heeft gereinigd. Ik weet dat Hij mij liefheeft, omdat Hij dit gedaan heeft overeenkomstig het verlangen van Zijn eigen hart.

De Heer Jezus zegt: *"Vrede laat Ik u, mijn vrede geef Ik u"* (Joh. 14:27). Zijn *eigen* vrede, de vrede die *Hij* heeft gesmaakt, heeft Hij mij gegeven. U moet weten dat God mij niet kan veroordelen voor de dingen waarvan Hij mij gereinigd heeft. Kunt u wandelen met een God die u vrees aanjaagt? Wij hebben volle zekerheid dat de vrede die God heeft aangebracht niet ongedaan gemaakt kan worden, want Hij heeft de zonde voor altijd tenietgedaan.

Behalve de vrede *met* God is er de praktische vrede voor de christen in het leven van elke dag. Als ik iets doe dat God mishaagt, hoef ik nog niet te twijfelen aan Zijn liefde, maar ik kan niet gelukkig zijn. Wanneer ik geloof dat God Zijn Zoon voor mij heeft overgegeven en het bloed van het Lam voor mij is gestort, kan ik niet twijfelen aan Zijn liefde als ik gezondigd heb. Want ook voor *die* zonde heeft de Heer Zichzelf gegeven. Maar dat laat mij de zonde in een ander licht zien. Hoe is het mogelijk op lichtvaardige wijze een zonde te bedrijven, die Christus heeft doen lijden op het kruis? Ik weet dat de zonde mij niet ten laste gelegd kan worden, maar dat geeft mij een dieper oordeel over de zonde, omdat ze *Christus* ten laste is gelegd. Hij heeft geleden om die zonde weg te nemen. Dat is het verschil tussen het verdriet van de christen als hij heeft gezondigd, en het slechte geweten van een ongelovige ten aanzien van het komende oordeel.

Onze gevoelens over een begane zonde zijn soms helemaal niet goed. Bijvoorbeeld: U zondigde en u was er pijnlijk door getroffen. Komt dit doordat u *God* hebt mishaagd? Of is het omdat u (of anderen) daardoor een *goede opinie* over uzelf heeft (hebben) verloren? Zulke gevoelens zijn bedroevend. Wat is ons hart bedrieglijk en arglistig; hoeveel van het 'eigen ik' komt kijken bij ons verdriet over de zonde! De praktische vrede ontbreekt, totdat we de zonde oordelen vanwege wat ze in zichzelf is en vanwege Wie God is. Dan zien we de dingen in het licht van Gods heerlijkheid en de heerlijkheid van Christus. Maar zolang de heerlijkheid van God niet onze eigen eer heeft vervangen, hebben we geen echte vrede. Zodra de heerlijkheid van God ons hart vervult, is de praktische vrede weer volkomen en is de ziel hersteld. Dan hebt *u* hetzelfde oordeel over de zonde uitgesproken als *God,* en de gemeenschap is hersteld.

Christus ons Middelpunt

Er is nog iets. U hoeft niets op uw geweten te hebben. Maar zoals met ons allen het geval is, woont het vlees ook in u. De mens wil dit en hij wil dat. Onze wil is niet onderworpen en we hebben geen vrede. Vandaag maken we ons ongerust over iets, waarover we ons volgende week helemaal niet meer ongerust maken. Het hart mist de nodige standvastigheid om de wereld het hoofd te bieden. We breken ons het hoofd om te weten wat we moeten doen, terwijl er helemaal niets gedaan moet worden. De eigen wil, en de wens de dingen te regelen op ónze manier, onze verlangens: ze worden niet bevredigd. Waar vinden we een antwoord op dat alles? Men kan de wereld of zichzelf niet veranderen. De mens heeft zijn Middelpunt, namelijk God, verloren en kan geen rust vinden. *Christus* is ons hervonden Middelpunt. Hij heeft de omstandigheden ondervonden die ik meemaak. Hij heeft dezelfde verzoekingen en moeilijkheden ondervonden, maar met een hart waarin het egoïsme geen enkele plaats had. En Hij wil ons hart vervullen.

Gaat het om de wereld, dan is mijn hart te groot daarvoor, want alles is ijdelheid en kwelling voor de geest. De wereld is leeg, en met leegte kan men het hart niet vullen; en ook niet met onrust. Alleen Christus kan het hart vervullen. Maar als het hart te *groot* is voor de wereld, het is te *klein* voor Christus. Bij Hem is rust en volkomenheid, en dat te meer naarmate de omstandigheden moeilijker zijn. Ik heb een Vriend gevonden en mijn hart is met heel iets anders bezig dan mijzelf: ik verblijd mij *in de Heer*. Hoe minder iemand bezig is met het 'eigen ik', hoe meer het hart voldaan is. Als het hart met de wereld bezig is, vindt het niets dat het echt vult. Als het met de Heer Jezus bezig is, is het hart te klein om Hem te bevatten; en Christus kan het vullen totdat het overloopt. Dan heb ik gevonden wat ik nodig had en ben ik bevrijd van onvruchtbare verlangens.

Vervolg op pag. 12

Hugo Bouter

In het midden van de gemeente zal Ik U loven

'Ik zal Uw naam mijn broeders vertellen, in het midden van de gemeente zal ik U loven' (Psalm 22:23).

'Hij legde mij een nieuw lied in de mond, een lofzang voor onze God' (Psalm 40:4).

Het nieuwe lied

Psalm 40 is een van de mooiste Messiaanse psalmen, omdat hij een beschrijving geeft van heel de weg die Christus hier op aarde is gegaan en van de unieke waarde van Zijn offerdood. Wij vinden hier een terugblik op Zijn menswording (vs. 7-9), en het getuigenis dat Hij tijdens Zijn leven heeft afgelegd te midden van het volk Israël (vs. 10-11); vervolgens Zijn kruislijden vanwege onze zonden en boosheden – die Hij tot de Zijne maakte en zelfs 'Mijn ongerechtigheden' noemde (vs. 12-18), maar ook het heerlijke eindresultaat: Zijn opwekking uit de doden (vs. 1-6).

De dichter *begint* de psalm met dit laatste thema: Christus' verlossing uit de banden van de dood en de jubelzang van de bevrijding die hieruit voortvloeit. Vervolgens vinden wij een overzicht van heel de *weg* die tot dit heerlijke resultaat heeft geleid. Christus is de *Eersteling* uit de doden. Hij heft met de Zijnen het loflied van de verlossing aan. God gaf Hem en ook ons een nieuw lied in de mond: het nieuwe lied dat tot in eeuwigheid zal klinken. Wij staan met Hem op een nieuwe bodem, de vaste grondslag van de opstanding. *Velen* zullen het zien en vrezen, en op de HERE vertrouwen (Ps. 40:4).

Hoewel wij nu met Hem 'op een rots' staan (Ps. 40:3), d.i. de grondslag van de opstanding, zullen wij nooit vergeten dat Zijn diepe vernedering noodzakelijkerwijs hieraan voorafging. Hoewel wij Hem kennen als de Levende, komt Hij telkens weer in onze herinnering als Degene die ons liefhad tot het einde, tot in de dood. Hij heeft Zichzelf vernederd en Hij is gehoorzaam geworden tot de dood, ja, tot de kruisdood. Tot in eeuwigheid zullen wij Hem zien en loven als het Lam, dat geslacht is en dat ons heeft gekocht met Zijn bloed (Openb. 1:5-6). Dit is het grote onderwerp van het lied van de hemel, het *nieuwe* lied (Openb. 5:9). Dit lied is typerend voor de *nieuwe* bedeling, die is begonnen met Christus' opstanding uit de doden.

Het lied is gebaseerd op het offer van Christus

De nieuwe dingen die nu hun intrede hebben gedaan, zijn gegrond op het volmaakte offer van Christus. Hij heeft de wet vervuld en Zijn werk vormde dan ook de vervulling van de offers die onder het oude verbond werden gebracht. De vier hoofdtypen van de offers worden hier genoemd: *slachtoffers* (of: *vredeoffers*) en *spijsoffers*, *brandoffers* en *zondoffers* (Ps. 40:7). In Hebreeën 10:5-9 wordt hiernaar ook verwezen.

De eerste twee offeranden waren zogenoemde 'maaltijdoffers', de laatste twee 'zoenoffers'. Bij de maaltijdoffers stond de Israëliet een deel van zijn voedsel af voor de HERE en voor de priesters. Het vredeoffer had daadwerkelijk het karakter van een gemeenschappelijke *maaltijd*, doordat zowel de HERE alsook de priester en de offeraar eraan deelnamen. Dit offer is een beeld van het offer van Christus als de grondslag van de vredige gemeenschap tussen God en Zijn verloste volk, en ook van onze *onderlinge* gemeenschap als kinderen van God. Onze gemeenschap is met de Vader en met Zijn Zoon Jezus Christus (1 Joh. 1:3).

Het spijsoffer was een ónbloedig offer en daarom spreekt dit van het volmaakte, aan God toegewijde *leven* van Christus als Mens hier op aarde. Dit leven eindigde in Zijn offerdood, daarin vond Zijn toewijding jegens Zijn God en Vader haar hoogtepunt. Volgens de offerwetten van het Oude Testament werd een brandoffer nooit gebracht zónder een bijbehorend spijsoffer. Evenzo is de waarde van Christus' offerdood gegrond op Zijn reine *mensheid*. Het was de unieke Mens, die Zijn leven uitstortte in de dood: dat verleende aan Zijn sterven zo'n bijzondere glans.

De beide zoenoffers, brandoffers en zondoffers, waren offeranden ter *verzoening*, resp. van de *persoon* en van de *zonden* van de offeraar. Het brandoffer-aspect van het werk van Christus staat in psalm 40 op de voorgrond. Het brandoffer werd in zijn geheel aan God geofferd op het altaar, en de liefelijke reuk ervan steeg op voor Gods aangezicht. Dit offer is een beeld van Christus als Degene die Zichzelf op het kruis geheel en al aan God heeft opgeofferd tot een welriekende reuk (Ef. 5:2; Hebr. 9:14). Hij kwam met het uitgesproken doel om de wil van God te doen. Hij wilde God verheerlijken op de plaats waar de mens door zijn zonde God had onteerd. Daartoe offerde Hij Zichzelf vrijwillig en volkomen: 'Ik heb lust om Uw wil te doen, Mijn God' (Ps. 40:9; Hebr. 10:7).

Deze zijde van het werk van Christus, dus het brandoffer-aspect, vinden wij ook in het evangelie naar Johannes. Het gebod van de Vader hield in dat Hij Zijn leven moest afleggen, maar Hij had ook *macht* dat te doen en het daarna weer te nemen (Joh. 10:17-18). Zo heeft Christus Gods wil volbracht, Zijn Vader verheerlijkt op de aarde en het werk voleindigd dat Hij Hem te doen had gegeven (Joh. 13:31; 17:4; 19:30).

Het zondoffer-aspect van het werk van Christus wordt in psalm 40 wel genoemd (vs. 7, 13), maar het is toch meer het onderwerp van psalm 22. Daar zien wij het lijden van de godverlatenheid, dat over Christus kwam in de drie uren van duisternis. Toen werd Hij de Zondendrager en moest God Zijn heilig aangezicht voor Hem verbergen (Ps. 22:2, 4). God legde Hem in het stof van de dood, nadat Hij voor ons tot zonde was gemaakt (Ps. 22:16). Christus smaakte de dood van de zondaar. Gods heilige toorn ten opzichte van de zonde werd in de offerwetten symbolisch aangeduid door het voorschrift dat de zondoffers waarvan het bloed in het heiligdom werd gebracht, geheel en al verbrand moesten worden *buiten de legerplaats*. Zo heeft Christus geleden in de absolute eenzaamheid, in het vuur van Gods gericht.

Psalm 22 noemt echter niet alleen het lijden van de kant van God, maar ook uitvoerig het lijden dat Christus onderging van de kant van de mensen, die Hem als honden en als een bende boosdoeners omsingelden. In vers 22 vindt de grote wending plaats, wanneer Hij in de opstanding het antwoord van God ontvangt op al Zijn lijden.

Het tweede hoofddeel van deze psalm beschrijft daarna de heerlijke resultaten die voortvloeien uit het verlossingswerk (Ps. 22:23-32). Wij zien hier achtereenvolgens de rijke zegen voor:

(a) de Gemeente,

(b) voor het volk Israël, en

(c) voor de volken in het Vrederijk.

Wij zingen het nieuwe lied met de Heiland

Christus heft nu te midden van Zijn verlosten, die Hij Zijn broeders noemt, het loflied van de verlossing aan. Hij verkondigt de Vadernaam aan Zijn 'broeders'. Dat is het bijzondere voorrecht van de Gemeente, die in de tijd van Christus' verwerping bijeenvergaderd wordt uit de Joden en uit de volken (Ps. 22:23; Joh. 20:17; Hebr. 2:12). Dit verbindt psalm 22 heel duidelijk met het nieuwe lied van psalm 40:4.

Na Zijn opstanding bezingt Christus dus Gods lof te midden van de verlosten. Hij noemt ons Zijn 'broeders', en de Vader noemt ons Zijn kinderen. Wij zijn op grond van Zijn volbrachte werk kinderen van God geworden. Christus is verhoord uit Zijn lijden en daarom kan Hij het loflied aanheffen jegens Zijn God en Vader. God heeft Hem geantwoord en heeft Hem verlost uit de banden van de dood. En wij die Hem kennen, mogen met Hem instemmen en Hem de woorden van het *nieuwe* lied nazeggen.

Hij is gestorven voor onze zonden en opgewekt om onze rechtvaardiging. Wij zijn voorgoed met Hem verbonden en zijn door Hem ontrukt aan de macht van zonde, dood en Satan. De verlosten staan dus op een geheel *nieuwe* grondslag voor Gods aangezicht.

Daarom kunnen wij zingen over het grote heil dat ons ten deel is gevallen – zoals destijds Israël aan de overkant van de Schelfzee de jubelzang van de bevrijding zong samen met Mozes, die het lied aanhief. In het christendom hebben wij te maken met deze *nieuwe* dingen, en het *nieuwe* lied brengt dit op een bijzondere wijze tot uitdrukking. Het accentueert namelijk de vreugde en de blijdschap die met de nieuwe dingen gepaard gaan en die in het hart van de gelovige vanzelf een loflied doen opwellen. Zouden wij onze God en Vader niet dankzeggen voor de wonderbare dingen die Hij tot stand heeft gebracht door het werk van Zijn Zoon? Als de *eerste* schepping reeds een loflied tevoorschijn riep, zodat al de zonen Gods jubelden (Job 38:4-7), zou dan de *nieuwe* schepping, waarvan wij de 'eerstelingen', de eerste vruchten zijn, geen dank en aanbidding teweegbrengen in ons hart?

Er is genoeg reden tot lofprijzing. Wij leven in een *nieuwe* bedeling en genieten de zegeningen van het *nieuwe* verbond, dat bezegeld is met het kostbare bloed van Christus (1 Kor. 11:25; 2 Kor. 3:6). In Christus zijn wij ook een *nieuwe* schepping geworden. Het oude is voorbijgegaan, zie, het is alles *nieuw* geworden (2 Kor. 5:17; vgl. Openb. 21:4-5). Wij zijn Gods maaksel, geschapen in Christus Jezus (Ef. 2:10).

Daarom is er in het Nieuwe Testament sprake van een *nieuw* type mens: 'één nieuwe mens', 'de nieuwe mens' (Ef. 2:15; 4:24; Kol. 3:9). Er is nu een *nieuwe* mens naar het voorbeeld van Christus. De nieuwe mens is in overeenstemming met God geschapen in ware gerechtigheid en heiligheid. De nieuwe mens vertoont méér dan Adam het beeld en de gelijkenis van zijn Schepper. Wij zijn immers verbonden met de *opgestane* Heer, die als de laatste Adam het Hoofd is van een *nieuwe* familie. Christus heeft *nieuw* leven aan het licht gebracht, leven dat afkomstig is van de overzijde van dood en graf. Door Zijn Geest heeft Hij dit ook geschonken aan de Zijnen, zoals Hij het na Zijn opstanding in de discipelen blies.

Zo kunnen wij wandelen in *nieuwheid* van leven, dienen wij God in *nieuwheid* van de geest en niet in oudheid van de letter (Rom. 6:4; 7:6). Onze Heer heeft ons ook een *nieuw* gebod gegeven (Joh. 13:34; 1 Joh. 2:8). Een *nieuwe* naam zal ons nog worden geschonken (Openb. 2:17; 3:12). Het *nieuwe* Jeruzalem, de woonplaats van God en van het Lam, zal onze woonplaats zijn (Openb. 21:2). De heilige stad is verbonden met de *nieuwe* hemel en de *nieuwe* aarde (2 Petr. 3:13; Openb. 21:1). Zoals gezegd geeft het *nieuwe* lied op bijzondere wijze uitdrukking aan al deze *nieuwe* dingen, die wij door het geloof mogen kennen en die straks bij de wederkomst van Christus in volle heerlijkheid zullen worden gezien.

Deel 1

Werner Mücher

De eindtijd

...

1. Inleiding

'Op die dag zal het geschieden dat het kostbare licht er niet zal zijn, evenmin de dikke duisternis. Maar er zal één dag zijn, die de Heere bekend zal zijn, geen dag en geen nacht. Het zal geschieden ten tijde van de avond dat het licht blijft (...). De Heere zal Koning worden over heel de aarde' (Zach. 14:6-9).

De wereld verandert in een rap tempo. In de jaren '90 van de vorige eeuw hebben er ingrijpende wijzigingen in Oost-Europa plaatsgevonden. Het IJzeren Gordijn inclusief de Berlijnse muur zijn ten val gekomen. Binnen een kort tijdsbestek werd Duitsland herenigd.

Steeds meer komt de focus van het wereldgebeuren op Israël te liggen. Het is slechts enkele jaren geleden, dat de zogenaamde Arabische lente uitbrak. Aanvankelijk was de hele wereld enthousiast over de veranderingen, maar inmiddels heerst er in diverse landen een toestand die veel weg heeft van een burgeroorlog. Het gevaar van een atomair conflict tussen Iran en Israël is niet geweken. De vraag is of er een duurzaam vredesverdrag tussen Israël en de Palestijnen komen zal. De buurlanden van Israël nemen in de bijbelse profetieën een belangrijke plaats in.

Momenteel kijkt de hele wereld met spanning naar Europa. Blijft de euro de gemeenschappelijke valuta van de zeventien staten, die een monetaire unie vormen? Zouden sommige landen niet zelfs failliet verklaard moeten worden? Is de euro waardevast of komt er ooit misschien een geldhervorming, een herwaardering van onze gemeenschappelijke munt? Wat voor gevolgen hebben de financieel-politieke veranderingen voor de rest van de wereld? En hoe zit het eigenlijk met de financiën van de Verenigde Staten? Hoe te denken over de stabiliteit van de economische groei en de situatie in China? Vragen en nog eens vragen over hoe de toekomst eruit ziet.

Sommige mensen reageren verbaasd, als ze horen dat er over de toekomstige ontwikkelingen, speciaal met betrekking tot Israël en Europa, iets in de Bijbel staat. Velen hebben vast wel eens het een of andere boek over de toekomst gelezen, maar daarin vinden ze veel dingen te ingewikkeld en de details zijn moeilijk te onthouden. Ik heb het op mijn hart om in dit boekje een beknopt overzicht van de belangrijkste toekomstige gebeurtenissen en de daarbij behorende mogelijke chronologie te geven. Daarmee wil ik graag met name bij de jonge lezer belangstelling voor de bijbelse profetieën wekken. In dit boekje citeer ik teksten uit Gods Woord en licht deze in hun context toe, zodat met name de Bijbel zelf aan het woord komt. Het beste kun je dit boekje dan ook naast de Bijbel lezen.

Mijn belangrijkste wens is echter dat iedereen die van harte in onze Heer en Heiland gelooft, Hem vol blijdschap verwacht.

2. Dag en uur van de wederkomst

'Van die dag of dat uur echter weet niemand, ook de engelen in de hemel niet, ook de Zoon niet, behalve de Vader. Kijkt u uit, waakt en bidt, want u weet niet wanneer het de tijd is' (Marc. 13:32-33).

Van oudsher hebben degenen die zich met bijbelse profetieën met betrekking tot de eindtijd hebben beziggehouden de vraag gesteld, wanneer de nog toekomstige gebeurtenissen zich zullen voordoen. Het antwoord is eenvoudigweg: we weten het niet precies. Het kan morgen gebeuren, maar het kan ook nog een poos duren.

De primaire vraag is voor ons dan ook niet, wanneer alle bijbelse profetieën in vervulling zullen gaan, maar of we te allen tijde bereid zijn met hun vervulling rekening te houden.

Laten we niet vergeten dat God in deze dagen een rijke oogst binnenbrengt. In landen als China, Noord-Korea, Zuid-Amerika enz. bekeren zich[1] duizenden mensen. God is met een groot werk bezig. Het is goed om er serieus voor te bidden dat ook in andere landen de deur voor het evangelie nog wijd geopend wordt.

1) Met bekering bedoelen we niet dat mensen van de ene naar de andere godsdienst overstappen, maar een welbewuste aanvaarding van het evangelie van Jezus Christus, die gepaard gaat met belijdenis van schuld voor God en geloof in het verzoeningswerk dat Jezus Christus op het kruis heeft volbracht.

WoordStudie

Gerard Kramer

Kiezen met handopsteking?

In deze WoordStudie onderzoeken we de vertaling van Handelingen 14:23a. Hoe kwamen er oudsten in de gemeenten? Wat was de rol van de apostelen, en was er ook een rol voor de gemeenten?

De vertalingen

We gaan eerst na hoe Handelingen 14:23 in diverse Nederlandse Bijbelvertalingen is weergegeven:

SV: En als zij in elke Gemeente, met opsteken der handen, ouderlingen verkoren hadden (...).

NBG: En nadat zij voor hen in elke gemeente oudsten hadden aangewezen (...).

Voorhoevevert. 4e druk: En nadat zij hun in elke gemeente oudsten gekozen hadden (...).

Telos 1982 (= Herziene Voorhoevevert. 5e druk): Nadat zij nu voor hen in elke gemeente oudsten hadden gekozen (...).

HSV: En toen zij in elke gemeente door het opsteken van de handen voor hen ouderlingen gekozen hadden (...).

NBV: In elke gemeente stelden ze oudsten aan.

Naardense Bijbel: In elke vergadering wijzen zij over hen oudsten aan (...).

BGT: In elke kerk kozen Paulus en Barnabas mensen uit die leiding konden geven.

Wat valt op?

Als we bovenstaande vertalingen vergelijken, valt op dat de SV en de HSV iets hebben dat in de andere vertalingen ontbreekt, en dat is het tekstelement ‘met opsteken der handen’ resp. ‘door het opsteken van de handen’. Hoe bedoelen deze vertalers dit? Wie staken er hun handen op: de apostelen of de gemeenten? Interessant genoeg weten we precies hoe de oorspronkelijke Statenvertalers dit hebben bedoeld, want in hun Kanttekeningen (een toelichting op bepaalde door hen gegeven vertalingen) schrijven zij bij deze Schriftplaats:

Gelijk bij de Grieken deze gewoonte was in het verkiezen der overheden, dat het volk door opsteking der handen hunne stemming te kennen gaf, zo schijnt dat daarvan deze gewoonte in de eerste gemeente ook gebruikt is geweest, dat de voorstelling der kerkendienaars, bij de apostelen, of die van hen daartoe gezonden waren, gedaan zijnde, van de gemeente met opsteking der handen werd goedgekeurd; welk gebruik lang in de gemeente geduurd heeft, gelijk de kerkelijke geschiedenissen getuigen. Anderen menen dat daardoor verstaan wordt de oplegging der handen, die met bewilliging der gemeente geschiedde, gelijk blijkt uit het vasten en bidden, hetwelk van de ganse gemeente gedaan werd en in deze verkiezing ook geschied is.

Kortom: naar het oordeel van de Statenvertalers staken de gemeenteleden hun handen op ter goedkeuring van de door de apostelen gemaakte keuzes. Daarnaast vermelden ze de optie dat dit ‘opsteken der handen’ zou slaan op een handoplegging, die de instemming van de gemeente met de gemaakte keuzes inhield. Grosheide gaat nog verder en stelt in zijn commentaar op deze plaats ‘dat de apostelen de gemeenten in elke stad bijeenroepen en dat ze haar ouderlingen laten verkiezen’. De tekst van Lucas maakt echter duidelijk dat de verkiezing (benoeming, aanwijzing) van de oudsten *door de beide apostelen plaatsvond*, en niet *door* maar *voor* de gemeenten.

Wat betekent het gebruikte woord precies?

Dit woord voor ‘kiezen’ (Gr. *cheirotoneoo*) komt in het Nieuwe Testament verder slechts voor in 2 Korintiërs 8:19, waar de gemeenten een reisgenoot voor Paulus kiezen. Vergelijk de samenstelling ‘tevoren verkiezen’ (Gr. *pro-cheirotoneoo*) in Handelingen 10:41, waar het gaat over Gods keuze van de apostelen. Hierover zeggen de Statenvertalers in de Kanttekeningen: *Het Griekse woord cheirotonein hetwelk hier gebruikt wordt, betekent eigenlijk door opsteking der handen verkiezen, of ordineren; en wordt hierna, Handelingen 14:23, van het verkiezen der gewone dienaren met medestemming der gemeente gebruikt, tegen welke deze buitengewone verkiezing der apostelen hier wordt gesteld, als door opheffing of opsteking van Gods hand alleen gedaan.*

Het is opmerkelijk hoe de Statenvertalers vasthouden aan de door hen veronderstelde handopsteking, zelfs als het gaat om God Zelf die Zijn getuigen aanwijst in Handelingen 10:41. Oorspronkelijk betekende het werkwoord inderdaad ‘de hand uitstrekken’, en zo ‘stemmen’, maar daarnaast heeft het woord al in de klassieke periode, zeker indien het gevolgd werd door een lijdend voorwerp, de betekenis ‘aanwijzen’, ‘kiezen’, ‘benoemen’ gekregen. Dat dit ook in de hierboven besproken Schriftplaatsen de correcte betekenis is, maakt de samenhang volkomen duidelijk.

Deel 28

Ger de Koning

Het Hooglied

De hoogste taal van de liefde

‘De wachters, die in de stad de ronde deden, vonden mij. [Ik zei:] Hebt u Hem gezien Die ik innig liefheb? Nauwelijks was ik hen voorbijgegaan of ik vond Hem Die ik innig liefheb. Ik greep Hem vast, liet Hem niet [meer] los, tot ik Hem gebracht had in het huis van mijn moeder, in de binnenkamer van haar die mij gebaard heeft. Ik bezweer u, dochters van Jeruzalem, [als] bij de gazellen of bij de hinden op het veld, dat u de liefde niet opwekt of aanwakkert, voordat het [haar] behaagt’ (Hoogl. 3:3-5).

Gezocht en gevonden

Het is nacht als de bruid haar bed verlaat en de stad ingaat (zie verzen 1-2), op zoek naar de bruidegom. Ze vindt de bruidegom niet, maar anderen, de wachters van de stad, vinden haar (vers 3). Zonder enige inleiding spreekt ze hen aan. Ze noemt geen naam, maar vraagt aan de wachters van de stad of ze ‘hem hebben gezien die ze innig liefheeft’. Nadat de bruid haar bruidegom op de verkeerde manier en op de verkeerde plaats heeft gezocht, zoekt ze hem nu ook bij de verkeerde mensen. Hoe kunnen mensen die de stad bewaken en geen verbinding met de bruidegom hebben, haar vraag beantwoorden? Hoe zouden zij, die hem niet kennen, haar kunnen zeggen waar hij is? We lezen niet dat de wachters antwoorden.

We kunnen dit toepassen op gelovigen die met geestelijke problemen naar ongelovige hulpverleners – psychologen en psychiaters – gaan en een oplossing aan hen vragen. Maar hoe kunnen zij een oplossing bieden? Die mensen hebben immers geen levende relatie met de Heer Jezus. Ze geloven niet in Hem. Als die relatie er niet is, is de hele zoektocht tevergeefs. En de leegte groeit. De wachters kunnen ook godsdienstige leiders voorstellen, mensen die het zogenaamd weten. Zij zijn de geestelijke verzorgers van ‘hun’ gemeente, maar ook zij kunnen niet helpen.

De algemene les die we hier kunnen trekken, is: *“Vertrouw niet op edelen, op het mensenkind, bij wie geen heil is”* (Ps. 146:3). In Marcus 5 lezen we over *“een vrouw die twaalf jaar een bloedvloeiing had gehad en veel had geleden van vele artsen, en alles wat van haar was, besteed en geen enkele baat gevonden had maar veeleer achteruit was gegaan”* (Marc. 5:25-26). De vele artsen die ze bezocht in de hoop op genezing, hadden haar lijden alleen maar vergroot, terwijl ze haar hele bezit investeerde om die hulp te betalen. In plaats van beterschap is er verslechtering gekomen. Uiteindelijk gaat ze naar de Heer Jezus. Ze zegt: *“Als ik maar Zijn kleren aanraak, zal ik behouden worden”* (Marc. 5:28). Dit betekent dat het aankomt op het geloof in de Heer Jezus Christus, die in staat is de leegte in ons hart te vullen.

Het lijkt erop dat de bruid in vers 4 buiten de stad is gekomen, en daar vindt ze haar geliefde. Hij is buiten de stad te vinden, in het veld waar hij de kudde weidt tussen de lelies, zoals ze dat eerder heeft gezegd (Hoogl. 2:16). Dat is ze vergeten, waardoor ze op de verkeerde plaatsen en bij de verkeerde personen heeft gezocht. Nu ze los is van het verkeerde, loopt ze hem in de armen. Ze heeft hem gevonden.

Zo is de Heer Jezus niet te vinden in allerlei door mensen bedachte systemen of bij vooraanstaande geestelijke leiders, maar op de plaats van verwerping. We kunnen daarbij denken aan het kruis van Golgotha, dat buiten Jeruzalem heeft gestaan (Hebr. 13:13). Daar laat de Heer Zich graag vinden. Wie niet bereid is Hem daar, op de plaats van verwerping, te vinden en te volgen, zal Hem nooit vinden. Er moet moeite voor worden gedaan om Hem daar te vinden. Maar als er met verlangen en volharding wordt gezocht, in het vertrouwen dat Hij Zich laat vinden, dan zal Hij Zich ook laten vinden. Hij heeft het beloofd: *“Bidt, en u zal gegeven worden; zoekt, en u zult vinden; klopt, en u zal worden opengedaan. Want ieder die bidt, ontvangt; en die zoekt, vindt; en die klopt, zal worden opengedaan”* (Matt. 7:7; zie ook Jer. 29:12-13; Jes. 45:19).

De bruid is de stad uitgegaan en heeft de stad en alle mensen achter zich gelaten. We kunnen dit zien als het ontvluchten van de hectiek van het leven in de stad met al haar lawaai, het opgaan in allerlei activiteiten, zonder een moment van rust. De nodige en verlangde rust wordt buiten de stad gevonden in de tegenwoordigheid van de Heer. We hebben allemaal die tijden van rust bij de Heer nodig. Velen worden geleefd door de sociale media en kennen geen moment van rust meer, omdat ze denken dat ze altijd beschikbaar moeten zijn. Er moet onmiddellijk worden gereageerd als er een bericht komt. De sociale media bepalen het leven. ‘Stel je voor dat ik iets zou missen, ik moet voortdurend op de hoogte zijn.’ Zo wordt de rust steeds meer van ons afgenomen. Hebben we nog de tijd om met het Woord van God en met de Heer Jezus alleen te zijn? Alleen dan zullen we Hem vinden, niet in de stad, maar buiten de stad. Dan krijgen we de kracht om de stad weer in te gaan om daar een getuige te zijn.

Als ze hem heeft gevonden, grijpt ze hem stevig vast (Matt. 28:9; Spr. 3:18). Ze wil hem niet opnieuw kwijtraken. Daar past ze nu wel voor op. Samen met hem gaat ze naar het huis van haar moeder. Ze gaat om zo te zeggen terug naar het begin van haar bestaan, waar haar leven is begonnen en zij haar opvoeding heeft gehad. Als wij zijn afgeweken van de Heer, moeten wij teruggaan naar het begin van ons leven met Hem. We moeten terugdenken aan onze eerste ontmoetingen met Hem, onze eerste liefde voor Hem (Openb. 2:4-5a).

De bruid gaat met haar bruidegom niet alleen terug naar het huis van haar moeder, maar naar de *binnenkamer* van haar die haar *"gebaard heeft"*. Dat is helemaal terug naar het begin, naar het moment van de geboorte van het nieuwe leven. Het is net zoals Israël steeds moest doen, nadat het volk uit Egypte was bevrijd. Elk jaar moest men het Pascha vieren als een herinnering aan de bevrijding uit Egypte. Zo kunnen wij dat elke zondag steeds weer doen, als wij de dood van de Heer verkondigen, waarbij we terugdenken aan wat Hij voor ons heeft gedaan. Maar we moeten er ook elke dag aan denken en niet vergeten dat we verlost zijn en hoe dat is gebeurd, en de Heer ervoor bedanken dat Hij ons heeft verlost van onze zonden en het eeuwig oordeel.

Zijn we (nog) steeds dankbaar? Weten we nog wanneer en waar onze eerste echte ontmoeting met de Heer Jezus heeft plaatsgevonden? Herinneren we ons nog de vreugde en de rust die het gaf dat de zware last van onze zonden van ons werd afgenomen, en dat we opnieuw geboren en kinderen van God zijn geworden? Als er iets ingrijpends in de wereld plaatsvindt, wordt later soms aan mensen gevraagd waar ze op dat moment waren of mee bezig waren. Vaak herinneren ze zich dat ook. De bekering van de afgoden tot God is de ingrijpendste gebeurtenis in het leven van een gelovige, die hij bewust meemaakt. Dan komt de Heer Jezus met Zijn liefde en gezag zijn leven binnen en verandert het helemaal. Het krijgt een totaal ander perspectief.

In vers 5 richt ze zich met dezelfde woorden tot dezelfde personen als in Hooglied 2:7. Het klinkt daardoor als een refrein. Toch is het niet hetzelfde. Hier in hoofdstuk 3 spreekt ze deze woorden, *nadat* de verloren verbinding met de bruidegom weer hersteld is. Er is dus sprake van herstel van gemeenschap. Nu ze hem weer heeft gevonden en in de binnenkamer van het huis van haar moeder heeft gebracht, hangt ze als het ware het bordje NIET STOREN aan de deur. Ze laat weten dat ze geen elementen wil binnenlaten die haar hervonden gemeenschap met hem opnieuw zouden kunnen verstoren.

Gemeenschap met de Heer Jezus is geen zaak van snelheid. Het heeft tijd nodig, ook als de relatie is hersteld, om daarin te groeien. Groeien in geloof moet niet kunstmatig worden gestimuleerd. Zo bewerkt het gebruik van harde, bewustzijnsverruimende muziek in een dienst, dat de Geliefde verdwijnt. Dat gebeurt ook bij zachte, op de emotie inspelende muziek. De gemeenschap met de Heer Jezus vraagt om rust en vrede, geen ophitsing. De Geest van God is aanwezig en werkt in *"het suizen van een zachte stilte"*, niet in *"een grote en sterke wind"*, *"een aardbeving"* of *"een vuur"* (1 Kon. 19:11-13). Liefde heeft tijd nodig om te groeien, ook als verkoelde liefde weer is ontwaakt.

Luther citaat

Pasen 1534

Ik zal allen tot Mij trekken

Christus zegt: 'Wanneer Ik verhoogd zal worden van de aarde, dan zal Ik hen allen tot Mij trekken' (vgl. Johannes 12:32). Dat is door Mij, door Mijn offer, door Mijn verhoging aan het kruis, of anders gezegd door Mijn sterven, zullen de mensen tot Mij en tot het eeuwige leven komen. Wie nu door eigen werken in de hemel wil komen, die wil Christus van boven naar beneden trekken (vgl. Rom. 10:6vv.) – terwijl het toch andersom moet zijn! Want Christus moet ons van beneden naar boven trekken – anders is het met ons gedaan. Want Hij alleen is het die het rijk van de duivel heeft verwoest, voor onze zonde heeft betaald, en ons uit de wereld en de dood in het leven heeft getrokken: niet door ons lijden en werk, maar door Zijn lijden.

Op deze manier spreekt Christus ook over Zijn lijden in het derde hoofdstuk van Johannes: 'Zoals Mozes de slang in de woestijn verhoogd heeft, zo moet de Zoon des mensen verhoogd worden, opdat allen die in Hem geloven, niet verloren gaan, maar het eeuwige leven hebben' (vs. 14-16). Dat is toch duidelijk genoeg gezegd: wie het eeuwige leven wil hebben, die moet geloven. Want hier spreekt Christus niet over werken. Hij zegt niet: wie dit of dat doet, wie vast, geeft, helpt, die zal niet veroordeeld worden. Deze werken zijn Gods woord en bevel, reeds lang tevoren door Mozes in de Tien Geboden gegeven. Dit is wat men zeker moet doen! Wie het niet doet, die moet zijn oordeel verwachten. Maar wie het wel doet – zelfs zo goed als maar mogelijk is – die kan daardoor evenmin leven en in de hemel komen (vgl. Rom. 1:17).

Want dit is het besluit van God: zoals zij die in de woestijn door de slangen waren gebeten, door geen enkel medicijn gezond konden worden – maar alleen door naar de koperen slang te kijken (vgl. Num. 21:8) – zo is er voor ons geen andere weg tot de zaligheid, dan op de Heere Jezus te zien. Dat is: onszelf met Zijn offer troosten en geloven dat God omwille van Zijn sterven onze zonden wil vergeven en vergeten, en ons wil zalig maken. Deze vrucht groeit alleen uit de dood van Christus, en niet uit onze werken.

Deel 1

Peter Cuijpers

Laat u niet aan het wankelen brengen

"Wij vragen u dringend (...) dat u niet [zo] snel in uw denken geschokt of verschrikt wordt" (2 Tess. 2:1-2).

Onrust in Tessalonica

Valse leringen zorgen voor onrust. Gelovigen raken erdoor van streek en het brengt hen in verwarring. Dit is een van de redenen waarom Paulus de tweede brief aan de Tessalonicenzen heeft geschreven. Er was grote onrust ontstaan ten aanzien van de wederkomst[1] van de Heer Jezus en de dag van de Here.

De tweede brief is slechts enkele maanden later geschreven dan de eerste. In korte tijd hadden de Tessalonicenzen zich in verwarring laten brengen door mensen die een valse leer verkondigden, namelijk dat de wederkomst en de dag van de Heer – de oordeelsdag – al zouden zijn aangebroken. Waarschijnlijk concludeerden sommigen hieruit dat zij hun dagelijks werk wel konden opgeven en lieten zij zich door anderen onderhouden (2 Tess.3:6-12). Ze hadden echter aan Luther een voorbeeld kunnen nemen. Hij zei: 'Als ik wist dat morgen de wereld verging, zou ik vandaag nog een appelboom planten'.

Het lijkt er sterk op dat iemand een brief naar hen had gestuurd die schijnbaar afkomstig was van Paulus en zijn medewerkers (2 Tess. 2:2). In 1 Tessalonicenzen is de aanval van de satan rechtstreeks op Paulus gericht. Daar wordt hij beschuldigd van onzuivere motieven en moet hij zich noodgedwongen verdedigen, omdat men hem in diskrediet wilde brengen (zie 1 Tess. 2:1-16); en in 2 Tessalonicenzen is de aanval gericht op het evangelie dat hij verkondigde.

In het Nieuwe Testament zien we dat de satan zijn pijlen richt op de apostelen en op het evangelie dat zij verkondigen, maar zijn aanval was toch voornamelijk op Paulus gericht. Voor vraagstukken over de gemeente, het samenkomen, de opname van de gemeente, de komst en wederkomst van Christus, het verschil tussen de gemeente en Israël e.d., moeten we niet bij de twaalf apostelen zijn, maar bij Paulus. Als geen andere apostel lag hij, en ook de boodschap die hij verkondigde, onder vuur. Praktisch overal waar hij aan het werk was geweest, was ook de satan actief en probeerde hij af te breken wat Paulus had opgebouwd. Hiertoe gebruikte hij mensen die zich als dienstknechten van God voordeden. Paulus noemt hen valse apostelen, bedrieglijke arbeiders, die zich voordeden als apostelen van Christus. In werkelijkheid waren het apostelen, gezanten van de satan (2 Kor. 11:13-15). Zij zorgden met hun valse leringen voor veel verwarring en onrust. Dit zien we niet alleen in Tessalonica, maar ook in andere gemeenten waar Paulus had gearbeid.

Onrust in Antiochië

Het ontstaan van de gemeente te Antiochië wordt beschreven in Handelingen 11:19-26. De gemeente hier bestond grotendeels uit niet-Joden, heidenen. Ook in deze plaats ontstond grote onrust. Er waren namelijk judaïsten uit Judea gekomen, die leerden dat de bekeerde heidenen zich moesten laten besnijden naar het gebruik van Mozes. Als ze dit niet deden, zouden ze niet behouden kunnen worden (Hand. 15:1). Paulus en Barnabas zagen direct het gevaar van deze verkeerde leer. De waarheid van de rechtvaardiging door het geloof stond erdoor op het spel. En als deze judaïsten voet aan de grond zouden krijgen, zou dit bovendien voor een tweedeling in de gemeente hebben gezorgd. Al gauw ontstond er dan ook een heftige discussie over dit onderwerp.

Omdat ze er niet uitkomen, moeten de apostelen en oudsten in Jeruzalem maar een oordeel vellen over deze twistvraag (Hand. 15:2-21). Paulus en Barnabas worden in het gelijk gesteld, maar bijna was het de tegenstander gelukt een wig te drijven tussen de gelovigen uit de Joden en uit de heidenen. Gelukkig heeft de Heilige Geest dit verhinderd. Na de apostelvergadering wordt er vanuit Jeruzalem een delegatie naar Antiochië gestuurd.

---

1) De 'komst' van de Heer is om allen die Hem toebehoren (de Gemeente met de oudtestamentische gelovigen) van de aarde op te nemen. Dit gebeurt in een oogwenk, in een ondeelbaar ogenblik (zie 1 Tess. 4:13-18; 1 Kor. 15:51-52). Dit ontgaat aan de ogen van de wereld, behalve dat van het éne op het andere moment duizenden en duizenden mensen van de aardbodem verdwenen zijn. De 'wederkomst' van Christus is een heel andere gebeurtenis, die heeft met Zijn openbare verschijning op aarde te maken. Dan zal elk oog Hem zien (Openb. 1:7; Zach. 12:10). Christus verschijnt dan met Zijn heiligen in heerlijkheid om Zijn koningschap hier op aarde te vestigen (Ps. 2; Openb. 19:11-16; Zach. 14:1-4). Dan wordt er recht gesproken, en zullen de schapen van de bokken worden gescheiden (Matt. 25:31-46).

Chronologisch: De Heer komt eerst om de Zijnen tot Zich te nemen, en vervolgens komt Hij – minimaal zeven jaar later – met de Zijnen terug om Zijn koningschap op aarde te vestigen, en dan zullen wij duizend jaar met Hem regeren (Openb. 20:6).

Samen met Paulus en Barnabas brengen de broeders uit Jeruzalem verslag uit van de vergadering, en tot welk besluit men was gekomen (Hand. 15:22-29). We gaan hier niet verder op in, maar wijzen nog op de brief die de afgevaardigden uit Jeruzalem hadden meegekregen. In de openingszin staat het volgende: *'Daar wij hebben gehoord, dat enigen van ons zijn uitgegaan en u met woorden in* ***verwarring*** *hebben gebracht en uw zielen aan het* ***wankelen*** *hebben gemaakt, aan wie wij dat* ***niet*** *hadden geboden'* (vs. 24). De judaïsten, die gemeend hadden om op eigen houtje de christenen uit de heidenen de les te moeten lezen, trokken dus aan het kortste eind. Hun optreden in Antiochië had echter veel verwarring en onrust veroorzaakt.

In die dagen was het nog mogelijk de apostelen bij elkaar te roepen om uitsluitsel te geven over een twistvraag. Vandaag is dit niet meer mogelijk. Toch hoeven we over leerstellige kwesties niet in het ongewisse te blijven, omdat de leer van de apostelen in de Bijbel staat opgetekend (Hand. 2:42). Daarom zei Paulus bij zijn afscheid van de oudsten van de gemeente te Efeze: *'En nu draag ik u op aan God en aan het woord van Zijn genade'* (Hand. 20:32). Na het wegvallen van de apostelen moest men het dus doen met het woord van Gods genade, dat is de Bijbel.

De judaïsten waren in de dagen van Paulus heel actief. Wat zich in Antiochië afspeelde, zien we ook in de gemeente te Kolosse (Kol. 2:16-23), en bij de gemeenten van Galatië. Alleen was het daar nog erger. Paulus en Barnabas hadden in Antiochië kunnen voorkomen dat de judaïsten vaste voet aan de grond kregen, maar onder de Galaten hadden de dwaalleraars het klaargespeeld om de apostel Paulus in diskrediet te brengen en het evangelie dat hij had verkondigd te verdraaien. Ook hier is weer sprake van *verwarring* (Gal. 1:7). Wie de moeite neemt om de brief van Paulus aan de Galaten in zijn geheel te lezen, ziet hoe ernstig de situatie daar was. Het leek wel of ze betoverd waren (Gal. 3:1). Paulus was vertwijfeld, en ook bang dat hij zich misschien tevergeefs had ingespannen (Gal. 4:11, 20). Het zuurdeeg van de judaïsten was volop werkzaam, en het deeg (de gemeente) was al grotendeels doorzuurd.

Toch spreekt de apostel zijn vertrouwen uit en neemt hij aan dat zij een goede gezindheid hebben en zijn woorden ter harte willen nemen. Maar voor de dwaalleraars heeft hij geen goed woord over: *'hij die u in verwarring brengt zal het oordeel of straf dragen,* ***wie hij ook is****'* (Gal. 5:9-10). Paulus was verontwaardigd: *'Lieten zij die u opruien (HSV), of verontrusten (NBG), zich maar versnijden, of verminken'* (vs. 12). Dit betekent dat ze zich maar moesten laten castreren. Paulus zegt dus ironisch dat de judaïsten, die de besnijdenis leerden, nog een stap verder moesten gaan. Laat je dan ook maar castreren! Daarmee zouden zij zichzelf direct afsnijden van de gemeente, want iemand die ontmand was, mocht niet in de gemeente van de HERE komen (Deut. 23:1). Dit soort uitspraken zijn voor ons misschien moeilijk te begrijpen, maar de judaïsten begrepen heel goed wat Paulus ermee wilde zeggen. Hij pakte de dwaalleraars niet met fluwelen handschoenen aan. De tijden zijn veranderd, want wie zich vandaag in de christenheid op zo'n wijze durft uit te laten over verkeerde leraars wordt niet geaccepteerd. Dit hoort immers niet; dit is liefdeloos!

Van toen naar nu

We hebben overdacht wat een verderfelijke invloed de judaïsten uitoefenden onder de christenen. Zij zorgden voor veel verwarring en onrust in de gemeenten. We maken een stapje van toen naar nu, want voor de zoveelste keer is er een hype ontstaan in de christenheid. Er zijn leraars die ons ervan willen overtuigen dat het vieren van de Joodse feesten en het houden van de sabbat een bijbelse zaak is. In 'Het Zoeklicht', een christelijk tijdschrift, komt men regelmatig vragen tegen die met dit onderwerp te maken hebben. Iemand schrijft: *'Enige vrienden van ons komen sinds korte tijd samen in een kleine huisgemeente, waar ze samen de sabbat vieren en iedere zondagmorgen de tien geboden lezen. Verder houden ze zich aan de verschillende Joodse spijswetten en vieren ze de Bijbelse feestdagen. Voorheen gingen zij naar de evangelische gemeente, maar daar voelen zij zich nu niet meer op hun plaats'.*

Verwarring alom! Wat bezielt christenen toch om weer op te bouwen wat Paulus heeft afgebroken? Waarom het licht opgeven en terugkeren naar wat de apostel 'een schaduw' noemt? (Kol. 2:16-17; Hebr. 10:1vv.). Als Messiasbelijdende Joden menen dit te moeten doen, gaan ze hun gang maar. Maar het is de vraag of het wel Schriftuurlijk is. En het wordt pas echt gevaarlijk als er sprake is van een 'moeten'. Wij leven niet onder de wet, maar onder de genade. Het heeft voor God geen enkele toegevoegde waarde als iemand (een Jood) vandaag de sabbat houdt of de Joodse feesten viert. En niet-Joodse christenen, die naar deze 'schaduw' terugkeren, gaan wel erg ver door zich als Joden te gedragen. Wat mij betreft mag iedereen in zijn 'soekka' (loofhut) gaan zitten, al moet erbij gezegd worden dat het vreemd overkomt als een niet-Jood op die manier gedenkt hoe de HERE voor Zijn volk Israël heeft gezorgd in de woestijn (Lev. 23:43). Dit was en is een puur Joodse aangelegenheid. Het is voor een niet-Jood niet gepast het Loofhuttenfeest te vieren. Maar nogmaals, zolang het geen *moeten* is, en er niets wordt afgedaan van het volbrachte werk van de Heer Jezus, gaat men zijn gang maar. Net als alle voorgaande hypes in de christenheid waait ook dit wel weer over, maar intussen zorgt het wel voor verwarring!

Vervolg van pag. 3

Ik heb Iemand die mij reinigt en die mijn verlangen is; ik heb niets anders meer nodig!

'Verblijd u altijd in de Heer!' U hebt Iemand om u over te verblijden, maar als uw eigen hart u losweekt van Christus, dan kan God u niet gelukkig maken. Zonder *Hem* kunnen wij niet leven. God heeft ons de Heer Jezus gegeven in de omstandigheden waarin wij ons bevinden, opdat wij een Bron van innerlijke vreugde zouden hebben in Hem. Hij kent onze zorgen en Hij draagt ze allemaal, zonder dat Hij het gewicht ervan voelt. Deze Bron kan niet opdrogen. God is vóór mij, als ik zorgen heb en niet weet wat ik ermee aan moet. Ik mag naar Hem toegaan. Hij heeft alles van tevoren geregeld. Geen musje valt op aarde zonder Zijn wil. Zelfs de haren van ons hoofd zijn allemaal geteld en wij kunnen er niet één wit of zwart maken. 'Breng mij', zegt Hij, 'al uw zorgen, ze verontrusten Mij niet. Ik zal Mij ermee belasten en Mijn vrede zal uw hart vervullen'.

God is vóór ons

God is zo vóór mij, dat ik mij nergens over hoef te bekommeren – niet uit onverschilligheid, maar vol vertrouwen op Hem en Zijn oneindige liefde. Kunt u ongerust zijn, als u ieder moment de zekerheid hebt dat God Zich met uw belangen bezighoudt? Wat de mens ontbreekt doordat hij God verlaten heeft, is de wetenschap dat God vóór hem is. God had de mens de aardse dingen geschonken om ervan te genieten, maar hij geloofde de duivel. Toen sprak God: 'Voortaan zullen jullie de gevolgen dragen en de moeite ondervinden van het wantrouwen jegens Mij. Jullie moeten Mij geloven en van Mijn goedheid genieten door het geloof'. Om dit tot stand te brengen, kwam Christus in deze wereld met alle gevolgen van ons falen, en Hij is hier voor ons gekomen. Wat de mens ontbreekt is de eenvoud van het geloof: 'Ik weet dat Hij vóór mij is; en ik kan bij God komen'.

"Overigens, broeders, al wat waar, al wat eerzaam, al wat rechtvaardig, al wat rein, al wat beminnelijk, al wat welluidend is, als er enige deugd en als er enige lof is, bedenkt dat. Wat u geleerd, ontvangen, gehoord en gezien hebt in mij, doet dat; en de God van de vrede zal met u zijn" (Fil. 4:8-9).

Niet alleen zal de vrede van God dan ons hart vervullen, maar wij hebben God *Zelf* met ons in deze wereld waarin wij leven. Laten wij dit in alle eenvoud begrijpen. Het is de basis van onze zegen: Christus heeft vrede gemaakt door het bloed van Zijn kruis; door Zijn werk is het geweten voor altijd volmaakt geworden voor God; het hart vertrouwt op Hem; het wordt hersteld als het faalt, en in alle moeilijkheden vindt het zijn vreugde in de Heer; en het is Gods vrede, die het hart bewaart.

God heeft ons geschapen...
om mensen lief te hebben
en dingen te gebruiken.
Ons probleem is...
dat wij dingen liefhebben
en mensen gebruiken.

William MacDonald

Colofon

Doelstelling

'Rechtstreeks' is een maandblad voor evangelisatie en geloofsopbouw. De apostel Petrus schreef aan de gelovigen destijds: *'… groeit op in de genade en kennis van onze Heer en Heiland Jezus Christus'* (2 Petr. 3:18). Vanuit de overvloed aan geestelijk voedsel in Gods Woord willen we graag op deze wijze iets uitdelen aan anderen.

Digitaal magazine

'Rechtstreeks' is een digitaal blad, dat u gratis kunt ontvangen, wanneer u zich aanmeldt op:

http://www.oudesporen.nl/

Elf keer per jaar wordt dit blad als pdf gepubliceerd. Een pdf is met het programma AcrobatReader® (een gratis programma van Adobe) te lezen. Reeds gepubliceerde nummers van 'Rechtstreeks' zijn te downloaden op de site:

http://www.oudesporen.nl/

Redactie

Hugo Bouter; Ger de Koning; Gerard Kramer; Jan-Paul Spoor.

Verantwoording

Naast de verantwoordelijkheid die elke auteur heeft voor de artikelen die hij schrijft, is de redactie verantwoordelijk voor publicatie ervan. Dit houdt niet in, dat de redactie het noodzakelijkerwijs 100% eens is met alle gedachten die de auteur in zijn artikelen uit. De lezer wordt aangeraden te doen wat 1 Tessalonicenzen 5:21 ons leert.

Copyright

De meeste artikelen in dit blad zijn auteursrechtelijk beschermd. Verdere openbaarmaking en/of verveelvoudiging daarvan in welke vorm dan ook is slechts toegestaan na schriftelijke toestemming van de redactie.

Correspondentie

Vragen, opmerkingen, schriftelijke bijdragen kunt u zenden aan het redactieadres.

Redactieadres

Gouwestraat 20

4388 RC Oost-Souburg Nederland

Telefoon: (0118) 467462

E-mail: info@oudesporen.nl

"Rechtstreeks" jaargang 14. Nr. 5 - mei 2017

RECHTSTREEKS

Van de redactie

Een klein detail

Deze maand:

1 **Van de redactie**

2 **Het nazireeërschap**

4 **De tempeldienaren**

6 **De eindtijd**

7 **Mysterie of verborgenheid**

8 **Het Hooglied**

9 **Elf dagen en veertig jaar**

10 **Laat u niet aan het wankelen brengen**

11 **Door haar sluwheid**

Een poosje geleden overdachten we in de gemeente Johannes 1. Daarbij spraken we ook over vers 27, waar sprake is van een schoenriem. Soms trekken zulke kleine voorwerpen de aandacht, dit keer dus de schoenriem. De schoenriemen in vroegere tijden zullen er wel anders hebben uitgezien dan op de foto hierboven. Maar het gaat er mij nu even niet om hoe ze eruit zagen, maar om wat de Bijbel erover schrijft.

De eerste keer dat de Bijbel over de schoenriem spreekt is in de geschiedenis van Abraham en de koning van Sodom. Hier staat: *"De koning van Sodom nu zei tegen Abram: Geef mij de mensen, maar houd de bezittingen voor uzelf. Maar Abram zei tegen de koning van Sodom: Ik zweer bij de Heere, God de Allerhoogste, Die hemel en aarde bezit, dat ik niets, van draad tot schoenriem toe, ja, niets van alles wat van u is, zal nemen, zodat u niet kunt zeggen: Ik heb Abram rijk gemaakt!"* (Gen. 14:21-23). We zien hier hoe Abram de schoenriem aanduidt als het geringste dat je van iemand zou kunnen krijgen. Ik stel me voor dat voor iemand die onderweg is, het heel belangrijk kan zijn om een schoenriem te krijgen. Daarmee kun je je weg vervolgen, zonder dat je last hebt van een schoen die slecht blijft zitten. Abram wil echter niet door de koning van Sodom worden geholpen. Zijn vertrouwen is gericht op God de Allerhoogste, en niet op wat mensen kunnen geven.

De tweede keer dat de schoenriem voorkomt, is in het boek Jesaja – voor zover ik het kon terugvinden via de Strong-coderingen van bijbelse woorden. De NBG-vertaling heeft als kopje erboven staan: 'Terugkeer van het volk'. In Jesaja 5:27 staat: *"Geen vermoeide of struikelende is erbij; het sluimert noch slaapt; de gordel van zijn heupen wordt niet losgemaakt en de riem van zijn schoenen breekt niet"*. Wat een zorg van God vinden we in dit vers voor Zijn volk! Wat een trouwe Helper is Hij, die zelfs in deze kleine dingen voor hen en ook voor ons zorgt! We mogen evenals Abram volkomen op Hem vertrouwen, want Hij zal voor ons zorgen tot in de kleine details van onze levenswandel. Want wat is nu geringer dan een schoenriem? Tot zover het Oude Testament.

De derde keer staat zoals gezegd het woord schoenriem in het evangelie naar Johannes. Daarbij geeft Johannes de Doper antwoord op de vraag: *"Waarom doopt u dan, als u de Christus niet bent?"* In dit antwoord verwijst hij naar Degene die midden onder hen staat, die zij niet kennen maar die na hem – na Johannes de Doper – komt. Om zijn woorden kracht bij te zetten, zegt hij erbij: *"Ik ben niet waard Zijn schoenriem los te maken"* (Joh. 1:27). Want de voorloper van de Heer was zich bewust van de grootheid van Degene die na hem kwam. Hij zou de volgende dag immers zeggen: *"Zie, het Lam van God, dat de zonde van de wereld wegneemt"*.

Johannes wist dat hijzelf niet waardig was ook maar het nederigste werk aan Hem te kunnen verrichten. Hij wist dat Degene van Wie hij de heraut was, de Zoon van God was. Dit had hij gezien en hij had ervan getuigd (vs. 34). Hij wist dat Hij die na hem kwam, de voorrang had boven hem (vs. 15, 26). Dat was de reden waarom hij, die de grootste onder de profeten was, de allernederigste plaats wilde innemen. Hoewel hij de profeet was die de Heer mocht aankondigen, kon hij zelfs Zijn schoenriem niet losmaken. Hij was Zijn bode, niet de beëindiger van Zijn wandel. Eren wij zo onze Heer en Heiland?

Met een vriendelijke groet namens de redactie, Jan Paul Spoor

OudeSporen

A. Gibert

Het nazireeërschap

Numeri 6:1-21

De wet op het nazireeërschap

Numeri 6 spreekt over de wet op het nazireeërschap[1]. Het gaat in dit hoofdstuk om toewijding aan God en een vrijwillige persoonlijke gelofte voor een tijd. De 'gewijde' moest daartoe zelf de eerste stap doen. Hij legde de nazireeërgelofte af; en *"overeenkomstig zijn gelofte die hij belooft, aldus zal hij doen"* (Num. 6:2, 21). Hij liet zijn toewijding blijken door het naleven van drie voorschriften:

1. onthouding van wijn en sterke drank;
2. het hoofdhaar laten groeien;
3. geen dode aanraken.

Staan er in de Bijbel eigenlijk wel voorbeelden van nazireeërs, die vrijwillig zo afgezonderd leefden voor een zekere tijd? Ik denk het niet. Alleen Simson, Samuël en Johannes de Doper lijken in *bepaalde* opzichten eraan te beantwoorden, hoewel wij bij hen ook de *onvolledigheid* ervan kunnen opmerken. Deze drie personen waren door hun ouders aan God gewijd, zelfs nog vóór de geboorte en voor hun héle leven. Simson en Johannes waren het op grond van een uitdrukkelijke, goddelijke aanwijzing, die tevoren aan de ouders werd gegeven (Richt. 13:14; Luc. 1:15).

Er is ook sprake van een zekere Amasja, de zoon van Zikri, die zich vrijwillig aan de Here gegeven had (2 Kron. 17:16). Maar het is niet zeker of deze gelofte die van het nazireeërschap was. Geen dode te mogen aanraken, lijkt moeilijk verenigbaar met de rang van een militair overste (dat gold overigens ook voor Simson). Wat de Rekabieten betreft uit Jeremia 35, zij gehoorzaamden het bevel dat Jonadab, de zoon van Rekab, had gegeven en dronken daarom geen wijn. Maar men moet hieruit niet direct concluderen dat dit een familie van nazireeërs was.

In Amos 2:11-12 is sprake van nazireeërs die door God waren geroepen, maar door de leiders van het volk ertoe werden gebracht zichzelf te compromitteren. Jeremia herinnert in Klaagliederen 4:7-8 eraan hoe rein deze vorsten van Sion waren, en hij klaagt over hun diepe val. Beide plaatsen geven geen blijk van persoonlijke keuzes. We gaan ook niet in op het voorbeeld van Paulus in Handelingen 18:18 en dat van de Joden uit Jeruzalem, met wie hij zich verbond in Handelingen 21:23-26. De relatie van deze geloften tot het nazireeërschap is niet helemaal duidelijk, en bovendien was de joodse eredienst de verdwijning nabij.

We kunnen stellen dat het nazireeërschap in Israël niet verwerkelijkt is overeenkomstig Gods gedachten. De reden ervan is duidelijk: het was voor de mens in het vlees *onmogelijk* ook maar enig deel van de wet van Sinaï te houden. De typologische betekenis van Numeri 6 blijft echter belangrijk en dit gedeelte bevat wijze lessen voor ons. Wij zullen dat hier niet verder uitwerken; anderen hebben dat reeds gedaan. Wij wijzen alleen erop dat het Oude Testament, nog vóórdat de wet werd gegeven, een bijzonder voorbeeld toont van de toewijding van de nazireeër in de persoon van *Jozef*, "de uitverkorene (of: afgezonderde) onder zijn broeders" (Gen 49:26). Hij is een mooi type van Christus, de ware Nazireeër.

De ware Nazireeër

Christus is de *ware* Nazireeër, die helemaal aan God was toegewijd. Deze toewijding had geen uiterlijke, door de wet vereiste kenmerken nodig. "De Zoon des mensen is gekomen en heeft gegeten en gedronken" (Matt. 11:18). Maar deze Vriend van tollenaars en zondaars vertoonde overal de heiligheid van Zijn volmaakte mensheid. Hij wenste de wil van God te doen, Gods wet was in Zijn binnenste (Ps. 40:8). Hij was geboren uit een vrouw, geboren onder de wet (Gal. 4:4), en Hij volbracht de wet in hogere mate dan de letter van de wet vereiste. Hij volbracht de wet op alle punten waaraan niemand anders voldeed, en het was bij Hem een vrijwillige toewijding in gehoorzaamheid.

Voor het Kind Jezus was *niets* aan de ouders voorgeschreven; dat was anders bij Johannes (vgl. Luc. 1:15 met vs. 35). Christus kwam als de gehoorzame Mens, maar Hij was *uit Zichzelf* gekomen. Hij zei: *"Zie, Ik kom"* (Ps. 40:7). Hij was echter ook *gezonden* door God. Hij heeft Zichzelf ontledigd en vernederd. Zijn gehoorzame, heilige wil vol zelfverloochening was in overeenstemming met de wil van God de Vader.

1) *Nazireeër* (nazir - strongcodering 05139) = toegewijde of ongesnoeide (wijngaard, wijnstok). *Nazireeërschap* (nezer - strongcodering 05145) = toewijding; kroon (als teken van toewijding: het hoofdhaar), of afzondering. De *diadeem* op de tulband van de hogepriester is ook het Hebr. 'nezer'. De koningen van Israël droegen eveneens een *diadeem* (nezer) op het hoofd (2 Sam. 1:10; 2 Kron. 11:12). Dit woord is in Zacharia 9:16 vertaald met *'kroonjuwelen'*. De woorden *onthouden* en *wijden* komen van de oorspronkelijke stam 'nazar' van de voorgaande woorden (nazar - strongcodering 05144) = afzonderen; zich wijden; zich toewijden; het leven als nazireeër.

Zijn vreugde was Gods wil te doen in een wereld die zich daartegen verzette. Hij heeft dan ook de gehoorzaamheid geleerd uit wat Hij *geleden* heeft. Niet dat Hij moest *leren* te gehoorzamen, maar Hij heeft geproefd wat de gehoorzaamheid was op het terrein waar alles in tegenspraak met God was.

Wij kunnen dit nazireeërschap van de Heer Jezus niet overdenken zonder aanbidding en bewondering. Wat een absolute afzondering te midden van het kwaad! Hij stond op grote afstand van alles wat de wereld najaagt. Bij Hem was het zoeken van Zichzelf totaal afwezig, elk verlangen om Zichzelf te behagen was Hem vreemd. Wat een volkomen reinheid, terwijl Hij voortdurend in aanraking kwam met onreine mensen! Wat een waarheid zit er in de woorden: *"U bent van beneden, Ik ben van boven; u bent van deze wereld, Ik ben niet van deze wereld"* (Joh. 8:23).

Als de ware Nazireeër droeg Hij dit karakter niet slechts tijdelijk, zoals Numeri 6 het voorstelt, maar gedurende Zijn hele leven. Hij was zonder gebreken, terwijl de nazireeërs waarover wij gesproken hebben – die vanaf hun geboorte waren gewijd voor hun hele leven – in meerdere of mindere mate hebben gefaald. Meer nog: Zijn dood was de allerhoogste uitdrukking van Zijn gehoorzaamheid en ook van Zijn afzondering van de wereld. Daarom kon Hij Zijn nazireeërschap voortzetten aan de overzijde van dood en graf, tot in de *hemel*.

Hij heeft ook op bijzondere wijze Zijn plaats als de hemelse Nazireeër ten opzichte van Zijn aardse volk ingenomen, toen Hij zei: *"Ik zeg u echter, dat Ik van nu aan geenszins zal drinken van deze vrucht van de wijnstok tot op die dag wanneer Ik die met u nieuw zal drinken in het koninkrijk van Mijn Vader*" (Matt. 26:29). Het einde van dit nazireeërschap komt voor Hem in de vreugde van dit toekomstige rijk, dat bij Zijn wederkomst zal worden opgericht. Het ware overblijfsel van Israël, voorgesteld door de discipelen, zal dan bijeengebracht zijn. Zij zullen Hem erkennen als Degene die zij doorstoken hebben. Zij zullen hun zonden belijden, vóórdat zij zich kunnen verheugen met de Messias, hun Verlosser, die dan in heerlijkheid zal worden geopenbaard (Zach. 12:10-13:2; Jes. 53).

Maar Christus heeft deze plaats ook ingenomen voor de Gemeente, het *hemelse* volk van God: *"En Ik heilig Mijzelf voor hen"* (Joh. 17:19). Deze heiliging van de Mens Christus Jezus, die nu is opgestaan en gezeten is aan Gods rechterhand, wordt ook elders beschreven. Hij is *"heilig, onschuldig, onbesmet, gescheiden van de zondaars en hoger dan de hemelen geworden"* (Hebr. 7:26). Hij treedt daar tussenbeide voor de Zijnen. Hij brengt ons in de positie waarin *Hijzelf* op aarde heeft verkeerd. Hij heeft ons door Zijn dood ontrukt aan de tegenwoordige boze eeuw (Rom. 6:4; Gal. 1:4). Zijn nazireeërschap wordt in ons als gelovigen voortgezet, maar het vindt zijn oorsprong en kracht alleen in de hemelse afzondering van onze Heer: *"…opdat ook zij geheiligd zijn door de waarheid"* (Joh. 17:19).

Het 'christelijke' nazireeërschap

Ons nazireeërschap is dus niet vrijwillig in de zin van Numeri 6. Het is ook niet tijdelijk, en het zit ook niet in de uiterlijke kenmerken. Ons nazireeërschap wordt niet geschonken los van de persoonlijke aanneming als kind van God. Dit is anders dan bij de drie nazireeërs door geboorte, die in de Schrift worden genoemd. Het is zoals bij de volmaakte mensheid van Christus: de afzondering is *eigen* aan de nieuwe mens, die geboren is uit de Geest en leeft door de Geest van de verrezen Heer: *"Want en Hij die heiligt en zij die geheiligd worden, zijn allen uit een"* (Hebr. 2:11). *"Zoals Hij is, zijn ook wij in deze wereld"* (1 Joh. 4:17).

Wanneer wij opnieuw geboren zijn, moeten wij wandelen door de Geest (Gal. 5:16), wandelen in nieuwheid van leven (Rom. 6:4). Wij hebben nieuwe motieven, wensen en bedoelingen. De kracht van het nazireeërschap vloeit voort uit het bewustzijn van onze éénmaking met Christus: *"Wie zegt dat hij in Hem blijft, behoort ook zelf zo te wandelen als Hij gewandeld heeft"* (1 Joh. 2:6). Het een gaat niet zonder het ander. Deze wandel door het geloof vindt plaats in een wereld, waarvan wij de vreugde en de verlangens (haar 'wijn') niet kunnen delen. Het besef van eigen zwakheid zal blijken uit onze totale *afhankelijkheid* (het lange haar). Ten slotte moeten we steeds waakzaam zijn om praktisch afgezonderd te blijven van het kwaad (de dood), waarin de hele wereld ligt.

Maar hoe is het met ons? Hoe komt het dat wij zo weinig Christus weerspiegelen. Het zegt iets over het feit dat wij vaak de oude mens openbaren, terwijl alleen het leven van Christus zichtbaar zou moeten zijn. Laten wij van Paulus leren het normale christelijke leven te verwerkelijken, want wij zijn allemaal geroepen tot deze toewijding: *"Ik ben met Christus gekruisigd en ik leef niet meer, maar Christus leeft in mij; en wat ik nu leef in het vlees, leef ik door het geloof in de Zoon van God, die mij heeft liefgehad en Zichzelf voor mij heeft overgegeven"* (Gal. 2:20). *"Ik vermaan u dan, broeders, door de ontfermingen van God, dat u uw lichamen stelt tot een levende offerande, heilig, voor God welbehaaglijk, dat is uw redelijke eredienst. En wordt niet gelijkvormig aan deze wereld, maar wordt veranderd door de vernieuwing van uw denken, opdat u beproeft wat de goede, welbehaaglijke en volmaakte wil van God is"* (Rom. 12:1-2).

Laten wij de toewijding van het nazireeërschap beter begrijpen en *"in alles opgroeien tot Hem die het Hoofd is, Christus"* (Ef. 4:15). Hij is uit deze wereld overgegaan naar de Vader en heeft de Zijnen die in de wereld waren, liefgehad tot het einde (Joh. 13:1). Zowel voor Hem, die afgezonderd is in de hemel, als voor de Zijnen die Hij wil afzonderen van de wereld, zal de tijd van het nazireeërschap spoedig ten einde zijn, als het grote gebed zal worden verhoord: *"Vader, wat U Mij hebt gegeven, Ik wil dat waar Ik ben, ook zij bij Mij zijn, opdat zij Mijn heerlijkheid aanschouwen die U Mij hebt gegeven"* (Joh. 17:24).

Hugo Bouter

De tempeldienaren

'De Here sprak tot Mozes: Neem voor de Israëlieten wraak op de Midjanieten; daarna zult u met uw voorgeslacht verenigd worden (...). Verder sprak de Here tot Mozes: Neem het aantal op van wat meegenomen is aan gevangenen, aan mensen en aan dieren, (...) en zestienduizend mensen – van die helft voor de Israëlieten nam Mozes één gevangene uit vijftig, van de mensen en van de dieren; en hij gaf ze aan de Levieten, die de taak ten behoeve van de tabernakel van de Here vervulden, zoals de Here Mozes geboden had' (Num. 31:1-47).

'Heel Israël werd in geslachtsregisters ingeschreven, en zie, zij zijn geschreven in het boek van de koningen van Israël (...). De eerste inwoners die zich in hun bezit, in hun steden, vestigden, waren Israëlieten, de priesters, de Levieten en de tempeldienaren' (1 Kron. 9:1-2).

Slaven voor het heiligdom

Het is algemeen bekend dat de tabernakeldienst in Israël werd verricht door de priesters en de Levieten. Veel minder bekend zijn de slaven, die het ruwe en zware werk voor hun rekening namen, zoals het hakken van hout en het putten van water. Deze werkzaamheden waren voor het functioneren van de tabernakeldienst echter net zo goed nodig als het andere dienstwerk. Zoals de Levieten aan de priesters werden gegeven om dienst bij het heiligdom te doen, zo werden de slaven – die uit overwonnen volken werden gerecruteerd – op hun beurt aan de Levieten geschonken (vgl. Num. 8:19; 31:47). Dit impliceerde dat zij aan het heiligdom werden gegeven en daarmee voor de dienst van God werden afgezonderd. Uiteraard was dit een geweldige verandering vergeleken met hun vroegere positie te midden van het heidendom!

Als aparte groep met de naam nethinim of tempelhorigen treden deze dienaars pas naar voren *na* de Babylonische ballingschap. Soortgelijke groepen slaven hebben echter steeds een rol gespeeld in Israëls geschiedenis. Uit Ezra en Nehemia blijkt dat David en Salomo slaven aan het heiligdom hebben geschonken, maar in Numeri en Jozua zien wij dat dit ook door Mozes en door Jozua is gedaan. Hun positie is echter sterk verbeterd in de tijd na de ballingschap en sindsdien nauw gekoppeld aan die van de priesters en de Levieten.

In de priesters in het Oude Testament zien wij een beeld van de gelovigen in de huidige bedeling, zoals zij met geestelijke offeranden in Gods tegenwoordigheid verschijnen (Hebr. 10:19-22; 13:15; 1 Petr. 2:5; Openb. 1:5-6). De Levieten tonen ons meer het aspect van de dienst, zowel ten opzichte van God als ten opzichte van medegelovigen, zowel met materiële als met geestelijke goederen (Hand. 6:2; 1 Kor. 12:5; Ef. 4:12; 1 Petr. 4:10-11). De taak van de tempeldienaren ligt in het verlengde van de dienst van de Levieten. Hier ligt de nadruk op het feit dat wij *slaven* van God en van Christus zijn. Wij zijn gekocht en betaald en wij kunnen onze dienst niet naar eigen goeddunken invullen.

Het feit dat deze slaven afkomstig waren uit overwonnen volken, heeft ons zeker iets te zeggen. Zij waren oorspronkelijk vijanden van God en van Zijn volk, mensen die geen deel hadden aan het burgerschap van Israël. Zo waren wij als behorend tot de heidenvolken ook vijanden van God, mensen die volkomen van Hem waren vervreemd (Rom. 5:10; Ef. 2:12; Kol. 1:21). Maar Christus heeft ons door Zijn overwinning op het kruis tot Zijn buit gemaakt, tot 'krijgsgevangenen' die Zijn eigendom zijn (vgl. Ef. 4:8). De dood die wij hadden verdiend is door Gods genade omgezet in een nieuw leven. Hij heeft ons een plaats gegeven in Zijn nabijheid om Hem te dienen en te eren, zoals destijds de tempeldienaren het voorrecht kregen verbonden te worden aan de tempeldienst. Als de psalmdichter zegt dat één dag in de voorhoven van Gods huis beter is dan duizend elders (Ps. 84:11), dan waren deze tempeldienaars wel bijzonder bevoorrecht! Zij hadden immers dagelijks een taak te vervullen bij Gods heiligdom. Dit is nu in nog hogere mate het voorrecht van de christen, die door het verlossingswerk van Christus tot God is gebracht (1 Petr. 3:18).

Een ander belangrijk beginsel in verband met de tempeldienaren komt tot uitdrukking in de naam *nethinim*, d.i. 'gegevenen'. Deze tempeldienaars werden aan de Levieten gegeven om hen bij te staan in hun werk. Zo heeft Mozes ruim driehonderd krijgsgevangenen uit de Midjanieten aan de Levieten gegeven, die zorg droegen voor de tabernakel. Zo heeft ook Jozua de Gibeonieten tot knechten gemaakt, tot houthakkers en waterputters voor het huis van God (Num. 31:25-47; Joz. 9:16-27). Later hebben koning David en zijn vorsten slaven aan de Levieten gegeven; terwijl wij ook lezen over de nakomelingen van Salomo's knechten, die onder de tempeldienaren werden gerekend (Ezra 2:55-58; 8:20). Waarschijnlijk hebben David en Salomo dus ook krijgsgevangenen aan het heiligdom geschonken, in overeenstemming met het gebruik om een deel van de oorlogsbuit af te staan en te heiligen voor de dienst van God (vgl. 1 Kron. 26:26-27).

Volgelingen van de Triomfator

In het Nieuwe Testament zien wij hoe dit gebruik in Christus zijn vervulling heeft gevonden. Christus heeft de macht van Zijn vijanden – de wereld, de satan, zonde en dood – tenietgedaan en een grote overwinning behaald. Hij heeft rijke buit verworven en vele krijgsgevangenen meegevoerd op Zijn zegetocht, zoals wij zien in Efeziërs 4:7-12. Daarom kan Hij als de grote Overwinnaar gaven uitdelen aan Zijn volk, Zijn Gemeente. Zo geeft Hij ook 'slaven' aan het heiligdom, mensen die Hij eerst ontrukt aan de macht van de tegenstander en dan ten dienste stelt van Zijn Gemeente. Deze is immers de woonplaats van God in de Geest, 'een heilige tempel in de Heer' (Ef. 2:21-22).

Zoals de tempelhorigen het heiligdom in Israël dienden, zo heeft de verhoogde Christus nu mensen aan de Gemeente gegeven voor het werk van de bediening (Ef. 4:12). Hoewel wij slaven van Christus zijn, dienen wij Hem met heel ons hart. Christus heeft deze gaven aan Zijn Gemeente gegeven als Degene die méér is dan Mozes of Jozua, dan David of Salomo. In deze leiders van Israël zien wij mooie voorbeelden van Hem, en daarom is het goed te overwegen wat het ons heeft te zeggen dat juist deze vier vorsten tempeldienaars hebben geschonken aan het heiligdom.

Mozes was de leidsman van Israël bij de uittocht uit Egypte en tijdens de reis door de woestijn. De wetgever Mozes is een beeld van Christus als de grote Apostel van het huidige volk van God (Hebr. 3:1-6). Christus heeft Zijn volk verlost uit de macht van de wereld en haar overste. Hij wijst ons de weg naar een beter, dat is een hemels vaderland. Hij heeft ons Gods gedachten bekendgemaakt in de boeken van het Nieuwe Testament – niet in de vorm van wettische verplichtingen, maar wel als Zijn volmaakte wil voor ons. In Numeri 31 was Mozes de leider die het volk van God de opdracht gaf tegen de Midjanieten te strijden en die daarna ook aanwijzingen gaf voor de verdeling van de behaalde buit. In Midjan zien wij een beeld van de uiterlijk godsdienstige wereld, die een geweldige zuigkracht uitoefent op het ware volk van God en het in haar strikken weet te vangen (vgl. Openb. 2:14).

De overwinning hierover kunnen wij slechts behalen door nauwkeurig acht te geven op het Woord van de grote Mozes en door dit als een scherp, tweesnijdend zwaard te hanteren. Vervolgens zien wij de reinigende en heiligende kracht van ditzelfde Woord: de behaalde buit moest door het vuur óf door het water gaan. Dit wijst op de louterende en de wassende werking van het Woord als een voorwaarde om mensen of dingen uit de wereld te heiligen voor de dienst van God (Num. 31:21-24; Jer. 23:29; Ef. 5:26; Hebr. 4:12). Heel het volk deelde in de overwinning over Midjan. De buit werd in tweeën verdeeld: de ene helft was voor degenen die de wapens hadden gehanteerd en de andere helft was voor de hele vergadering van Israël. Deze regel werd later ook toegepast door Jozua en David (Joz. 22:8; 1 Sam. 30:24-25). De ene helft van de buit was dus voor de strijders en de andere helft voor het thuisfront. Maar bij dit alles mocht men God niet vergeten: Hij ontving een heffing van beide helften van de buit. Daaronder bevonden zich ook enkele honderden krijgsgevangenen, die voortaan de Levieten en zelfs de priester Eleazar terzijde zouden staan (Num. 31:28-47). Gods genade had deze jonge mensen gespaard en die genade schonk hun zelfs een plaats en een taak bij het heiligdom.

Om de lijn weer door te trekken naar het Nieuwe Testament: evenzo moet iedere dienstknecht van God ervan doordrongen zijn dat zijn roeping en taak louter een zaak van Gods genade is. Wij zijn gespaard gebleven voor het oordeel dat ons had moeten treffen, en God heeft ons in Zijn grote genade apart gezet voor Zijn dienst. De gaven zijn in het Nieuwe Testament steeds *genadegaven* (Rom. 12:6; 1 Kor. 12:4,31; Ef. 4:7). De soevereine genade van de verhoogde Christus komt erin tot uitdrukking, maar ook Zijn soevereine wil. Hij bepaalt het dienstwerk dat geschikt voor ons is, want Hij geeft gaven aan Zijn Gemeente.

Jozua en de Gibeonieten

De tweede leider van Israël die slaven schonk aan het heiligdom, was Jozua, de opvolger van Mozes. Jozua voltooide het werk van Mozes door Israël in het Beloofde Land te brengen. Mozes had het volk uitgeleid uit Egypte, maar Jozua bracht het in het toegezegde erfdeel. Zo kreeg het heil van de HERE, waarvan de doortocht door de zee de eerste aanzet vormde (Ex. 14:13; 15:2), door Jozua ten volle gestalte. De naam Jozua betekent ook 'Jahweh is heil'.

Jozua is een beeld van Christus als de Leider die de Zijnen invoert in de rust van de hemel, en hen nu reeds in het bezit stelt van het erfdeel in de hemelse gewesten (Ef. 1:3-6; 2:5-6). Wij zijn niet alleen verlost uit het land van de slavernij, maar tevens in Christus gezet in het hemelse Kanaän. Deze beide zijden van het grote heil dat ons is geschonken, zijn nauw met elkaar verweven. Het grote doel van de verlossing is de uiteindelijke zegen in het Beloofde Land, zoals reeds blijkt uit het lied van Mozes (zie Ex. 15:13). Wij zijn in Christus gezegend met eeuwige, hemelse, geestelijke zegeningen.

In Jozua zien wij dus een beeld van onze Heer als de Leider die Zijn volk door de doodsrivier (de Jordaan) heenleidt en het aanvoert in de geestelijke strijd die verband houdt met de inbezitneming van de zegeningen in de hemelse gewesten (Kanaän). Het boek Jozua toont ons in type hoe deze strijd in de praktijk verloopt met vallen en opstaan. Hoewel de macht van de boze in principe gebroken is op het kruis, worden wij nog steeds bedreigd door zijn listen (vgl. Ef. 6:10-12). De list van de Gibeonieten is daarvan een voorbeeld.

Ook hier zien wij echter weer de triomf van Gods genade, doordat de Gibeonieten werden gespaard en dienstbaar werden gemaakt aan de Israëlieten. Zij werden tot knechten gemaakt, tot houthakkers en waterputters voor het huis van God en het altaar van de HERE (Joz. 9:16-27). Het hout dat zij moesten hakken was onder meer nodig voor het brandofferaltaar, voor de instandhouding van de offerdienst. Zo moet er ook nu dienstwerk worden verricht in de Gemeente van God, om de eredienst aan de tafel van de Heer in stand te houden en geestelijke offeranden te kunnen opofferen. Het putten van water, waarschijnlijk o.a. voor het wasvat in de voorhof, wijst op het werk dat er moet gebeuren om 'de wassing met water door het Woord' mogelijk te maken. In nieuwtestamentisch perspectief kan men dit dienstwerk beschouwen als een eervolle taak.

Vervolg op pag. 12

Deel 2

Werner Mücher

De eindtijd

...

'Leert nu van de vijgenboom deze gelijkenis: wanneer zijn tak al zacht wordt en de bladeren uitspruiten, dan weet u dat de zomer nabij is.

Zo ook u, wanneer u al deze dingen zult zien, weet dan dat het nabij is, voor de deur. Voorwaar, Ik zeg u: dit geslacht zal geenszins voorbijgaan voordat al deze dingen zijn gebeurd' (Matt. 24:32-34).

3. De vervulling van de eindtijdprofetie is al begonnen – de staat Israël

Sinds mei 1948 is de staat Israël er weer, nadat Israël bijna 1900 jaar buiten beeld is geweest. Met de oprichting van de staat Israël is de vervulling van de eindtijdprofetie in zekere zin begonnen. Een van de meest duidelijke Schriftplaatsen hierover vinden we in Mattheüs 24. In dit hoofdstuk spreekt de Here Jezus tijdens de laatste dagen van Zijn leven op aarde over de toekomst van het volk Israël.

Zijn discipelen stelden Hem de vraag, hoe zij zouden kunnen weten wanneer Hij zou terugkomen. De Heer gaf als antwoord op deze vraag echter geen exact tijdstip aan, maar sprak onder meer over de vijgenboom als een teken. Wie het evangelie naar Mattheüs bestudeert, komt tot de conclusie dat de vijgenboom een beeld van het volk Israël is (Matt. 21:18-21; vgl. Joël 1:7 en Rom. 11). Nog duidelijker wordt dit gemaakt door de zinsnede 'dit geslacht[1] zal geenszins voorbijgaan, voordat (...)', die zonder twijfel op het volk Israël betrekking heeft (vs. 34). De geschiedenis van de afgelopen 2000 jaar laat zien dat deze woorden waar zijn. Talloze volken hebben in het verleden getracht het volk Israël uit te roeien, en dat wordt nog steeds geprobeerd. Een van de meest afschuwwekkende illustraties vinden we in de holocaust tijdens de Tweede Wereldoorlog.

De Heer heeft voorzegd dat de takken van de vijgenboom zacht zullen worden en de bladeren zullen uitspruiten (Matt. 24:32). Inmiddels zíjn de takken al zacht geworden en zijn de bladeren uitgesproten, want dit beeld ziet op het *nationale* herstel van het volk Israël. Eens zal het ogenblik komen waarop de vijgenboom rijpe vruchten voor God zal voortbrengen. Dan zal Israël ook *geestelijk* hersteld worden. Deze tijd laat niet meer lang op zich wachten, want we zien vandaag de dag duidelijk, 'dat de zomer nabij is'.

In het boek van de profeet Ezechiël vinden we in hoofdstuk 37 een uitvoerige illustratieve beschrijving van het nationale en latere geestelijke herstel van Israël. Ezechiël ziet in dat hoofdstuk verdorde doodsbeenderen die bij elkaar komen en waar overheen spieren, vlees en huid komen. Hierin zien we het nationale herstel (vs. 1-8). Het geestelijke herstel dat daarop volgt, vindt plaats als God met Zijn adem in het volk blaast en het op deze manier tot leven wekt (vs. 9-14).

David Ben-Gurion kondigt de oprichting van de staat Israël aan op 14 mei 1948.

Gods Woord bevat veel meer teksten die wijzen op deze grandioze gebeurtenis waarbij het volk Israël hersteld wordt. Met dezelfde zekerheid waarmee een deel van deze voorzeggingen reeds in vervulling is gegaan, zullen ook alle overige voorzeggingen vervuld worden. Als er in onze turbulente tijd iets is wat betrouwbaar is, dan is het wel het Woord van God.

Het volk Israël is en blijft het volk van God, ook al moet God nog moeilijke wegen ermee gaan, omdat het volk Hem niet gehoorzaamd heeft. De Pruisische koning Frederik de Grote vroeg eens aan zijn hofmaarschalk om hem een bewijs voor het bestaan van God te leveren. Diens korte antwoord luidde: 'Majesteit, de Joden!' De prangende vraag is wat de *volgende* belangrijke gebeurtenis zal zijn.

1) De term 'geslacht' kan weliswaar vertaald worden met 'generatie', maar dat is hier niet de juiste betekenis (vgl. bijvoorbeeld Deut. 32:5, 20; Ps. 12:8; Matt. 11:16; 12:39-45; 23:36; Hand. 2:40).

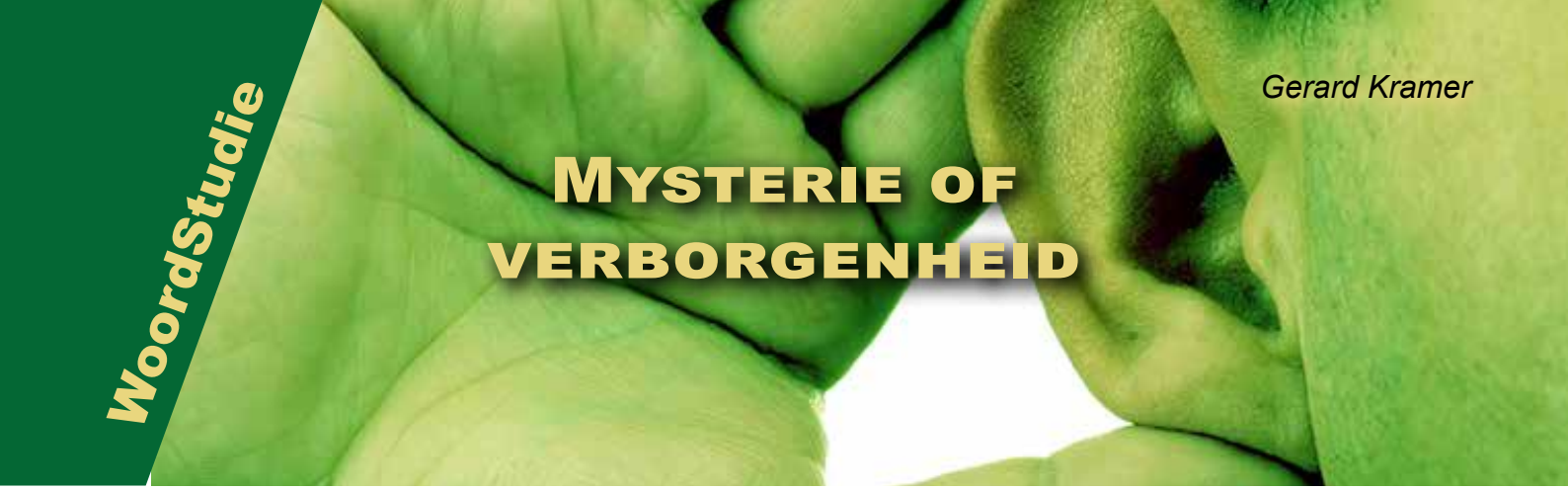

WoordStudie

Gerard Kramer

Mysterie of verborgenheid

Etymologie

In de Bijbel komen we op diverse plaatsen het woord ‘verborgenheid’ tegen. In het Grieks wordt daarvoor het woord *mustèrion* gebruikt. De etymologie van dit woord, waarin natuurlijk ons woord ‘mysterie’ te herkennen is, is – zoals iemand eens opmerkte – op zichzelf al een mysterie. Volgens een filoloog uit de oudheid komt het van het werkwoord *muoo*, dat ‘(zich) sluiten’ betekent, en wel van mond of lippen. In dat geval moet gedacht worden aan een inwijdingsritueel, waarover door de deelnemers moest worden gezwegen. Een *mustèrion* was dus iets dat geheim moest blijven en waarover gezwegen moest worden. Anderen leggen daarom een verband met Gr. *mueoo*, dat ‘inwijden’ betekent. Paulus gebruikt dit laatste woord in overdrachtelijke zin in Filippenzen 4:12, als hij schrijft: ‘In elk opzicht en in alles ben ik ingewijd’.

In het heidendom

Belangrijker dan de etymologie van het woord *mustèrion* is het gebruik ervan in de praktijk. In het heidendom betrof een *mustèrion*, zoals gezegd, een speciaal inwijdingsritueel waaraan vereerders van een heidense godheid zich moesten onderwerpen. Vervolgens moesten ze beloven over dit ritueel te zwijgen. Dit hebben ze zo goed gedaan, dat we er ook weinig van weten. De ingewijden werd vervolgens een of andere vorm van eeuwig leven in het vooruitzicht gesteld. Plato gebruikte het woord ook om een figuurlijke, filosofische reis aan te duiden die een mens kon maken naar de eenwording met het goddelijke of de godheid.

Het Nieuwe Testament

In het Nieuwe Testament valt meteen op dat de verborgenheden (Gr. *mustèria*) juist *niet* geheim blijven, maar met anderen worden gedeeld. Toch wordt dit woord gebruikt, omdat daartegenover het openbare of publieke handelen van God staat. In deze tijd echter, de periode waarin de Heer Jezus de Verworpene is, is Hij verborgen in de hemel. En de wegen die God met de mensen op aarde gaat zijn *verborgen* voor de wereld, maar ze zijn *onthuld* aan degenen die oren of een oor hebben om te horen. De volle *vervulling* ervan is echter toekomstig.

In Openbaring 10:7 bijvoorbeeld is sprake van een moment in de toekomst, waarop de *verborgenheid van God voleindigd* zal worden, zoals Hij aan Zijn slaven, de profeten, heeft verkondigd. Zij mogen reeds nu inzicht hebben in Gods huidige regeringswegen, waarbij God op een manier die voor de wereld verborgen en dus onbegrijpelijk is, naar Zijn einddoel toewerkt. Ook wij als gelovigen hebben daarover zeker onze vragen, maar het verschil is dat wij het einddoel van Gods handelen kennen en Hem vertrouwen. De situatie zal heel anders zijn in het toekomstige Vrederijk, als de Heer Jezus duizend jaar lang rechtstreeks en zichtbaar zal regeren en Hij het kwaad onmiddellijk zal oordelen. Dan zal niemand zich meer hoeven afvragen waarom God niet ingrijpt, want dat zal Hij direct doen, zodra het kwaad zich manifesteert!

De discipelen merkten al op dat ook de Heer Jezus Zijn plannen niet zomaar met jan-en-alleman deelde. Ze vroegen de Heer: ‘Waarom spreekt U in gelijkenissen tot hen?’, dus tot allen die geen discipelen waren (Matt. 13:10). Zij kregen als antwoord: ‘Omdat het u is gegeven de verborgenheden van het koninkrijk der hemelen te kennen, maar hun is het niet gegeven (…). Gelukkig echter uw ogen, omdat zij kijken, en uw oren, omdat zij horen’ (Matt. 13:11, 16).

Een ander voorbeeld van zo’n verborgenheid is die van Gods wil met betrekking tot Christus en de Gemeente (Ef. 1:9), samengevat als de ‘verborgenheid van Christus’ (Ef. 3:4), die eeuwenlang verborgen was geweest in God, maar die aan Paulus geopenbaard en door Paulus aan Gods heiligen bekendgemaakt mocht worden (Ef. 3:5, 8; Kol. 1:26-27). Maar er zijn nog veel meer verborgenheden. Volgens sommigen zijn het er veertien. Kunt u ze allemaal vinden?

Deel 29

Ger de Koning

Het Hooglied

De hoogste taal van de liefde

'Wie is zij die daar uit de woestijn komt, als zuilen van rook, in een wolk van mirre en wierook, van allerlei geurige kruiden van de koopman?' (Hoogl. 3:6).

Wie komt daar uit de woestijn?

Het antwoord op de vraag *"wie is zij die daar uit de woestijn komt"*, is eenvoudig. Zij is niemand anders dan de bruid. Toch doet de vraag vermoeden dat ze niet direct wordt herkend. Dat heeft te maken met haar verblijf in de woestijn. De woestijn heeft haar veranderd. Ze is als het ware een ander mens geworden. In de geestelijke toepassing ziet de woestijn op de wereld als het gebied dat God gebruikt om ons geloof op de proef te stellen, om het te testen. Door geloofsbeproevingen wil God ons veranderen en ons steeds meer gelijkvormig maken aan het beeld van Zijn Zoon.

In de profetische toepassing kunnen we hier denken aan het gelovig overblijfsel dat in de tijd van de Grote Verdrukking door God in de woestijn wordt bewaard (vgl. Openb. 12:13-17; Hos. 2:14-23). Deze tijd zal in het overblijfsel een verandering bewerken, die het maakt tot een volk waarbij de Heer Jezus kan wonen.

De gelovigen individueel en Gods volk als geheel worden hier vergeleken met *"zuilen van rook"*. We zien de 'rookzuilen' in Israël van het brandofferaltaar omhoogstijgen tot God, tot een lieflijke reuk voor Hem. Gelovigen die door God beproefd zijn en aan wie Hij Zijn werk heeft kunnen doen, zijn voor Hem ook aangenaam. In hun leven herkent Hij wat in de Heer Jezus altijd volmaakt aanwezig is: Zijn eigen beeld.

Verder zien we dat de bruid gehuld is *"in een wolk van mirre en rook"*. Dat herinnert aan de reis van het volk van God door de woestijn, waarbij het volk geleid werd door de wolk van Gods heerlijkheid. Deze wolk heeft hen en ook de tabernakel bedekt. God wil door alle oefeningen waar een gelovige doorheen gaat, Zijn heerlijkheid zichtbaar maken. Daarvoor is ons verblijf in de woestijn bedoeld.

Aan de wolk is *"mirre en wierook"* verbonden. Dat betekent dat ze komt in de geur van Christus (vgl. 2 Kor. 2:15-16). 'Mirre' symboliseert het lijden van de Heer Jezus, terwijl 'wierook' Zijn heerlijkheden symboliseert. Alles wat voor God aangenaam is, heeft Hij in Zijn Zoon gevonden. Datzelfde wil Hij in de Zijnen bewerken, zodat Hij door hun leven steeds meer aan dat van Zijn Zoon wordt herinnerd. In de beproevingen van ons geloof ervaren we het lijden van Christus, terwijl we ook mogen uitzien naar de heerlijkheid die ons wacht.

Aan de mirre en wierook worden nog *"allerlei geurige kruiden"* toegevoegd, een mengeling van geuren waardoor de bruid ook omgeven is. Het ziet op de vele voortreffelijkheden die in de Heer Jezus aanwezig zijn en tot uiting zijn gekomen. Elk woord en elke daad is van grote schoonheid en voortreffelijkheid. Tegelijk vloeien ze ineen tot een schitterend geheel. Alles is in harmonie met elkaar. Er is geen geur die overheerst en de andere geuren teniet doet.

Paulus houdt deze 'geurige kruiden' aan de gelovigen te Kolosse voor, opdat ze die ook om zich heen zullen verspreiden. Deze geuren zijn de eigenschappen van Christus, die wij als gelovigen kunnen tentoonspreiden en zo aan anderen kunnen laten ruiken. Hij schrijft hun: *"Doet dan aan als uitverkorenen van God, heiligen en geliefden: innige ontferming, goedertierenheid, nederigheid, zachtmoedigheid, lankmoedigheid, elkaar verdragend en elkaar vergevend, als de een tegen de ander een verwijt heeft; zoals ook Christus u vergeven heeft, zo ook u. En boven dit alles de liefde, dat is [de] band van de volmaaktheid"* (Kol. 3:12-14). Dit zijn enkele van de vele voortreffelijkheden van het nieuwe leven dat wij als gelovigen bezitten. Dat nieuwe leven is Christus Zelf. Vaak zijn de oefeningen in de woestijn nodig om anderen de voortreffelijke geur van Hem te laten ruiken.

De 'geurige kruiden' zijn bij *de koopman* verkrijgbaar. Dat betekent dat ze niet gratis verkrijgbaar zijn, maar 'gekocht' moeten worden. Er moet een prijs voor worden betaald. Die prijs is het afzien van het eigen ik, en hiervoor in de plaats gehoorzaamheid en toewijding stellen. Zeker is het zo, dat iedere gelovige door het nieuwe leven deze 'geurige kruiden' bezit. Maar ze in praktijk brengen is iets anders. Ze moeten, zoals Paulus zegt, *aangedaan* worden. Dat betekent dat we ermee bezig moeten zijn door het lezen en bestuderen van het Woord van God. Dan zien we hoe ze in het leven van de Heer Jezus tot uiting zijn gekomen. Het gevolg is dat ze dan ook in ons leven worden opgemerkt.

Nieuwe boeken door Hugo Bouter

Studies in Johannes

Studies over het evangelie naar de beschrijving van Johannes, de geliefde discipel.

Deze verzamelbundel bevat 28 studies over thema's in het Johannesevangelie. Het doel van dit evangelie en van de wondertekenen van de Heer die erin worden beschreven, is dat ook u als lezer gelooft dat Jezus is de Christus, de Messias, de Zoon van God, en dat u gelovend het leven ontvangt in Zijn naam (Joh. 20:30-31). Johannes nam als vriend en vertrouweling van de Heer een heel speciale plaats onder de discipelen in.

Hardcover: 154 blz. Prijs: 9,90 Euro

ISBN/EAN: 978-94-91797-14-9

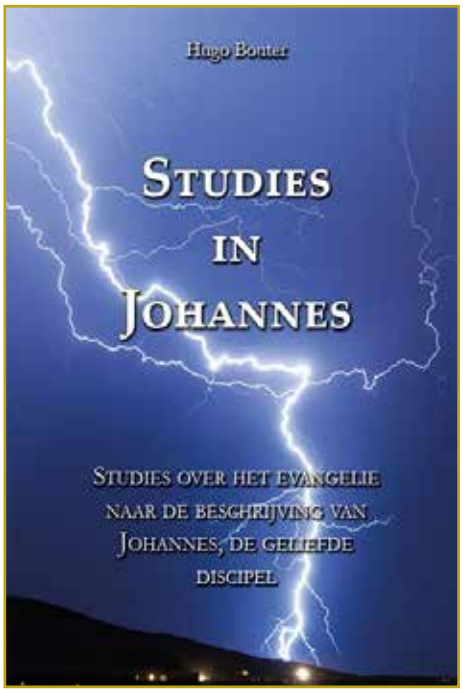

In Gods heiligdom

Studies over de betekenis van de tabernakel- en tempeldienst voor nieuwtestamentische gelovigen.

In deze verzamelbundel treft u 26 kortere en langere studies aan over de betekenis van de tabernakel en de tempel, de altaardienst e.d. voor ons als christenen in het licht van het Nieuwe Testament. De tentwoning van God onder het oude verbond is in het Engels wel aangeduid als 'God's house of shadows'. Het gaat immers steeds om zinnebeelden en schaduwen van de hemelse dingen, zoals Hebreeën 8:5 het uitdrukt, die van belang zijn voor ons eigen gedrag in het huis van God in de huidige bedeling (vgl. 1 Tim. 3:15).

Ringband: 168 blz. Prijs: 14,90 Euro

ISBN/EAN: 978-94-91797-13-2

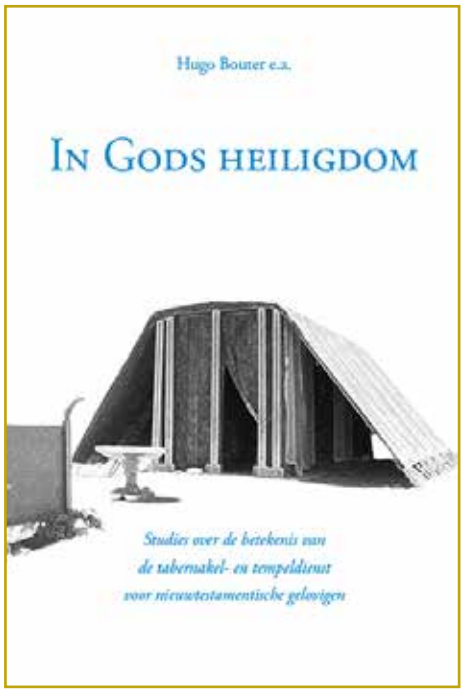

Elf dagen en veertig jaar

Hugo Bouter

Over de woestijnreis van de Israëlieten

De reis naar het Beloofde Land was eigenlijk niet zo lang, en nam slechts elf dagreizen in beslag van de berg Horeb naar Kades-Barnea, het uitgangspunt voor de tocht van de twaalf verkenners (Num. 13; Deut. 1:2).

Toch moest het volk een lange en moeizame reis maken van veertig jaar door de woestijn, voordat het land daadwerkelijk in bezit kon worden genomen door een nieuwe generatie. Zo leidt de Heer ons ook vaak op wegen van beproeving om onszelf maar bovenal Hemzelf beter te leren kennen. In een tijd van beproeving mogen we alles in Zijn hand leggen. Hij kent de duur en de ernst van de beproeving, de strijd en de moeite (vgl. Deut. 8:2-4). Het einddoel zal hoe dan ook bereikt worden.

Peter Cuijpers

Laat u niet aan het wankelen brengen

"Wij vragen u dringend (...) dat u niet [zo] snel in uw denken geschokt of verschrikt wordt" (2 Tess. 2:1-2).

De werkwijze van dwaalleraars

Om ons te wapenen tegen de vijand is het noodzakelijk hem te kennen. Als we niet op de hoogte zijn van het gedachtegoed en de strategie van onze vijand, is het bij voorbaat een verloren strijd. Als het om vergeving gaat, schrijft Paulus dat *'de gedachten van de satan ons niet onbekend zijn'* (2 Kor. 2:11). We hebben te maken met een listige vijand (Gen. 3:1; Ef. 6:11). In de Bijbel wordt hij de 'oude slang' genoemd (Openb. 12:9). Daarmee wordt aangegeven dat hij al vanaf de hof van Eden (Gen. 3) tot nu toe bezig is een wig te drijven tussen God en de mens.

In Openbaring 12:9 wordt de slang de duivel en de satan genoemd. De satan betekent: de vijand of tegenstander. De duivel (Gr. *diabolos*) betekent letterlijk: omgooier of door elkaar gooier. De vijand (de satan) is dus iemand die probeert verwarring te veroorzaken. Dit doet hij door uitspraken van God door elkaar te gooien. Hij is erop uit de woorden van God te ontkrachten of te verdraaien. De manier waarop hij te werk gaat, wordt duidelijk geïllustreerd in Genesis 3:1-5. Eerst wordt er een vraag gesteld (vs. 1). Vervolgens wacht hij op het antwoord (vs. 2-3). En dan begint hij twijfel te zaaien door de uitspraken van God te verdraaien en ter discussie te stellen (vs. 4-5). De aanpak van de oude slang had succes bij Adam en Eva, en dit werkt ook vandaag nog heel goed!

Geloof niet iedere geest die zegt dat hij een boodschap van God heeft. Johannes waarschuwt in zijn brieven niet zozeer voor judaïsten als wel voor gnostici. Dit was een ander soort dwaalleraars, die ook veel onrust en verwarring in de gemeenten veroorzaakten. Als bepaalde mensen met een nieuwe boodschap komen, moet er onderzocht worden of de geesten uit God zijn. Want er zijn vele valse profeten uitgegaan in de wereld (1 Joh. 4:1). De gnostici pretendeerden mystieke kennis (Gr. *gnosis*) te bezitten, die ver uitsteeg boven de Bijbelse waarheid. Zij wezen het zoenoffer van de Heer Jezus af, en het woord van het kruis was in hun ogen dwaasheid (zie 1 Kor. 1:18, 23). Redding door een ander bestond in hun ogen niet. We gaan niet verder in op deze leer, maar in de dagen van Johannes werden christenen hierdoor in grote verwarring gebracht.

Met wie we ook te maken hebben, voor mensen die beweren dat ze 'bijzondere' openbaringen hebben ontvangen, moeten we altijd op onze hoede zijn. Het is dan zaak te onderzoeken of de geesten uit God zijn, of niet. Wordt iemand door de Heilige Geest gebruikt of door een andere geest, een geest van de dwaling? En hoe komen we hier achter? Johannes schrijft: '*Wij zijn uit God. Wie God kent, luistert naar ons; wie niet uit God is, luistert niet naar ons. Hieraan herkennen wij de geest van de waarheid en de geest van de dwaling'* (1 Joh. 4:6). En eerder schreef hij: *'Maar u hebt de zalving van de Heilige en u weet alles. Ik heb u niet geschreven omdat u de waarheid niet kent, maar omdat u die kent, en omdat er geen leugen uit de waarheid is'* (1 Joh. 2:20-21).

Drie dingen worden hier genoemd die ons helpen waarheid van leugen te kunnen onderscheiden:

1. Ons (de apostelen).
2. De Heilige Geest.
3. De waarheid (het Woord van God).

Hoe kunnen wij dus toetsen of iemand al dan niet de waarheid spreekt, of de Heilige Geest aan het werk is of een andere geest? Het antwoord is:

1. Door ons te richten naar de leer van de apostelen – hetgeen wij vanaf het begin gehoord hebben (1 Joh. 2:24; Hand. 2:42).
2. Door te luisteren naar de stem van de Heilige Geest. Iemand die opnieuw geboren is, heeft de Heilige Geest ontvangen. Jezus noemt Hem de Geest van de waarheid, Die ons de weg wijst in heel de waarheid (Joh. 16:13).
3. Door alles te toetsen aan de waarheid, aan wat in Bijbel staat geschreven. En zoals wij bij punt 2 hebben opgemerkt: het is de Heilige Geest die ons daarbij de weg wijst.

De beste bescherming tegen de dwaalleringen die op ons afkomen, is een gedegen kennis van het Woord van God. Er moet echter opgemerkt worden dat die ook onder christenen ver te zoeken is. In Hosea 4:6 roept de Here het uit dat Zijn volk Israël te gronde gaat door gebrek aan kennis. En vandaag is het helaas niet anders!

Pas op voor de slang

In een tijd waarin zoveel vreemde stemmen op ons afkomen, moeten we niet zo snel schrikken van alle nieuwe dingen die in de christenheid de ronde doen. Waar ging Eva de mist in – wat ging er fout? Zij luisterde naar de stem van de slang en ging het gesprek met de slang aan. Maar zodra we het sissen van de slang horen, moeten we met een grote boog eromheen lopen. Dit is de enige goede reactie.

Als we een fysieke slang tegenkomen, piekeren we er niet over dit beest op te pakken of te aaien. Waren we maar zo voorzichtig als het om de 'oude slang' gaat! Laat de slang maar sissen; blijf op een veilige afstand en schenk er geen aandacht aan. Dat maakt je alleen maar angstig en onrustig. Als je de stem van de goede Herder kent, is het niet zo moeilijk een vreemde stem te onderkennen (zie Joh. 10: 4-5).

Volg de juiste stem en laat niet toe dat iemand met zijn praatjes de rust en vrede in je hart verstoort.

Sta vast, en laat u niet aan het wankelen brengen Paulus moest de Tessalonicenzen vermanen, omdat ze zich zo snel van hun stuk hadden laten brengen door dwaalleraars. In plaats van te wankelen, roept hij hen op om *'vast te staan en zich te houden aan de overleveringen waarin zij onderwezen waren door het woord en de brief die zij van hem hadden ontvangen'* (2 Tess. 2:15).

Hetzelfde geldt voor ons. Het profetische Woord gaat in sneltreinvaart in vervulling. Als we horen wat zich allemaal in de wereld en in de christenheid afspeelt, schrikken we ervan en dan zou je inderdaad in je denken geschokt kunnen worden. Dit hoeft niet; als we vaststaan en vasthouden aan het Woord van God, kan niets of niemand ons aan het wankelen brengen. Maranatha!

Dirk-Jan Jansen

Door haar sluwheid

De duivel is heel sluw. Hij kwam bij Eva met het woord van God. God heeft zeker wel gezegd? (Gen. 3:1). Maar hij verdraaide Gods woord: *'U zult niet eten van enige boom in de hof?'* De aandacht van Eva wordt door deze vraag verplaatst van de boom van het leven naar al de andere bomen. De boom des levens staat symbool voor de Heer Jezus. Het antwoord van Eva was: *'Van de vrucht van het geboomte in de hof mogen wij eten, maar van de vrucht van de boom, die in het midden van de hof staat, heeft God gezegd: U zult daarvan niet eten noch die aanraken; anders zult u sterven'*. De boom des levens was uit haar denken verdwenen, blijkt uit dit antwoord.

Verleidde de satan haar met zonde? Nee, hij sloot aan bij het verlangen 'als God te willen zijn'. Zodra wij een zuiver verlangen hebben naar heiliging, dan komt de verleiding. Daarom geliefden, geloof (vertrouw) niet iedere geest, maar beproef de geesten, of ze uit God zijn (1 Joh. 4:1). Ieder boek, elke preek, iedere profetie, moeten wij leren toetsen. Dit moet onze grondhouding zijn, want de satan heeft vele valse profeten en valse leraars in deze wereld.

Uit: 'Geestelijke verleidingen in de eindtijd'.

Vervolg van pag. 5

Gods genade neemt onwaardigen en Hij gebruikt hen voor Zijn heilige dienst. Zo moeten wij als dienstknechten van God eraan denken dat wij door de grote Jozua, de verheerlijkte Heer in de hemel, aan de Gemeente gegeven zijn met het oog op de instandhouding van de eredienst.

David en Salomo

Uit het boek Ezra blijkt dat David en Salomo ook tempelslaven aan het huis van God hebben geschonken. David en zijn vorsten hebben tempelslaven gegeven voor de dienst van de Levieten, en zo is er ook sprake van de nakomelingen van Salomo's knechten onder de tempeldienaren die met Zerubbabel terugkeerden uit de ballingschap (Ezra 2:55-58; 8:20).

Evenals Mozes en Jozua vormen ook David en Salomo een prachtig dubbelbeeld van Christus. David was de veelgeliefde, de man naar Gods hart, die door veel lijden heen het koningschap bereikte. Hij is een type van Christus als de lijdende Knecht des Heren, die na Zijn diepe vernedering op aarde verhoogd is aan Gods rechterhand in de hemel. Salomo was de vredevorst, de 'man van rust' (1 Kron. 22:9), die de heerschappij van zijn vader bevestigde en regeerde van zee tot zee, van de Rivier tot aan de einden der aarde (Ps. 72:8). Hij is een beeld van Christus als de ware Vredevorst, die Zijn gezag nu op *geestelijke* wijze uitoefent te midden van de Zijnen – door de werking van Woord en Geest. Bij Zijn wederkomst zal Hij Zijn openbare heerschappij aanvaarden en met macht en majesteit regeren in het komende Vrederijk.

Wij hebben echter nu reeds een plaats ontvangen in het Koninkijk van de Zoon van Gods liefde (Kol. 1:13). Christus is *meerder* dan David of Salomo en het is dus een groot voorrecht onder Zijn gezag te staan. Welke gelovige zou Hem niet willen dienen? Als de apostelen het blijkens hun brieven als een voorrecht beschouwden dienstknechten, ja, slaven van Hem te zijn, zouden wij er dan anders over denken?

Het werk van de Wever

'Maar wij weten dat hun die God liefhebben, alle dingen meewerken ten goede' (Rom. 8:28).

Alle dingen moeten actief en harmonieus samenwerken om uiteindelijk tot zegen te zijn voor degenen die God liefhebben. Hoe onduidelijk en mysterieus het soms ook lijkt, er is een goddelijk plan met ons leven. Het valt te vergelijken met een ingewikkeld tapijtwerk. Om te kunnen bijdragen aan de schoonheid van het geheel, zijn de kleuren heel verschillend. Lichte en donkere tinten dragen echter allemaal bij aan het patroon van het weefwerk. De donkere draden zijn even noodzakelijk als de gouden en zilveren draden in de ervaren hand van de Wever.

Colofon

Doelstelling

'Rechtstreeks' is een maandblad voor evangelisatie en geloofsopbouw. De apostel Petrus schreef aan de gelovigen destijds: *'… groeit op in de genade en kennis van onze Heer en Heiland Jezus Christus'* (2 Petr. 3:18). Vanuit de overvloed aan geestelijk voedsel in Gods Woord willen we graag op deze wijze iets uitdelen aan anderen.

Digitaal magazine

'Rechtstreeks' is een digitaal blad, dat u gratis kunt ontvangen, wanneer u zich aanmeldt op:

http://www.oudesporen.nl/

Elf keer per jaar wordt dit blad als pdf gepubliceerd. Een pdf is met het programma AcrobatReader® (een gratis programma van Adobe) te lezen. Reeds gepubliceerde nummers van 'Rechtstreeks' zijn te downloaden op de site:

http://www.oudesporen.nl/

Redactie

Hugo Bouter; Ger de Koning; Gerard Kramer; Jan-Paul Spoor.

Verantwoording

Naast de verantwoordelijkheid die elke auteur heeft voor de artikelen die hij schrijft, is de redactie verantwoordelijk voor publicatie ervan. Dit houdt niet in, dat de redactie het noodzakelijkerwijs 100% eens is met alle gedachten die de auteur in zijn artikelen uit. De lezer wordt aangeraden te doen wat 1 Tessalonicenzen 5:21 ons leert.

Copyright

De meeste artikelen in dit blad zijn auteursrechtelijk beschermd. Verdere openbaarmaking en/of verveelvoudiging daarvan in welke vorm dan ook is slechts toegestaan na schriftelijke toestemming van de redactie.

Correspondentie

Vragen, opmerkingen, schriftelijke bijdragen kunt u zenden aan het redactieadres.

Redactieadres

Gouwestraat 20

4388 RC Oost-Souburg Nederland

Telefoon: (0118) 467462

E-mail: info@oudesporen.nl

"Rechtstreeks" jaargang 14. Nr. 6 - juni 2017

RECHTSTREEKS

Van de redactie

Rechtop - oprecht

Deze maand:

1 **Van de redactie**

2 **De inhoud van het Nieuwe Testament**

4 **Mozes als de herder van Gods volk**

6 **De eindtijd**

7 **De tollenaars**

8 **Het Hooglied**

9 **Kind of Knecht?**

10 **De bekering van Zacheüs**

'Ook moet u voor de tabernakel de rechtopstaande planken maken van acaciahout' (Ex. 26:15).

'Alleen, zie, dit heb ik gevonden: dat God de mens oprecht gemaakt heeft, maar zij hebben vele uitvluchten gezocht' (Pred. 7:29).

Het is maar een klein detail in de beschrijving van de tentwoning in het boek Exodus: de planken van het huis van God staan *rechtop*. Toch kunnen we hier veel van leren, omdat deze planken een beeld vormen van de verlosten als de woonplaats van God in de Geest (Ef. 2:22).

Het feit dat de mens rechtop loopt en staat, onderscheidt hem van de dieren die geen persoonlijke relatie met God hebben. De mens die geen rekening met God houdt, kan zich echter gedragen als een redeloos dier (Ps. 73:22). We zien een voorbeeld hiervan in het leven van koning Nebukadnessar, die als straf op zijn hoogmoed uit de gemeenschap van de mensen werd verstoten en zeven jaar gras at als een rund. Zo is het ook met de naties: ze dwalen lang rond zonder de kennis van de ware God, totdat ze zich bekeren tot de Allerhoogste en erkennen dat de hemel de heerschappij heeft (Dan. 4).

God heeft de mens weliswaar recht (of: oprecht) gemaakt, maar hij is van God afgedwaald door de zondeval, die in Genesis 3 wordt beschreven. Hij is 'afgevallen van de hoge God', zoals het wel eens werd uitgedrukt in gereformeerde kring. Wat een diepe val is dat geweest! Ger de Koning schrijft hierover het volgende in zijn recent verschenen commentaar op het boek Prediker:

Na het vonnis dat de Prediker aan het slot van hoofdstuk 7 velt over het menselijk geslacht, waar hij niet heeft gevonden wat hij zocht, voegt hij iets toe wat hij wel heeft gevonden (vs. 29). Door het 'zie' wordt de aandacht getrokken naar wat hij heeft gevonden en nodigt hij iedereen uit om daarin te delen. Salomo komt tot de bron van het oorspronkelijk bederf: de zonde komt voort uit de zondeval en niet uit God, want God heeft 'de mens oprecht gemaakt'. De schuld van de algemene verdorvenheid ligt niet bij God, maar bij de mens. God heeft de mens oprecht gemaakt, maar de mens is de verkeerde weg opgegaan. 'Oprecht' is niet zondig of neutraal, maar beschrijft de staat van het hart dat trouw en gehoorzaam is. De mens is geschapen naar Gods beeld en gelijkenis, maar tot zonde vervallen (Gen. 3:1-7; Rom. 5:12). Hij wil daarvan niet weten en zoekt al sinds Adam en Eva uitvluchten voor zijn zonde. Zoeken heeft de betekenis van verzinnen. Toegeven is er niet bij, wel het zoeken naar excuses, het op anderen afschuiven van de schuld, wat al direct na de zondeval is begonnen (Gen. 3:12-13). De problemen worden soms erkend, maar de oplossing wordt gezocht in het verbeteren van het gedrag door cursussen en trainingen en dergelijke. Daardoor worden de problemen ook nooit opgelost en wordt voorbijgegaan aan Gods oplossing voor dit probleem: de gave van Zijn Zoon.

Maar in de verlossing door Christus heeft God ons gelukkig veel meer teruggegeven dan dat we in Adam hebben verloren. De verloste zondaar is een kind van God geworden en leeft in een nieuwe relatie met God als zijn of haar hemelse Vader. Hij heeft een nieuwe natuur ontvangen in de wedergeboorte en hij heeft de nieuwe mens aangedaan, die overeenkomstig God geschapen is in ware gerechtigheid en heiligheid (Ef. 4:24). Daarom kan hij rechtop staan en wandelen voor Gods heilig aangezicht, en samen met andere verlosten ook Gods woonplaats vormen in de kracht van de Heilige Geest. Ik hoop dat deze korte meditatie u tot zegen zal zijn, evenals de andere bijdragen in dit nummer van Rechtstreeks. Met een hartelijke groet namens de redactie, Hugo Bouter

De inhoud van het Nieuwe Testament

vrij naar J.N. Darby

Ander karakter

Het Nieuwe Testament heeft een heel ander karakter dan het Oude. Het Oude Testament openbaart ons wel Gods gedachten, die Hij bekend maakte aan de werktuigen door wie Hij ons deze openbaring wilde geven, en we bewonderen Zijn wijsheid die hierin aan het licht komt. Maar toch was het zo, dat God Zelf in duisternis woonde en verborgen bleef achter het voorhangsel. In het Nieuwe Testament is dat anders; daar openbaart God Zichzelf volkomen. In de evangeliën zien we Hem als de zachtmoedige en nederige Mens op aarde, en de rest van het Nieuwe Testament laat ons het goddelijke licht zien dat door Hem werd verspreid in de daarop volgende mededelingen van de Heilige Geest.

Aanneming of verwerping

Vroeger had God Zijn beloften gedaan en tevens oordelen uitgevoerd. Hij had Zijn volk geregeerd op aarde, en in Zijn wegen met de volken hield Hij rekening met dit volk waaraan Hij Zijn wet had gegeven. Door middel van de profeten had Hij hun steeds meer licht geschonken en steeds duidelijker de komst van de Messias aangekondigd, die hun alles uit naam van God zou verkondigen (Joh. 4:25). Maar de tegenwoordigheid van God Zelf, als Mens te midden van de mensen, maakte alles anders. Er waren maar twee mogelijkheden: Hij zou of aangenomen, of verworpen worden. *Of* de mens zou God in de Persoon van de Christus aannemen als een kroon van zegen en heerlijkheid – Hij die door Zijn tegenwoordigheid al het kwade zou uitbannen, al het goede zou ontplooien en vervolmaken en de mens tegelijkertijd een voorwerp en een middelpunt zou geven voor al zijn gevoelens, die dan volmaakt gelukkig zouden zijn. *Of* onze verdorven natuur zou door de verwerping van deze Christus tonen wat ze werkelijk is – namelijk vijandschap tegen God – en zó de duidelijke noodzaak aan het licht brengen van een totaal nieuwe staat van zaken, waarin het geluk van de mens en de heerlijkheid van God op een *nieuwe* schepping zouden zijn gebaseerd. We weten hoe het gegaan is. Hij die het beeld van de onzichtbare God is, moest na het betonen van een volmaakt geduld uitspreken: ‘Rechtvaardige Vader, de wereld heeft U niet gekend’ (Joh. 17:25). En wat helaas nog erger was: ‘Zij hebben gezien en gehaat zowel Mij als Mijn Vader’ (Joh. 15:24).

Toch vormde de verloren toestand van de mens geen verhindering voor God om Zijn raadsbesluiten uit te voeren. Hierdoor kreeg Hij juist de gelegenheid Zijn heerlijkheid aan het licht te brengen, doordat Hij Zijn plannen toch ten uitvoer bracht. God heeft de mens niet willen verwerpen, voordat de mens Hem verworpen had. Zo was het ook in de hof van Eden gegaan. De mens die wist dat hij een zondaar was, kon de nabijheid van God niet langer verdragen en ging weg uit Zijn tegenwoordigheid; daarna werd hij pas door God uit de hof verdreven. Maar nu de mens van zijn kant een volslagen vijand bleek te zijn van God, die hem in genade in zijn ellendige toestand opzocht, stond het God vrij Zijn eeuwige raadsbesluiten te volvoeren. God was nu vrij daartoe (als we deze uitdrukking, die moreel gezien in elk geval juist is, tenminste mogen gebruiken).

Maar in dit geval oefende God het oordeel niet uit zoals eens in Eden, waar de mens al van Hem vervreemd was. Hoewel het duidelijk is dat de mens verloren is en een openlijke vijand van God is, brengt het werk van Gods soevereine genade Zijn eigen heerlijkheid aan het licht voor het oog van het heelal, door de redding van arme zondaars die God hadden verworpen. Maar opdat de wijsheid van God zelfs in de bijzonderheden duidelijk zou zijn, moest dit werk van Zijn soevereine genade waarin Hij Zichzelf openbaarde, overeenstemmen met al Zijn vroegere wegen zoals die in het Oude Testament waren getoond. Verder moest het ook niets afdoen van Zijn regering over de wereld.

Vier belangrijke onderwerpen

Uit dit alles volgt dat er in het Nieuwe Testament vier belangrijke onderwerpen zijn, die zich voor het oog van het geloof ontvouwen.

1. De grote hoofdgedachte, het feit bij uitnemendheid, is dat het volmaakte Licht verschenen is. God heeft Zichzelf geopenbaard. Maar dit licht openbaart zichzelf in *liefde*, het andere wezenskenmerk van God.
2. In de tweede plaats wordt Christus – die de openbaring van dit licht en van deze liefde is – aan de mens en in ‘t bijzonder aan Israël in zijn verantwoordelijkheid voorgesteld. Als Hij aangenomen zou zijn, zou Hij alle beloften hebben vervuld. Hij kwam tot Zijn volk met alle bewijzen van Zijn zending. Hij kwam met bewijzen van persoonlijke en morele aard, en met bewijzen van Zijn macht,

zodat Gods volk zonder verontschuldiging was. Maar als Christus eenmaal verworpen is, wordt Zijn verwerping juist het middel waardoor het heil tot stand komt. Een nieuwe orde van zaken wordt ons voorgesteld: de nieuwe schepping, de verheerlijkte Mens in de hemel, en de gemeente die met Hem deelt in de hemelse heerlijkheid.

3. In de derde plaats vinden we in het Nieuwe Testament een duidelijke uiteenzetting van de verhouding tussen de nieuwe en de oude stand van zaken ten aanzien van de wet, de beloften, de profetieën en de inzettingen die God op aarde had gegeven. De nieuwe orde is de vervulling en het einde van wat verouderd is. Verder zien we de tegenstelling tussen het oude en het nieuwe, en wordt ook de volmaakte wijsheid van God in alle bijzonderheden van Zijn wegen aangetoond.

4. Ten slotte wordt Gods regering over de wereld naar voren gebracht. Het profetische woord kondigt de oordelen en de zegeningen aan, die gepaard zullen gaan met de hervatting van de betrekkingen van God met Israël, die verbroken waren naar aanleiding van de verwerping van de Messias.

Roeping

We kunnen nog eraan toevoegen dat in overvloed wordt voorzien in alles wat nodig is voor de mens, die als vreemdeling op aarde wandelt, tot het ogenblik waarop de vervulling van Gods plannen met macht zal plaatsvinden. Door de roeping van God is hij weggegaan uit dat wat verworpen of geoordeeld is; hij heeft naar Gods stem geluisterd en is op weg gegaan naar het beloofde erfdeel. Maar aan de andere kant is hij nog niet in het bezit van het deel dat God voor hem heeft weggelegd. Daarom heeft hij behoefte aan een richtlijn. Hij moet de krachtbronnen leren kennen die nodig zijn om het doel van zijn roeping te bereiken, alsmede de middelen om zich die eigen te maken. God heeft hem geroepen om een Meester te volgen, die door de wereld is verworpen. En Hij heeft niet verzuimd om hem al het licht te geven en alle aanwijzingen die daartoe nodig zijn, zodat hij wijsheid en kracht heeft voor zijn wandel.

Elke bijbellezer zal begrijpen dat het Nieuwe Testament geen aparte stelselmatige behandeling van deze verschillende onderwerpen geeft. Dan zou het inzicht erin juist veel onvolmaakter zijn. Maar nu worden ze levend en krachtig aan onze harten voorgesteld, hetzij door Christus in Zijn leven op aarde, hetzij door de mededelingen van de Heilige Geest in de rest van het Nieuwe Testament.

Overzicht

In de vier evangeliën vinden we Christus op aarde. In het algemeen zien we Hem als licht en liefde. Maar ook – hoewel niet in de eerste plaats leerstellig – als God Zelf. Hij komt eerst in genade naar de mens op aarde en speciaal naar Israël, om de beloften te vervullen die aan dat volk waren gedaan. Maar dan wordt Hij openlijk voorgesteld als goddelijk Persoon, die de plannen van de Vader kwam uitvoeren, terwijl de Joden in hun toenmalige toestand verworpen worden.

In de Handelingen vinden we de geschiedenis van de vorming van de gemeente en de verspreiding van het evangelie in de wereld na Zijn hemelvaart. Eerst in verbinding met Petrus en de Joden; en dan met Paulus, die het hemelse karakter van de gemeente aan het licht brengt.

De brieven van Paulus behandelen de aanneming van de gelovige en zijn positie vóór God op grond van de verlossing, de nieuwe schepping, en de gemeente volgens Gods raadsbesluiten – de verborgenheid van God. Diverse onderwerpen die hiermee verband houden, vinden we echter overal in de brieven, en elke afzonderlijke uiteenzetting over één van die onderwerpen werpt licht op de andere.

De brieven van Petrus spreken over het vreemdelingschap van de christen op grond van Christus' opstanding, en over de morele regering over de wereld.

De geschriften van Johannes spreken vooral over de openbaring van God en het goddelijke leven in Christus, en daarna in ons die met Hem zijn levend gemaakt. Onze levensopenbaring moet in overeenstemming zijn met wat in Hem te zien was.

In het boek Openbaring vinden we de invoering van Gods regering over deze wereld, in verband met de verantwoordelijkheid die zij heeft vanwege haar verhouding tot een geopenbaarde God. De invoering van deze regering en van het Koninkrijk van God hangt ook samen met het verval dat is ingetreden in de gemeente. Want de gemeente, zoals ze op aarde is gevormd, is in verval geraakt en ook onder het oordeel van God gekomen. We zien dat niet alleen in de Openbaring, maar ook in verschillende brieven.

Vooraankondiging

Eind juli 2017 verschijnt D.V. het boekje: 'Vaders, waar zijn ze?', door Klaus Güntzschel.

Het boekje bevat een enthousiast pleidooi voor bijbels vaderschap. Of accepteren we dat vaders een 'uitstervend ras' gaan worden? God wil juist dat de harten van de vaders en die van de kinderen weer bij elkaar komen!

Uitgeverij Daniël

ISBN:

978-90-79718-40-5

Prijs:

6,50 Euro

Hugo Bouter

Mozes als de herder van Gods volk

Meditatie naar aanleiding van psalm 77

'U leidde Uw volk als een kudde door de hand van Mozes en Aäron' (Ps. 77:21).

Hoe leidde God Zijn volk?

God leidde Zijn volk als een kudde door de hand van Mozes en Aäron. Daarmee besluit Asaf een psalm waarin hij terugdenkt aan al Gods machtige daden in het verleden en daaruit troost put voor het heden. De conclusie van zijn overpeinzingen is, dat hij mag rusten in Gods trouwe zorg voor Zijn volk. God heeft het als een zorgzame Herder geleid en het met Zijn machtige arm verlost. Hoe heeft Hij dat gedaan? Hij deed het door middel van de instrumenten die Hij hiertoe had uitgekozen, namelijk door de hand van Mozes en Aäron. Niet alleen door de hand van Mozes en ook niet alleen door de hand van Aäron, maar door de hand van *beide* leidslieden.

Mozes was met name de grote profeet en leraar, de wetgever van Israël. Hij deelde de Israëlieten de woorden mee, die de Here tot hem had gesproken. Aäron was de hogepriester van het volk en hij trad voor hen tussenbeide bij God. Hij kwam met de offers van de Israëlieten bij God en bood die Hem aan, zodat ze welgevallig zouden zijn in Zijn ogen. En vanuit die heerlijke plaats in Gods tegenwoordigheid keerde hij weer terug tot het volk om het namens God te zegenen en Zijn naam op de Israëlieten te leggen (Num. 6:22-27).

De grote Apostel en Hogepriester

Welnu, deze beide typen vinden hun vervulling in Christus, de overste Leidsman van het geloof en de grote Herder van de schapen. Hij is de Apostel en Hogepriester van onze belijdenis (Hebr. 3:1). Hij is de Apostel, de door God gezonden Leraar, die de waarheid van God in haar volle omvang (ja, God Zélf) op aarde heeft geopenbaard. Na Zijn opstanding uit de doden en Zijn verheerlijking in de hemel heeft Christus dit werk voortgezet door middel van de zending van de Geest, die Hij vanuit de hoge over Zijn volk heeft uitgestort. De Geest van Christus heeft de discipelen de reeds geopenbaarde waarheid in herinnering gebracht en verder heeft Hij hen geleid in de hele waarheid, de hele raad van God, opdat zij die door goddelijke inspiratie op schrift zouden stellen (Joh. 14:26; 16:13; 1 Kor. 2:10-13).

Christus is echter ook de Hogepriester, die eens en voor altijd het verzoeningswerk voor onze zonden heeft volbracht en die nu in het hemelse heiligdom is om voortdurend voor ons tussenbeide te treden. Hij bidt voor ons en heeft begrip voor onze zwakheden. Hij kent de omstandigheden en de verzoekingen die wij op onze weg ontmoeten. Hij weet al onze problemen en zorgen. Al die dingen heeft Hijzelf immers ondervonden tijdens Zijn leven op aarde, en Hij heeft een volmaakte goddelijke kennis ervan. Let wel: Christus' hogepriesterschap betreft nu niet onze zonden, maar onze zwakheden. Hij is éénmaal geofferd om de zonden van velen te dragen, maar Zijn voortdurende medelijden geldt onze zwakheden en gebreken. Hij bidt voor ons, opdat we niet bezwijken in de beproevingen en verzoekingen die we telkens ontmoeten. Als we toch vallen en zondigen, dan is Hij ook werkzaam als onze Voorspraak bij de Vader om de verbroken gemeenschap te herstellen (1 Joh. 2:1).

Het hogepriesterlijke werk van Christus heeft dus betrekking op de zorgen en moeiten waarmee wij te maken hebben op onze reis door de 'woestijn', de pelgrimstocht naar het hemelse vaderland dat ons wacht. Christus pleit voortdurend voor ons bij de troon van God, die nu geen oordeelstroon meer voor ons is maar een *genadetroon*, 'opdat wij barmhartigheid ontvangen en genade vinden tot hulp op de juiste tijd' (Hebr. 4:16). Hij zorgt ervoor dat wij veilig het einddoel van de woestijnreis bereiken. Want Hij is machtig om ons volledig te behouden, omdat Hij altijd leeft om voor ons tussenbeide te treden (Hebr. 7:25). Wat onze positie in Christus betreft, *zijn* wij door Gods genade reeds behouden (Ef. 2:8). Maar wat onze wandel aangaat, ligt het hemelse einddoel nog voor ons en hebben wij steeds behoefte aan de hulp die het hogepriesterschap van Christus ons biedt.

Zoals God het volk Israël door de hand van Mozes en Aäron leidde, zo leidt Hij de Zijnen nu door de machtige hand van Christus – de grote Leraar en de grote Priester. Wij hebben het onderwijs van Zijn Woord nodig, maar wij hebben ook behoefte aan Zijn priesterlijke tussenkomst om daadwerkelijk naar de wil van God te handelen en te wandelen. Wat een genade dat God in die beide behoeften heeft willen voorzien! In Hebreeën 4 worden het Woord van God en het hogepriesterschap van Christus dan ook *samen* genoemd, omdat zij elkaar aanvullen. Het Woord is levend en krachtig, het oordeelt zelfs de diepste gedachten van het hart.

Maar naast dit onderwijs bezitten wij de troost van Christus' hogepriesterschap, dat ons genade en kracht geeft om werkelijk in overeenstemming met het Woord te leven. Op deze wijze leidt God de Zijnen, en Hij leidt ons als een kudde. God heeft heel Zijn volk op het oog. Wij hebben elkaar nodig en God wil ons samen leiden naar de grazige weiden en de stille wateren van het Woord. Vormen wij samen een kudde die luistert naar de stem van de goede Herder? Treden wij in het spoor dat Hij ons aanwijst?

Mozes als wetgever en voorbidder

God leidde Israël als een kudde door de hand van Mozes. Hij was een ervaren herder, die veertig jaar lang in Gods leerschool was geweest toen hij de kudde van zijn schoonvader Jetro hoedde. In die fase van zijn leven had God het al zo geleid, dat hij de kudde door de woestijn heen leidde tot aan de berg van God (Ex. 3:1). Dit herhaalde zich in de laatste veertig jaar van zijn leven, toen hij het volk van God dwars door de woestijn mocht voeren tot aan de berg van God (Ex. 3:12; 18:5; 19:4-6). Daar verkeerde het volk in Gods tegenwoordigheid en luisterde het naar Gods stem. God sprak bij de berg Sinai tot de Israëlieten door middel van Mozes en ook in het vervolg van de tocht door de woestijn maakte Hij hun Zijn gedachten bekend door de mond van deze trouwe dienstknecht.

Het bleek echter al gauw dat dit eerste belangrijke middel niet voldoende was om het volk op het rechte pad te leiden. Israël faalde direct al bij de Sinai. Het overtrad Gods geboden en verviel in afgoderij aan de voet van de berg, terwijl Mozes nog op de berg was om Gods bevelen in ontvangst te nemen! Priesterlijke voorbede was in die ernstige situatie het enige middel dat overbleef om het volk te sparen voor het oordeel. Dat zien wij dan ook gebeuren in Exodus 32-34. Mozes beklom de berg weer om voor het volk tussenbeide te treden en alleen dankzij zijn voorbede vond het genade in Gods ogen.

De noodzaak van het priesterschap

Het priesterschap was dus het *tweede* middel dat God gebruikte om Zijn volk te leiden. Mozes nam hier in feite de plaats van de priester Aäron in, die zelf ongeschikt was om voorbede te verrichten vanwege zijn aandeel in de verering van het gouden kalf. Mozes was hier zowel de wetgever als de priester. Hij verenigde beide taken in zijn persoon, zoals dit later in volmaaktheid het geval zou zijn met Christus Zelf.

In het vervolg van Israëls geschiedenis verrichtte Aäron opnieuw zijn priesterlijke taken ten behoeve van het volk, dat telkens weer faalde en weigerde te luisteren naar Gods stem. Denken wij maar aan de opstand van Korach, Datan en Abiram in Numeri 16. Israël zou zijn verteerd door het oordeel, als Aäron niet met reukwerk tussenbeide was gekomen. Het is ook opmerkelijk dat na deze gebeurtenis de plaats en de betekenis van het priesterschap van Aäron duidelijk geaccentueerd worden in Numeri 17 en 18.

Het priesterschap was dus de noodzakelijke aanvulling op het eerste middel dat God gaf om Zijn volk te leiden: Zijn wetten en geboden. Het onderwijs van het Woord werd ondersteund en bekrachtigd met behulp van het priesterschap. Het priesterschap is nodig om de kudde van God in het rechte spoor te houden. Dit is van praktisch belang voor gelovigen die in onze tijd zorg dragen voor de kudde van God, oudsten en herders die de kudde weiden. Zij moeten bedenken dat het niet hun eigen kudde, maar de kudde van God is. De kudde hoort thuis bij 'de berg van God'. Dat wil zeggen: de kudde moet in Gods tegenwoordigheid worden gebracht. Maar dat is nog niet alles! Zulke herders moeten ook voorbidders worden, die pleiten op Gods genade en trouw voor de Zijnen en zodoende op priesterlijke wijze voor hen tussenbeide treden.

Gods weg is wonderbaar

Laten wij nu nog een ogenblik terugkeren naar de psalm die Asaf dichtte, toen hij nadacht over Gods leiding met van Zijn kudde. Hij kon die leiding niet doorgronden, maar er waren twee dingen die wel voor hem vaststonden. Ten eerste besefte hij dat Gods weg in heiligheid was, of: in het heiligdom (Ps. 77:14). God leidt Zijn volk overeenkomstig de eisen van Zijn heiligheid en daarom kan het nodig zijn dat Hij ons langs moeilijke wegen doet gaan. De tuchtiging is echter tot ons nut, opdat wij aan Gods gedachten zouden beantwoorden en 'aan Zijn heiligheid deel zouden krijgen' (Hebr. 12:10).

In de tweede plaats begreep Asaf dat Gods weg door de zee was en Zijn pad door grote wateren, zodat Zijn voetstappen niet bekend werden (Ps. 77:20). Gods leiding met Zijn volk is vaak verborgen en Zijn wegen kunnen wij niet doorgronden. Wij kunnen God ook niet ter verantwoording roepen vanwege Zijn daden, zoals Job eens meende te kunnen doen. Dwars door de omstandigheden heen die ons bedreigen, leidt Gods weg echter naar de overzijde van de zee (daar zongen Mozes en de Israëlieten Gods lof).

Asaf putte troost uit die zekerheid. Dat mogen wij ook doen als wij nadenken over Gods wegen met Zijn volk en tot God roepen met het oog op het verval waarin de Gemeente op aarde verkeert. Gods weg is volmaakt en Hij bezit nog steeds de middelen die nodig zijn om ons te leiden. Maar de vraag is of wij ons werkelijk *laten* leiden als Zijn kudde 'door de hand van Mozes en Aäron', door de beide voorzieningen die God ons heeft gegeven: het Woord en het priesterschap van Christus. Op menselijke hulpmiddelen kunnen wij niet bouwen.

Deel 3

Werner Mücher

De eindtijd

...

'Maar wij willen niet dat u onwetend bent, broeders, wat betreft hen die ontslapen, opdat u niet bedroefd bent, zoals ook de overigen die geen hoop hebben. Want als wij geloven dat Jezus is gestorven en opgestaan, evenzeer zal God ook de door Jezus ontslapenen met Hem brengen. (Want dit zeggen wij u door het woord van de Heer, dat wij, de levenden die overblijven tot de komst van de Heer, de ontslapenen geenszins zullen voorgaan. Want de Heer zelf zal met een bevelend roepen, met de stem van een aartsengel en met de bazuin van God neerdalen van de hemel; en de doden in Christus zullen eerst opstaan; daarna zullen wij, de levenden die overblijven, samen met hen in wolken worden opgenomen die Heer tegemoet in de lucht; en zo zullen wij altijd met de Heer zijn. Vertroost daarom elkaar met deze woorden)' (1 Thess. 4:13-18).

4. De opname van alle ware gelovigen

De opname van de gelovigen door de Heer Zelf is de volgende gebeurtenis die zal plaatsvinden. Daarmee willen we ons nu bezighouden. Er is naar mijn mening geen profetische gebeurtenis die van tevoren eerst nog moet plaatsvinden[1]. Aanleiding voor de apostel Paulus om over dit onderwerp te schrijven was de onduidelijkheid hierover bij de gelovigen te Thessalonica. Zij hadden klaarblijkelijk al eerder van de apostel gehoord (toen hij voor een poos bij hen was), dat Jezus zou terugkomen. Die hoop hadden de gelovigen van toen en ook de apostel Paulus, want hij schrijft: 'wij, de levenden'. De wederkomst van Christus mogen alle gelovigen voortdurend verwachten. Deze hoop is een bron van kracht en blijdschap.

Sinds Paulus' verblijf in Thessalonica waren sommige gelovigen ontslapen. De nabestaanden waren bedroefd, omdat ze dachten dat de ontslapenen de wederkomst van Christus niet zouden meemaken. Paulus schrijft als antwoord op de vraag, wat er met de ontslapenen zou gebeuren, dat God de 'door Jezus ontslapenen' met Hem zal brengen. Bij Christus' terugkeer uit de hemel om Zijn koninkrijk op te richten, zullen alle door de Heer ontslapenen samen met Hem terugkomen. Daarvoor zal God zorgen. Dat betekent dat de ontslapen gelovigen van tevoren moeten worden opgewekt en bij Hem zullen zijn, om vervolgens met Hem terug te kunnen komen. Hoe dat in zijn werk zal gaan, blijkt uit de hierboven geciteerde verzen van 1 Thessalonicenzen 4.

Allereerst vermeldt de apostel dat hij hierover een bijzondere openbaring, een 'woord van de Heer' heeft ontvangen. Bij nader onderzoek van deze verzen valt op, dat hier twee keer wordt gesproken over de komst van de Heer. Jezus zal terugkomen, waarbij God de door Hem ontslapenen met Hem zal brengen. Maar op een eerder moment zal Hij komen, om hen 'op te nemen', dat wil zeggen om hen eerst tot Zich te nemen (vs. 17), voordat Hij op een later tijdstip met hen zal verschijnen (vgl. 2 Thess. 1:10; Zach. 14:5).

Bij Zijn komst om de gelovigen op te nemen zal de Heer twee groepen van gelovigen tot Zich nemen: enerzijds de ontslapen en opgewekte gelovigen, anderzijds de gelovigen die dan op de aarde zullen leven en van tevoren veranderd zullen worden[2].

De gelovigen die dan op aarde leven, zullen de ontslapenen niet vóórgaan, omdat de Heer Jezus eerst de ontslapen gelovigen met een bevelend roepen zal gebieden op te staan uit de doden. Een ontelbaar grote mensenmenigte zal opstaan. Zij bestaat uit alle ware gelovigen vanaf het begin van de mensheid tot en met de kort van te voren ontslapen gelovigen. Daarbij gaat het om de vervolmaking van alle gelovigen uit de tijd van het Oude en het Nieuwe Testament, waarover Hebreeën 11:40 zegt dat de gelovigen van het Oude Testament niet zonder 'ons' (de gelovigen van het Nieuwe Testament) tot volmaaktheid zouden komen.

Na de opstanding van alle ontslapenen zal – nagenoeg tegelijkertijd – in een ondeelbaar ogenblik[3] de verandering van de dan in leven zijnde gelovigen plaatsvinden en onmiddellijk daarna zullen allen gezamenlijk in de hemel opgenomen worden. De ontmoeting met de Here Jezus zal plaatsvinden in de wolken, onzichtbaar voor het oog van al die mensen die niet in Christus hebben geloofd en daarom zullen achterblijven. Christus had tijdens Zijn leven op aarde al gezegd dat Hij de Zijnen zou thuishalen.

1) Vele bijbelgetrouwe christenen wachten weliswaar op de bouw van een tempel in Jeruzalem, waar orthodoxe Joden opnieuw offers zullen brengen. In mijn ogen is het niet uitgesloten dat het bij deze tempel om een gebouw gaat, dat slechts tijdelijk voor offerdoeleinden zal worden gebruikt. Paulus heeft het in elk geval over een 'tempel' waarin de antichrist zal plaatsnemen en zich dan als God zal laten vereren (2 Thess. 2:4). Zelfs als er een nieuwe tempel zal worden gebouwd, is dat in elk geval niet de definitieve tempel, want die zal volgens de beschrijving in Ezechiël 40-48 pas in het duizendjarig Vrederijk worden gesticht.

2) Zowel de opstanding als de verandering hebben betrekking op de lichamen van de gelovigen. In de opstanding en verandering zullen zij een nieuw en heerlijk lichaam ontvangen, waarvan de in de aarde gezaaide 'graankorrel' het aardse lichaam was. De ziel en de geest, die door het sterven van het lichaam waren gescheiden en in de tussentijd in het paradijs verkeren, worden dan met dit opstandingslichaam herenigd.

3) De Engelse bijbelvertaling van J.N. Darby heeft hier 'in the twinkling of an eye' (d.i. in een oogwenk). Deze gebeurtenissen zullen in een fractie van een seconde plaatshebben.

WoordStudie

Gerard Kramer

De tollenaars

Het is opvallend hoe vaak in het Nieuwe Testament tollenaars en zondaars in één adem worden genoemd[1]. Ook komen we ze tegen in het iets specifieker aangeduide gezelschap van een heiden[2], van de hoeren[3] en van een farizeeër[4]. Heel bekend is natuurlijk Zacheüs, die het van tollenaar (Gr. *teloonès*) had gebracht tot oppertollenaar (Gr. *architeloonès*)[5].

De vruchten van de wilde vijgenboom of Egyptische vijgenboom (Ficus sycomorus) zie verdere informatie op christipedia

Wat was een tollenaar?

Een tollenaar was een belastinginner. Het innen van belastingen was in het Romeinse rijk geprivatiseerd. Dit hield in dat de tarieven van de directe en indirecte belastingen van overheidswege vaststonden, maar dat de inning ervan was uitbesteed aan particulieren. Dezen verkregen dit recht van belastinginning door het te pachten, en/of via vriendjespolitiek. Deze tollenaars waren verantwoordelijk voor het afdragen van het afgesproken eindbedrag, een rond bedrag. Ze waren vrij de tarieven plaatselijk zodanig naar boven bij te stellen dat ze er zelf een stevige boterham aan overhielden, en dat terwijl ze in dienst stonden van de bezettende Romeinse overheid! Afpersing van belastingplichtigen door tollenaars kwam veel voor. Niet voor niets was Zacheüs als oppertollenaar rijk, en veelzeggend is dat hij bij zijn bekering sprak over afpersing[6]. Dat laatste ging wel verder dan een beleefde betalingsherinnering!

Hoe stonden tollenaars bekend?

Het zal duidelijk zijn dat de tollenaars niet geliefd waren. Ze werden door het orthodoxe jodendom als onrein beschouwd, en op één lijn gesteld met dieven en rovers. Zij hadden bovendien ambtshalve direct contact met de heidenen, en daarom was er discussie over de vraag of iemands huis verontreinigd was als een tollenaar het had betreden. Ook de Heer Jezus sprak over tollenaars. In Matteüs 5:46vv. noemt Hij ze als mensen die alleen hun eigen soort mensen liefhebben – een gedrag dat geen navolging verdient.

De tollenaars als voorbeelden

Toch is het mooi dat de Heer een tollenaar als discipel heeft geroepen, namelijk Matteüs, die in zijn evangelie niet schroomt zichzelf zo aan te duiden[7]. Ook in de gelijkenis van de farizeeër en de tollenaar bij de tempel is het juist *de tollenaar* die gunstig afsteekt bij de zichzelf rechtvaardigende farizeeër. De tollenaar immers is zich bewust van zijn toestand. Hij blijft op een afstand van de tempel staan, slaat zich op zijn borst, en zegt: ‘O God, wees mij, de zondaar, genadig’. De Heer zegt dat deze man gerechtvaardigd terug naar huis ging, in tegenstelling met de farizeeër[8]. Ook elders stelt de Heer tegenover de overpriesters en de oudsten, die Zijn gezag ter discussie stelden, de tollenaars en hoeren tot voorbeeld: zij gaan hen voor in het koninkrijk van God, en wel door hun berouw en hun geloof[9].

1) Zie Matt. 9:10-11 + par.; 11:19 + par.; Luc. 15:1.
2) Matt. 18:17.
3) Matt. 21:31-32.
4) Matt. 18:10.
5) Luc. 19:2.
6) Luc. 19:2, 8.
7) Matt. 10:3; zie voor zijn roeping Matt. 9:9 (vgl. Marc. 2:14 en Luc. 5:27, waar hij beide keren Levi wordt genoemd).
8) Luc. 18:9-14.
9) Matt. 21:31-32.

Deel 30

Ger de Koning

Het Hooglied

De hoogste taal van de liefde

'Zie, de draagstoel voor Salomo. Daaromheen zestig helden, uit de helden van Israël. Allen hanteren het zwaard, geoefend [als ze zijn] voor de oorlog. Ieder draagt zijn zwaard aan zijn heup tegen de verschrikking in de nachten' (Hoogl. 3:7-8).

De draagstoel en de helden van Salomo

In *vers 7* staat het antwoord op de vraag wie degene is die daar uit de woestijn komt (zie vers 6). Het antwoord is niet 'de bruid', maar *'de draagstoel voor* [of: *van*] *Salomo'*. We zien hier de rust van Salomo. Dit is een heel andere rust dan die in vers 1. Daar is het de gemakzucht. Hier is het de rust of de vrede van Salomo, die het deel is geworden van de bruid. Salomo is de koning van de vrede. Dit tafereel laat zien dat de bruid rust heeft gevonden in de bruidegom.

Zo mag ons geweten als nieuwtestamentische gelovigen in Gods tegenwoordigheid tot rust komen op grond van het werk van de ware Vredevorst, de Heer Jezus. Door het geloof in Hem hebben wij vrede met God (Rom. 5:1). In die rust mogen wij weten dat wij *aangenaam* zijn voor God (Ef. 1:6). Een soortgelijk beeld als de bruid in de draagstoel van Salomo, zien we in de twee stenen tafelen in de ark (Deut. 10:8). Dit tweede paar stenen tafelen stelt ook de gelovigen voor, en de ark stelt Christus voor.

De draagstoel van Salomo waarin hij zijn bruid vervoert, stelt de rust van zijn overwinning voor. In die rust is de bruid met hem verenigd. Hij draagt haar in die rust verder. Hij zorgt er ook voor dat deze rust ter wille van haar wordt beschermd. Dat gebeurt door niet zomaar zestig soldaten, maar *'zestig helden'*, die ook nog eens met zorg *'uit de helden van Israël'* zijn uitgekozen. Het is een keurkorps. Zij hebben bewezen oorlog te kunnen voeren. Bij David is sprake van dertig helden (2 Sam. 23:8-23), maar Salomo heeft er zestig.

Christus, de ware Salomo, kent alle gevaren waar de bruid, waar de Zijnen doorheen moeten. Hij leidt ons in die rust verder. Wij hebben rust gevonden voor ons hart en geweten door met onze zonden tot Hem te gaan (Matt. 11:28). Hij wil ons ook in die rust verder leiden door het leven heen, op onze reis naar Hem toe. Daarvoor zegt Hij tegen ons dat wij Zijn juk op ons moeten nemen (Matt. 11:29). Dan vinden we rust voor onze zielen in onze dagelijkse activiteiten. De door Christus verworven en verkregen rust wordt door de machten van de duisternis aangevallen en moet worden verdedigd (vgl. Jes. 27:3). Hij legt de verantwoordelijkheid voor de verdediging in de handen van de Zijnen, waarbij Hij hen voorziet van de juiste wapens om de vijand effectief uit te schakelen. Dit zien we in het beeld van de zestig helden.

De zestig helden weten allemaal met het zwaard om te gaan en hebben het binnen handbereik (vers 8). In deze helden kunnen we een beeld zien van gelovigen, die in de praktijk van het leven de geloofswaarheden beschermen en bewaren. Iedere gelovige wordt opgeroepen zo'n held te zijn. Het is onze verantwoordelijkheid dat wij *beschermen* wat God ons in Zijn Woord heeft gegeven. We worden allemaal opgeroepen te *'strijden voor het geloof dat eenmaal aan de heiligen is overgeleverd' (Judas 3)*. Daartoe krijgt iedere gelovige *'de hele wapenrusting van God'* tot zijn beschikking, die hij moet 'aandoen' en moet 'opnemen' (Ef. 6:11-18). Hiertoe behoort ook *'het zwaard van de Geest, dat is [het] Woord van God'* (Ef. 6:17; vgl. Hebr. 4:12). Daarmee kan bijvoorbeeld een verkeerde leer over de rust die de Heer Jezus aanbiedt, worden verdreven – bijvoorbeeld dat die rust kan worden bewaard door het houden van de wet. Het gaat er dan ook om dat we Gods Woord kennen, waardoor we er bedreven in raken het als verdedigingswapen te gebruiken.

Het zwaard wordt hier gebruikt om ons ermee te verdedigen *'tegen de verschrikking in de nachten'*. De nacht is gevaarlijk. Dit is de geestelijke duisternis waarin we leven. We mogen weten dat de nacht vergevorderd is en dat de dag nabij is, die aanbreekt wanneer de Heer Jezus terugkomt naar de aarde (Rom. 13:11-12). Tegelijk zien we ook dat de duisternis *toeneemt*. Er is toenemende misleiding, en de satan doet zijn uiterste best ons van het volgen van de Heer af te houden.

Alleen door vast te houden aan het Woord van God, dat zwaard stevig in de hand of binnen handbereik aan de heup te houden, kunnen we onze geestelijke rust en vrede bewaren. De Heer Jezus geeft het voorbeeld, wanneer de satan Hem in de woestijn verzoekt (Matt. 4:1-11). Hij gebruikt dan het Woord van God als wapen en verslaat daarmee de satan, zodat die ten slotte afdruipt. Als we afwijken van het Woord, verliezen we onze vrede. Daarom is het belangrijk dat we Gods Woord lezen en bestuderen.

Reply

Kind of Knecht?

Hugo Bouter

'(...) die door de Heilige Geest bij monde van onze vader David, Uw knecht, hebt gezegd: 'Waarom hebben de naties gewoed en de volken ijdele dingen bedacht? De koningen van de aarde zijn opgestaan en de oversten zijn samen bijeenverzameld tegen de Heer en tegen Zijn Gezalfde'. Want in waarheid zijn in deze stad verzameld tegen Uw heilige Knecht Jezus, die U hebt gezalfd, zowel Herodes als Pontius Pilatus met de naties en volken van Israël, om te doen alles wat Uw hand en Uw raad tevoren had bestemd dat zou gebeuren. En nu, Heer, zie op hun dreigingen en geef Uw slaven met alle vrijmoedigheid Uw woord te spreken, doordat U Uw hand uitstrekt tot genezing en tekenen en wonderen gebeuren door de naam van Uw heilige Knecht Jezus' (Hand. 4:25-30).

Vraag

Is het terecht dat de Statenvertaling en de Herziene Statenvertaling in Handelingen 3 en 4 de uitdrukking 'Uw Kind Jezus' gebruiken, terwijl andere vertalingen over 'Uw Knecht Jezus' spreken?

Antwoord

Het woord 'knecht' is hier de vertaling van Gr. *pais*, of *paidion*, dat met 'kind' is vertaald in Lucas 2:43 ('het Kind Jezus'). Het gaat dan overigens om de twaalfjarige Jezus in de tempel. In de geboortegeschiedenis van de Heer is het gebruik van het woord *Kind* natuurlijk terecht.

Maar in het boek Handelingen (3:13, 26 en 4:27, 30) knoopt het woordgebruik duidelijk aan bij de Septuaginta, de Griekse vertaling van de Schriften van het Oude Testament. Het Griekse *pais* gaat terug op een Hebreeuws woord voor 'knecht'. Vergelijk de plaatsen in de profeet Jesaja, die spreken over de Knecht van Jahweh (Jes. 42:1; 43:10; 49:6; 52:13; 53:11). Een vergelijkbaar woordgebruik vinden we ten aanzien van Israël als Gods knecht (Luc. 1:54), en David als Zijn dienstknecht (Luc. 1:69; Hand. 4:25). Dat is ook zo in Matteüs 12:18-21, waar geciteerd wordt uit de eerste profetie aangaande de Knecht van Jahweh (Jes. 42:1-4). Het is dus inconsequent dat de genoemde vertalingen alleen hier het woord 'knecht' gebruiken, terwijl ze hetzelfde woord door 'kind' weergeven wanneer het Christus betreft.

Bovendien gaat in Handelingen 3 en 4 helemaal niet om de kinderjaren van onze Heer, zoals dat wel het geval is in de eerste hoofdstukken van Lucas, die de mensheid van onze Heer benadrukt. De apostelen getuigen in het boek Handelingen van *de opgestane en verheerlijkte Heer in de hemel*, ook als ze reflecteren over Zijn leven op aarde. In Handelingen 4 citeren de vergaderde gelovigen uit Psalm 2, gedicht door David, Gods *knecht*. Het is niet juist om enkele verzen hierna te spreken over het heilig *Kind* Jezus. De opstand van de volken en de koningen van de aarde was gericht tegen God en Zijn gezalfde *Koning*, de Messias. Het woeden van de volken zien we bij het kruis, en ook daarna.

Het is opmerkelijk dat Psalm 2 evenmin spreekt over het *kindschap* van de Heer bij Zijn komen als Mens in deze wereld, maar over Zijn *zoonschap*. God getuigt aangaande Hem: 'U bent Mijn *Zoon*, Ik heb U heden verwekt' (Ps. 2:7). Ook in het Nieuwe Testament is verder altijd sprake van Christus als Gods *Zoon*. Het is het evangelie aangaande Gods *Zoon*, uit het geslacht van David naar het vlees, maar ook Gods *Zoon* in kracht door Zijn opstanding uit de doden (Rom. 1:1-4).

Als gelovigen zijn we inderdaad kinderen van God op grond van de nieuwe geboorte, waardoor we uit God zijn geboren en nieuw leven hebben ontvangen. Het gaat hier om de relatie, de familiebetrekking. Maar wij zijn 'zonen van God' geworden door aanneming, door adoptie (Ef. 1:5). Dat is het onderwijs van Paulus. In de geschriften van Johannes gaat het nooit om die verkregen positie – een door Christus verworven waardigheid –, maar om ons *kindschap* van de Vader.

Nico van Tilburg

De bekering van Zacheüs

Lucas 19:1-10

Jezus is op weg naar Jeruzalem. Hij zal daar volgens Zijn eigen woorden in Lucas 18:31-34 als de Zoon des mensen alles ondergaan 'wat door de profeten is geschreven'. Op weg naar die stad gaat Hij door de stad Jericho. En in de eerste tien verzen van Lucas 19 wordt een uiterst belangwekkende gebeurtenis beschreven, die de moeite waard is om te overdenken.

'En Hij kwam Jericho binnen en ging erdoor' (vs. 1).

Het lijkt er op dat de Heer het plan had om zonder oponthoud de stad door te gaan. Maar dat is anders gegaan, zoals zal blijken. Jericho werd ook wel de Palmstad genoemd. De naam betekent 'plaats der geuren', althans in het Hebreeuws. In Jozua 6:26 lezen we dat Jozua een eed had gezworen dat de stad niet mocht worden herbouwd. Degene die dat toch deed, zou worden getroffen door een vloek. In 1 Koningen 16:34 zien we dat de Beteliet Chiël de stad herbouwde en dat is, zoals Jozua had geprofeteerd, ten koste gegaan van zijn eerstgeborene. Dus Jericho spreekt zowel van zegen als van vloek.

In het Nieuwe Testament vinden we dat terug als 'een reuk uit de dood tot de dood', en 'een reuk uit het leven tot het leven' (2 Kor. 2:16). We zien hier dat aan het huis van Zacheüs heil of 'behoudenis' ten deel is gevallen (vs. 9). Hij en eveneens zijn huis werden hierdoor 'een welriekende reuk van Christus in hen die behouden worden' (zie 2 Kor. 2:15). [1] Het is mooi dat na de verwoesting van Jericho eveneens aan een huis de behoudenis ten deel viel, en wel het huis van Rachab de hoer (Joz. 2:14-21). Bovendien mocht zij eveneens een dochter van Abraham worden genoemd, vanwege haar opname in de geslachtslijn van de Heer Jezus.

'En zie, er was een man, genaamd Zacheüs; en hij was een oppertollenaar en was rijk. En hij trachtte Jezus te zien, Wie Hij wel was, en hij kon het niet vanwege de menigte, omdat hij klein van gestalte was' (vs. 2-3).

Hij was een man die zijn naam weinig eer aandeed. Zacheüs betekent 'rein', of 'onschuldig'. Zijn volksgenoten waren het daar zeker niet mee eens. Hij was als oppertollenaar rijk, en zoals hij zelf suggereert: rijk door afpersing (vs. 8). Maar desondanks was daar het verlangen: 'En hij trachtte Jezus te zien, Wie Hij wel was' (vs. 3). Op zich was dat mooi, maar we weten niet precies wat hiervan de reden was. Was het meer dan louter nieuwsgierigheid? Hij was 'rijk', en doordat hij 'klein van gestalte' was, kon hij Hem niet zien 'vanwege de menigte' (vs. 3).

Het is de moeite waard in verband met deze gebeurtenis aan de gemeente te Korinte te denken, waaraan de apostel Paulus een tweetal brieven schreef. We zien dat de gelovigen daar zowel 'rijk' alsook 'klein van gestalte' waren. In 1 Korintiërs 1:5 staat dat ze in 'alles rijk geworden waren in Hem'. Maar van dezelfde gelovigen zegt de apostel in 1 Korintiërs 3:1 in negatieve zin dat ze 'kleine kinderen' waren. Want ze waren vleselijk, vanwege 'jaloersheid en twist' onder hen (1 Kor. 3:3). En het gevolg was dat zij – zoals dat ook met Zacheüs het geval was – Jezus niet konden zien 'vanwege de menigte' (vs. 3). Mensen, dienaars van God zelfs, vormden dus een verhindering om Hem werkelijk te zien. Zij zagen wel Paulus, Apollos en Kefas, ja, zelfs Christus, maar dan in de hoedanigheid van een partijleider (1 Kor. 1:12). Toch ontbrak het hun aan 'geen genadegave' (1 Kor. 1:7). De apostel zegt in verband hiermee in 1 Korintiërs 3:5 dan het volgende: 'Wat is dan Apollos en wat is Paulus?' De Korintiërs kenden helaas, doordat mensen hun in de weg stonden, 'de bedekte wijsheid van God' niet (1 Kor. 2:7). Zij zagen 'de Gekruisigde' niet (1 Kor. 1:23), Degene die 'in zwakheid is gekruisigd' (2 Kor. 13:4).

'En hij liep snel vooruit en klom in een moerbeivijgeboom om Hem te zien; want Hij zou daar langs komen' (vs. 4).

Zacheüs liep snel vooruit. In 1 Korintiërs 11:1 zegt de apostel: 'Weest mijn *navolgers*, zoals ook ik van Christus'. Maar hier zien we iemand die snel, ijverig, vóór Christus uitloopt. In 1 Korintiërs 3:3 lezen we van 'jaloersheid'. Het woord zou kunnen worden vertaald met 'naijver'. Het is duidelijk dat dit de ijver van het vlees is, die geen juist zicht op Christus geeft.

Nu klimt hij in een vijgenboom om zijn plan uit te voeren. Hij dacht dat hij vanuit die boom over de menigte heen kon kijken, om zo Jezus te zien. Dat was uiteraard juist, maar de fout was dat hij nu van *boven af* zowel op de menigte als op Jezus neerkeek. Daar komt bij dat hij meende tussen de vijgenbladeren veilig te zijn voor de vijandige en spottende blikken van de menigte. En wellicht was dat ook zo, maar vijgenbladeren boden destijds aan Adam en Eva geen bescherming voor hun naaktheid; en ook Zacheüs werd hierdoor niet gevrijwaard van de alles wetende en doordringende blik van de Heer, die bij die plaats kwam.

Toegepast op de Korintiërs leren we hier het volgende. Ten eerste waren de vijgenbladeren niet meer dan 'de wijsheid van de wijzen en het inzicht van de verstandigen', die vergaan en teniet gedaan zouden worden (1 Kor. 1:19). Bovendien veronderstelt het van boven af op anderen neerzien een totaal gebrek aan inzicht in wie jezelf bent, en Wie Jezus is. En daardoor ook in de vraag wie de werkelijk grote dienstknechten van God zijn. De juiste manier van kijken is echter zoals de apostel zegt: 'Wij allen nu, die met onbedekt gezicht de heerlijkheid van de Heer aanschouwen, worden naar hetzelfde beeld veranderd van heerlijkheid tot heerlijkheid' (2 Kor. 3:18). En hieruit volgt de stelling: 'Dus is

1) In verband met de geschiedenis van Rachab is het wel treffend op te merken dat de verspieders die op het dak van het huis waren verstopt, niet bepaald in een welriekende omgeving verkeerden. Drogende vlasstengels verspreiden niet bepaald een aangename geur.

noch hij die plant iets, noch hij die begiet, maar God die de groei geeft' (1 Kor. 3:7).

Dezelfde dingen zien we bij de Korintiërs. De apostel zegt: '(...) zonder ons hebt u geregeerd' (1 Kor. 4:8). Het waren verheven heersers op hun troon geworden, wijs en belangrijk in eigen ogen; en ook opgeblazen, neerkijkend op de ander. Zoals de apostel ook elders zegt in deze brief, dat het oog niet kan zeggen tegen de hand: Ik heb je niet nodig, of ook het hoofd tot de voeten: Ik heb jullie niet nodig (1 Kor. 12:21).

'En toen Jezus bij die plaats kwam, keek Hij naar boven en zei tot hem: Zacheüs, kom vlug naar beneden, want vandaag moet Ik in uw huis verblijven' (vs. 5).

Maar Jezus, die wist dat Zacheüs in de boom zat tussen de vijgenbladeren, kijkt naar boven. Hij zou hem trouwens ook hebben gezien als kleine man te midden van de menigte. Hij zegt: 'Zacheüs, kom vlug naar beneden' (vs. 5). Zo moesten de Korintiërs leren af te dalen naar het niveau van 'de Gekruisigde', met de apostel als Zijn navolger. Paulus zegt: 'Wij zijn als het uitschot van de wereld geworden, aller uitvaagsel tot nu toe' (zie 1 Kor. 4:13). Die gezindheid moest hen ook gaan kenmerken. Dan zouden hun onderlinge betrekkingen gezond worden en zou hun geestelijke groei voortgang vinden, zodat ze konden begrijpen wat de apostel zegt: 'Wij spreken wijsheid onder de volmaakten' (d.i. volwassenen) (1 Kor. 2:6).

Dan zegt de Heer: '(...) want vandaag moet ik in uw huis verblijven' (vs. 5). Dat is een ernstige zaak, als we bedenken dat onze huizen de kenmerken zouden moeten dragen van *het huis van God*. Zoals wij dit ook vinden beschreven in de brief aan de Korintiërs: 'Weet u niet dat u Gods tempel bent en de Geest van God in u woont?' (zie 1 Kor. 3:16). Het huis van Stefanas was daarvan een voorbeeld. Dat gezin was door de apostel gedoopt (1 Kor. 1:16), en zij hadden zich vervolgens 'ten dienste van de heiligen' gesteld (1 Kor. 16:15). Stefanas was een van de drie personen die de geest van de apostel en van anderen in Korinte had verkwikt (1 Kor. 16:18). Zo zag het huis van Zacheüs er aanvankelijk helemaal niet uit. Er was op dubieuze wijze, door afpersing verkregen rijkdom in huis. Kortom, door zijn omgeving werd hij gekwalificeerd als een 'zondig man' (vs. 7).

'En hij kwam vlug naar beneden en ontving Hem met blijdschap' (vs. 6).

Maar op het woord van de Heer kwam hij vlug naar beneden. De verandering voltrok zich in zijn leven in zeer korte tijd. Zoiets zien we ook bij de Korintiërs. We lezen van hun 'bereidwilligheid', na hun 'droefheid naar God', om op de juiste manier om te gaan met het kwaad dat er in hun midden was gevonden (2 Kor. 7:11-12). Het woord dat wordt gebruikt voor 'bereidwilligheid' is nauw verwant met het woord voor 'vlug' in de verzen 5 en 6. In 2 Korintiërs 8:7 wordt opnieuw over hun 'bereidwilligheid' gesproken. De apostel roemt hen vanwege de overvloed van hun 'bereidwilligheid', maar spoort hen bovendien aan om nu 'overvloedig' te zijn in de genade van hun gave 'voor de armen onder de heiligen die in Jeruzalem zijn' (Rom. 15:17). Maar niet bij alle gelovigen te Korinte ging het zo snel. In 2 Korintiërs 12:21 lezen we dat er velen waren die 'nog geen berouw' hadden.

'En allen die het zagen, mopperden en zeiden: Bij een zondig man is Hij naar binnen gegaan om er zijn intrek te nemen' (vs. 7).

Om nog even bij de Korintiërs te blijven. De apostel kon tegen hen zeggen: '(...) maar u bent afgewassen, maar u bent geheiligd, maar u bent gerechtvaardigd door de naam van de Heer Jezus Christus en door de Geest van onze God' (1 Kor. 6:11). Christus neemt Zijn intrek bij een zondig man, en de Geest van God neemt zijn intrek bij voormalige zondaars! Maar hun lichamen zijn dan tempels geworden van de Heilige Geest!

'Zacheüs echter ging staan en zei tot de Heer: Zie, de helft van mijn bezittingen, Heer, geef ik aan de armen; en als ik iemand iets heb afgeperst, vergoed ik dat vierdubbel' (vs. 8).

Maar Zacheüs gaat staan. Er was nog geen tijd voor rust. Er moest nog het een en ander gebeuren, en hij was er helemaal klaar voor. Hij beloofde een gift van 50% van zijn bezittingen, en een viervoudig herstel van foute transacties. Je zou hieruit kunnen opmaken dat het niet zeker was dat hij daadwerkelijk iemand had afgeperst, maar dat is niet de bedoeling. Het woordje 'als' kan vertaald worden met 'voor zover' [2].

Hij beleefde nu een heel plotselinge verandering, zoals die bij de apostel Paulus later ook plaatsvond. En de Heer Jezus erkende de verandering volledig, en ook het effect dat dit had op zijn hele huis. Want de behoudenis beperkte zich niet slechts tot Zacheüs zelf, maar het hele huis deelde in de zegen van de verandering en had in die zin deel aan deze behoudenis. Wanneer we denken aan de gemeente te Korinte, zien we ditzelfde terug in 2 Korintiërs 6:14-18. De afgoden van geld en bedrog die Zacheüs had gediend, werden verwijderd. 'Want u kent de genade van onze Heer Jezus Christus, dat Hij, terwijl Hij rijk was, ter wille van u arm is geworden, opdat u door Zijn armoede rijk zou worden' (2 Kor. 8:9).

'Jezus nu zei tot hem: Vandaag is aan dit huis behoudenis ten deel gevallen, omdat ook deze een zoon van Abraham is' (vs. 9).

Zacheüs bleek ook een zoon van Abraham te zijn. Let op het woordje 'ook'. Het is goed te bedenken wie de ware zoon van Abraham was, namelijk Isaak als type van de Heer Jezus. Christus was het Nageslacht van Abraham, de ware Zoon van de belofte (Gen. 12:7; 22:18; Gal. 3:16). Christus is het Zaad, het Nageslacht van Abraham. In Hem worden alle beloften vervuld, op grond van Zijn offerande op het kruis. Hij is de uit de dood weergekeerde Zoon (Hebr. 11:18). Maar de ware Erfgenaam heeft mede-erfgenamen. In Galaten 4:5-7 zien we die als zonen, met de Geest van de Zoon in hun harten.

In Genesis 22:6 en 9 vinden we tweemaal: 'Zo gingen die beiden tezamen'. Maar in Genesis 22:19 lezen we: 'Toen keerde Abraham terug tot zijn knechten, en zij gingen tezamen op weg naar Berseba'. De slaven en onmondigen van Galaten 4 krijgen om zo te zeggen de status van zonen. Want het 'tezamen' zijn breidt zich uit tot de knechten. De gezworen eed en de belofte van zegen op de berg Moria worden als het ware meegenomen naar Berseba (d.i. put van de eed).

Zacheüs was bereid de Heer in zijn huis te ontvangen. En dit zien we ook bij Abraham in Genesis 18:1-8. Deze ontvangst had tot doel dat de Heer Zelf Zijn hart zou versterken of verkwikken. Daartoe werd water voor de voeten en ook voedsel klaargemaakt; en dit gebeurde met haast zoals bij Zacheüs.

'Want de Zoon des mensen is gekomen om het verlorene te zoeken en te behouden' (vs. 10).

Iemand mag rijk zijn of arm, groot of klein. Voor de Zoon des mensen maakt het niet uit. Als iemand zijn eigen verlorenheid erkent, dan wordt hij gezocht en gevonden door de Heer. Want daartoe is Hij gekomen. Deze les moesten

2) 'Als' kan in het Nederlands 'voor het geval dat', maar ook 'aangezien' betekenen.

Vervolg van pag. 11

de Korintiërs ook leren. De apostel houdt een klemmend betoog en toont wat ze vergeten waren. Hij zegt in 1 Korintiërs 4:7 tegen hen: 'En wat hebt u dat u niet *ontvangen* hebt'. Ze waren verzadigd, rijk; en ze hadden geregeerd. Maar ze moesten afstand doen van al die dingen en van Paulus als hun geestelijke vader leren om zwak, veracht en dwaas te worden in deze wereld. Zacheüs leerde dit ook.

Samenvatting van deze geschiedenis

Zacheüs was een kleine, rijke man. Hebben deze twee dingen iets met elkaar te maken? Dat is wel mogelijk. Eventuele schaamte over zijn eigen kleinheid heeft misschien geleid tot een overmatige behoefte om belangrijk te worden. Maar hieruit volgt dat hij niet alleen klein was in fysieke zin, maar ook klein qua persoonlijkheid. Bovendien was hij op een oneerlijke manier rijk geworden, nl. door afpersing. Of de betrokkenen arm waren, interesseerde hem niet.

Maar ondanks zijn 'kleinheid' wilde hij Jezus zien. En met dit doel liep hij snel voor Jezus uit om een geschikte plek te bemachtigen. Zijn wij ook niet vaak mensen die voor Hem uitlopen, in plaats van navolgers van Hem te zijn? We weten wel zo ongeveer welke route Hij zal afleggen. Een sprekend voorbeeld hiervan is Petrus. Zou de Heer veel lijden, gedood worden? Geen sprake van, zegt Petrus. Jezus laat dan zien wat er moet gebeuren. Hij zegt tegen hem: 'Ga weg, achter Mij' (Matt. 16:23). En dat betekent: niet voor Hem uitgaan. Maar Petrus had er moeite mee. Hij wilde zelfs voor Jezus uitgaan door zijn eigen leven voor Hem af te leggen. Maar het liep anders. Petrus verloochende zijn Meester, en de Meester legde Zijn leven af voor hem!

De menigte vormde echter een verhindering om Jezus te zien. Simpel gezegd: de mensen stonden Zacheüs in de weg en ze belemmerden zijn zicht op Jezus. En zo zal het steeds gaan. Oneerlijkheid, egoïsme en eigenbelang maken ons 'klein'. Weliswaar in een bepaald opzicht 'rijk', maar deze rijkdom helpt ons niet om zicht op Hem te krijgen. En als we vervolgens enige interesse voor Jezus hebben, vormen de mensen en hun meningen en opvattingen een onoverkomelijke barrière. Dan klimt Zacheüs in een vijgenboom. Dat lijkt mooi, maar is het niet echt. Ten eerste herinneren de vijgenbladeren waartussen hij een schuilplaats zocht aan Adam en Eva, die dat ook probeerden. Toen lukte dat ook niet. Ze probeerden hun naaktheid te bedekken met die bladeren, maar toen ze de Here God hoorden in de hof van Eden verborgen zij zich.

Ten tweede kon hij Jezus nu wel zien, maar hij keek op Hem neer. En mensen die op Jezus neerkijken, begrijpen niet goed Wie Hij is. Alsof wij mensen Hem zouden kunnen beoordelen! Dan krijgen we nooit een juiste kijk op Hem. Nee, Zacheüs kreeg van Jezus, die wist dat hij daar zat, te horen dat hij vlug naar beneden moest komen. Het is bijzonder dat hij onmiddellijk gehoorzaamde, en dat veranderde de zaak volledig. Want Zacheüs keek nu niet langer neer op Jezus, maar stond oog in oog met Hem. En dat heeft elk mens nodig, want dan gaan we zien wie Hij in werkelijkheid is.

En Jezus nodigde Zichzelf bovendien uit in zijn huis, om er die dag te blijven! Het zal een ongemakkelijk bezoek zijn geworden. Hij zal wel hebben geweten hoe Jezus over rijke mensen dacht. En Zacheüs was rijk, hij had veel bezittingen en ongetwijfeld een huis met een luxe interieur. Toch scheen dit voor Jezus geen belemmering te zijn. Waarom niet? Hij had gezien dat bij Zacheüs het kwartje gevallen was. Hij begreep wie de Heer was, en daardoor ook wie hijzelf was. En voordat de maaltijd begon, veronderstel ik, wilde Zacheüs eerst iets zeggen. Hij stond op en zei tegen de Heer: De helft van mijn bezit is voor de armen en elke oneerlijke praktijk uit het verleden zal ik vierdubbel vergoeden. Wat een kolossale verandering! Er was redding, behoudenis voor hem en zijn huis, want hij was een echte zoon van Abraham.

Colofon

Doelstelling

'Rechtstreeks' is een maandblad voor evangelisatie en geloofsopbouw. De apostel Petrus schreef aan de gelovigen destijds: *'… groeit op in de genade en kennis van onze Heer en Heiland Jezus Christus'* (2 Petr. 3:18). Vanuit de overvloed aan geestelijk voedsel in Gods Woord willen we graag op deze wijze iets uitdelen aan anderen.

Digitaal magazine

'Rechtstreeks' is een digitaal blad, dat u gratis kunt ontvangen, wanneer u zich aanmeldt op:

http://www.oudesporen.nl/

Elf keer per jaar wordt dit blad als pdf gepubliceerd. Een pdf is met het programma AcrobatReader® (een gratis programma van Adobe) te lezen. Reeds gepubliceerde nummers van 'Rechtstreeks' zijn te downloaden op de site:

http://www.oudesporen.nl/

Redactie

Hugo Bouter; Ger de Koning; Gerard Kramer; Jan-Paul Spoor.

Verantwoording

Naast de verantwoordelijkheid die elke auteur heeft voor de artikelen die hij schrijft, is de redactie verantwoordelijk voor publicatie ervan. Dit houdt niet in, dat de redactie het noodzakelijkerwijs 100% eens is met alle gedachten die de auteur in zijn artikelen uit. De lezer wordt aangeraden te doen wat 1 Tessalonicenzen 5:21 ons leert.

Copyright

De meeste artikelen in dit blad zijn auteursrechtelijk beschermd. Verdere openbaarmaking en/of verveelvoudiging daarvan in welke vorm dan ook is slechts toegestaan na schriftelijke toestemming van de redactie.

Correspondentie

Vragen, opmerkingen, schriftelijke bijdragen kunt u zenden aan het redactieadres.

Redactieadres

Gouwestraat 20

4388 RC Oost-Souburg Nederland

Telefoon: (0118) 467462

E-mail: info@oudesporen.nl

#150

"Rechtstreeks" jaargang 14. Nr. 7/8 - juli / augustus 2017

RECHTSTREEKS

Van de redactie

De stad van de grote Koning

Deze maand:

1 Van de redactie

2 De oude profeet te Betel

4 Het gebed om regen

6 De eindtijd

7 Belangrijke steden in het leven van Paulus (1)

8 Het Hooglied

9 Over de ontmoeting tussen Isaak en Rebekka

10 David in het land van de Filistijnen

Dit wordt voor mij persoonlijk een heel bijzondere zomervakantie – natuurlijk als de Heer het wil en wij leven. Zoals het er nu uitziet, wordt het ontspannen én studeren. Eerst twee weken ontspannen in Frankrijk – dat heb ik vaker gedaan – en daarna twee weken studeren aan de Hebreeuwse Universiteit van Jeruzalem. Dat laatste is vooral iets waar ik buitengewoon naar uitkijk! Ik ga een in het Engels aangeboden zomercursus volgen over de archeologie van het Nieuwe Testament. Deze cursus behelst zowel het volgen van colleges als het bekijken van allerlei plaatsen, die zichtbaar maken hoe met name de Romeinen (en andere volken) hun zichtbare sporen hebben achtergelaten in wat nog over is van de wereld van de 1e eeuw. De cursus wordt gegeven door een seculiere Joodse archeoloog, die echter, zo las ik in recensies van eerdere cursisten, het Nieuwe Testament beter kent dan menig christen. Ik verheug mij daar zeer op! Kennelijk heeft het geheel ook een hoog niveau, want ik heb allerlei documenten en verklaringen van derden over mijn eigen studieniveau moeten opsturen voordat ik te horen kreeg dat ik was toegelaten. Ik verheug mij ook op het contact met medecursisten. Onder hen zullen gelovigen en ongelovigen zijn, en ik bid om wijsheid om met beide groepen om te gaan, en in de contacten te tonen van Wie ik ben, en Wie ik ook dien! Dat laatste hoop ik natuurlijk ook bij mijn gelovige medecursisten te zien.

Natuurlijk ben ik van plan u, bij leven en gezondheid, in later nog te schrijven artikelen in Rechtstreeks te laten delen in wat ik hoop te leren. Aan de andere kant weet ik ook wel dat het niet per se nodig is in Israël te zijn geweest om te genieten van het Woord van God en de Heer te dienen en te aanbidden. Sterker nog, de beide keren dat ik tot nu toe door Jeruzalem gedwaald heb, drongen zich aan mij de woorden van de engel op, die na de opstanding van de Heer tegen de vrouwen zei: 'Hij is hier niet, want Hij is opgewekt!' (Matt. 28:6). Desondanks blijft het een uniek land en blijft Jeruzalem een unieke stad, omdat wij weten dat de Heer Jezus vandaaruit zal gaan regeren. En heeft Hijzelf de stad niet aangeduid als 'de stad van de grote Koning' (Matt. 5:35)? Daarvan is nu natuurlijk nog weinig te zien. Maar wie de profetieën heeft bestudeerd, weet ook: Hier zal het gebeuren!

Mozes, de man Gods, wilde dolgraag het land betreden waar hij de Israëlieten naar toe leidde. Maar God heeft dat niet goed gevonden, omdat Mozes op een belangrijk moment ongehoorzaam geweest was aan het woord van God. Mozes had niet tegen de rots *gesproken*, maar deze *geslagen*. Toch heeft Mozes later het land mogen zien, maar dan wel zonder erbinnen te gaan. God zei immers tegen hem: 'Want u zult het land vóór u zien liggen, maar daar niet binnengaan, het land dat Ik de Israëlieten geven zal' (Deut. 32:52). Mozes is er echter nog weer later wel degelijk geweest, en dat op een heel bijzonder moment, en in heel bijzonder gezelschap. Bij de verheerlijking op de berg, een hoge berg zelfs, werd de Heer Jezus in het bijzijn van de discipelen van gedaante veranderd. Zijn gezicht straalde als de zon, en Zijn kleren werden wit als het licht. En dan zien we dat daar Mozes en Elia aan de discipelen verschenen, maar deze beide dienstknechten spraken, ja, onderhielden zich niet met hen maar met de Heer Zelf! We weten ook waarover ze spraken, en waarover dus ook Mozes heeft gesproken: over de uitgang die de Heer Jezus zou volbrengen in Jeruzalem (zie voor dit laatste detail Luc. 9:31). Zo kwam de stad van de grote Koning in beeld, maar ook het lijden dat juist daar over de Heer zou komen, en waarop wij mogen terugkijken.

Namens de redactie wens ik u allen een gezegende vakantieperiode toe, Gerard Kramer

OudeSporen Deel 1

J.B.R. *

De oude profeet te Betel

1 Koningen 13

'Ruk mij niet weg met de goddelozen en met allen die onrecht bedrijven, die van vrede spreken met hun naaste, terwijl er kwaad is in hun hart' (Ps. 28:3).

'U, Here, zult hen bewaren, U zult hen beschermen tegen dit geslacht, voor eeuwig' (Ps. 12:8).

De scheuring van het rijk

De boeken Koningen en Kronieken geven de geschiedenis weer van Gods getuigenis op aarde, zoals het aan de verantwoordelijkheid van het falende en verdeelde volk was overgelaten. 2 Koningen 17 bevat een treurige opsomming van de toenemende verharding van het volk van God, vanaf de uittocht uit Egypte tot op het ogenblik dat de Here het hele huis van Israël verwierp. Hij vernederde hen en gaf hen over in de macht van plunderaars, totdat Hij hen van Zijn aangezicht had weggeworpen (2 Kon. 17:20). Het ontstaan van het tienstammenrijk en de verdeling van het rijk was een rechtvaardige straf, die door de Here aan Salomo en Israël werd opgelegd (1 Kon. 11:9-13). Sinds die tijd heeft God het volk nog verdragen tot op de komst van Christus. Hij heeft het voortdurend gewaarschuwd door de dienst van Zijn profeten; en toen Hij een klein deel naar Juda terugbracht na de Babylonische ballingschap, openbaarde die gunst alleen maar de verharding van het volk. Dit opende echter de mogelijkheid om de Messias te zenden, hoewel het volk de lankmoedigheid[1] en de genade van God heeft veracht en de Vorst van het leven ter dood heeft gebracht.

De profeet Natan vormde de schakel tussen de regeringen van David en Salomo, maar zijn dienst hield op toen alles goed geregeld en bevestigd was overeenkomstig Gods wil. Geen enkele profeet oefende een dienst uit onder Salomo, zolang de koning trouw bleef. Tijdens zijn lange regering zien we ook geen enkel wonder gebeuren door middel van de profeten. Aangezien de relatie van God met Zijn gezalfde meestal van directe aard was, was de Here tweemaal aan Salomo verschenen. Gods Woord herinnert hieraan in 1 Koningen 11:9. Toen Salomo het verbond en de inzettingen van Jahweh had verlaten, werd de profeet Achia niet naar de koning gezonden en evenmin naar het volk, maar naar Jerobeam, zoals geschreven staat: *'En die beiden waren alleen op het veld'* (1 Kon. 11:29). De toekomstige koning van Israël moest uit de mond van de profeet vernemen wat zijn toekomst zou zijn, terwijl de Here Zelf aan Salomo het oordeel bekendmaakte. Gezalfd volgens Gods belofte, was de zoon van David tegenover Hem verantwoordelijk voor wat aan hem was toevertrouwd – het bestel dat Hij in Zijn wegen had gevestigd tot zegen van het volk, dat Hij ten volle erkende in die positie.

De dienst van de profeten

Vanaf de scheuring van het rijk tot op de komst van Christus lijkt de geschiedenis van Israël en van Juda, alsook die van het huis van David, een laatste periode van beproeving te zijn. God gaf die in Zijn lankmoedigheid nog aan het verdeelde volk. Israël, dat het eerst in afgoderij verviel, werd ook het eerst afgesneden. Juda viel later onder het oordeel, omdat het niet de bevelen van de Here God hield, maar wandelde in de verordeningen die het zelf had ingesteld. Het enige ware getuigenis was hoorbaar in de stem van de profeten. Dit door de Here gegeven getuigenis leefde voort in het overblijfsel dat trouw bleef aan Hem. Het bleef bewaard te midden van de nood en het verval van Juda en Israël, van het koningschap en het priesterschap. Maar ook de profeten faalden dikwijls in hun taak, zoals dit gebeurde met elk getuigenis dat aan de verantwoordelijkheid van de mens was toevertrouwd. Dit is in elk geval de grote les die wij met de hulp van de Heer kunnen leren uit de overdenking van 1 Koningen 13. Het getuigenis van de waarheid kwam uit Juda, dat toen nog trouw was aan de hoogheilige God (Hos. 12:1). Maar we zien dat God eigenlijk handelend moest optreden tegen al de hoofdrolspelers in dit hoofdstuk om Zijn heiligheid en heerlijkheid te handhaven.

In die tijden van wanorde beoogde de dienst van de profeten tot het geweten van Gods volk te spreken, om het terug te brengen van zijn zonde en te laten wandelen in de wegen van zegen. Wonderen vergezelden het woord van zulke mannen van God. Zij verkondigden van tevoren de buitengewone middelen, die de soevereine, rechtvaardige en goede God wilde gebruiken om Jakob tot gehoorzaamheid terug te brengen. Zo werd de goedheid en het geduld van God op bijzondere wijze geopenbaard te midden van het kwaad, naast de gewone wegen van Zijn bestuur, zoals Hij had besloten als Zijn volk zou blijven dwalen. De Here hield niet op Israël en Juda op te roepen tot bekering: *'Bekeer u*

1) lankmoedig: wanneer je niet snel boos wordt hoewel daar wel reden voor is.

* Van deze auteur zijn alleen de initialen bekend.

van uw boze wegen en onderhoud Mijn geboden en inzettingen, volgens de hele wet die Ik uw vaderen heb geboden en door Mijn knechten, de profeten, u heb doen overbrengen' (2 Kon. 17:13). Maar zij wilden niet luisteren en hadden zich verkocht om kwaad te doen in de ogen van de Here en Hem tot toorn te verwekken.

Daarom verwierp Hij hen van voor Zijn aangezicht, zodat er niets overbleef dan de stam Juda. Maar ook Juda hield de geboden van de Here God niet en wandelde in de inzettingen van Israël, die zijzelf hadden bedacht. Daarom verwierp de Here heel het nageslacht van Israël. Een blik op de geschiedenis van deze beide koninkrijken toont dat het verval van Juda voor het grootste deel de bittere vrucht was van de vriendschappen en bondgenootschappen die de opvolgers van David aanknoopten en onderhielden met de goddeloze koningen van de tien stammen. De Here rukte het koninkrijk uit de hand van de zoon van Salomo en gaf tien stammen aan Jerobeam, overeenkomstig het woord van de profeet Achia, die zei: '*Maar u zal Ik nemen om te regeren over al wat uw ziel verlangen zal, en u zult koning zijn over Israël. En het zal gebeuren, als u luistert naar alles wat Ik u gebied en in Mijn wegen gaat en doet wat juist is in Mijn ogen door Mijn verordeningen en Mijn geboden in acht te nemen, zoals Mijn dienaar David gedaan heeft, dat Ik met u zal zijn en voor u een blijvend koningshuis zal bouwen, zoals Ik dat voor David gebouwd heb, en Ik zal u Israël geven'* (1 Kon. 11:37-38).

Jerobeams afgoderij

De toekomstige koning van Israël had eerst alle tijd om deze heerlijke belofte te overdenken, namelijk tijdens zijn ballingschap in Egypte. Maar toen hij eenmaal in Sichem regeerde, werd Jerobeam bang. In plaats van zijn vertrouwen te stellen op de Here, vreesde hij dat het volk hem zou doden en zou terugkeren naar Rechabeam, de koning van Juda. Zijn ongeloof dreef hem ertoe bij mensen te rade te gaan, om te vermijden wat hij vreesde. Hij maakt twee gouden kalveren, die hij plaatst te Dan en te Betel. Hiermee zullen we ons nu bezighouden. Jerobeam zei tegen het volk: *'Het is te veel voor u om op te trekken naar Jeruzalem. Zie uw goden, Israël, die u uit het land Egypte hebben doen optrekken'* (1 Kon. 12:28). Vleselijk ongeduld, de vrucht van het ongeloof dat niet kon wachten op de vervulling van Gods beloften, deed Jerobeam in zijn hart naar Egypte terugkeren. Hij sleepte Israël mee in zijn afval, die leek op die van Aäron en het volk in de woestijn Sinai. De herinnering aan Egypte heeft helaas veel macht over een hart waarin het geloof geen wortel heeft geschoten, en dat de beloften van God niet koestert.

Detail van de gravure: 'Koning Jerobeam en de godsman voor het altaar' (bron: Rijksmuseum).

1 Koningen 12 beschrijft hoe Jerobeam brandoffers en reukoffers bracht op het altaar, dat hij had opgericht voor de goden die hijzelf had bedacht. Elke priesterlijke daad van de koning was op zichzelf al een zonde, nog afgezien van de andere omstandigheden, zoals later blijkt in de geschiedenis van Uzzia. Uzzia werd daarvoor onmiddellijk gestraft door het uitbreken van melaatsheid aan zijn voorhoofd – waarvoor hij moest worden afgezonderd tot aan zijn dood (2 Kron. 26:16-23). Overigens was de dienst van Jerobeam in alle facetten een eredienst van eigen makelij. Het was een eigenwillige godsdienst, waaraan geen enkele oprechte Israëliet kon meedoen. Er wordt dan ook duidelijk gezegd dat de priesters en Levieten, die in heel Israël waren, zich bij Rechabeam voegden. De Levieten verlieten hun weidegronden en bezittingen en kwamen naar Juda en in Jeruzalem, omdat Jerobeam hen had verstoten van het priesterdom en de dienst van de Here. Jerobeam had voor zichzelf priesters aangesteld *'voor de offerhoogten, voor de demonen en voor de kalveren die hij gemaakt had. Na hen kwamen uit alle stammen van Israël zij die zich met heel hun hart toelegden op het zoeken van de Here, de God van Israël, naar Jeruzalem, om de Here, de God van hun vaderen, offers te brengen'* (2 Kron. 11:13-17; 13:9-12).

Ook werd er een feest uitgedacht door Jerobeam om het Loofhuttenfeest te vervangen, dat in Jeruzalem werd gevierd. Hij stelde het vast op de 15e dag van de achtste maand. Dat was de maand die hij in zijn eigen hart bedacht had, zegt Gods Woord (1 Kon. 12:33). Hij maakte ook tempels *'op de offerhoogten en hij stelde priesters aan uit alle geledingen van het volk, die niet tot de nakomelingen van Levi behoorden'* (1 Kon. 12:31). *'Wie maar wilde, wijdde hij en die werd dan een van de priesters van de hoogten'* (1 Kon. 13:33). Vergelijk dit met wat we lezen in Hebreeën 5:4 [2]. Dit was dus de wil van mensen in de plaats van Gods wil. Dit is in alle opzichten verwerpelijk, vooral als die wil van de mens zich het recht aanmatigt de eredienst van de Here te regelen.

2) 'En iemand neemt niet voor zichzelf de eer, maar wordt door God geroepen, evenals ook Aäron'.

Hugo Bouter

Het gebed om regen

1 Koningen 18

'Elia echter klom naar de hoogte van de Karmel, boog zich ter aarde en legde zijn aangezicht tussen zijn knieën. Daarop zei hij tot zijn knecht: Klim omhoog, zie uit naar de zeekant. Hij klom omhoog en zag uit, maar zei: Er is niets. Daarop zei hij: Ga weer. Tot zevenmaal toe. Bij de zevende maal nu zei hij: Zie, een kleine wolk, als de hand van een man stijgt op uit de zee (...) Toen, in een oogwenk, werd de hemel zwart van wolken en wind, en viel er een zware stortregen'
(1 Kon. 18:42-45).

1. Een krachtig gebed

Nadat het volk Jahweh had erkend als de ware God en het oordeel aan de profeten van Baäl was voltrokken, stond niets de zegen van God meer in de weg. De relatie tussen God en het volk was hersteld. Nu kon de regen weer neerdalen van boven en een einde maken aan de periode van grote droogte: 'Vervolgens zei Elia tot Achab: Ga, eet en drink, want daar is het geruis van een stortregen' (1 Kon. 18:41). De komst van de beloofde regen vereiste echter wel 'een krachtig gebed' van de kant van de profeet (vgl. Jak. 5:16), die naar de hoogte van de Karmel klom en ootmoedig knielde voor zijn God.

Terwijl Achab op weg ging om feest te vieren, te eten en te drinken, zocht de profeet het aangezicht van zijn God op de berg Karmel. Kort daarvoor had hij daar een vlammende rede gehouden voor de oren van het volk en hen opgeroepen te kiezen voor *Jahweh*, de God van Israël. Nu was het rustig geworden op de berg. Iedereen was weggegaan, en Achab stond klaar om te vertrekken naar zijn paleis in Jizreël. In de stilte zocht Elia het aangezicht van de Here, opdat Hij Zijn woord zou waarmaken en regen zou geven over het verdorde land. De profeet gaf zich niet over aan een overwinningsroes, nu hij zijn taak had volbracht en het volk had teruggebracht tot de Here. Hij ging niet op zijn lauweren rusten. Elia zocht de gemeenschap met God in het gebed en hij deed dat in alle nederigheid.

Wat was zijn gebedshouding? Elia 'boog zich ter aarde en legde zijn aangezicht tussen zijn knieën' (1 Kon. 18:42). In het besef van zijn geringheid knielde hij zó neer voor de Almachtige, de Schepper van hemel en aarde. Was dit dezelfde man die enkele uren geleden in het middelpunt van de belangstelling had gestaan op de berg Karmel, die het hele volk ter verantwoording had geroepen, de profeten van de Baäl had bespot en hen had laten doden bij de beek Kison? Evenals Abraham destijds was hij zich ervan bewust dat hij slechts 'stof en as' was voor de Rechter van de hele aarde (Gen. 18:25).

2. Een aanhoudend gebed

Nadat Elia eerst in het openbaar had gestreden tegen de afgoden, moest hij nu ook persoonlijk strijden *in het gebed*. Hij bad om regen, om de beloofde zegen van de kant van God, hoewel er al een duidelijke belofte was *dat* Hij regen op de aardbodem wilde geven (1 Kon. 18:1). In het geloof stond Elia op Gods belofte, en in de geest hoorde hij al 'het geruis van een stortregen' (1 Kon. 18:41). Dit lijkt in tegenspraak met onze menselijke logica. Waarom moest hij dan nog zijn knieën buigen? En waarom stelde God het geloof van Zijn dienstknecht nog langer op de proef?

Maar wij vergeten dan dat het gebed noodzakelijk is om onze totale afhankelijkheid van God tot uitdrukking te brengen. Het is dus zonder meer nuttig te bidden voor de zegeningen die God ons al heeft toegezegd. God wil graag in ons hart het verlangen zien naar de vervulling van Zijn beloften. Het is tot eer van Hem als wij pleiten op Zijn trouw, en vol verwachting uitzien naar de vervulling van Zijn woord. Hij stuurt ons niet weg met lege handen. Wij mogen zelfs *al* onze wensen door gebed en smeking aan Hem voorleggen, ook al weten wij niet precies wat Zijn wil is (Fil. 4:6).

Er zijn verschillende vormen van gebed. Paulus spreekt over 'smekingen, gebeden, voorbiddingen en dankzeggingen (...) voor alle mensen' (1 Tim. 2:1). Hij begint hier met het woord 'smekingen', dat wijst op het met aandrang bidden voor bepaalde zaken. Het is intenser dan het algemene woord 'gebeden'. 'Voorbeden' hebben speciaal betrekking op het pleiten voor anderen. Abraham en Mozes zijn bekende voorbeelden van voorbidders (Gen. 18; Ex. 32). In onze 'dankzeggingen' ten slotte brengen wij onze vreugde en dankbaarheid tot uitdrukking voor het feit dat wij rusten in Gods trouwe Vaderzorg. De intensiteit van het bidden kan ook verschillend zijn. In de bergrede is sprake van 'vragen', 'zoeken' en 'kloppen' (Matt. 7:7-8). Het *kloppen* wijst op *ernstige volharding* in het gebed. Het gebed is soms een vorm van (zware) geestelijke strijd (vgl. Luc. 22:44; Ef. 6:18; Kol. 2:1; 4:2,12).

Zo was het ook hier bij Elia, toen hij zich tot zevenmaal toe neerboog op de hoogte van de Karmel. Hij smeekte telkens vurig om de vervulling van Gods toezegging, maar de beloofde regen kwam niet onmiddellijk. Pas bij de *zevende* maal ontdekte de knecht van de profeet een kleine wolk ter grootte van een hand, die opsteeg uit de zee (1 Kon. 18:44). Dat was de voorbode van een zware stortregen. In een oogwenk werd de hemel zwart van wolken en wind en de regen stroomde neer. De ongelovige Achab had kennelijk al die tijd gewacht en reed toen pas weg, maar Elia – de bode van het goede nieuws van Godswege – rende vóór hem uit. Zoals wij hier lezen: 'Maar de hand van de HERE was over Elia, zodat hij zijn lendenen gordde en vóór Achab uit snelde tot waar men de richting naar Jizreël inslaat' (1 Kon. 18:46).

3. Ik zal Mijn Geest uitgieten

De regen die van boven neerdaalt, is een bekend bijbels beeld van de uitstorting van de Heilige Geest, Zijn aanwezigheid en werking hier op aarde. Dat is reeds zo in het Oude Testament. Jesaja zegt: 'Want Ik zal water gieten op het dorstige en beken op het droge; Ik zal Mijn Geest uitgieten op uw nakroost en Mijn zegen op uw nakomelingen. Zij zullen uitspruiten tussen het gras, als populieren langs de beken' (Jes. 44:3-4). Joël profeteert: 'Daarna zal het geschieden, dat Ik Mijn Geest zal uitstorten op al wat leeft (...). Ook op de dienstknechten en op de dienstmaagden zal Ik in die dagen Mijn Geest uitstorten' (Joël 2:28-29).

In het Nieuwe Testament is het niet anders. Zoals bekend wordt de profetie van Joël door Petrus geciteerd op de Pinksterdag. De Geest werd door de verhoogde Christus uitgestort over de Zijnen (Hand. 2:33). Dit wordt ook wel omschreven als het *dopen* met (of: in) de Heilige Geest (Hand. 1:5). Hierdoor is de Gemeente gevormd als het lichaam van Christus hier op aarde. Paulus zegt bovendien dat ons allen van één Geest te drinken gegeven is (1 Kor. 12:13). De regen van boven, het water dat Christus ons biedt, lest onze geestelijke dorst en het wordt in ons een fontein van water dat springt tot in het eeuwige leven (Joh. 4:14).

Hoe moeten wij in dit licht het gebed om regen duiden, zoals wij dat vinden in de geschiedenis van Elia? Moeten wij als nieuwtestamentische gelovigen ook telkens vurig en indringend bidden om de komst of de gave van de Geest? Wordt de Heilige Geest in tijden van opwekking, op ons gebed, *opnieuw* uitgegoten?

Het is goed in dit verband te wijzen op de positie van de nieuwtestamentische gelovige, die gezegend is met de *permanente inwoning* van de Geest van God (zie o.a. Joh. 14:15-17; Rom. 8:9-11; 1 Kor. 2:12; 2 Kor. 1:22; 2 Tim. 1:14). De Geest blijft bij ons tot in eeuwigheid, maar wij kunnen Zijn werking wel belemmeren of zelfs praktisch onmogelijk maken. Wij kunnen door een verkeerde wandel de Heilige Geest bedroeven (Ef. 4:30), of uitblussen (1 Tess. 5:19).

Het grote verschil met het Oude Testament is dat de Geest toen nog niet op aarde woonde in de Gemeente (want die was toen nog niet gevormd), en evenmin in de individuele gelovige. Wij lezen daar steeds dat de Geest *over* iemand kwam om hem toe te rusten voor een speciale taak. David bad terecht: '(...) en neem Uw Heilige Geest niet van mij' (Ps. 51:13). Pas nadat Jezus verheerlijkt was in de hemel, daalde de Geest neer op aarde om *voorgoed woning te maken* in de verlosten, collectief maar ook heel persoonlijk (Joh. 7:39; 1 Kor. 3:16; 6:19).

Het is in de huidige bedeling dus niet correct om voor een nieuwe uitstorting van de Geest te bidden. Maar we mogen en moeten wel bidden om de krachtige *werking* van de Geest in Gods kinderen, zodat Hij kan doorwerken in hart en leven. De voorwaarde daartoe is het breken met zonde, ongerechtigheid en afgoderij. De les van 1 Koningen 18 is dat de regen pas ging stromen, nadat het volk radicaal had gebroken met de Baäldienst. De zegenstroom van boven hangt altijd samen met verootmoediging, zelfoordeel, en belijdenis van *onze* kant.

En inderdaad: als onbekeerde mensen gaan geloven in het volbrachte werk van Christus, zullen zij de gave van de Heilige Geest ontvangen als een zegel en een onderpand van Godswege. De Geest is uitgestort in onze harten en wij laven ons voortdurend aan de frisse waterstromen van de Geest (Rom. 5:5; 1 Kor. 12:13; Ef. 1:13-14; 5:18).

Bovendien is er nog de belofte van zegen *voor de eindtijd*, wanneer God 'de Geest van de genade en van de gebeden' zal uitgieten over Zijn oude volk en dit tot geloof in de Gekruisigde zal komen (Zach. 12:10). Laten wij in deze zin bidden om 'regen', om zegen, om de levendmakende werking van de Geest, ook in onze dagen!

Deel 4

Werner Mücher

De eindtijd

...

5. De woningen in het Vaderhuis

'Laat uw hart niet ontroerd worden. U gelooft in God, gelooft ook in Mij. In het huis van mijn Vader zijn vele woningen; als het niet zo was, zou Ik het u hebben gezegd, want Ik gaan heen om u plaats te bereiden. En als Ik ben heengegaan en u plaats heb bereid, kom Ik weer en zal u tot Mij nemen, opdat ook u zult zijn waar Ik ben' (Joh. 14:1-3).

Deze woorden sprak de Zoon van God tegen Zijn discipelen in de laatste nacht voor Zijn sterven aan het kruis. Het zijn de afscheidswoorden van de Heer aan het adres van Zijn volgelingen, die Hem gedurende een aantal jaren hadden vergezeld. Hij zou sterven, opstaan en terugkeren naar Zijn Vader in de hemel, bij Wie Hij ook vandaan gekomen was.

Na Zijn hemelvaart zou Hij voor hen onzichtbaar worden. Daarom moesten zij in Hem *geloven* – zoals zij ook in God geloofden, die zij nog nooit hadden gezien. Als bijzondere troost gaf Hij hun mee, zonder nadere omstandigheden of een bepaalde tijd te noemen, dat Hij zou terugkeren om hen en tevens allen die in Hem zouden geloven thuis te brengen in het Vaderhuis met de vele woningen.

Probeer je dat eens voor te stellen: van het ene op het andere moment zullen miljoenen mensen ineens niet meer op aarde zijn! Nee, het waren zeker niet de slechtste mensen, ook al hielden ze er soms maar 'vreemde ideeën' op na! Maar ben jij er zeker van dat je hoort bij hen die opgenomen zullen worden, als Jezus Christus komt om deze belofte waar te maken?

We zullen nu andere teksten uit het Woord van God erop naslaan om te zien wat er *na* deze beslissende gebeurtenis zal plaatsvinden. In het volgende hoofdstuk, met de tekst uit Openbaring 3, vinden we meteen ook een bewijs dat de opname zal plaatsvinden vóórdat de vreselijke oordelen van God over de aarde zullen losbarsten[1].

1) Vele christenen geloven niet dat de opname van alle kinderen van God voorafgaand aan de oordelen zal plaats. Ik hoop verderop aan te tonen dat het Woord van God duidelijk maakt dat de opname vóór deze periode zal plaatsvinden.

6. Het uur van de verzoeking

'Omdat u het woord van Mijn volharding hebt bewaard, zal Ik ook u bewaren voor het uur van de verzoeking, dat over het hele aardrijk zal komen, om te verzoeken hen die op de aarde wonen. Ik kom spoedig' (Openb. 3:10-11).

De eerste vraag die we moeten beantwoorden, is in welke context dit vers staat. Dat is altijd een belangrijk principe van gezonde Schriftuitleg. Het boek Openbaring is het enige in het Nieuwe Testament dat uitsluitend een profetisch karakter heeft. Hoofdstuk 1 bevat naast een korte inleiding met name een beschrijving van de Persoon van Jezus Christus als de toekomstige Rechter. Hoofdstuk 2 en 3 bevatten zeven korte maar veelomvattende brieven aan zeven gemeenten, die in de tijd dat het boek geschreven werd in Klein-Azië lagen, een provincie van het toenmalige Romeinse Rijk.

Achter de geschiedkundige betekenis van deze zeven brieven gaat een diepere betekenis schuil. De brieven vormen als het ware een miniatuur van de kerkgeschiedenis, die in zeven gedeelten op hoofdlijnen de ontwikkeling van de kerk weergeeft (zie excurs II). Een diepgaande behandeling van dit onderwerp is in dit boekje niet mogelijk. Zie voor literatuuraanbevelingen nog excurs VII.

In de zesde brief, en wel aan de gemeente in Filadelfia, vinden we dat de Heer Jezus de gelovigen zal bewaren voor een hevige, wereldwijde verzoeking (of: beproeving van Gods kant)[2]. Deze periode van verzoeking oftewel oordelen wordt in de daaropvolgende hoofdstukken uitvoerig beschreven. Bepaalde gedeelten zullen we nog vaker tegenkomen. De oordelen zullen komen over de mensen 'die op de aarde wonen'.

2) De uitdrukking 'voor het uur van de verzoeking' (Gr. *ek tes horas tou perasmou*) verdient bijzondere aandacht. Aanhangers van de leer dat de gelovigen nog door de Grote Verdrukking moeten gaan, vertalen het voorzetsel '*ek*' met 'uit'. Over het algemeen is dat wel een juiste vertaling, maar in dit verband komt zij niet met de bedoeling overeen. Als dat zo zou zijn, zou hier eerder het voorzetsel 'in' of 'door (...) heen' moeten staan. Als je '*ek*' al met 'uit' wilt vertalen, dan in de trant van 'uit (de gevaren)', maar dan kun je het beter meteen met 'voor' vertalen. Vergelijk ook de volgende bijbelverzen: 'Jezus, die ons redt van (*ek*) de komende toorn' (1 Thess. 1:10); 'maar dat U hen bewaart voor (*ek*) de boze' (Joh. 17:15); 'als u zich daarvoor (*ek*) in acht neemt' (Hand. 15:29).

Vervolg op pag. 12

WoordStudie

Gerard Kramer

Belangrijke steden in het leven van Paulus (1)

Tarsus

Paulus is geboren in Tarsus (Hand. 22:3), een stad die hij zelf aanduidde als ‘een niet onvermaarde stad in Cilicië’ (Hand. 21:39). Zijn geestelijke vorming als wetsgetrouwe Jood heeft hij weliswaar in Jeruzalem ontvangen aan de voeten van Gamaliël, maar toen hij na zijn bekering tot Christus in veiligheid moest worden gebracht door de broeders in Jeruzalem, stuurden ze hem terug naar zijn geboortestad Tarsus. Daar verbleef Paulus nog steeds, toen Barnabas hem opzocht met het verzoek de gemeente in Antiochië te komen versterken (Hand. 11:25).

In Tarsus woonden al vanaf de 7e eeuw vóór Christus Griekse kolonisten. Rond 400 v. Chr. heersten er Perzische stadhouders, maar de stad is in de Hellenistische tijd, mede door het Griekse verleden, probleemloos gehelleniseerd. In 66 v. Chr. kwam Tarsus in Romeinse handen door de veroveringen van de veldheer Pompejus. In het jaar 72 na Christus maakte keizer Vespasianus in het kader van een bestuurlijke reorganisatie de stad Tarsus tot hoofdstad – en dus tot residentie van de stadhouder – van de provincie Cilicia.

Tarsus was welvarend door de linnenindustrie. De welvaart van de arbeiders in die industrie was echter niet zo groot dat zij ook het Romeinse burgerrecht bezaten. Daarvoor was in Tarsus namelijk een minimumvermogen nodig, dat voor arbeiders niet haalbaar was. Het merendeel van de bevolking had in de Romeinse tijd daarom niet het burgerrecht. Des te opmerkelijker is het dat Paulus dit door geboorte bezat. We weten niet precies hoe het komt dat zijn – ook nog eens Joodse – familie in dit opzicht zo bevoorrecht was. Wat we evenmin weten, is of Paulus in Tarsus ook gepredikt heeft. In ieder geval zwijgt het Nieuwe Testament over een eventuele gemeente in Tarsus.

Antiochië in Syrië

Het Syrische Antiochië – ook wel Antiochië aan de Orontes genoemd – is in Paulus’ leven een belangrijke stad geweest. Toen Paulus daar op initiatief van Barnabas arriveerde, was hier zojuist een bloeiende gemeente ontstaan doordat er vanuit Jeruzalem gelovigen verstrooid waren ‘als gevolg van de verdrukking die wegens Stefanus had plaatsgevonden’ (Hand. 11:19). Deze gelovigen waren vervolgens o.a. in Antiochië gaan prediken. Ook in deze stad bevond zich een Joodse gemeenschap.

De apostel heeft in Antiochië samen met Barnabas een grote groep gelovigen een jaar lang onderwijs gegeven. Deze gelovigen waren werkelijk discipelen (= leerlingen) van Christus, en zij waren dan ook de eersten die ‘christenen’ werden genoemd (Hand. 11:23-26). Paulus heeft in Antiochië dus een intensieve en langdurige onderwijstaak vervuld. We weten niet of hij daarnaast ook het evangelie heeft gepredikt.

Vanuit deze stad is Paulus samen met Barnabas aan zijn eerste zendingsreis begonnen; beide broeders zijn daar ook weer teruggekeerd om aan de gemeente verslag uit te brengen (Hand. 13:1-3; 14:26-28). Toen Paulus in Antiochië kwam, bestond de stad al zo’n drieënhalve

eeuw. Antiochië, gelegen aan de rand van een grote, vruchtbare vlakte, is in 300 v. Chr. gesticht door één van de vier generaals van de toen al overleden Alexander de Grote, namelijk Seleucus I. Seleucus stichtte de stad ter ere van zijn vader, de Macedonische edelman Antiochus; vandaar de naam van de stad. Seleucus vestigde er 5300 Atheense en Macedonische kolonisten.

Al vanaf het begin had de stad daarnaast ook een grote Joodse gemeenschap, die haar bevoorrechte positie generaties later nog terugvoerde tot de al genoemde Seleucus I. Deze fraaie stad werd de koninklijke hoofdstad van het Syrische Seleucidenrijk. Na een korte periode van Armeense overheersing (83-66 v. Chr.) viel de stad in 64 v. Chr. in handen van de Romeinse veldheer Pompejus. Antiochië werd toen de hoofdstad van de Romeinse provincie Syria. Het was een welvarende stad, mede omdat hij lag aan de handelsroute van Klein-Azië naar het Middellandse Zeegebied. In de vlakte bij de stad vond op grote schaal wijnbouw en olijventeelt plaats. Vlakbij de stad lag een reusachtig laurierwoud, dat nog altijd bestaat.

Deel 31

Ger de Koning

Het Hooglied

De hoogste taal van de liefde

‘Koning Salomo heeft voor zichzelf een draagkoets gemaakt van hout uit de Libanon. De stijlen ervan maakte hij van zilver, zijn leuning van goud [en] zijn zitting van roodpurper. Het binnenwerk ervan werd met liefde bekleed door de dochters van Jeruzalem’ (Hoogl. 3:9-10).

De draagkoets van Salomo

Van de bruid wordt de blik nu gericht op de *bruidegom*. Hij heeft een draagkoets gemaakt voor zichzelf, maar zet die in voor het vervoer en de bescherming van zijn bruid. Alles wat van de draagkoets wordt gezegd, spreekt van de persoon die de koets heeft gemaakt. De bruid in de koets wordt daardoor tijdens de reis door de nacht voortdurend aan hem herinnerd. Het is tevens een demonstratie tegenover de vijand dat niets hem kan tegenhouden. Hij is de machtige, onoverwinnelijke vredevorst.

De draagkoets spreekt van de Heer Jezus, Die wordt rondgedragen door de gelovigen en in Wie tegelijk de gelovigen zich geborgen en beschermd weten. Wie Hij is voor de Zijnen, wordt in de materialen gezien. Daarbij wordt niet alles door de mensen gezien, want wat *vanbinnen* is, wordt alleen door God gezien. Het eerste wat van de koets wordt genoemd en gezien, is het duurzame hout van de Libanon. Dat hout is sterk, het is duurzaam en onbreekbaar. Hout groeit uit de aarde en het is in de Schrift vaak een beeld van de mensheid van de Heer Jezus. Hij is *‘de vrucht van de aarde’* (Jes. 4:2; zie ook Jes. 53:2a; Luc. 23:31). Zo hebben de mensen Hem gezien en zo kennen de gelovigen Hem.

De Heer Jezus kent de gevaren van het leven op aarde uit eigen ervaring, want Hij is als Mens op aarde geweest. Hij is dan ook volkomen in staat ons tegen de verschrikkingen in de nachten (vers 8) te beschermen. Dat geldt ook voor het gelovig overblijfsel tijdens de verschrikkingen van de Grote Verdrukking. Hij beschermt de Zijnen, zoals Hij heeft gezegd: *‘Ik zal u geenszins begeven en u geenszins verlaten’, zodat wij vrijmoedig mogen zeggen: ‘[De] Heer is mij een Helper <en> ik zal niet vrezen; wat zal een mens mij doen?’* (Hebr. 13:5b-6). Dit mag de taal van de gelovige zijn, in welke tijd hij ook leeft.

Salomo heeft de stijlen van de draagkoets van *zilver* gemaakt (vers 10). Zilver is een beeld van de prijs van de *verlossing* (Ex. 30:14-15; vgl. 1 Petr. 1:18-19). Dan herinneren we ons wat de Heer Jezus voor ons heeft gedaan op het kruis. Dat is de basis waarop we in deze rust worden gebracht en waardoor Hij ons verder leidt. De leuning (of *vloer*, zoals het ook vertaald kan worden) is van *goud*. Leuning of vloer ziet op iets waarop je kunt steunen, op *draagkracht*. Goud stelt de heerlijkheid van God voor. Dat zien we in de Heer Jezus, Die ons draagt en ondersteunt. We zien Zijn heerlijkheid in alles wat Hij voor ons doet op de reis door de nacht met al zijn verschrikkingen. Als we Hem in Gods heerlijkheid zien, krijgen die verschrikkingen geen vat op ons.

De zitting van de draagkoets is van *roodpurper*. Koningen gingen gekleed in roodpurper. Het spreekt van koninklijke waardigheid. Het gelovig overblijfsel deelt in de waardigheid die haar Bruidegom, de Messias, bezit. Wanneer Hij in koninklijke waardigheid verschijnt, verschijnen zij met Hem. De gelovigen van nu bezitten ook die waardigheid. Ze zijn nu een koninkrijk van priesters en zullen in het Vrederijk met Christus als koningen heersen (Openb. 1:6; 5:10; 20:6).

Ten slotte wordt vermeld dat *‘het binnenwerk ervan met liefde bekleed werd door de dochters van Jeruzalem’*. In het binnenwerk, het interieur, zien we de atmosfeer waarin de bruid zich bevindt, waardoor ze is omgeven. Die atmosfeer is de *liefde*. De dochters van Jeruzalem hebben hiervoor gezorgd. Dit spreekt van gelovigen die zoveel van de Heer Jezus houden, die zozeer voor Hem leven, dat die liefde hun hele leven omgeeft. Wat ze ook doen, ze doen het uit liefde voor de Heer Jezus. Als je met hen in contact komt, ontkom je er gewoon niet aan die atmosfeer te ervaren, die als het ware te ondergaan. Als er om ons heen die sfeer van liefde hangt, wil dat zeggen dat we laten zien wat we in *Christus* zijn geworden. Dat heeft tot gevolg dat we elkaar daarin aannemen, aanvullen en helpen.

De dochters van Jeruzalem, die ook de bruidegom liefhebben, hebben het binnenste van de koets met hun liefde versierd. Dat is waar hij werkelijk op rust. De Heer Jezus wordt rondgedragen door de liefde van al de Zijnen. In het licht van de liefde krijgen de andere materialen hun ware betekenis. God vergeet niets wat uit liefde voor Hem en de Zijnen is gedaan (Hebr. 6:10).

Reply

Hugo Bouter

Over de ontmoeting tussen Isaak en Rebekka

Vraag

Kan de ontmoeting tussen Isaak en Rebekka, die aan het slot van Genesis 24 wordt beschreven, worden gezien als een beeld van de opname van de Gemeente en de invoering in het Vaderhuis?

Antwoord

Christus en de Gemeente

Er zijn een paar bijzonderheden in verband met de bruidswerving van Rebekka die in het oog springen in Genesis 24:

(1) er is een familierelatie met de bruidegom (vs. 4, 15, 24, 27, 47-48);

(2) de bruid wordt versierd met de rijkdommen van de bruidegom (vs. 22, 30, 53);

(3) zij is bereid de knecht te volgen naar het land Kanaän (vs. 3-9; 37-41; 54-61);

(4) zij bedekt zich met de sluier als een teken van totale toewijding aan de bruidegom (vs. 64-65).

Deze dingen hebben stuk voor stuk een geestelijke betekenis in verband met de toebereiding van de bruidsgemeente in deze tijd. Er is verwantschap met Christus doordat wij het Woord van God horen en doen, doordat wij uit God geboren zijn (Luc. 8:21; Joh. 1:12-13). Er mag geen twijfel bestaan over onze relatie met Hem; die moet duidelijk kunnen worden vastgesteld.

Vervolgens zien wij in type hoe de bruid getrokken wordt uit de tegenwoordige boze wereld (vgl. Gal. 1:4). De Geest vergadert in de huidige bedeling van de genade een bruidsgemeente voor de Zoon. De Gemeente wordt door de Geest als het ware bij de hand genomen om met haar hemelse Bruidegom verenigd te worden. Met beslistheid keert zij de wereld de rug toe en gaat uit, de Bruidegom tegemoet! (Matt. 25:1-6; Openb. 18:4).

Het is geen arme en berooide bruidsgemeente die op weg gaat naar het Beloofde Land. De rijkdommen van de Zoon worden ons nu al geschonken en wij mogen ons daarmee geestelijk gesproken versieren. De bezittingen van Christus zijn ons wettige deel. Het is juist het werk van de Heilige Geest, de Trooster, die schatten te nemen en ze ons te tonen (Joh. 16:13-15). Zo legt Christus Zijn heerlijkheid op ons en worden wij Zijn eigendom.

Daarvan spreekt met name het *voorhoofdsiersel* (vs. 22, 30, 47 SV). Het *goud* waarmee de bruid wordt versierd, is een beeld van goddelijke gerechtigheid en heerlijkheid (Ps. 45:10). Het *zilver* symboliseert de verzoening, de losprijs die moest worden betaald (Ex. 30:11-16; 38:25-26; 1 Petr. 1:18-19). De *kleren* die haar worden geschonken, herinneren aan het lofgewaad, de kleren van het heil, de mantel van de gerechtigheid (Jes. 61:3, 10). Het is het feestkleed waarmee God Zelf ons bekleedt (Zach. 3:4-5).

De ontmoeting met de Bruidegom

Zoals de knecht van Abraham Rebekka meenam op reis, zo neemt de Geest de bruidsgemeente mee en gaat op weg (vgl. Gen. 24:61). Onder Zijn leiding wordt zij Christus tegemoet gevoerd. Dat is de taak van de Geest als onze Helper. Op die manier leren wij de Heer Jezus steeds beter kennen. Door het onderwijs van de Trooster krijgen wij zicht op de heerlijkheid van Christus. Op al onze vragen is er een antwoord vanuit Gods Woord. De Heilige Geest leidt ons voort en bereidt ons voor op onze ontmoeting met de Heer der heerlijkheid, de Mens in de hemel.

De ontmoeting tussen Isaak en Rebekka vond plaats in het Zuiderland, d.i. de Negev-woestijn, niet ver van de put Lachai-Roï (dat betekent: ‘de Levende, die naar mij ziet’). Op de vraag van Rebekka: ‘Wie is die man daar, die ons tegemoet komt in het veld?’ gaf de knecht onomwonden te kennen: ‘Dat is mijn heer’. Daarop nam Rebekka haar sluier en bedekte zich (Gen. 24:62-65).

De les voor ons is dat wij onder de leiding van de Heilige Geest onze Heer ontmoeten ‘bij de bron’. Wij mogen putten uit de bronnen van Woord en Geest. Wanneer de Geest ons de heerlijkheid van Christus toont vanuit het Woord, vindt er een geestelijke ontmoeting plaats, waarbij wij ons voor Hem neerbuigen en ons geheel en al aan Hem toewijden. Dat gebeurt reeds tijdens ons leven hier op aarde, doordat wij Hem leren zien met het oog van het geloof. Wij realiseren ons dan beter dat wij Zijn eigendom zijn en dat wij alleen voor deze Man mogen leven (vgl. Rom. 7:4). Het bedekken met *de sluier* brengt dit op symbolische wijze tot uitdrukking.

De daadwerkelijke ontmoeting tussen Christus en de Gemeente vindt echter pas plaats aan het einde van de huidige bedeling. De Geest en de bruid worden dan weggenomen van de aarde. Wij zullen straks van de aarde worden weggerukt, ‘de Heer tegemoet in de lucht, en zó zullen wij altijd met de Heer zijn’ (1 Tess. 4:15-18).

Vervolg op pag. 12

Deel 1

Peter Cuijpers

David in het land van de Filistijnen

1 Samuël 27, 29, 30

Oostzijde Ziklag,Tel Sera

‘David echter dacht bij zichzelf: Op de een of andere dag zal ik toch nog door de hand van Saul omkomen. Het is voor mij het beste dat ik een toevlucht zoek in het land van de Filistijnen’. (1 Sam. 27:1-2).

Eigen wegen

David is in veel opzichten een type van de Heer Jezus, de Man naar Gods hart. Maar in de geschiedenis die we nu overdenken zien we hem als een mens net zoals wij (Jak. 5:17). De Bijbel is een betrouwbaar en eerlijk boek, dat de zaken niet mooier voorstelt dan ze zijn. De minder fraaie gebeurtenissen in het leven van gelovigen worden in Gods Woord niet overgeslagen, ook niet bij David! De keuze van David om zijn heil in het land van de Filistijnen te zoeken was niet naar Gods gedachten. David was door Saul vogelvrij verklaard en hij zat hem voortdurend op de hielen. Hij voelde zich als een veldhoen dat op de bergen werd nagejaagd (1 Sam. 26:20). Lange tijd had hij op God vertrouwd, maar op een gegeven moment kwam hij op het punt dat hij niet langer op zijn God vertrouwde en naar de Filistijnen vluchtte, de aartsvijanden van Gods volk. In dit besluit raadpleegde hij God niet, maar steunde hij op zijn eigen inzicht (vgl. Spr. 3:5-6). Hij verliet hiermee het pad van het geloof, en zoals we zullen zien heeft dit voor een kind van God altijd nadelige gevolgen.

Jakobus schrijft dat wij allen dikwijls struikelen (Jak. 3:2). Het kromme pad dat David is ingeslagen ligt vol obstakels, waarover hij struikelt. Hetzelfde zien we in het leven van Abram. Ook de vader van de gelovigen kwam in omstandigheden terecht waarin hij niet langer op God vertrouwde. Door honger gedreven zocht hij zijn toevlucht in Egypte om daar als vreemdeling te verblijven. Deze verkeerde keuze had tot gevolg dat hij struikelde. Farao zou wel eens een oogje kunnen krijgen op zijn knappe vrouw, en Abram was zijn leven dan niet meer zeker! Met een leugen probeerde hij zijn leven te redden door bij Farao te doen alsof Sarai zijn zuster was. Hij verloochende dus zijn vrouw Sarai en bracht haar in een hachelijke situatie. Waarvoor hij zo bang was geweest, gebeurde werkelijk. Sarai werd in het huis van Farao gehaald, en hij deed er alles aan om haar aan zijn harem toe te voegen. God stak er echter een stokje voor. Toen alles aan het licht was gekomen, werd Abram door Farao het land uitgezet en moest hij beschaamd de aftocht blazen (Gen. 12:10-20).

Abram werd door *honger* gedreven om het pad van het geloof te verlaten, en David door *vervolging.* Er kunnen meerdere oorzaken zijn dat een kind van God ervoor kiest de smalle weg van het geloof verlaten. Paulus kon zeggen: *‘geen uitweg ziende, maar niet geheel zonder uitweg’* (2 Kor. 4:8). Zo spreekt het geloof! Problemen horen bij het leven. Soms zien we geen uitweg, maar hoe uitzichtloos de situatie ook is, laten we op God blijven vertrouwen, want een weg naar eigen inzicht leidt tot schade en schande.

Het geloof wordt beproefd

Ons geloof wordt beproefd (zie Jak. 1:2-4; 1 Petr. 1:6-7). Toen het geloof van Abram en van David werd beproefd, handelden zij naar eigen inzicht; ze vertrouwden op hun verstand zonder God te raadplegen. En wij? Hoe vaak ontbreekt het ons aan wijsheid! Als het water ons tot de lippen is gestegen, doen we soms de vreemdste dingen. In plaats van God om wijsheid te bidden (Jak. 1:5), steunen we op ons eigen verstand; en dat heeft altijd negatieve gevolgen. Bij Abram en bij David leek het aanvankelijk zo, dat ze de juiste keuze hadden gemaakt. Het probleem waarmee ze worstelden, was immers opgelost. Abram had weer een volle maag en David werd niet langer door Saul vervolgd. Eindelijk rust!

Maar al gauw bleek dat ze een doodlopende weg waren ingeslagen. God is echter genadig en trouw. Zoals Hij deze dienaars van Hem niet liet vallen, doet Hij dat ook niet bij u en mij. Maar hoe anders had het kunnen gaan, als zij op God hadden vertrouwd. Als zij in de beproeving hadden volhard, zou Hij hun geloof niet beschaamd hebben. Voor Hem is immers niets te wonderlijk. Op wonderbare wijze zou Hij uitkomst hebben gegeven. God laat beproevingen toe, opdat Zijn werken in ons leven openbaar worden. Voor een kind van God is er bijna geen grotere vreugde dan te ervaren dat hij in de meest uitzichtloze omstandigheden door God wordt geholpen. Wie het aandurft op God te vertrouwen, zal ervaren dat zijn geloof wordt versterkt. Maar wat nog belangrijker is: Gods naam wordt erdoor verheerlijkt (vgl. Ex. 14:9-18).

‘Wie maar de goede God laat zorgen
en op Hem hoopt in ‘t bangste gevaar,
is bij Hem veilig en geborgen,
die redt Hij goddelijk, wonderbaar’.

Geestelijke liederen 222:1

David bij de Filistijnen

David en de zeshonderd mannen die bij hem waren, vertrokken samen met hun gezinnen naar Gat. Daar mochten zij gaan wonen bij de gratie van koning Akis. David verbleef er met zijn beide vrouwen: Achinoam, de Jizreëlitische, en Abigaïl de Karmelitische, de weduwe van Nabal. Dit nieuws kwam koning Saul al snel ter ore en hij staakte de achtervolging. Op het verzoek van David om ergens op het platteland te mogen wonen, schonk Akis hem de stad Siklag. Een jaar en vier maanden bleven zij in het gebied van de Filistijnen wonen.

Vervolgens wordt ons meegedeeld hoe het leven van David er in die periode uitzag. David en zijn mannen overvielen de Gesurieten, de Gizrieten en de Amalekieten: volken die van oudsher bij Sur langs de weg naar Egypte woonden. Zij doodden alle mensen in het gebied dat zij overvielen en eigenden zich de schapen, ossen, ezels, kamelen en kleding toe, voordat zij terugkeerden naar hun thuisbasis. Wanneer Akis vroeg: 'Waar hebt u heden een overval gepleegd?', dan was het antwoord: 'In het Zuiderland van Juda en in het Zuiderland van de Jerachmeëlieten, of in het Zuiderland van de Kenieten'. Op zijn rooftochten spaarde David niemand; man noch vrouw liet hij in leven om naar Gat mee te voeren. Anders zouden zij hem misschien hebben verraden. *Dit was zijn gewoonte, zolang hij in het gebied van de Filistijnen verbleef.* Tijdens zijn verblijf bij de Filistijnen was het dus Davids gewoonte te roven, te moorden en te liegen! Dit is bepaald niet het gedrag dat we van hem zouden verwachten. Zóver kan het echter komen, als een kind van God niet langer op God vertrouwt en een weg inslaat die van Hem afvoert. David werd zelfs aangesteld als vertrouweling en lijfwacht van koning Akis (1 Sam. 28:2). Paulus waarschuwt ons dat v*erkeerde omgang goede zeden bederft* (1 Kor. 15:34). Davids vertrouwelijke omgang met de Filistijnen liet dan ook duidelijk diepe sporen na in zijn leven.

De geestelijke betekenis van de Filistijnen

Volgens Amos 9:7 kwamen de Filistijnen van het eiland Kaftor, dat is Kreta. Zij zijn via de Middellandse Zee richting Egypte getrokken en daarvandaan het land Kanaän binnengegaan. Dat zij niet door de Jordaan zijn getrokken, betekent geestelijk gesproken dat zij niet met Christus gestorven en opgestaan zijn. Via een 'eigen weg' zijn ze het land Kanaän binnengegaan (zie Ex. 13:17). Dat was een korte weg van elf dagen, zonder het vlees in de dood te moeten brengen. De Filistijnen waren wel de ergste vijanden van het volk van God. In de dagen van Saul zorgden zij ervoor dat er geen wapens waren in Israël (1 Sam. 13:19-22).

Ze zijn een beeld van mensen die zich wel op het christelijk erf bevinden, maar niet opnieuw geboren zijn. Zij hebben Gods Geest niet en worden *onbesnedenen* genoemd (Richt. 14:3; 15:18). Dit betekent dat zij niet in Gilgal – de plaats van de besnijdenis – zijn geweest toen zij het land Kanaän binnentrokken. Het zijn mensen in het vlees, die Christus niet toebehoren (Rom. 8:8-9). Mensen die niet opnieuw geboren zijn, hebben ook hele andere gewoonten dan gelovigen. In naam kunnen

Mogelijke locatie van Ziklag (bron Google maps).

zij christen zijn, maar hun handel en wandel toont aan dat het slechts naambelijders zijn. Ze noemen zich christenen, maar ze gedragen zich niet als zodanig. Als wij vertrouwelijke omgang met hen hebben, blijft dit niet zonder gevolgen voor ons geestelijk leven. Al snel nemen we hun gedrag en denken over. Het begint vaak klein, maar je merkt dat de goede zeden veranderen. Een leugentje om bestwil moet bijvoorbeeld kunnen. We gaan anders denken over samenwonen, homoseksualiteit, abortus en euthanasie. Deze zaken zijn allang geen thema meer in veel kerken. Je mag het bijna niet meer hardop zeggen: waar dit soort zaken worden getolereerd, horen kinderen van God niet thuis. Zij worden ertoe opgeroepen uit hun midden weg te gaan en zich van hen af te scheiden (zie 2 Kor. 6:14-18).

Waarom waarschuwt God hiervoor zo ernstig? Omdat het 'aanraken', d.i. de vertrouwelijke omgaan met deze mensen ons *verontreinigt*. En met verontreinigde mensen kan God geen gemeenschap hebben. Wie dan ook beweert dat hij in het land van de Filistijnen met een goed geweten met God kan wandelen, bevindt zich waarschijnlijk al veel te lang onder hen! Tijdens de zestien maanden die David heeft doorgebracht bij de Filistijnen heeft hij geen enkele psalm geschreven waarin God werd grootgemaakt. Gods Geest kon hem niet meer gebruiken, en er was geen woord van God. Nergens lezen we dat de Here tot hem, of hij tot de Here gesproken heeft. Er was geen openbaring of gebedsleven. Ook werden er geen offers gebracht – geen aanbidding. Het was een tijd van geestelijke dorheid in het leven van David. Laten we deze waarschuwing dus ter harte nemen, want wij zijn niet beter dan hij.

Vervolg van pag. 6

Deze uitdrukking komt vaker voor in het boek Openbaring en slaat op mensen wier verblijf hier op aarde is[3]. Hun belangstelling gaat uitsluitend naar de aarde uit. Van een hemelse roeping voor Gods gemeente willen zij niets weten. De belofte van de opname van de gemeente zoals Paulus die beschrijft, waarbij zij thuiskomt in het Vaderhuis (waarover de Heer Zelf sprak in Johannes 14), kennen zij niet of ontlokt hun slechts een meewarige lach.

Voor allen die wachten op de opname van de gelovigen, of die beter gezegd op hun Heer wachten die dan terugkomt, wijst ook dit vers erop dat er vóór de opname geen gebeurtenis meer hoeft plaats te vinden – laat staan dat de gelovigen van Gods gemeente door de oordelen heen zouden moeten gaan.

Het wordt nu tijd om te gaan kijken wat er na de opname van de gemeente op aarde zal gebeuren. Daarvoor lezen we in het volgende hoofdstuk een gedeelte uit het boek van de profeet Daniël, die de 70 jaar van de Babylonische ballingschap heeft meegemaakt (ca. 606 - 538 v. Chr.).

3) Letterlijk vertaald staat er ‘de bewoners van de aarde‘ (zie hoofdstuk 6:10; 8:13; 11:10; 13:8, 12, 14; 17:2, 8).

Vervolg van pag. 9

Maar dat is niet het onderwijs van Genesis 24. Het gaat bij de beelden van het Oude Testament steeds om de *praktische* kant van ons geestelijk leven. Wij mogen hier geen direct onderwijs over nieuwtestamentische verborgenheden verwachten. De tent van Isaak kan dan ook geen beeld zijn van het hemelse Vaderhuis met de vele woningen (Joh. 14). Maar wij ‘ontmoeten’ de Heer reeds nu op de plaats waar Hij ons hier op aarde samenbrengt rondom Hemzelf, waar Zijn Woord centraal staat. Dat bewerkt het verlangen om ons zonder enige reserve aan Hem toe te wijden. Het resultaat is een leven in Zijn dienst en in Zijn nabijheid.

Vreemd...

100 euro lijkt zo veel als je ermee naar de kerk gaat,

maar zo weinig als je gaat winkelen.

Colofon

Doelstelling

‘Rechtstreeks’ is een maandblad voor evangelisatie en geloofsopbouw. De apostel Petrus schreef aan de gelovigen destijds: *‘… groeit op in de genade en kennis van onze Heer en Heiland Jezus Christus’* (2 Petr. 3:18). Vanuit de overvloed aan geestelijk voedsel in Gods Woord willen we graag op deze wijze iets uitdelen aan anderen.

Digitaal magazine

‘Rechtstreeks’ is een digitaal blad, dat u gratis kunt ontvangen, wanneer u zich aanmeldt op:

http://www.oudesporen.nl/

Elf keer per jaar wordt dit blad als pdf gepubliceerd. Een pdf is met het programma AcrobatReader® (een gratis programma van Adobe) te lezen. Reeds gepubliceerde nummers van ‘Rechtstreeks’ zijn te downloaden op de site:

http://www.oudesporen.nl/

Redactie

Hugo Bouter; Ger de Koning; Gerard Kramer; Jan-Paul Spoor.

Verantwoording

Naast de verantwoordelijkheid die elke auteur heeft voor de artikelen die hij schrijft, is de redactie verantwoordelijk voor publicatie ervan. Dit houdt niet in, dat de redactie het noodzakelijkerwijs 100% eens is met alle gedachten die de auteur in zijn artikelen uit. De lezer wordt aangeraden te doen wat 1 Tessalonicenzen 5:21 ons leert.

Copyright

De meeste artikelen in dit blad zijn auteursrechtelijk beschermd. Verdere openbaarmaking en/of verveelvoudiging daarvan in welke vorm dan ook is slechts toegestaan na schriftelijke toestemming van de redactie.

Correspondentie

Vragen, opmerkingen, schriftelijke bijdragen kunt u zenden aan het redactieadres.

Redactieadres

Gouwestraat 20

4388 RC Oost-Souburg Nederland

Telefoon: (0118) 467462

E-mail: info@oudesporen.nl

"Rechtstreeks" jaargang 14. Nr. 9 - september 2017

RECHTSTREEKS

Van de redactie

De gendergekte

Deze maand:

1 **Van de redactie**

2 **De oude profeet te Betel**

4 **Enkele gedachten over het profeteren**

6 **De eindtijd**

7 **Belangrijke steden in het leven van Paulus (2)**

8 **Het Hooglied**

9 **Eutychus, de gelukkige**

10 **David in het land van de Filistijnen**

Christenen en niet-christenen hebben eeuwenlang in alle culturen geloofd en geloven nog steeds dat er een mannelijk en vrouwelijk geslacht is. Dat is niet vreemd, want God heeft de mens geschapen in een mannelijke en vrouwelijke variant, en dat naar Zijn eigen beeld: *'En God schiep de mens naar Zijn beeld; naar het beeld van God schiep Hij hem; mannelijk en vrouwelijk schiep Hij hen'* (Gen. 1:27). De zogenoemde 'gender mainstreambeweging' gaat daar frontaal tegenin en wil ons inprenten dat we moeten leren 'omdenken', want dit verschil in geslacht of sekse, of in elk geval onze waarneming daarvan, is aangeleerd. Daarom moeten we, zeggen ze, afstand doen van de traditionele ideeën over man en vrouw. Gender wordt niet zozeer biologisch als wel *sociaal* bepaald. Je wordt niet als vrouw of man geboren, maar tot man en vrouw door je omgeving gemaakt, beweren ze.

'Gender mainstreaming' betekent, vrij vertaald, 'geslacht (of sekse) hoofdstroming'. Het is een uitdrukking waarmee wordt bedoeld dat alles in het leven in zijn ruimste zin op slechts één manier moet worden benaderd, en dat is die van de absolute gelijkheid van ieder mens. In de filosofie die hierachter zit, wordt alles wat de specifieke identiteit als man of vrouw ondersteunt, zoals taakverdeling, gedrag, typisch speelgoed voor jongens en meisjes verguisd als 'seksistisch' en 'discriminerend'. Kinderen moeten volgens dit concept geslachtsneutraal worden opgevoed, terwijl bestaand zogenaamd 'stereotiep gedrag' – jongens spelen met auto's, meisjes met poppen – moet worden afgeleerd. Dit wordt 'undoing gender' genoemd, wat vertaald neerkomt op 'het ongedaan maken van het geslacht'.

Dit 'nieuwe denken' is ook doorgedrongen in de christenheid. Christenen voor wie Gods Woord niet de absolute waarheid is, zijn en worden erdoor beïnvloed. Andreas Steinmeister geeft daarvan een duidelijk voorbeeld. Het is weliswaar ontleend aan de Evangelische Kerk van Duitsland, maar het geldt in dezelfde mate voor de 'mainstream' van de Nederlandse christenheid:

> Gezien de 'diepe sociale en culturele veranderingen' wordt ook 'de kerk uitgenodigd' om het gezin opnieuw te doordenken en de veelvoud aan nieuwe diverse particuliere levensvormen zonder vooroordeel te erkennen en te ondersteunen. Deze erkenning moet echter niet slechts worden opgevat als een aanpassing aan nieuwe gezinswerkelijkheden, maar als een 'normatieve oriëntatie'. [...] De traditionele modellen houden geen stand meer in de uitdagingen van de economie en de samenleving, en ook niet in de uiteenlopende verwachtingen van de gezinnen.

In het licht van wat God heeft gedaan door de schepping van man en vrouw en in Zijn Woord heeft vastgelegd, is het duidelijk dat Gods Woord hier wordt gemanipuleerd. God zegt tegen Zijn volk: *'U mag de meerderheid niet volgen in het kwaad'* (Ex. 23:2a). Dat kunnen we niet in eigen kracht. Gods Geest wil ons leiden in ons leven. Dat doet Hij door ons oog te richten op de Heer Jezus. Hij, Die de Schepper is, is ook de overste Leidsman en Voleinder van het geloof (Hebr. 12:1-2). We hopen dat deze uitgave van Rechtstreeks een stimulans is om te kijken naar Hem.

Met een hartelijke groet namens de redactie, Ger de Koning

OudeSporen Deel 2

J.B.R.

De oude profeet te Betel

1 Koningen 13

De man Gods uit Juda

De zonde van Jerobeam bracht het oordeel van God met zich mee, en 1 Koningen 13 bevat allereerst de aankondiging hiervan aan het adres van het altaar. Het gedrag van de profeet uit Juda was tot aan het eind van vers 10 vol moed en trouw jegens zijn Meester. Hij bracht onbevreesd de boodschap, die hij van de Here had ontvangen. De boze koning strekte de hand uit van het altaar en zei: *Grijp hem! 'Maar zijn hand, die hij tegen hem had uitgestrekt, verstijfde, zodat hij hem niet meer naar zich toe kon trekken'* (vs. 4). Het woord van God was in geloof verkondigd, en de kracht van God ging ermee gepaard. Hij bevestigde het getuigenis van Zijn dienstknecht. De geslagen koning werd een smekeling. Hij had zijn hand tegen God uitgestrekt en kon hem niet meer terugtrekken. Hij vroeg de profeet voor hem te bidden.

Zolang de dienstknecht van God een getuige voor Hem is, krijgt hij de steun van zijn Zender; en iedere macht op aarde valt aan zijn voeten. Zo had het in de Gemeente ook moeten zijn. De genade die God haar schonk, is echter misbruikt om wereldsgezind te worden en Gods eer uit het oog te verliezen. *'Toen trachtte de man Gods het aangezicht van de Here gunstig te stemmen, en de hand van de koning kon weer teruggetrokken worden en werd als daarvoor. En de koning sprak tot de man Gods: Kom met mij mee naar huis, en kom op krachten. Dan zal ik u een geschenk geven'* (vs. 6-7). Maar de man Gods weigerde dit krachtig en beslist. Hij sprak alleen het zuivere woord van zijn God, dat hem als gids, als licht en als schild diende.

Aan de andere kant gaf de verharding van de koning aanleiding tot een nieuwe openbaring van Gods gedachten over Israëls toestand en het gedrag van Zijn getuigen (1 Kon. 13:9, 17, 22). Alles wat verbonden was met dat systeem van menselijke makelij, werd consequent verworpen door de Here. En Hij had tegen de man Gods gezegd: *'U mag daar geen brood eten of water drinken, en u mag niet terugkeren via de weg waarlangs u gegaan bent'*. Zijn boodschap begon ook met een waarschuwing, een duidelijk teken hoe God dacht over de eigenwillige godsdienst waaraan de Israëlieten in Betel deelnamen. Absolute afzondering daarvan werd een plicht en noodzaak voor alle getrouwen, die de Here God wensten te verheerlijken. Alleen zo konden de plagen worden vermeden, die zouden komen over allen die in verbinding met dit kwaad stonden. De man Gods, als getuige te midden van het opstandige huis van Israël, zou zelfs de ontmoeting met andere Israëlieten moeten vermijden na het vervullen van zijn opdracht.

Tot dan toe was hij trouw gebleven aan de Here. Hij had het woord van God gebracht. Moedig had hij getuigd *voor* de Here en *tegen* het afgodsaltaar. De publieke tegenstand had hem niet afgeschrikt; en hij had op besliste wijze geweigerd geschenken aan te nemen van de goddeloze koning. Hij had de plaats van afzondering bewaard als Gods getuige tegenover goddeloosheid. Toch dreigde er gevaar, volgens een waar gezegde: *'Wie zijn wapens aangordt, moet zich niet beroemen als iemand die ze aflegt'* (1 Kon. 20:11). Er zijn zwakke christenen, die overwinnaars zijn over de wereld en zich niet bang laten maken door bedreigingen; ze laten zich evenmin verleiden door geschenken. Maar er zijn ook sterke christenen, die bezwijken voor verzoekingen van de kant van mensen die, hoewel ze christenen zijn, hun plaats niet bewaren. Zij komen niet met duidelijke tegenstand of grove verleiding, maar met subtiele misleiding. Maar als het kwaad een schone schijn heeft en we ertoe worden overgehaald door overigens respectabele mensen, dan is het gevaar het grootst. Als Satan zich voordoet als een engel van het licht, is hij het meest te vrezen. Dan hebben we onderscheidingsvermogen nodig om hem te ontmaskeren. Het is dus nodig dat we blijvend afhankelijkheid van God tonen en de gedachten van de Heer verstaan.

Het falen van de man Gods door toedoen van de oude profeet

'Daarom, laat hij die meent te staan, uitkijken dat hij niet valt' (1 Kor. 10:12). Dat is de les van de geschiedenis van de man Gods. Toen hij uit Juda kwam, bevond hij zich in een tamelijk eenvoudige positie. Hij stond tussen God, die hem zond, en de tien stammen die openlijk afval pleegden. Nu werd zijn positie ingewikkelder door de ontmoeting met de oude profeet, die zijn onderscheidingsvermogen en gehoorzaamheid op de proef stelde. Het gevolg was dat hij viel. Maar de Heer kreeg toch de gelegenheid Zijn woord te bevestigen, en dat zelfs door de straf die Hij aan de man Gods moest opleggen. Dat de Heer ons mag geven hieruit de nodige lering te trekken, omdat de plaats van een ware getuige van Christus in onze tijd van dezelfde aard is; er is op veel punten overeenkomst met de situatie in 1 Koningen.

De Gemeente is één lichaam van verlosten, dat op aarde zichtbaar dient te zijn door de eenheid in de gemeenschappelijke wandel naar Gods gedachten, in afzondering van de wereld. Ze heeft als opdracht

op aarde haar heerlijke eenheid met de Heer Jezus als haar hemelse Bruidegom te openbaren. Bijeen vergaderd op aarde door de Heilige Geest, die uit de hemel is gezonden, zou zij in de praktijk de eenheid moeten bewaren in de band van de vrede. Dit is het werk van de Geest van het Hoofd, dat boven is. Maar wereldsgezindheid is de Gemeente binnengedrongen en heeft dit ene lichaam uiterlijk verdeeld in met name twee grote kampen – zoals het altaar van het volk Israël dat scheurde. De as die het altaar bedekte, is als teken van rouw eraf gestort. Maar het is ogenblikkelijk door Jerobeam weer hersteld, en wel zo goed dat het nog vele eeuwen dienst kon doen. Is dit niet de profetische spiegel die ons hier wordt voorgehouden? Zijn dit niet de dingen die onze ogen hebben kunnen zien en onze oren hebben kunnen horen?

In die toestand blijft de altijd trouwe Heer de hulpbron van Zijn volk. Hij doet Zijn belofte altijd gestand: *'En zie, Ik ben met u alle dagen tot aan de voleinding van de eeuw'* (Matt. 28:20). Zijn Woord en Zijn Geest vergaderen ons rondom de ene waarachtige en getrouwe Getuige. Het overblijfsel dat Zijn stem hoort, is aan de ene kant ongevoelig voor de voordelen die Jerobeam biedt en aan de andere kant ook voor de woorden van de oude profeet uit Betel. Wat vooral belangrijk is voor trouwe getuigen, die zich bevinden tussen die beide kampen in, is dat ze letten op hun eigen plaats en ook op de positie van de mensen met wie ze omgaan. *'Kijk dan uit hoe u hoort. Want wie heeft, hem zal worden gegeven; en wie niet heeft, ook wat hij meent te hebben zal van hem worden genomen'* (Luc. 8:18).

Heeft de Heer in Zijn geduld met de falende Gemeente, geen getuigen gegeven? En heeft Hij door deze getuigen geen licht gegeven, dat nodig was voor de behoeften van de Zijnen, en dat ook geschikt is voor de laatste tijden waarin we nu leven? De grootste moeilijkheid die we ontmoeten, ligt in de verbindingen met zgn. oude profeten. Dat wil zeggen met dienstknechten van God, die in Israël zijn gebleven en zich te Betel hebben gevestigd, nadat ze de bergen van Samaria hebben verlaten (2 Kon. 17:28; 23:18). Zij proberen hun trouwe broeders bij zich in huis te krijgen, om de kracht van hun getuigenis zoveel mogelijk teniet te doen. Dat is het karakter van de persoon die nu in deze geschiedenis naar voren komt. Hij was *oud*, en hij was een *profeet*. Het was een man met ervaring en gezag, en oorspronkelijk een dienstknecht van God (1 Kon. 13:11, 20, 26; 30-32; 2 Kon. 23:15-18). Want een profeet moet de mond van de Here God zijn. *'Ik ben ook een profeet, zoals u',* zegt hij in vers 18. Toch loog hij tegen hem. Hij beweerde dat hij een bevel van de Here doorgaf, hoewel dat tegengesteld was aan het getuigenis van de man Gods. De listen van Satan zijn altijd hetzelfde, reeds vanaf het begin (Gen. 3:1-4).

Koning Jerobeam en de godsman voor het altaar, Jan Luyken, 1708. (Rijksmuseum)

Als we een vergelijking maken met de geschiedenis in 1 Koningen 20:35-37, dan zien we dat er verschil is als het gaat om onze gehoorzaamheid. We vinden in beide geschiedenissen hetzelfde vonnis, dat door een leeuw wordt uitgevoerd. In het ene geval trof het een profetenzoon, omdat hij zijn metgezel niet had gehoorzaamd. Maar in het andere geval trof het een profeet, omdat hij zijn broeder wel gehoorzaamde. Hier ging echter de man Gods door toedoen van de oude profeet te rade met vlees en bloed. Hij luisterde naar iemand die vleselijk was. Hij geloofde een ander evangelie, dan wat hijzelf had verkondigd. Hij nam in zekere zin deel aan het altaar, dat hij zojuist had veroordeeld en aan de zonden waartegen hij had getuigd (vgl. 1 Kon. 13:9 en 17; Deut. 12:5-14; Gal. 1:8-9; 2:28).

Het is wel duidelijk dat de oude profeet zich niet in Betel had behoren te bevinden. Hij had op zijn minst de stad kunnen verlaten, toen zijn kinderen hem de dingen vertelden die de man Gods die dag had gedaan en de woorden die hij tegen de koning had gesproken. De Schrift zegt dat vanaf het begin van de afval van Jerobeam, alle priesters en Levieten en de godvrezende en rechtschapen Joden in Juda bleven, en de gebieden verlieten die aan Jerobeam waren onderworpen om het koninkrijk van Juda te versterken (1 Kon. 12:17, 23; 2 Kron. 10:17; 11:13-17; 13:10-12; 15:8-15 etc.). De man Gods, die uit Juda naar Betel was gekomen, was misschien zelf wel één van deze geëmigreerden. Maar hoe het ook mag zijn, hij heeft te weinig rekening gehouden met dit bekende en belangrijke feit en zich laten verleiden door de oude profeet die in Betel was gebleven. Het besluit in Betel te blijven wonen en zijn verkeerde positie te blijven innemen op zo'n cruciaal tijdstip, stempelde de oude profeet in alle opzichten tot iemand met wie de man Gods geen gemeenschap kon hebben. Want als de oude profeet niet verblind was geweest door zijn eigen gedachten, had hij zijn ezel kunnen laten zadelen om Israël te verlaten, zijn broeder achterna, die zojuist het woord en het oordeel van God had verkondigd. Dan zou hij hem niet hebben bedrogen, om hem met valse bedoelingen in zijn huis te brengen. Dan had hij zijn loopbaan hebben volbracht in gemeenschap met de heiligen in Jeruzalem en ongestoord kunnen genieten van de vrede, die de goedkeuring van de trouwe en waarachtige Getuige geeft.

Reply

Jan Paul Spoor

Enkele gedachten over het profeteren

Deel 1

Vragen

Ik u wil graag iets voorleggen waar ik al enige tijd mee worstel, hopend dat u mij enig licht kunt verschaffen. Het gaat om het volgende: enige maanden geleden was ik in Zuid-Afrika, waar ik verschillende gelovigen heb ontmoet die erg veel waarde hechten aan de profetieën van 'Die Siener' (Niklaas van Rensburg), die tijdens de Boerenoorlog veel heeft geprofeteerd over gebeurtenissen die zich zouden afspelen tijdens deze oorlog, maar ook over de tijd daarna. Veel van zijn profetieën zijn voor een buitenstaander moeilijk te begrijpen. Volgens diverse mensen in Zuid-Afrika is een groot deel ervan letterlijk vervuld en worden deze ook nu voor onze ogen vervuld. Prof. A.W.G. Raath heeft een interessant boek over deze ziener geschreven.

Ook de profetieën in bijvoorbeeld Daniël, Ezechiël en de Openbaring zijn voor mij moeilijk te begrijpen. Dit alles brengt mij tot de volgende vragen:

1. Wat zijn de 'sleutels' en criteria tot het verstaan van de profetieën in de Bijbel?
2. Hoe beoordeelt men of een 'profeet' heden ten dage een ware profeet of dienstknecht van God is, of niet?
3. Wat is het verschil tussen de profetieën in de Schrift, en profetieën van mensen buiten de Schrift?
4. Wanneer profetieën van 'profeten' vervuld worden, mogen we dan geloof hechten aan de nog onvervulde profetieën en daarop anticiperen?
5. Welke waarde hebben de profetieën van 'Die Siener' die zijn uitgekomen in het verleden en die nog niet uitgekomen zijn in het heden en in de toekomst voor ons nu? Ik hoop dat u bij gelegenheid mij verder kunt helpen.

Antwoorden

1. Sleutels tot het verstaan van de profetieën

Dit is al een studie op zich. Er zijn veel publicaties beschikbaar op de site van oudesporen.nl die een uitleg geven. Of zie: 'Inleiding tot de studie van de profetie', door Marc Tapernoux (diverse aanbieders op het internet). In deze beantwoording ga ik hier niet op in maar verwijs ik graag naar andere schrijvers over dit onderwerp.

Ik noem enkele titels:

Daniël - W.Kelly

Daniël - Toegelicht & toegepast 27

2. Beoordelen van een 'profeet'

We moeten eerst weten hoe de Schrift spreekt over een profeet. Een goed begin is dan altijd na te gaan waar en hoe dit woord gebruikt wordt [1].

De eerste keer dat we het woord 'nabi' (woordvoerder, spreker, profeet) tegenkomen in de Schrift, is in Genesis 20:7. Daar wordt Abraham zo genoemd: 'En nu breng de vrouw van deze man terug, want hij is een *profeet*; dan zal hij voor u bidden, opdat u in het leven mag blijven; maar indien u haar niet terugbrengt, weet dat u voorzeker zult sterven, u en al de uwen'.

Wat opvalt, is dat hoewel Abraham voor de tweede keer in dezelfde fout valt, God achter hem staat en hem *alleen* als profeet (in dit geval denk ik in de betekenis van spreker) accepteert.

Een tweede les is dat de profeet Abraham voorbede moet doen om het oordeel van God af te wenden. Hij is dus een voorspraak tussen de mens en God.

De tweede keer dat dit woord voorkomt is in Exodus 7:1, waar staat: 'De Here echter zei tot Mozes: Zie, Ik stel u als God voor Farao; en uw broeder Aäron zal uw profeet zijn. U zult alles zeggen wat Ik u gebied, en uw broeder Aäron zal bij Farao het woord voeren, opdat deze de Israëlieten uit zijn land laat gaan'.

Hier vinden we dat Aäron de profeet van Mozes genoemd wordt. Terwijl we weten dat Mozes later zelf de grootste [2] profeet wordt genoemd. Een les die we hieruit kunnen leren is de volgende: als we zelf denken dat het onmogelijk is het woord te voeren voor God en Zijn woorden uit te spreken, dat God iemand anders zal gebruiken tot onze beschaming.

De derde keer lezen het woord in Numeri 11:27-30, waar staat: 'Twee mannen nu waren in de legerplaats achtergebleven; de een heette Eldad, en de ander Medad. Toen de Geest op hen rustte (zij behoorden tot de opgeschrevenen, maar waren niet naar de

1) Zie ook: Christipedia - Profeet

2) Zie Deut. 34:10 'Zoals Mozes, dien de Here gekend heeft van aangezicht tot aangezicht, is er in Israel geen profeet meer opgestaan'.

tent gegaan) profeteerden zij in de legerplaats. Een jongeman snelde daarop heen en bracht Mozes bericht en zei: Eldad en Medad zijn aan het profeteren in de legerplaats. Jozua nu, de zoon van Nun, die van jongs af Mozes' dienaar was geweest, antwoordde daarop en zei: Mijn heer Mozes, belet het hun. Doch Mozes zei tot hem: Wilt u voor mij ijveren? och, ware het gehele volk des HEREN *profeten*, doordat de HERE Zijn Geest op hen gave! Daarop trok Mozes zich in de legerplaats terug, vergezeld van de oudsten van Israël'.

Hier leren we de les, dat als er anderen zijn die profeteren, we geen direct oordeel hoeven te hebben over wat zij doen. Zoals als de Heer ook zegt tegen Petrus: Wat gaat het jou aan? Volg jij Mij (Joh. 21:21).

De vierde keer is in Numeri 12:6, waar we lezen: 'Toen zei Hij: Hoort nu Mijn woorden. Indien onder u een profeet is, dan maak Ik, de HERE, Mij in een gezicht aan hem bekend, in een droom spreek Ik met hem'.

Mirjam, en ook Aäron, twijfelden aan de unieke positie van Mozes (vs. 2). De gevolgen hiervan waren enorm. Beiden worden door God ter verantwoording geroepen, en Mirjam blijft melaats achter.

De lessen die we uit deze geschiedenis kunnen leren zijn de volgende:

- God bepaalt door wie Hij wil spreken.
- Hij geeft de droom, het gezicht.
- Hij roept de hoogmoedige ter verantwoording.
- Van Mozes was bekend dat hij van aangezicht tot aangezicht sprak met God. Zijn positie was bekend.
- Mozes verdedigde zichzelf niet, maar was zachtmoedig.
- Mozes bad voor Mirjam.

Naar mijn idee zien we hier alle kenmerken van een profeet gebundeld in de persoon van Mozes.

De vijfde keer vinden we in Deuteronomium 13:1-5, waar staat: 'Wanneer onder u een profeet optreedt of iemand die dromen heeft, en hij u een teken of een wonder aankondigt, en het teken of het wonder komt, waarover hij u gesproken heeft met de woorden: laten wij andere goden achterna lopen, die u niet gekend hebt, en laten wij hen dienen; dan zult u naar de woorden van die profeet of van die dromer niet luisteren; want de HERE, uw God, stelt u op de proef om te weten of u de HERE, uw God, liefhebt met heel uw hart en met heel uw ziel. De HERE, uw God, zult u volgen, Hem vrezen, zijn geboden houden en naar zijn stem luisteren: Hem zult u dienen en aanhangen. Die profeet of dromer zal ter dood gebracht worden, omdat hij afval gepredikt heeft van de HERE, uw God, die u uit het land Egypte geleid en uit het diensthuis verlost heeft; om u af te trekken van de weg, die de HERE, uw God, u geboden heeft te gaan. Zo zult u het kwaad uit uw midden wegdoen'.

De les is: zelfs als de profetie van een profeet uitkomt, maar deze ten doel heeft mensen van God weg te leiden en andere dingen te stellen tussen God en mensen, dan is dit een valse profeet.

De zesde keer vinden we ook in Deuteronomium, nl. in hoofdstuk 18: 'Een profeet uit uw midden, uit uw broeders, zoals ik ben, zal de HERE, uw God, u verwekken; naar hem zult u luisteren. Juist zoals u van de HERE, uw God, gevraagd hebt op Horeb, op de dag der samenkomst, toen u zei: Ik wil niet langer de stem van de HERE, mijn God, horen en dit grote vuur niet langer zien, opdat ik niet sterf. Toen zei de HERE tot mij: Het is goed, wat zij gesproken hebben; een profeet zal Ik hun verwekken uit het midden van hun broeders, zoals u bent; Ik zal mijn woorden in zijn mond leggen, en hij zal alles tot hen zeggen wat Ik hem gebied. De man, die niet luistert naar de woorden welke hij in mijn naam spreken zal, van die zal Ik rekenschap vragen. Maar een profeet, die overmoedig genoeg is om in mijn naam een woord te spreken, dat Ik hem niet gebood te spreken, of die in de naam van andere goden spreekt, die profeet zal sterven. Wanneer u nu bij uzelf mocht zeggen: Hoe onderkennen wij het woord dat de HERE niet gesproken heeft? Als een profeet spreekt in de naam des HEREN en zijn woord wordt niet vervuld en komt niet uit, dan is dit een woord dat de HERE niet gesproken heeft; in overmoed heeft de profeet het gesproken, u zult voor hem niet vrezen'.

Er is een belofte van de Profeet die zal komen. Ik denk dat dit een verwijzing is naar de Heer Jezus. Naar Hem zullen zij luisteren, en wie niet luistert zal ter verantwoording geroepen worden.

Maar er is ook een waarschuwing voor de overmoed en hoogmoed van de mens om in de naam van God te willen spreken. Ik denk dat we in dit gedeelte ook een sleutel vinden hoe we een profeet kunnen beoordelen, als het uitkomt wat hij heeft geprofeteerd.

Kenmerken van een profeet:

- Zachtmoedig;
- Nederig van hart (Matt. 11:29);
- Spreekt voor God (en niet namens zichzelf of voor zichzelf, Joh. 7:14; 8:40);
- Spreekt tot God (voor mensen, Joh. 17);
- Hij komt uit uw midden;
- Brengt mensen tot God en zet niet iets tussen hen en God in;
- Zijn boodschap komt uit.

Al deze eigenschappen vinden we terug in de Heer Jezus en zouden ook ons moeten sieren.

Een volgende keer enkele gedachten over de vragen drie, vier en vijf.

Deel 5

Werner Mücher

De eindtijd

...

7. De laatste jaarweek van Daniël

'Zeventig weken zijn er bepaald over uw volk en uw heilige stad, om de overtreding te beëindigen, de zonden te verzegelen, de ongerechtigheid te verzoenen, om een eeuwige gerechtigheid tot stand te brengen, om visioen en profeet te verzegelen, en om de Heiligheid van heiligheden te zalven. U moet weten en begrijpen: vanaf de tijd dat het woord uitgaat om te laten terugkeren en om Jeruzalem te herbouwen tot op Messias, de Vorst, verstrijken er zeven weken en tweeënzestig weken. Plein en gracht zullen opnieuw gebouwd worden, maar wel in benauwde tijden. Na de tweeënzestig weken zal de Messias uitgeroeid worden, maar het zal niet voor Hemzelf zijn. Een volk van een vorst, een volk dat komen zal, zal de stad en het heiligdom te gronde richten. Het einde ervan zal zijn in de overstromende vloed, en tot het einde toe zal er oorlog zijn, verwoestingen waartoe vast besloten is. Hij zal voor velen het verbond versterken, één week lang. Halverwege de week zal Hij slachtoffer en graan over doen ophouden. Over de gruwelijke vleugel zal een verwoester zijn, zelfs tot aan de voleinding, die, vast besloten, uitgegoten zal worden over de verwoeste' (Dan. 9:24-27).

Deze niet bepaald eenvoudig te begrijpen tekst zullen we nu nader in ogenschouw nemen. De tekst is cruciaal om de vele profetische uitspraken te begrijpen die betrekking hebben op het korte tijdsbestek tussen de opname van de gelovigen en het begin van het duizendjarig Vrederijk. Dit gedeelte geeft ons de sleutel om deze turbulente tijd beter te begrijpen.

In plaats van een uitvoerige uitleg, geef ik hierbij een parafrase van de tekst met toevoegingen:

Vers 24: 'Zeventig weken van jaren[1], dus 490 jaar zal het nog duren, Daniël, wat het volk Israël en de stad Jeruzalem zullen meemaken. Dan zal het volk Israël de wetten van God niet meer verachten en ophouden met zondigen. Het volk zal (zoals alle ware christenen vandaag) op grond van de kruisdood van Christus door God worden aanvaard. Tegelijkertijd zal God een eeuwig koninkrijk (dat wil zeggen: het duizendjarig Vrederijk) oprichten, waar gerechtigheid woont. Alle vroegere profetieën zullen dan in vervulling gaan. De tempel (zoals beschreven in Ezech. 40-48) zal worden herbouwd en zal opnieuw Gods aardse heiligdom zijn'.

1) Het gaat hier over weken van *jaren* en niet van *dagen*. Dat blijkt uit Leviticus 25:8, maar ook uit de uitleg van de reeds verstreken 69 weken in vers 26.

Vers 25: 'Let goed op het volgende: de 490 jaar beginnen op het tijdstip waarop het plan wordt opgevat om de stad Jeruzalem te herbouwen. Dat gebeurde daadwerkelijk in het jaar 445 v. Chr., toen Nehemia bij koning Artachsasta – in de geschiedenis bekend als Artaxerxes I Longimanus – kwam en de wens uitte de stad Jeruzalem te herbouwen (zie Neh. 2). Vanaf dit tijdstip tot op de tijd van de Messias (d.i. de gezalfde, in het Grieks: Christus) verstrijken 7 + 62 = 69 jaarweken, oftewel 483 jaar. De stad Jeruzalem zal in een tijd van benauwdheid weer opgebouwd worden'.

Vers 26: 'Na verloop van 62 weken zal Christus op gewelddadige wijze gedood (gekruisigd) worden en niets hebben. Daarna zullen de stad Jeruzalem en de tempel worden verwoest door een volk wiens heerser ook in de eindtijd een belangrijke rol zal spelen. De verwoesting zal sterke gelijkenis vertonen met de zondvloed. Jeruzalem zal met de aardbodem gelijk worden gemaakt. Dit gebeurde in het jaar 70 na Christus, toen de Romeinse generaal Titus de stad innam en de tempel verwoestte. God zal het volk dat op dat moment in het land Israël is in alle windrichtingen verstrooien. (Daarna komt er een langere tussenperiode, die hier niet genoemd wordt). Maar in de eindtijd zal er opnieuw een hevige oorlog uitbreken. Gods besluit staat vast dat er verschrikkelijke verwoestingen zullen plaatsvinden'.

Vers 27: 'Het Romeinse Rijk zal weer opbloeien in de gestalte van het verenigde Europa en een groot heerser kennen. Deze heerser zal voor de duur van zeven jaar een vriendschapsverbond (of ook een defensieve alliantie) aangaan met velen, nl. de meerderheid van het Joodse volk die met God niets meer te maken wil hebben, die eveneens een opmerkelijk heerser in hun midden zullen hebben: de antichrist. De antichrist zal een intieme bondgenoot van de Romeinse heerser zijn. Maar halverwege de laatste week van de 70 jaarweken, dat wil zeggen na drieënhalf jaar, zal in Jeruzalem de offerdienst die de vrome Joden weer hadden ingesteld, abrupt worden beëindigd. Dat is het moment waarop de satan uit de hemel wordt geworpen en de antichrist in de tempel gaat zitten en zich als God laat vereren (vgl. Openb. 12:7-12 en 2 Tess. 2). Omdat deze afschuwelijke afgoderij de offerdienst in de tempel vervangt, zal God een verwoester naar het land Israël brengen, die Zijn oordeel over de goddeloze Joden zal doen komen en hen zal uitroeien. God heeft dit allemaal vast besloten, zodat er geen ontkomen aan is'.

Vervolg op pag. 12

WoordStudie

Gerard Kramer

Belangrijke steden in het leven van Paulus (2)

Salamis

Toen Paulus en Barnabas vanuit Antiochië aan hun eerste zendingsreis begonnen, voeren ze eerst naar het eiland Cyprus. Aan de oostkant van Cyprus lag de stad Salamis. Het enige wat we over deze stad lezen, is dat de beide broeders er het woord van God verkondigden ‘in de synagogen van de Joden’ (Hand. 13:5). Let erop dat er sprake is van meer dan één synagoge in deze stad – iets dat we verder alleen in Jeruzalem zien (Hand. 6:9). Dat betekent dat er een aanzienlijk aantal Joden in Salamis heeft gewoond. Grieks-schrijvende Joodse auteurs als Philo en Flavius Josephus bevestigen dit. In ieder geval tot aan 116 na Chr. woonden er veel Joden. Salamis was een typisch Griekse stad, met een theater, een groot gymnasium (sportcentrum) en veel beelden. In de Hellenistische tijd was Salamis een belangrijk regeringscentrum geweest. Vanaf de Romeinse tijd werd die functie overgenomen door de stad Pafos, en werd Salamis de tweede stad van het eiland.

Er bestaat overigens nog een andere stad Salamis. Deze lag op het gelijknamige eiland Salamis, dichtbij Athene. Met name het eiland Salamis is bekend geworden vanwege de belangrijke zeeslag bij Salamis in 480 v. Chr., waarin de Grieken de Perzische vloot vernietigend verslagen hebben. Maar dit Salamis wordt in het Nieuwe Testament niet vermeld.

Pafos

De stad Pafos lag aan de westkant van Cyprus. Vandaar dat Lucas schrijft dat Paulus en Barnabas het hele eiland doorgingen ‘tot Pafos toe’ (Hand. 13:6). Behalve de Romeinse stadhouder, ‘de proconsul Sergius Paulus, een verstandig man’ (Hand. 13:7), troffen zij er ook een Joodse tovenaar aan. Overheidspersonen, zelfs keizers, hadden vaak dit soort types onder handbereik, om hen te raadplegen over moeilijke kwesties. Pafos was al vanaf de 13e eeuw v. Chr. een kolonie van Mycene, een stad op het Griekse vasteland. Ook was de stad het centrum van de losbandige Afrodite-cultus; een aan deze godin gewijde tempel was prominent aanwezig.

Het eiland Cyprus heeft, na een periode van o.a. Perzische overheersing, in 333 v. Chr. vrijwillig de kant van Alexander de Grote gekozen en hem geholpen de Fenicische stad Tyrus te veroveren. In 58 v. Chr. kwam Cyprus in handen van de Romeinen, die het administratief toevoegden aan de provincie Cilicia. Julius Caesar gaf het eiland in 47 v. Chr. echter cadeau aan zijn Egyptische vriendin Cleopatra, maar Augustus eiste het eiland vervolgens voor zichzelf op toen hij in 31 v. Chr. als definitieve overwinnaar uit de Romeinse burgeroorlogen tevoorschijn kwam. Hij schonk het eiland aan de Romeinse senaat, die in 22 v. Chr. een aparte, kleine provincie ervan maakte met een eigen stadhouder.

Eén van die stadhouders was de al genoemde Sergius Paulus, die niet alleen een verstandig man was, maar bovendien tot geloof kwam en versteld stond van de leer van de Heer (Hand. 13:12). Deze Sergius Paulus heette officieel Lucius Sergius Paullus (inderdaad, met dubbel ‘l’). We weten uit een inscriptie dat hij onder keizer Claudius (41-54 na Chr.) *curator riparum et alvei Tiberis* was, oftewel een soort dijkgraaf, met een bijzondere verantwoordelijkheid voor de oevers en de bedding (vaargeul) van de Tiber, de levensader van Rome. Door onze kennis van de carrièrepatronen van dit soort functionarissen is de conclusie te verdedigen dat Sergius Paulus daarna stadhouder van Cyprus is geworden – en niet daarvoor. Voor de suggestie die wel gedaan is dat Paulus de bijnaam van deze stadhouder heeft overgenomen omdat hij onder de indruk was van diens bekering, bestaat niet de minste grond. Lucas noemt Saulus al Paulus voordat hij melding heeft gemaakt van de bekering van de stadhouder Sergius Paulus (vgl. Hand. 13:9 en 12).

Deel 32

Ger de Koning

Het Hooglied

De hoogste taal van de liefde

'Ga naar buiten en zie, dochters van Sion, koning Salomo met de kroon waarmee zijn moeder hem kroonde op de dag van zijn bruiloft, ja, op de dag van de blijdschap van zijn hart!' (Hoogl. 3:11).

De kroning op de dag van de bruiloft

De dochters van Sion hebben het binnenwerk van de draagkoets van Salomo met *liefde* bekleed. Nu worden zij, die voor deze atmosfeer van liefde hebben gezorgd, opgeroepen naar *buiten* te gaan om *'koning Salomo met de kroon'* te zien. Zij die in hun omgang met de Heer Jezus en de Zijnen door *liefde* worden geleid, krijgen Zijn heerlijkheid als de gekroonde Koning te zien. Daarvoor moeten zij *'naar buiten'* gaan. Het is de oproep die ook vandaag klinkt in een christenheid die in slaap is gevallen: *'Zie, de bruidegom! Gaat uit, <hem> tegemoet!'* (Matt. 25:6b).

Liefde gaat verder dan bezig zijn voor Hem. Martha diende de Heer uit liefde en de Heer waardeerde dat ook. Maar als het alleen bij *dienen* blijft, wordt het werk belangrijker dan de Persoon voor Wie het werk wordt verricht. Er moet een moment komen dat we 'uitgaan' uit onze bezigheden om *Hem* te ontmoeten, om *Hem* te zien en te bewonderen in Zijn heerlijkheid.

De kroon die Salomo draagt, is hem op het hoofd gezet door *'zijn moeder'.* 'Zijn moeder' is een beeld van Israël. Het ziet op wat het gelovig overblijfsel zal doen met de Messias, als Hij tot hen komt na de tijd van de Grote Verdrukking. Zij zullen Hem erkennen als hun Koning, en Hem op die manier de kroon opzetten. Dat geeft hun verbinding met Hem weer. Hij is hun Koning en Heer, voor Wie zij zich vol aanbidding neerbuigen: *'Dan zal de Koning verlangen naar uw schoonheid; omdat Hij uw Heer is, buig u voor Hem neer'* (Ps. 45:12).

Tegelijk is Hij hun *Bruidegom*. Hij is gekroond *'op de dag van Zijn bruiloft'*. De bruiloft ziet op de vereniging van de Heer Jezus als de Messias met het overblijfsel, of beter de stad *Jeruzalem,* als Zijn bruid. De bruiloft bepaalt ons bij de liefde tussen de Bruidegom en de bruid. Er is behalve een verhouding van *gezag* ook een verhouding van *liefde*. Zijn liefde gaat naar Zijn aardse bruid uit. Dan staat niet meer het aspect van 'bezig zijn' voor Hem op de voorgrond, maar er *voor Hem zijn*. Dat zien we in de laatste regel van het vers. Het gaat om *'de blijdschap van Zijn hart'*.

Als de Heer Jezus Zijn aardse bruid heeft ingevoerd in Zijn koninkrijk en zij deelt in Zijn rust, is Zijn hart vol blijdschap. Na de vreugde voor Israël vanwege de verlossing die Hij tot stand heeft gebracht waardoor Hij als hun Koning in hun midden is (Sef. 3:14-17a), lezen we: *'Hij zal Zich over u verheugen met blijdschap. Hij zal zwijgen in Zijn liefde. Hij zal Zich over u verblijden met gejuich'* (Sef. 3:17b).

Hetzelfde geldt voor onze relatie met de Heer Jezus. Op aarde is Zijn koningschap door de mensen verachtelijk verworpen, wat tot uitdrukking is gebracht door Hem met een kroon van *dorens* te kronen (Matt. 27:29). Maar wij erkennen dat Hij door God terecht met heerlijkheid en eer is gekroond (Hebr. 2:9). Onze erkenning van Zijn kroning kunnen we zien als de kroning die wij verrichten. Wij buigen ons diep voor Hem neer en stellen ons hele leven onder Zijn gezag. Wij geven Hem Zijn kroon en huldigen Hem als onze Heer, wanneer wij ons leven op elk terrein aan Hem toewijden. Dat is: als vader, als moeder, als kind, in de maatschappij en als lid van Gods gemeente met de taak die Hij heeft gegeven. 'De dag van Zijn kroning', de dag dat *wij Hem* kronen, is voor ons iedere dag die wij leven met ons hart gericht op Hem. Dan zullen we niet in de eerste plaats bezig zijn met wat wij voor Hem kunnen doen, maar met *'de blijdschap van Zijn hart'*.

Laten *'wij zien op Jezus, de overste Leidsman en de Voleinder van het geloof, Die om de vreugde die vóór Hem lag, [het] kruis heeft verdragen'* (Hebr. 12:2a). Hij heeft bij het volbrengen van Zijn werk op aarde tot en met het verschrikkelijke lijden op het kruis, over dat werk heen gekeken naar de vreugde die zou volgen. Die bestaat uit het zien van de grote menigte van verlosten die Hij door Zijn werk voor God heeft gekocht (Openb. 5:9). Daaronder bevindt zich ook Zijn *hemelse* bruid, de gelovigen van de gemeente. Voor haar heeft Hij Zichzelf overgegeven, om haar te bezitten (Ef. 5:5). Over haar zal Hij Zich tot in eeuwigheid met blijdschap verheugen. Hij heeft haar voor Zijn aandacht gehad bij het volbrengen van Zijn werk. Zij is de parel van grote waarde, waarvoor Hij alles heeft opgegeven om die te bezitten (Matt. 13:45-46). Zij behoort Hem nu al toe, maar ze is nog op weg naar Hem toe. Wanneer zij bij Hem is, zijn de wensen van Zijn hart volmaakt vervuld. Kijken wij uit naar Zijn komst vanwege de blijdschap die dat voor *Hem* betekent?

Hugo Bouter

Eutychus, de gelukkige

Leven in de dood

‘Paulus echter kwam naar beneden, wierp zich op hem, sloeg zijn armen om hem heen en zei: Maak geen misbaar, want zijn ziel is in hem (...). En zij brachten de jongen levend terug en werden buitengewoon vertroost’ (Hand. 20:7-12).

In het venster: een riskante plek

In de geschiedenis van Eutychus kunnen wij iets leren over de verhouding en de omgang tussen ouderen en jongeren. Waarom zijn er zoveel drop-outs, waarom bestaat er het verschijnsel van de ‘kerkverlating’? Sommige jongeren voelen zich zelfs aangetrokken tot de islam! De naam Eutychus betekent: ‘de gelukkige’. Maar het liep alleen goed af voor hem en zijn familie door het kordate optreden van de apostel Paulus, die zich over hem ontfermde en zijn armen om hem heensloeg.

Zo gaat dat in feite ook met onszelf, als wij de Heer Jezus leren kennen. Het komt alleen goed met ons dankzij de aanwezigheid en de levendmakende werking van Gods Woord en Geest in ons leven! Wij hebben het apostolische Woord gelukkig nog steeds bij ons. Maar lezen wij de Bijbel wel voor onszelf en ervaren wij de levendmakende kracht ervan? Proberen wij die kracht ook aan anderen mee te delen, doordat wij ons in hun situatie inleven en ons over hen ontfermen?

Deze jongeman nam een gevaarlijke plaats in. Hij zat namelijk in het venster van de bovenzaal, waar de gelovigen bij elkaar waren gekomen op de eerste dag van de week ‘om brood te breken’, d.i. de Heer te gedenken en Zijn dood te verkondigen door de Avondmaalsviering (Hand. 20:7). De plaats van Eutychus in het venster van de zaal, die zich op de derde verdieping bevond, was riskant. Het tekent het gevaar dat wij lopen door op twee gedachten te hinken. Dat gebeurt als wij op het randje leven en aarzelen tussen de keus voor de christelijke gemeente of voor de wereld. Dan kunnen wij een diepe val maken!

In de bovenzaal

De Bijbel tekent de Gemeente als het huis van God, en ook als een herberg (vgl. Luc. 10). Hier bevinden wij ons echter in de *bovenzaal*, die ons herinnert aan de afscheidsgesprekken tussen de Heer en Zijn discipelen (Joh. 13 tot 17), aan de viering van het Pascha en de instelling van het Avondmaal, en ook aan de voetwassing. Kortom, aan het geweldige feit dat wij deel mogen hebben *met* onze Heer in de hemel en de hemelse dingen mogen kennen en genieten.

In de bovenzaal in Handelingen 20 was veel licht en warmte; er waren ‘vele lampen’, zoals er ook allerlei verschillende gaven in de Gemeente zijn. In de wereld is het donker, maar in de bovenzaal is het licht. Er is ook een maaltijd: er is onderlinge gemeenschap. Het maaltijdkarakter wordt onderstreept in Handelingen 20:11, in onderscheid tot de Avondmaalsviering van vers 7. Terwijl het nacht is in de wereld genieten wij van het onderwijs van Gods Woord, totdat de morgen aanbreekt en de schaduwen wijken (vgl. Hand. 20:7, 11).

De diepe slaap waardoor Eutychus werd bevangen wordt hier tweemaal genoemd (Hand. 20:9). Hoe is dat met ons? Dringt het apostolische onderwijs nog tot ons door? Gods roepstem klinkt nog steeds: ‘Ontwaak, u die slaapt, en sta op uit de doden, en Christus zal over u lichten’ (Ef. 5:14).

Hier was het middel voor de opwekking van deze jongeman uit de doden het optreden van de apostel Paulus. Hij omhelsde hem en gaf hem het leven met Gods hulp weer terug. Vergelijk in dit verband het optreden van de profeten Elia en Elisa, die zich ook vereenzelvigden met een dode jongen, en eveneens de opwekking van Dorkas door Petrus in Handelingen 9.

Paulus daalde af van de derde verdieping en hij bekommerde zich om de jongen. Hoe gaan wij om met jonge mensen? Is er echt interesse voor hen? Voor ons is niet alleen het voorbeeld van Paulus van belang, maar ook de leer van Paulus – o.a. in de brief aan de Romeinen – over onze éénmaking met Christus in Zijn dood en opstanding. Dat is de sleutel tot een wandel in nieuwheid van leven. Onze natuurlijke toestand is immers ‘dood in misdaden en zonden’ (Ef. 2:1). En nieuw leven, leven uit God is noodzakelijk voor onze redding. Het aanwezig zijn en het opgroeien te midden van christenen is niet voldoende. We kunnen wel aannemen dat Eutychus vóór zijn opwekking uit de dood een meeloper was, maar ik denk niet dat hij ooit weer in het raam is gaan zitten en voor de wereld heeft gekozen!

Het resultaat van deze unieke gebeurtenis was vreugde: er was grote vertroosting (Hand. 20:12). ‘Deze zoon van mij was dood en is weer levend geworden’, zoals de vader van de verloren zoon het uitdrukte in Lucas 15. Er is blijdschap in de hemel over één zondaar die zich bekeert, maar er is ook grote vreugde onder Gods kinderen op aarde als er op die manier iemand wordt toegevoegd aan degenen die behouden worden. Die vreugde en troost wensen wij elkaar ook toe in deze laatste dagen voor de komst van de Heer.

Deel 2

Peter Cuijpers

David in het land van de Filistijnen

1 Samuël 27, 29, 30

Ziklag,Tel Sera

1 Samuël 29

Het was oorlog tussen de Filistijnen en de Israëlieten. De Filistijnen verzamelden hun legers te Afek, terwijl de Israëlieten hun kamp hadden opgeslagen bij de bron te Jizreël. Toen de Filistijnse stadsvorsten met hun troepen in afdelingen en bataljons voorbijtrokken, marcheerden David en zijn mannen in gezelschap van koning Akis achterin de legereenheid. Dit zinde de Filistijnse aanvoerders niet en ze vroegen wat deze *Hebreeën*[1] daar moesten? Koning Akis zei: '*Dit is immers David, de dienaar van Saul, de koning van Israël. Hij is al sinds jaar en dag bij mij, zonder dat ik iets op hem aan te merken had van de dag af, dat hij overgelopen is, tot op deze dag'.*

Akis nam het dus op voor David en probeerde de stadsvorsten ervan te overtuigen dat ze David volledig konden vertrouwen. Maar zij namen daarmee geen genoegen. Geërgerd zeiden ze dat Akis hem terug moest sturen naar de plaats die hij hem had aangewezen. Zij vertrouwden David niet; het risico was te groot dat hij zich tegen hen zou keren. Dit was voor hem immers dé gelegenheid om weer bij zijn heer in de gunst te komen! Zij zeiden: *'Is dit niet dezelfde David, van wie zij bij de reidansen de beurtzang aanhieven: Saul heeft zijn duizenden verslagen maar David zijn tienduizenden?'*

Akis voelde aan dat het menens was en hij liet David en zijn manschappen bij zich roepen. Hij drukte David op het hart dat het niet aan hem lag, dat hij niet met hen mocht meestrijden. Vanaf het begin had hij gemerkt dat David een eerlijk man was, die men volledig kon vertrouwen. De andere stadsvorsten dachten er echter anders over en waren het niet met hem eens. *'Nu dan, ga in vrede terug en doe niets wat de stadsvorsten van de Filistijnen mishaagt'.* In plaats dat David deed wat Akis hem opdroeg, begon hij te protesteren: *'Wat heb ik gedaan dat ik op deze manier wordt behandeld (…) zodat ik niet mag meegaan om te strijden tegen de vijanden van mijn heer de koning'.*

Akis was echter vastbesloten en hij had het beste met hem voor: *'Ik weet het, u bent werkelijk aangenaam in mijn ogen als een engel van God'.* De stadsvorsten van de Filistijnen willen niet dat u met ons ten strijde trekt. Sta morgen vroeg op en vertrek zodra het licht wordt. *'Toen stond David met zijn mannen vroeg op om 's morgens heen te gaan, terug naar het land van de Filistijnen. En de Filistijnen rukten op naar Jizreël'.* Wie had ooit gedacht dat de man die eens de Filistijnse reus Goliat had verslagen, zij aan zij met de Filistijnen wilde optrekken om tegen zijn eigen volksgenoten te strijden? Hoe diep kan men zinken! Het was Gods genade die hem voor dit kwaad bewaarde.

Hier zien we wat er kan gebeuren met een gelovige, die een weg inslaat die steeds verder van God wegvoert. Het kan zelfs zover komen dat hij een vijand wordt van zijn eigen volk. Iemand die toenadering zoekt tot de Filistijnen, tot naambelijders, zal daarvan altijd de negatieve gevolgen ondervinden. Al snel wordt hun gedachtegoed overgenomen. Men gelooft bijvoorbeeld niet meer in de onfeilbaarheid van het geïnspireerde Woord van God. De Filistijnen kunnen het niet hebben dat de waterputten in het land van God weer worden opgegraven (Gen. 26:15-22). De bronnen die met aarde waren dichtgestopt, spreken van het krachteloos maken van het Woord van God. Het opgraven van een waterbron veroorzaakt altijd twist bij de Filistijnen. Er is maar één manier om aan dit getwist te ontkomen: Vertrek uit hun land!

Toen Isaak uit het land van de Filistijnen vertrok, groef hij een andere bron op waarover zij niet twistten. Deze noemde hij Rechobot, en hij zei: '*Nu heeft de Here ons ruimte gemaakt, zodat wij vruchtbaar kunnen zijn in het land'*. Rechobot betekent: ruimte. Pas toen Isaak zich ver genoeg van de Filistijnen had verwijderd, was er sprake van ruimte. Er was een einde gekomen aan het getwist over de bronnen. Er was ruimte om weer vrij te kunnen ademen en ongestoord van de waterbron te genieten. *'Zodat wij vruchtbaar kunnen zijn in het land*'. Let op het woordje 'zodat'. Onze geestelijke vruchtbaarheid ligt niet in onszelf, maar in de waterbron, het Woord van God dat in ons werkt door de Heilige Geest. Dit water zal in

1) De naam Hebreeër komt het eerst voor in Genesis 14:13. Men beschouwt dit als een afleiding van het werkwoord 'abar', dat doorgaan of doortrekken betekent. Zij op wie dit werd toegepast, waren dan *zwervers*, *nomaden* (vgl. Hebr. 11:13-16). Het wordt ook afgeleid van Heber, waarvan de betekenis is: '*van de overzijde*'. Daarmee werd gedoeld op mensen die van de overzijde van de Eufraat kwamen. Dit zien we duidelijk bij Abram, want zijn vroegere woonplaats Ur lag daar (vgl. Joz. 24:2-3). Aan de overzijde van de rivier had hij de afgoden gediend. Maar God riep hem vandaar weg om Hem te dienen. Allen die 'van de overzijde', vanuit de wereld tot God gekomen zijn, mogen Hem nu dienen (1 Tess. 1:9-10). Zij zijn 'zwervers', vreemdelingen en bijwoners op reis naar het hemels vaderland. Gods vijanden kijken neer op de mensen van de overzijde: de Hebreeën. Voor de Egyptenaren was het een gruwel om samen met hen de maaltijd te gebruiken (Gen. 43:32). Des te opmerkelijker was het dat God Zich met hen één maakte en Zich aan Farao bekendmaakte als de God van de Hebreeën (Ex. 3:18). Hij schaamde Zich niet om de God te zijn van dit door de Egyptenaren verachte volk. Zo zien we dat de mensen van de wereld, de Egyptenaren, de Hebreeën verachten; en dat naambelijders, Filistijnen, de Hebreeën niet vertrouwen.

u worden tot een bron van water, dat springt tot in het eeuwige leven (Joh. 4:14).

Bent u nog in het land van de Filistijnen en hebt u er genoeg van om telkens over het Woord van God te moeten twisten? Vertrek vandaar, en u zult ervaren hoe bevrijdend dit is! Abram werd door hongersnood gedreven om naar Egypte af te dalen, en David werd vervolgd en vluchtte daarom naar het land van de Filistijnen. Pastoraal gezien kunnen we hiervoor nog begrip opbrengen. Beiden bevonden zich immers in een noodsituatie.

Maar voor iemand die om een andere reden overloopt naar de Filistijnen, kan ik geen enkel begrip opbrengen. In het leven van Simson zien we de gevolgen van het koketteren met de Filistijnen: Simsons kracht was van hem geweken en de Filistijnen namen hem gevangen en staken hem de ogen uit (Richt. 16:19-21). Het licht, het geestelijk inzicht dat hij eens bezat was verdwenen! Laat niemand denken dat men spelletjes kan spelen met de Filistijnen. Zij waren de gevaarlijkste vijanden van het volk van God. Zelfs toen David koning was over geheel Israël, ondervond hij nog de gevolgen van zijn verblijf bij de Filistijnen. Toen hij de ark overbracht naar Jeruzalem, deed hij dit niet zoals God had voorgeschreven op de schouders van de Levieten, maar gebruikte hij een nieuwe wagen *naar het gebruik van de Filistijnen* (zie 2 Sam. 6:3 en 1 Sam. 6:7).

1 Samuël 30

David was door de Filistijnen teruggezonden. Drie dagen later kwamen hij en zijn mannen bij Siklag. Tot hun ontzetting zagen zij dat de Amalekieten tijdens hun afwezigheid de stad hadden overvallen en platgebrand. Bovendien hadden zij alle vrouwen en kinderen gevangen genomen, *zonder iemand te doden.* David en zijn mannen waren in shock. Terwijl zij naar de rokende puinhopen keken, beseften zij wat er met hun geliefden was gebeurd. Toen dit tot hen was doorgedrongen, barstten ze uit in huilen tot ze niet meer konden. Ook Davids beide vrouwen, Achinoam en Abigaïl, waren meegevoerd.

David raakte erg in het nauw, want door het verdriet om hun geliefden waren alle mannen bitter gestemd. Als leidsman werd David verantwoordelijk gehouden voor dit drama. Zijn manschappen waren dan ook van plan hem te stenigen. Het is belangrijk om hierbij stil te staan. David was een ‘gezalfde’. In de context van deze geschiedenis is een gezalfde iemand die krachtig door Gods Geest is gebruikt en naam heeft gemaakt onder het volk van God. Als zo iemand zich op een heilloze weg begeeft, sluiten zich altijd wel enkele ‘trouwe’ volgelingen bij hem aan (vgl. Hand. 20:30). Laat elke ‘gezalfde’ dan bedenken dat hij daarvoor volledig verantwoordelijk is. Als zijn avontuur ergens op de rokende puinhopen eindigt, kan hij zich niet excuseren door te zeggen dat hij niemand gedwongen heeft om hem te volgen op zijn heilloze weg. Zo werkt het niet in het Koninkrijk van God!

Er is hoop

Door te vluchten naar het land van de Filistijnen had David zichzelf in de nesten gewerkt. Opnieuw bevond hij zich in een uitzichtloze situatie, maar nu ging hij niet bij zichzelf te rade. Hij sterkte zich in de Here, zijn God, en beval de priester Abjatar de efod te halen. *‘Daarop vroeg hij de Here: Moet ik deze bende achtervolgen? Zal ik ze inhalen?’ En Hij antwoordde hem: Achtervolg hen, want stellig, u zult inhalen en bevrijden’* (vs. 7-8). Zoals de Here had gezegd, gebeurde: ‘*David redde alles wat de Amalekieten geroofd hadden; ook zijn beide vrouwen bevrijdde hij. Zij misten hoegenaamd niets, zonen noch dochters, niets van de buit, ja, niets van wat zij hun ontroofd hadden; alles bracht David terug. Ook nam David al het kleinvee en de runderen in bezit’* (vs. 18-20).

De rokende puinhopen van Siklag vormden een keerpunt in het leven van David. Toen zijn mannen hem wilden stenigen, kon hij geen kant meer op. In zijn benauwdheid klemde hij zich vast aan de Here, zijn God. En God is genadig! Wij horen hier geen enkel verwijt aan het adres van David. Wat zich ook in ons leven heeft afgespeeld, waardoor we in grote benauwdheid zijn gekomen, laten we ons sterken in de Heer. Hij redt uit alle nood en Hij maakt ons geen verwijt als we ons in Zijn armen werpen (zie Ps. 107 en Luc. 15:11-24).

De Here had toegelaten dat de Amalekieten hun vrouwen en kinderen gevangen hadden genomen. Maar Hij had ook ervoor gezorgd dat hun geen haar gekrenkt werd! Als we bedenken dat David en zijn mannen alle Amalekieten in de gewapende strijd hadden uitgemoord, en daarbij zelfs de vrouwen en kinderen niet hadden gespaard, dan is het louter genade van God dat hun eigen vrouwen en kinderen in leven waren gebleven! In zijn regeringswegen met ons moet God soms middelen gebruiken die we verre van aangenaam vinden. De Amalekieten waren de tuchtroede in de hand van de Heer. Maar voor hen gold: tot hier toe en niet verder (vgl. Job 1:12; 2:6). God is getrouw, Hij zal niet toelaten dat we verzocht worden *boven* wat we kunnen verdragen (1 Kor. 10:13). Op het moment dat David zich sterkte in de Heer, zijn God, gaf Hij ook de uitkomst. Beste lezer, wat David en zijn manschappen is overkomen, heeft God voor óns laten optekenen. Al deze dingen zijn hun overkomen als voorbeelden en beschreven tot waarschuwing voor ons, op wie de einden van de eeuwen zijn gekomen (1 Kor. 10:11). Doe er uw voordeel mee!

Vanaf het moment dat David zich sterkte in de Here, zijn God, richtte Hij hem weer op en was de gemeenschap ook hersteld. Nu zien we in hem weer een type van de Heer Jezus. Zoals David zich over de Egyptische jongeman ontfermde, die een slaaf was van een Amalekiet, zo ontfermt de Heer Jezus Zich over eenieder die een slaaf is van de duivel. Als je in Hem gelooft, ben je niet langer slaaf van de duivel, maar behoor je de Heer Jezus toe. Vanaf dit moment is Hij je Meester en mag je Hem dienen. De Egyptische jongeman, een slaaf van een Amalekiet, kende David nog niet. Hij was bang dat David van hetzelfde kaliber was als zijn heer. We kunnen de Heer Jezus echter op Zijn woord vertrouwen. Hij die Zich over ons heeft ontfermd [of: wil ontfermen] heeft van Zichzelf gezegd: *‘Ik ben zachtmoedig en nederig van hart’* (Matt. 11:29). Er is geen enkele reden om Hem te vrezen, want in de liefde is geen vrees. Wij hebben Hem dan ook lief, omdat Hij ons *eerst* heeft liefgehad (1 Joh. 4:18-19).

Vervolg van pag. 6

Dit gedeelte kunnen we op hoofdlijnen als volgt samenvatten:

1. Aan het volk Israël wordt een periode van 490 jaar toegezegd. Daarna begint het Vrederijk.
2. Na 483 jaar wordt deze periode onderbroken, en wel na de dood van de Messias.
3. Maar na de kruisiging van de Messias worden de stad Jeruzalem en de tempel door de Romeinen verwoest.
4. Na een onderbreking van onbepaalde tijd wordt er een zevenjarig verbond tussen het verenigde Europa en Israël gesloten, mogelijk zelfs al onder de leiding van de antichrist.
5. Na verloop van drieënhalf jaar komt er een einde aan de hernieuwde offerdienst in Jeruzalem, doordat er een gruwelijke afgod in de tempel wordt geplaatst.
6. Vanwege de afgodendienst zal er vernietiging en verwoesting plaatsvinden, in het bijzonder omdat de gruwelijke afgod wordt aanbeden.

Nu willen we ons nog met de belangrijke vraag bezighouden *wanneer* het zevenjarig verbond tot stand zal komen. We hebben gezien dat de periode van in totaal 490 jaar uitmondt in het Vrederijk. Daardoor wordt al duidelijk dat de profetieën met betrekking tot dit verbond in het verleden nog niet in vervulling kunnen zijn gegaan, want het Vrederijk is steeds niet aangebroken.

Ik geloof dat dit verbond in dezelfde tijd tot stand komt waarin ook de opname zal plaatsvinden. Hoewel hierover geen exacte tijdsaanduiding in de Heilige Schrift te vinden is, ligt het voor de hand dat na het verstrijken van de periode waarin de gemeente van God op aarde is (d.w.z. na de opname), God de draad met Zijn aardse volk weer zal oppakken en de Geest van God velen uit het volk Israël tot levend geloof in God zal brengen. Indien zich vandaag de dag Joden werkelijk tot God bekeren, maken zij onderdeel uit van de christelijke gemeente. Daarom is een overlapping van de periode waarin mensen tot de gemeente behoren en tegelijkertijd Joden massaal tot levend geloof in Christus komen en niettemin Joden blijven, erg onwaarschijnlijk en naar mijn mening zelfs uitgesloten.

Het zou echter ook zo kunnen zijn dat de opname ruimschoots vóór de laatste jaarweek plaatsvindt, maar ik acht dit niet erg aannemelijk. De komst van de Heer Jezus om Zijn gemeente tot Zich te nemen en Zijn terugkeer om het Vrederijk op te richten, worden in de Schrift als één komst beschouwd, hoewel zij op verschillende tijdstippen plaatsvinden. Naar mijn stellige overtuiging staat in elk geval vast dat de opname voorafgaand aan de oordelen zal plaatsvinden.

We kennen vaak beter de namen van de spelers van onze favoriete voetbalclub dan bijv. de namen van de kleine profeten.

Colofon

Doelstelling

'Rechtstreeks' is een maandblad voor evangelisatie en geloofsopbouw. De apostel Petrus schreef aan de gelovigen destijds: *'… groeit op in de genade en kennis van onze Heer en Heiland Jezus Christus'* (2 Petr. 3:18). Vanuit de overvloed aan geestelijk voedsel in Gods Woord willen we graag op deze wijze iets uitdelen aan anderen.

Digitaal magazine

'Rechtstreeks' is een digitaal blad, dat u gratis kunt ontvangen, wanneer u zich aanmeldt op:

http://www.oudesporen.nl/

Elf keer per jaar wordt dit blad als pdf gepubliceerd. Een pdf is met het programma AcrobatReader® (een gratis programma van Adobe) te lezen. Reeds gepubliceerde nummers van 'Rechtstreeks' zijn te downloaden op de site:

http://www.oudesporen.nl/

Redactie

Hugo Bouter; Ger de Koning; Gerard Kramer; Jan-Paul Spoor.

Verantwoording

Naast de verantwoordelijkheid die elke auteur heeft voor de artikelen die hij schrijft, is de redactie verantwoordelijk voor publicatie ervan. Dit houdt niet in, dat de redactie het noodzakelijkerwijs 100% eens is met alle gedachten die de auteur in zijn artikelen uit. De lezer wordt aangeraden te doen wat 1 Tessalonicenzen 5:21 ons leert.

Copyright

De meeste artikelen in dit blad zijn auteursrechtelijk beschermd. Verdere openbaarmaking en/of verveelvoudiging daarvan in welke vorm dan ook is slechts toegestaan na schriftelijke toestemming van de redactie.

Correspondentie

Vragen, opmerkingen, schriftelijke bijdragen kunt u zenden aan het redactieadres.

Redactieadres

Gouwestraat 20

4388 RC Oost-Souburg Nederland

Telefoon: (0118) 467462

E-mail: info@oudesporen.nl

"Rechtstreeks" jaargang 14. Nr. 10 - oktober 2017

RECHTSTREEKS

Van de redactie

Zingen en profeteren

Deze maand:

1 **Van de redactie**

2 **De oude profeet te Betel**

4 **Enkele gedachten over het profeteren**

5 **Bestudeert de Schriften**

6 **De eindtijd**

7 **Belangrijke steden in het leven van Paulus (3)**

8 **Het Hooglied**

9 **David in het land van de Filistijnen**

10 **Het is niet altijd: zo vader, zo zoon**

'(...) die bij het spel van de citer profeteerde onder het loven en prijzen van de Heere' (1 Kron. 25:3).

'Laat het woord van Christus rijkelijk in u wonen, terwijl u in alle wijsheid elkaar leert en terechtwijst met psalmen, lofzangen en geestelijke liederen en in genade zingt in uw harten voor God' (Kol. 3:16).

Graag presenteren wij dit nieuwe nummer van Rechtstreeks aan u, waarin een duidelijk accent ligt op de genoemde activiteiten van *zingen* en *profeteren*, die we misschien veel te weinig in praktijk brengen. Profeteren is namens God tot onze omgeving spreken, en zingen is onze lof en dank jegens God onder woorden brengen. Maar het verrassende van die laatste activiteit, dus het zingen van psalmen, lofzangen en geestelijke liederen, is dat dit ook onderwijs, terechtwijzing en profetie bevat!

We vinden dit principe al duidelijk in het citaat uit 1 Kronieken 25. Dit hoofdstuk bevat een lijst van tweehonderd achtentachtig zangers, die volleerd waren in de zang voor de Heere. Daar kunnen we nog een puntje aan zuigen, als wij zingen over 'onze zwakke klanken'. Herhaaldelijk wordt van deze zangers gezegd dat ze 'profeteerden' bij hun dienstwerk. De rijkdom van Gods gedachten werd bij het zingen van de bijbelliederen tot uitdrukking gebracht, en zo werden de geestelijke dingen door geestelijke woorden weergegeven (vgl. 1 Kor. 2:13).

Het gaat hier om drie families van zangers, en wel de zonen van Asaf, Heman en Jedutun. Er was ook nog een andere familie van zangers, die van de zonen van Korach, die zelf jammerlijk was omgekomen bij een oproer in de woestijn (vgl. Num. 16 en 26:11). De kinderen van Korach werden door Gods genade gespaard, en zij kregen later als zangers en dichters een verantwoordelijke taak in Gods heiligdom. Een aantal psalmen van hun hand zijn in de Schrift opgenomen. Hierover schrijft broeder Johan Schep in zijn artikel over de Korachieten (pag. 10 en 11). Het is leerzaam, maar tegelijk ook ernstig. Ook het Hooglied is zo'n bijbels gezang, waarin de liefde van God voor Zijn volk doorklinkt. Zie de overdenking van Ger de Koning over Hooglied 4 (pag. 8).

Dan het profeteren zelf, dat in enkele artikelen expliciet aan de orde wordt gesteld. De oude profeet te Betel gaf een heel slecht voorbeeld, doordat hij tot een valstrik werd voor de man Gods uit Juda, die het oordeel over de afgoderij van Jerobeam aankondigde (1 Kon. 12 en 13). Weliswaar treurde de oude profeet over de dood van zijn broeder, zijn medeprofeet, met de klaagzang: 'Ach, mijn broeder!' Maar dat nam niet weg dat hijzelf indirect de dood van de man Gods op zijn geweten had, doordat hij hem verleidde tot ongehoorzaamheid aan het duidelijke bevel van de Heere (zie pag. 2 en 3).

In het slotdeel van zijn artikel met de titel 'Enkele gedachten over het profeteren', wijst broeder Jan Paul Spoor onder meer op het risico van de valse profetie (pag. 4 en 5). Dat gevaar is in de kerkgeschiedenis ook al vroeg naar voren gekomen, zoals blijkt uit de brief aan Tyatira in Openbaring 2.

Broeder Werner Mücher vervolgt zijn profetisch onderwijs in de reeks over de eindtijd (zie pag. 6). De overdenking van de toekomstige dingen is zowel leerzaam als bemoedigend. En ook de studies van de broeders Gerard Kramer en Peter Cuijpers bevatten diverse profetische elementen om ons te vermanen en op te bouwen op ons 'allerheiligst geloof' (Judas:20). Veel zegen toegewenst bij het lezen van dit oktobernummer. Met een hartelijke groet namens de redactie, Hugo Bouter

OudeSporen Deel 3

J.B.R.

De oude profeet te Betel

1 Koningen 13

De oude profeet is een voorbeeld dat moet worden vermeden, in plaats van een voorbeeld om na te volgen. Hij werd een engel van de duisternis en een boodschapper van de dood voor de getuige van de God van Israël. Zijn aanwezigheid te Betel is kenmerkend voor de afval van het volk. Hij had een godsdienstige schijn en een eerbiedwaardig voorkomen door het gewicht en de invloed van zijn profeet-zijn. Maar zelfs de waarheden die hij zou kunnen prediken in Israël verloren hun kracht door de gemeenschap die hij onderhield met dit afvallige volk. Van buiten Israël liet de Heer een getuige tegen Israël optreden. Als de oude profeet had geprobeerd tegen het altaar te prediken, is het duidelijk dat het niet zou zijn gescheurd en dat de koning niet boos op hem zou zijn geworden. Hij liet immers door zijn verblijf in Betel zien dat hij deel had aan de dingen die hier te veroordelen waren.

Niets is noodlottiger dan een godsdienst, die ons onder voorwendsels te Betel laat blijven. Niets is gevaarlijker dan naar een oude profeet die daar woont te luisteren en hem te volgen. De mens Gods moet zich onttrekken aan hen die denken dat de godsvrucht een bron van winst, aanzien of welstand is. Want die dwaze en schadelijke begeerten laten hen in een strik vallen en leiden tot hun verderf (1 Tim. 6:5-10). De mens Gods moet jagen naar geloof, liefde en vrede met hen die de Heer aanroepen uit een rein hart (2 Tim. 2:16-26). In plaats van deel te hebben aan de onvruchtbare werken van de duisternis, moet hij ze bestraffen, *'want om deze dingen komt de toorn van God over de zonen van de ongehoorzaamheid'. 'En heb geen gemeenschap met de onvruchtbare werken van de duisternis, maar stel ze veeleer aan de kaak'* (Ef. 5:6-11; vgl. Rom. 2:3; 17-22). *'Als iemand tot u komt en deze leer niet brengt, ontvang hem niet in huis en begroet hem niet. Want wie hem begroet, heeft gemeenschap met zijn boze werken'* (2 Joh. 1:10-11).

De getuige van God uit Juda had zonder aarzelen de koninklijke uitnodiging weerstaan om met hem mee te gaan, en hij was geen ogenblik bezweken voor de verleiding van de aardse voordelen die de koning van Israël hem aanbood. Maar die beslistheid verdween door het gezag en de invloed van de oude profeet. Satan slaagde erin zijn getuigenis aan te tasten en de kracht ervan zoveel mogelijk teniet te doen. *'Toen keerde hij met hem terug, at brood in zijn huis en dronk water'* (vs. 19).

Het voorbeeld van Samuël en koning Saul

Als wij het gedrag van de man Gods uit Juda vergelijken met dat van Samuël in 1 Samuël 15:24-35, zullen we zien dat beide verhalen veel overeenstemming vertonen. Het verschil zit in de ontknoping, en de oorzaak hiervan lijkt me ook de moeite waard om te onderzoeken. Twee koningen, die in opstand verkeren tegen de God die hen over Zijn volk heeft aangesteld, staan in deze geschiedenissen tegenover de profeten die hen aanklagen. Elk van de koningen begint met de man Gods uit te nodigen, die echter weigert hem te volgen. Vanaf dat moment bleef Samuël standvastig, terwijl de man Gods uit Juda in ongehoorzaamheid viel door toedoen van de oude profeet, die zei: *'Ik ben ook een profeet, zoals u'.* Samuël weerstond niet slechts de eerste uitnodiging van Saul en diens eerste belofte om zich voor de Here neer te buigen. Het geweld dat de koning hem aandeed door zijn mantel te scheuren en hem tegen te houden, gaf deze trouwe boodschapper de gelegenheid zijn eerdere getuigenis zinnebeeldig te bevestigen. Toch volgde Samuël de koning, toen Saul hem opnieuw vroeg: *'Keer met mij terug, zodat ik mij voor de Here, uw God, zal neerbuigen'.*

Op die manier gaf Samuël koning Saul de tijd en de gelegenheid om zich oprecht te verootmoedigen en God werkelijk in zijn hart te verheerlijken. Samuël handelde volgens de gedachten van de God die hij kende. Hij vertrouwde de goede voornemens van Saul waarschijnlijk niet helemaal, maar hij was voorzichtig, geduldig en trouw, toen hij de koning volgde en zijn verootmoediging voor de Here gadesloeg, zonder er overigens deel aan te nemen. In plaats van enige gemeenschap te hebben met de verworpen, opstandige koning en hem te eren in de tegenwoordigheid van de oudsten van Israël, gaf de profeet hem een laatste getuigenis en vernederde hij de trots van de koning. Eigenhandig werd koning Agag door Samuël in stukken gehakt voor het aangezicht van de Here. Het falen van Saul was de reden van Gods oordeel over hem en zijn huis. *'Samuël zag Saul niet meer tot de dag van zijn dood toe'*, toen Samuël uit het graf kwam om Saul nog een keer te zeggen dat de Here van hem was geweken en zijn vijand was geworden (1 Sam. 28:16).

Samuël handelde naar Gods gedachten zonder een formeel bevel te hebben om de uitnodiging van de koning aan te nemen of te weigeren. Zijn positie was eigenlijk moeilijker dan die van de man Gods uit Juda.

Deze had duidelijke en expliciete opdrachten; en hij stond niet tegenover een huichelaar zoals Saul, maar tegenover een openlijk verharde zondaar. Het moeilijkste deel van de opdracht van de man Gods uit Juda was al volbracht op het moment dat hij bezweek, terwijl Samuël zijn taak trouw vervulde te midden van steeds grotere moeilijkheden. Hij luisterde alleen naar de Here en leefde in gemeenschap met Hem, terwijl de man Gods luisterde naar de woorden van de oude profeet te Betel. Samuël hoefde zo'n valstrik niet te vermijden. Het doel van deze uitweiding zal bereikt zijn, als mijn lezers ermee instemmen dat godsdienstige invloeden en gezag in de handen van mensen die niet in het licht wandelen, de verraderlijkste en meest gevreesde klippen zijn op de weg van de christen die probeert een man Gods te zijn.

De profeet Jeremia en de Rechabieten

Jeremia moest ook wel een man van woordenstrijd zijn. Hij was vanwege zijn profetische bediening onophoudelijk daaraan blootgesteld. Hij onderging de smaad en de vervolging van een volk, dat doof was voor zijn vermaningen en dat het einde had bereikt van Gods lankmoedigheid. Deze profeet was gehoorzaam en wijs. Hij had geen vrouw, geen zoon en geen dochter in zijn land. Hij mocht nergens rouw bedrijven, omdat de Here Zijn vrede, goedertierenheid en barmhartigheid had weggenomen van het volk (Jer. 16:1-5). Hij mocht ook geen vreugde bedrijven: *'Een huis waar een feestmaal gehouden wordt, mag u niet binnengaan om bij hen aan te zitten, om te eten en te drinken'* (Jer. 16:8). Jeremia had te midden van het algehele verval geleerd tevreden te zijn met God alleen.

Maar hij hield de beloften die hem waren gedaan toch vast, hoewel hij zich beklaagde dat hij door iedereen verlaten, vervloekt en veracht was: *'De Here zei: Voorwaar, Ik zweer dat Ik ten goede voor u heb gezorgd! Voorwaar, Ik zweer dat Ik tegen de vijand voor u ben opgekomen, in een tijd van onheil en in een tijd van benauwdheid!'* (Jer. 15:11; vgl. Openb. 3:9). Alleen Jeremia was in staat de gehoorzaamheid van de Rechabieten te waarderen, die als vreemdelingen en nazireeërs in Kanaän woonden overeenkomstig het bevel van hun voorvader. Hij plaatste trouw tegenover de opstandigheid van de Joden; en zijn woord werd bevestigd door de zegeningen van de Rechabieten, maar ook door de tuchtigingen die het volk van God troffen, zoals de Here had gesproken (Jer. 35).

Gelukkig is nu eenieder die luistert naar de laatste vermaningen, die de Heer aan Zijn Gemeente geeft. Dat kan gebeuren door middel van de gaven die Hij geeft, die het werk van de Geest doen in overeenstemming met het Woord. Gelukkig die getuigen, die niet door onvoorzichtigheid in een situatie terechtkomen zoals die van de man Gods uit Juda. Dan is het te laat om de treurige ontdekking te doen van het gevaar waarin men zich bevindt: *'En het gebeurde, toen zij aan tafel zaten, dat het woord van de Here tot de profeet kwam die hem had laten terugkeren. Hij riep tegen de man Gods die uit Juda gekomen was: Zo zegt de Here: Omdat u ongehoorzaam bent geweest aan het bevel van de Here (…) daarom zal uw dode lichaam niet in het graf van uw vaderen komen (…). Deze ging op weg. Maar onderweg trof een leeuw hem aan, en doodde hem'* (vs. 20-24). Zijn lichaam werd begraven in de stad die hij had moeten ontvluchten. En in dit graf werd later ook het lichaam van de oude profeet bijgezet, die hem had afgetrokken van het pad van de gehoorzaamheid. Zo zal iemand die voor zijn eigen vlees zaait, uit het vlees verderf maaien. Terwijl hij die voor de Geest zaait, uit de Geest eeuwig leven zal maaien. *'Maar laat ieder uitkijken hoe hij erop bouwt (…) als iemands werk dat hij daarop gebouwd heeft, zal blijven, zal hij loon ontvangen'* (1 Kor. 3:10-14).

De woorden uit de mond van de oude profeet hadden zijn broeder verleid, zijn woorden spraken ook het oordeel over hem uit. Hierdoor was zijn loopbaan afgebroken en zijn dienst beëindigd. Hij moest nu zijn dode lichaam eigenhandig opnemen en het ook begraven, terwijl hij rouw bedreef over hun gemeenschappelijke zonde. De man Gods werd in het graf gelegd dat de oude profeet voor zichzelf had laten klaarmaken. Het einde van deze twee broeders is een treffend voorbeeld van de gevolgen van het misbruik van menselijk gezag in de dingen van God. Dat stond onze Heer misschien voor de aandacht, toen Hij zei: *'Als nu een blinde een blinde leidt, zullen zij beiden in een kuil vallen'* (Matt. 15:14).

Als nu een blinde een blinde leidt,
door J.J. Tissot (± 1896 - 1902).

Reply

Jan Paul Spoor

Enkele gedachten over het profeteren

Slot

Vragen

Ik u wil graag iets voorleggen waar ik al enige tijd mee worstel, hopend dat u mij enig licht kunt verschaffen. Het gaat om het volgende: enige maanden geleden was ik in Zuid-Afrika, waar ik verschillende gelovigen heb ontmoet die erg veel waarde hechten aan de profetieën van 'Die Siener' (Niklaas van Rensburg), die tijdens de Boerenoorlog veel heeft geprofeteerd over gebeurtenissen die zich zouden afspelen tijdens deze oorlog, maar ook over de tijd daarna. Veel van zijn profetieën zijn voor een buitenstaander moeilijk te begrijpen. Volgens diverse mensen in Zuid-Afrika is een groot deel ervan letterlijk vervuld en worden deze ook nu voor onze ogen vervuld. Prof. A.W.G. Raath heeft een interessant boek over deze ziener geschreven.

Ook de profetieën in bijvoorbeeld Daniël, Ezechiël en de Openbaring zijn voor mij moeilijk te begrijpen. Dit alles brengt mij tot de volgende vragen:

1. Wat zijn de 'sleutels' en criteria tot het verstaan van de profetieën in de Bijbel?
2. Hoe beoordeelt men of een 'profeet' heden ten dage een ware profeet of dienstknecht van God is, of niet?
3. Wat is het verschil tussen de profetieën in de Schrift, en profetieën van mensen buiten de Schrift?
4. Wanneer profetieën van 'profeten' vervuld worden, mogen we dan geloof hechten aan de nog onvervulde profetieën en daarop anticiperen?
5. Welke waarde hebben de profetieën van 'Die Siener' die zijn uitgekomen in het verleden en die nog niet uitgekomen zijn in het heden en in de toekomst voor ons nu? Ik hoop dat u bij gelegenheid mij verder kunt helpen.

Antwoorden

3. Profetieën binnen en buiten de Schrift om

Ik ben ervan overtuigd dat we in de Bijbel zoals we die nu hebben alles kunnen vinden wat God ons heeft willen bekendmaken. Voor onze tijd hier beneden hebben we niets anders nodig. Hij heeft ons Zijn hart geopenbaard in de Heer Jezus, die Zichzelf heeft gegeven op het kruis van Golgota. Elke profetie in de Schrift gaat tot op Christus, en/of over Israël en de toekomst van dit volk.

De islam is bijvoorbeeld een profetie buiten de Bijbel om. Hoewel Mohammed duidelijk dingen uit het jodendom en christendom heeft samengevoegd in de Koran, is die volgens islamieten de laatste profetie. Jodendom en christendom waren eerder, maar nu is er de Koran, de laatste openbaring. Het vorige heeft voor hen dus afgedaan. Dit is een valse profetie, omdat het iets anders stelt tussen de mensen en Gods Woord. Hetzelfde doen de Mormonen, die het boek van Mormon presenteren als de beste openbaring; dit is echter ook een valse profetie.

Maar wij weten dat elke profetie in Gods Woord haar vervulling zal vinden. Er zal geen tittel of jota vervallen. De profetieën en openbaringen aangaande Israël zullen plaatsvinden en tevens zal de gemeente haar plaats krijgen in de hemel. Petrus zegt in zijn tweede brief: 'Ik zal mij echter beijveren, dat u zich ook telkens na mijn heengaan deze dingen kunt herinneren. Want niet als navolgers van vernuftig verzonnen fabels hebben wij u de kracht en komst van onze Heer Jezus Christus bekend gemaakt, maar als ooggetuigen van Zijn majesteit. Want Hij ontving van God de Vader eer en heerlijkheid, toen van de luisterrijke heerlijkheid zo'n stem tot Hem kwam: 'Deze is Mijn geliefde Zoon, in Wie Ik welbehagen heb gevonden'. En wij hoorden deze stem uit de hemel komen, toen wij met Hem op de heilige berg waren. En zo hebben wij het *profetische woord des te vaster*, en u doet er goed aan daarop acht te geven als op een lamp die schijnt in een duistere plaats, totdat de dag aanbreekt en de morgenster opgaat in uw harten. Weet dit eerst, dat geen profetie van de Schrift een eigen uitlegging heeft. Want *niet door de wil van een mens werd ooit profetie voortgebracht,* maar heilige mensen van Godswege hebben, door de Heilige Geest gedreven, gesproken' (2 Petr. 1:19-22).

Zij waren getuigen ervan geweest dat het profetische woord *waar* was geworden. Zij hadden de kracht en de komst van de Heer Jezus Christus gezien op de heilige berg. Door dit getuigenis is het profetische woord bevestigd; het heeft hierdoor een bevestiging gekregen. Naar mijn mening weten we alle dingen. We hoeven niet verontrust te zijn dat bepaalde zaken nog niet geopenbaard zijn, die we eigenlijk nog nodig zouden hebben.

Door de geschriften van Petrus, Paulus etc. en tot slot Johannes is het profetische Woord voltooid. Wij kunnen ons door het geschreven Woord hun woorden in herinnering brengen en ons laten onderwijzen. Het kan zijn dat ik niet alles begrijp – en dat is meestal waar – maar de Geest wil mij in alles leiden. De Heer

zegt: ‘Maar wanneer Hij is gekomen, de Geest van de waarheid, zal Hij u in de hele waarheid leiden; want Hij zal vanuit Zichzelf niet spreken, maar alles wat Hij zal horen, zal Hij spreken en *de toekomstige dingen zal Hij u verkondigen*. Hij zal Mij verheerlijken, want Hij zal uit het mijne nemen en het u verkondigen. Alles wat de Vader heeft, is het mijne; daarom heb Ik gezegd dat Hij uit het mijne neemt en het u zal verkondigen’ (Joh. 16:14-15).

Ik denk dat deze toekomstige dingen zijn vastgelegd in het Woord dat we voor ons hebben.

4. Uitkomen van profetieën van ‘profeten’

Als iemand spreekt namens God, dan zal duidelijk zijn dat zijn woord ook moet uitkomen. Anders heeft God niet door hem gesproken, want God liegt niet. Als *sommige* uitkomen maar *andere* niet... wat moet ik hiervan dan denken?

5. Waarde van de profetieën van ‘Die Siener’

Ik weet niet wat de waarde is van de profetieën van deze ziener. Ik heb op dit moment geen behoefte eraan me hierin te verdiepen. Dit is misschien wat kort door de bocht. Het kan zijn dat de openbaringen die hij kreeg noodzakelijk waren voor de lokale gebeurtenissen in die tijd. Ik wil daarvan afblijven.

Maar uit bovenstaande hoop ik dat duidelijk is wat de kenmerken van een profeet dienen te zijn. Wat betreft het focussen op profetieën en de gevaren die het oplevert, wil ik nog een citaat doorgeven[1]:

‘Zo ja, dan leert de geschiedenis van Elisa ons dat er ook in de laatste dagen nog stromen van zegen kunnen komen voor hen die acht slaan op het woord van de Man Gods. Wij mogen ons als ‘kleine profeten’ zelfs spiegelen aan Hem, de grote Profeet (Luc. 7:16). Want Hij wil ons als Zijn dienstknechten, als ‘profetenzonen’ ook gebruiken om te profeteren tot opbouw van de Gemeente (1 Kor. 14:3vv.). Hier dreigt echter gemakkelijk het gevaar van zelfoverschatting, zoals dat ook in Korinte het geval was. Ik zeg dit met het oog op de zgn. profetenbeweging, die vooral in charismatische kring opgang maakt. Sommigen wagen het zelfs om zich te meten met de apostelen en profeten van het Nieuwe Testament, de grondleggers van de Gemeente (Ef. 2:20). Zulke pretenties moeten uiteraard van de hand worden gewezen. Het is waar dat er ook nu nog een rijkdom is aan door de Geest geschonken profetieën, die wij niet moeten verachten. Aangezien óns kennen en profeteren onvolkomen is, moeten deze echter steeds worden getoetst aan het geïnspireerde Woord (1 Kor. 13:9; 14:29; 1 Tess. 5:19-21). Als dat niet gebeurt, is er iets grondig mis. Laten wij dus het vermaan van de apostel ter harte nemen: ‘Indien iemand meent een profeet of geestelijk mens te zijn, laat hij dan wèl weten, dat hetgeen ik u schrijf, een gebod des Heren is’ (1 Kor. 14:37). Zo’n profeet moet zich dus niet begeven buiten het raam van de Schrift’.

1) Uit ‘Twaalf wonderen door de profeet Elisa’ HB219 blz. 10-11.

Bestudeert de Schriften

Hugo Bouter

Vragen:

1. Wie bouwde het eerste altaar voor de Heere?
2. Wie was de aanvoerder van het leger van Absalom?
3. Wie werd door Petrus genezen van een jarenlange verlamming?

Antwoorden:

1. Noach (Gen. 8:20).
2. Amasa (2 Sam. 17:25)
3. Eneas (Hand. 9:32-35).

Deel 6

Werner Mücher

De eindtijd

...

8. Kom hier omhoog

'Hierna zag ik, en zie, een deur was geopend in de hemel, en de eerste stem die ik gehoord had als van een bazuin, die met mij sprak, zei: Kom hier op en ik zal u tonen wat hierna moet gebeuren' (Openb. 4:1).

We hebben ons al kort beziggehouden met de kerkgeschiedenis in het klein, zoals die in Openbaring 2 en 3 wordt beschreven. Die geschiedenis neemt een einde met Laodicea, de laatste van de zeven gemeenten. Nadat de apostel Johannes de woorden van de brieven aan de zeven gemeenten in ontvangst heeft genomen, krijgt hij het verzoek naar omhoog te komen, d.i. naar de hemel.

In de hemel ziet Johannes God op Zijn troon, omringd door de engelen en door de 24 oudsten (hoofdstuk 4). Vervolgens ziet hij dat een geslacht Lam – een beeld van onze Here Jezus Christus (vgl. Joh. 1:29) – uit de hand van God, die op de troon zit, het boek ontvangt dat met zeven zegels is verzegeld en dat de raadsbesluiten en wegen van God met de aarde bevat (hoofdstuk 5). Vervolgens verbreekt het Lam de zegels (hoofdstuk 6). Bij elk zegel dat wordt geopend, gebeurt er op aarde iets ingrijpends (zie bijlage III).

In het intermezzo van hoofdstuk 7 vinden we een beschrijving van 144.000 verzegelde Joden (een symbolisch getal) en een grote menigte uit alle naties, die we niet mogen verwisselen met de gelovigen die dan al opgenomen zijn. Beide groepen worden gedurende het tijdperk van de grote oordelen bewaard en gaan het Vrederijk binnen. Nadat het Lam het zevende zegel heeft geopend, beginnen de bazuinoordelen (hoofdstuk 8). Het tijdperk van de gerichten wordt afgerond met de vreselijke schaaloordelen van Openbaring 16, die de aarde zullen treffen vlak vóórdat Christus terugkomt om Zijn rijk op te richten.

Als we deze hoofdstukken vergelijken met Matteüs 24, dan kunnen we concluderen dat de in Openbaring 6 beschreven gebeurtenissen in de *eerste* helft en de in Openbaring 8 tot 16 beschreven gebeurtenissen in de *tweede* helft van de laatste jaarweek uit het boek Daniël zullen plaatsvinden.

In de 'opname' van Johannes in de hemel kunnen we wat de tijdsvolgorde betreft een verwijzing zien naar de opname van de gelovigen van de gemeente. De geschiedenis van Gods kerk op aarde is immers met Openbaring 3 afgerond, en in hoofdstuk 6 bevinden we ons inmiddels aan het begin van de laatste jaarweek van Daniël. Dat is voor ons nóg een indicatie, dat de gemeente voorafgaand aan de oordelen zal worden opgenomen.

De Heer Jezus maakt Zelf onderscheid tussen 'het begin van de weeën' en 'het einde' (Matt. 24:1-14). Dat rechtvaardigt de conclusie dat de periode van zeven jaar overeenkomt met 'het uur van de verzoeking' (Openb. 3:10), terwijl de tijd van de Grote Verdrukking met name ziet op de laatste drieënhalf jaar hiervan. De tijd van de Grote Verdrukking behandelen we nog in een afzonderlijk hoofdstuk.

Voordat we ons met een van de belangrijkste personen uit de eindtijd, de antichrist, zullen bezighouden, moeten we eerst nog een andere gebeurtenis onder de loep nemen, die boven alles de actualiteiten van de laatste drieënhalf jaar zal beïnvloeden en tevens de tijd van de Grote Verdrukking zal inluiden: namelijk de val van de satan uit de hemel; die vinden we in Openbaring 12.

Belangrijke steden in het leven van Paulus (3)

Gerard Kramer

Korinthe

Korinthe heeft zijn historische betekenis vooral te danken aan de ligging ervan op de naar deze stad genoemde landengte, de Isthmus van Korinthe. De stad lag op het snijpunt van deze Griekse Noord-Zuid verbinding, die Noord-Griekenland met het zuidelijke schiereiland, de Peloponnesus, verbond. De Isthmus – waarnaar de tweejaarlijkse Isthmische spelen zijn genoemd – vormde de verbinding tussen de Korinthische Golf en de Saronische Golf. De stad had twee havens: aan de westkant Lechaeum, aan de oostkant Kenchreeën (Hand. 18:18; Rom. 16:1). De stad zelf lag ten noorden van een burcht: de Akrokorinthus.

Korinthe was een welvarende havenstad, met alles wat daarbij hoorde aan handel, verkeer en ook immoraliteit. Er was namelijk een tempel van de liefdesgodin Afrodite. De cultus van deze godin ging gepaard met grootschalige tempelprostitutie. Het ‘verderf dat door [de] begeerte in de wereld is’ (2 Petr. 1:4) had een bijna tastbare vorm gekregen in Korinthe. De inwoners hadden zelfs de twijfelachtige eer dat zij de Griekse taal hebben ‘verrijkt’ met zowel het werkwoord *korinthiazomai*, ‘leven als een Korinthiër’, d.i. ‘hoererij bedrijven’, als het zelfstandig naamwoord *korinthiastès,* ‘hoereerder’, ‘hoerenloper’. Met een *Korinthisch meisje* werd helaas meestal een prostituée bedoeld.

De economische betekenis van Korinthe nam sterk toe in de Hellenistische tijd (vanaf 338 v. Chr.), toen de stad onder het gezag kwam van Filippus II van Macedonië en zijn beroemde zoon Alexander de Grote. Toen later de Romeinen hun macht in oostelijke richting uitbreidden, moest Korinthe het in de strijd ontgelden. In 146 v. Chr. werd de stad verwoest door de Romeinse generaal Mummius. In 44 v. Chr., het sterfjaar van Julius Caesar, werd de stad ter ere van hem opnieuw gesticht, maar nu als een Romeinse burgerkolonie met de naam *Colonia Laus Iulia Corinthus* (= kolonie Korinthe, lof van Julius). De stad kreeg een bevolking van vrijgelatenen en veteranen. Het werd de hoofdstad van de provincie Achaia (zoals de Romeinen een belangrijk deel van Griekenland noemden), en dus de residentie van de stadhouder. Paulus heeft in het jaar 51-52 na Chr. met één van deze stadhouders, namelijk Gallio, kennis gemaakt (zie Hand. 18:12-17).

We weten dat als gevolg van de diaspora, de verstrooiing (vgl. voor dit woord 1 Petr. 1:1; Jak. 1:1), er ook een Joodse gemeenschap in Korinthe was. Daar woonden Joden zoals het echtpaar Aquila en Priscilla, die zich vanuit Rome in Korinthe hadden gevestigd wegens een maatregel van keizer Claudius (Hand. 18:2). In Paulus’ tijd was er ook een synagoge (Hand. 18:4-8), en hadden de Joden er, zoals elders, eigen – al dan niet formeel verleende – bevoegdheden op het terrein van de rechtspraak over minder ernstige vergrijpen (Hand. 18:12-17).

De gemeente te Korinthe

In Handelingen 18 lezen we hoe Paulus vanuit Athene in Korinthe kwam en daar op de sabbatten in de synagoge sprak en zowel Joden als Grieken (proselieten) overtuigde (vs. 4). Door tegenstand van de kant van de ongelovige Joden daartoe gedwongen, predikte de apostel vervolgens onder de heidense bevolking te Korinthe, en dat droeg zegen: ‘velen van de Korinthiërs die [hem] hoorden, geloofden en werden gedoopt’ (vs. 8). Paulus bleef vervolgens anderhalf jaar in Korinthe om de gelovigen onderwijs te geven in het woord van God.

In de christelijke gemeente te Korinthe zijn vanaf het begin veel problemen geweest. Alleen al uit de eerste brief aan de Korinthiërs blijkt dat er verdeeldheid was (1:10vv.), gebrek aan geestelijke slagvaardigheid in een geval van ernstige immoraliteit (5:1-2), gebrek aan inzicht in het oplossen van onderlinge geschillen (6:1-8). Men had vragen over huwelijk, echtscheiding en seksualiteit (hst. 7), en over het eten van afgodenoffers (hst. 8). Er waren wantoestanden bij de viering van het avondmaal (11:27vv.), en er was chaos in de samenkomst tot onderlinge opbouwing (hst. 14). Daarnaast werd er al vroeg dwaalleer verkondigd (hst. 15).

Bij het bespreken van al deze problemen heeft Paulus niet alleen corrigerend geschreven, maar heeft hij ook kans gezien positief en fundamenteel onderwijs te geven. Te denken valt aan zijn onderwijs over de Persoon en het werk van Christus (in vrijwel alle hoofdstukken), over de gemeente als het Huis van God (hst. 3) en het Lichaam van Christus (hst. 10 en 12), over de positie van de apostelen (hst. 4 en 9), over de praktische verantwoordelijkheid van de gemeente (hst. 5 en 6), over het huwelijksleven en de keuze om wel of niet te trouwen (hst. 7), over man en vrouw in de scheppingsorde van God (hst. 11), over de betekenis van het avondmaal (hst. 10 en 11), over de liefde (hst. 13), over de gang van zaken in de christelijke samenkomsten (hst. 14), over de toekomst (hst. 15), over de financiële ondersteuning aan dienstknechten (hst. 9) en arme medegelovigen (hst. 16).

Deel 33

Ger de Koning

Het Hooglied

De hoogste taal van de liefde

'Zie, u bent mooi, Mijn vriendin, zie, u bent mooi. Uw ogen zijn [als] duiven van achter uw sluier. Uw haar is als een kudde geiten die neergolft van het gebergte van Gilead' (Hoogl. 4:1).

De bruid is mooi

Hooglied 4 begint met een beschrijving van de bruid door de bruidegom in al de schoonheid die zij voor hem heeft. Voor zijn beschrijving zoomt hij als het ware in op een *zevental* lichaamskenmerken: haar ogen, haar, tanden, lippen, slapen, hals en borsten. Zij is een bruid die hem waardig is, die helemaal bij hem past, want haar schoonheid is de weerspiegeling van zijn eigen schoonheid. In vers 7 zegt hij zelfs van haar: *'Er is geen enkel gebrek aan u.'*

Het is een beschrijving van het toekomstige overblijfsel van Israël, in het bijzonder van de stad Jeruzalem. De Heer Jezus zal Jeruzalem bekleden met Zijn heerlijkheid (zie Ezech. 16:10-14). Ook het hemelse Jeruzalem zal schitterend zijn doordat het de heerlijkheid van God heeft: *'En hij voerde mij weg in [de] geest op een grote en hoge berg en toonde mij de heilige stad, Jeruzalem, die uit de hemel neerdaalde van God en de heerlijkheid van God had'* (Openb. 21:10-11a).

De reden waarom dit hoofdstuk zo mooi is, is dat we door Salomo heen de Heer Jezus horen spreken over de waarde die Zijn bruidsgemeente voor Hem heeft. Hij ziet ons hier niet in onze praktijk, maar Hij ziet ons in wat we zijn *voor Hem*. Er is een mooie parallel te trekken met wat de Heer in Lucas 22 tegen Zijn discipelen zegt. Eerst lezen we daar over het gedrag van de discipelen als zij met Hem aanliggen om het Pascha te eten. Hij zegt erbij dat Hij dit vurig heeft begeerd. Als ze het Pascha hebben gevierd, ontstaat er *'ook strijd onder hen, wie van hen wel [de] grootste mocht zijn'* (Luc. 22:24).

Maar wat lezen we een paar verzen verder? Daar zegt de Heer Jezus tegen hen: *'En u bent het die steeds bij Mij bent gebleven in Mijn verzoekingen. En Ik beschik u een koninkrijk, zoals Mijn Vader Mij heeft beschikt, opdat u eet en drinkt aan Mijn tafel in Mijn koninkrijk en op tronen zit om de twaalf stammen van Israël te oordelen'* (Luc. 22:28). Wie kan dat begrijpen? De discipelen hebben ruzie gemaakt. De Heer kent hen en weet hoe ze zijn. Toch zegt Hij tegen hen dat ze Hem trouw gebleven zijn. Als we onszelf een beetje kennen, dan kunnen we alleen maar zeggen: 'Heer Jezus, we zijn U zo vaak ontrouw geweest, we begrijpen niet hoe U dat kunt zeggen!'

In de zegenspreuken van Bileam, die heeft geprobeerd om het zo vaak ontrouwe volk van God te vervloeken, vinden we dezelfde gedachte. Door de Geest van God laat Bileam weten hoe God over Zijn volk denkt. Dan horen we geen vervloeking, maar iets totaal anders: *'Hij aanschouwt geen onrecht in Jakob; ook ziet Hij geen kwaad in Israël aan'* (Num. 23:21). Hij zei dat, terwijl op datzelfde moment de Israëlieten in hun tenten ruzie maakten. Ze waren ongehoorzaam en in opstand tegen God. Toch moest Bileam zeggen dat God geen kwaad in Israël aanzag. Het is ongelooflijk, maar toch waar, want Gods Woord zegt het.

Zo ziet God ons. Aan de ene kant kennen wij onze verantwoordelijkheid. We weten dat we vaak falen en vaak ontrouw zijn. Aan de andere kant hebben wij als gemeente een heerlijke positie voor Zijn hart, en dat vertelt Hij ons hier. We kunnen dit ook toepassen op de individuele gelovige, die tot de volmaaktheid in Christus is gebracht door de vereenzelviging met Hem. Christus beschrijft wat Hij van hem heeft gemaakt. Het is het resultaat van Zijn genade en liefde. We worden *'geliefde kinderen van God'* genoemd in Efeziërs 5:1. God houdt van ons. Het is belangrijk voor ieder van ons om diep van binnen te weten dat Hij ons liefheeft.

Dit is ook in relatie tot onze kinderen belangrijk. Ouders houden van hun kinderen. Ze zijn vaak ongehoorzaam en doen dingen we niet liefhebben. Maar dat betekent niet dat we de kinderen niet liefhebben. De liefde is er altijd, maar uit zich niet altijd op dezelfde wijze. Als ze straf verdienen, zullen we die geven, juist omdat we hen liefhebben. Het is ook belangrijk dat we af en toe tegen onze kinderen zeggen: 'Je bent mooi. Dat heb je goed gedaan. Je bent waardevol. Je hebt iets heel moois.' Zeggen we dat wel eens tegen hen? Zeggen we het ook wel eens tegen onze vrouw? Dat is geen vleierij, maar het uiten van waardering, om elkaar aan te moedigen.

Onlangs sprak ik met een jongeman toen we elkaar bij een supermarkt troffen. Ik had hem lange tijd niet gezien. Ik vroeg hem: 'En, hoe is het met de Heer?' 'O, met de Heer gaat het goed', zei hij. 'Ja, dat is wel zeker', antwoordde ik. 'Maar hoe is het met *jouw leven* met de Heer?' 'Dat is voorbij, allemaal voorbij. Ik was in een gemeente en ik was handig met alle soorten van verwarming. En de mensen daar konden me gebruiken omdat ik handig was in het onderhoud van kachels e.d. Ze zeiden tegen mij: Dat kun jij goed, jij kunt mij wel helpen'. Maar hij voelde zich gebruikt. Dat was geen liefde, het was eigenliefde.

Dit is ook belangrijk voor ons. Wat waarderen wij in elkaar? Is dat werkelijk alleen om wat hij of zij doet voor de Heer? Of gaat het om eigen profijt, het voordeel dat wij van zo iemand hebben?

Vervolg op pag. 12

Peter Cuijpers

David in het land van de Filistijnen

Ziklag,Tel Sera

1 Samuël 27, 29, 30

Sterke en zwakke broeders

Tweehonderd mannen die te uitgeput waren om de achtervolging voort te zetten, waren bij het pakgoed gebleven (vs. 9, 24). Volgens een aantal mannen die met David hadden meegestreden, telden die tweehonderd niet meer mee. Zij hadden zichzelf buitenspel gezet, en mochten niet delen in de buit. David dacht hier echter totaal anders over en nam het voor hen op. Hier zien we waarom God hem een man naar Zijn hart noemde (1 Sam. 13:14). God maakt geen onderscheid tussen ‘sterken’ en ‘zwakken’. Er zijn heel wat ‘sterke’ broeders, die in hun zelfvoldaanheid menen dat zij een streepje voor hebben op hun ‘zwakke’ broeders. Dan wordt het hoog tijd dat zij veranderen in hun denken!

David was niet te spreken over deze mannen. Gods Geest noemt hen ook slechte en nietswaardige mannen (vs. 21-25). Toch pakte David hen niet hard aan, maar wees hen op liefdevolle wijze terecht: ‘*Wie zou hierin naar u luisteren?’* (vs. 24). Hij was niet vergeten dat zij samen met hem hadden gestreden tegen de Amalekieten. Maar het waken over het pakgoed telde voor David even zwaar als het strijden in de voorste linies. Het is zoals we in een lied zingen: ‘*Maar wat gedaan wordt uit liefde tot Jezus, dat houdt zijn waarde en zal blijven bestaan’ (G.L. 233).*

In Gods Koninkrijk heeft iedereen een taak: de één is ertoe geroepen in de voorste linies te strijden, de ander om te waken over het pakgoed. Misschien mag ik het zo toepassen: er zijn broeders die door de Heer geroepen zijn om het evangelie te verkondigen op straat, markten, beurzen enz. Er zijn echter ook broeders die een andere roeping hebben: zij waken over het pakgoed. Het pakgoed waren de persoonlijke bezittingen die de mannen als een last met zich moesten meedragen. Zij die bij het pakgoed bleven, waakten over die bezittingen. En denkt u dat de achtergebleven mannen in de geest niet bij hun strijdende broeders waren, toen zij bij het pakgoed waren achtergebleven?

Toen Paulus in Rome gevangen zat, vroeg hij aan Timoteüs om zijn mantel mee te nemen die hij bij Carpus had achtergelaten. De boeken, en vooral de perkamenten mocht hij niet vergeten (2 Tim. 4:13). Carpus is hier de broeder die bij het pakgoed was achtergebleven; hij waakte over de persoonlijke bezittingen van Paulus. Zo zijn er ook vandaag broeders, die ‘waken’ over de brieven die Paulus en de andere schrijvers van de Bijbel ons hebben toevertrouwd. Hun taak is het als trouwe rentmeesters erop toe te zien dat niemand er met de Bijbel ‘vandoor gaat’ en afbreuk doet aan de Schrift. En laten we hierover niet gering denken!

Toen David terugkeerde van de strijd, kregen de tweehonderd mannen hetzelfde deel als de vierhonderd die met hem hadden gestreden. De vierhonderd vonden dit onrechtvaardig en voelden zich benadeeld. Zij reageerden op dezelfde manier als de arbeiders in de gelijkenis, die als eersten waren ingehuurd om in de wijngaard van de heer te werken (zie Matt. 20:10-16). Er is onder gelovigen helaas veel gemopper. Er zijn altijd gelovigen die hun broeders en zusters bekritiseren, omdat zij in hun ogen zo weinig voor de Heer doen. Vooral de ‘harde werkers’ lopen het gevaar zich hieraan schuldig te maken (zie Luc. 10:38-42). Zonder dat zij zich ervan bewust zijn, plaatsen zij zichzelf op de grondslag van de wet. *Maar hem nu die ‘werkt’, wordt het loon niet toegerekend uit genade, maar als verschuldigd* (Rom. 4:4). De Heer is soeverein, en Hij is aan niemand iets verschuldigd! Het loon dat wij ontvangen, wordt ons toegerekend uit *genade*. Dit zien we in deze geschiedenis prachtig uitgebeeld.

Blijf in het land waar je thuishoort

We hebben stilgestaan bij het tweede bezoek van David aan het land van de Filistijnen. De eerste keer dat hij naar de Filistijnen vluchtte, gedroeg hij zich uit angst voor hen als een waanzinnige. De Filistijnen vroegen zich toen af wat ze met die ‘krankzinnige’ aan moesten (1 Sam. 21:10-15)? Na dit toneelspel nam David snel weer de benen.

Bij zijn tweede bezoek werd hij door Akis met open armen ontvangen en verbleef hij één jaar en vier maanden onder hen. We hebben overdacht dat de omgang met de Filistijnen ten koste ging van zijn goede zeden. Hier zien we niet de David zoals we hem kenden. In het land van de Filistijnen gaat een kind van God zich anders gedragen. Wanneer hij door de Filistijnen wordt herkend als Gods gezalfde, doet hij zich voor als een waanzinnige en weten ze niet wat ze met hem aan moeten. De andere keer paste hij zich zo volledig bij de Filistijnen aan, dat wij niet meer weten wat we met hem aan moeten. Een kind van God heeft bij de naambelijders echter niets te zoeken. Laat hij dan ook blijven in het land waar hij thuishoort. Dat is voor hemzelf beter en het maakt het voor alle partijen een stuk duidelijker!

Johan Schep

Het is niet altijd: zo vader, zo zoon

Over de kinderen van Korach

De familie Wassink was een klant van mij, toen ik nog melkboer was. Na mijn bekering zei mevrouw Wassink: Als ik sterf, wil ik dat Johan iets zegt. Deze week mocht ik spreken bij de begrafenis van meneer Wassink. Het laatste Bijbelgedeelte dat meneer Wassink heeft gehoord van zijn dochter was Psalm 84. Jenny zei iets heel treffends: Meestal zijn het godvrezende ouders die voor hun kinderen bidden, bij ons is dat precies andersom.

1. *Zo was het ook met de zonen van Korach, die Psalm 84 hebben geschreven.*

De naam Korach vinden we voor het eerst onder de nakomelingen van Esau in Genesis 36:5. Als we de woestijnreis bestuderen, zien we dat de problemen altijd beginnen wanneer het volk rebelleert tegen Mozes. Maar achter Mozes staat de Heere. Iemand zei eens: Het kostte het volk één dag om uit Egypte te komen, maar er was 40 jaar nodig om Egypte uit hun hart te krijgen (vgl. Amos 5:25-26). Zoals het bij het volk Israël was, is het ook met ons. Wij maken ook een proces van heiligmaking mee, totdat wij gelijkvormig zijn aan de Heere Jezus (1 Joh. 3:1-3). Want de gemeente is de helper die bij Hem past (vgl. Gen. 2:18).

2. *De verborgen oorzaak van twist is innerlijke rebellie tegen God.*

Korach twistte met Mozes, de door God aangewezen leider. Mozes was de nederigste man van de hele wereld (Num. 12:3). Hij ging niet argumenteren, maar viel – zoals vaker gebeurde – *voorover* op zijn gezicht voor de Heere God (Num. 16:4). Hij werd wel boos (Num. 16:12-17), maar dat was geen persoonlijke irritatie. Zijn boosheid kwam doordat de heerlijkheid van de Heere werd aangetast (Ex. 32:19; 2 Kor. 11:29; Marc. 3:5; Ef. 4:26). Boosheid over zonde is een teken van geestelijke kracht en onderscheidingsvermogen.

3. *Korach was een belangrijk man, en hij kreeg tweehonderdvijftig man achter zich* (Num. 27:3).

Hij was niet tevreden met zijn positie als Leviet om de priesters te helpen (Num. 16:10). Hiervoor had hij drie argumenten:

a. jullie zijn niet meer dan iemand anders;

b. alle Israëlieten zijn door God uitverkoren;

c. we hoeven jullie niet te gehoorzamen.

De eerste twee beweringen waren juist, maar hij verdraaide ze om tot een verkeerde conclusie te komen. Niet alle Israëlieten waren uitgekozen om het volk te leiden. De echte reden was: *Korach wilde zelf priester zijn*. Egyptische priesters waren rijk en hadden politieke invloed. Hij begreep niet dat het dienen van God om *God* gaat, en niet om een menselijk verlangen naar macht en invloed. *Het belangrijkste is echt niet onze positie, maar onze trouw in wat voor positie dan ook.*

En als het gaat om de gemeente, is *elk* lid van het lichaam belangrijk. Maar het onzichtbare hart is nog belangrijker dan het zichtbare been (1 Kor. 12:14-18). De zonde van Korach en zijn aanhangers tegen het tiende gebod, en hun trots en aanmatiging leidden tot hun vernietiging (Spr. 16:18). De Heere haat ieder die verdeeldheid veroorzaakt (Spr. 6:16-19).

4. *Korach stond er met al zijn volgelingen*, *Datan en Abiram stonden er met hun vrouwen en kinderen* (Num. 16:27, 32).

Opeens verscheen daar de heerlijkheid van de Heere en de stem van God werd gehoord. Het uur van het gericht was aangebroken. *Mozes* viel weer op zijn gezicht en bestormde de hemel. Het maakt echt wel uit hoe wij leven. Wij hebben meer kracht dan de machten van de wereld, doordat wij verbonden zijn met de hemel. Tot twee keer toe veranderde de Heere van gedachten als gevolg van de voorbede van Mozes (vgl. Ex. 32:7-14). En de Heere bedacht Zich!

Het oordeel kwam over de opstandelingen en de grond ging open. Zij rebelleerden tegen de Heere, maar ook tegen hun eigen leven (Num. 16:11, 38). De rebellie van Korach kostte hem niet alleen zijn baan en de positie waar hij van hield, maar ook zijn leven en het leven van zijn 250 volgelingen. Zijn kinderen bleven echter gespaard, want die hadden een andere hartsgesteldheid – evenals Kaleb (Num. 14:24). En dat weet de Heere ook vandaag (1 Sam. 16:7).

5. *We kunnen een aantal praktische lessen uit deze ernstige geschiedenis leren*:

a. Je zondigt nooit alleen!

b. Zorg ervoor niet ontevreden te worden met wat je hebt, door te verlangen naar iets wat een ander heeft.

c. Probeer jezelf niet te versterken door anderen aan te vallen.

d. Gebruik nooit *gedeelten* uit Gods Woord als ondersteuning voor wat je wilt, maar gebruik Gods *hele* Woord.

e. Verwacht nooit voldoening door macht of positie.

6. *Maar de zonen van Korach bleven gespaard* (Num. 26:11).

Het was dus niet: zo vader, zo zoon. Het goddelijke principe is: de ziel die zondigt, *die* zal sterven (Ezech. 18:20). Zij volgden hun vader en de ongelovige Israëlieten niet in hun rebellie en hun geklaag (Num. 16:41). Zij wilden niets liever dan dicht bij de Heere leven. De psalmen die de Korachieten hebben geschreven, staan vol van dit verlangen (Ps. 42-49). Want godsvrucht met tevredenheid, dat is pas grote winst (vgl. 1 Tim. 6:6). David gaf hun een taak als tempelwachters en muzikanten in het tempelkoor. Zij zorgden voor de lofprijs en aanbidding, en dat deden zij eeuwenlang met een vreugdevol hart (1 Kron. 6:31-38; 20:18-19). God is immers de Heilige, die troont op de lofzangen van Israël (Ps. 22:4).

7. *Psalm 84, een pelgrimslied van de Korachieten*.

Abraham was een pelgrim, maar zijn nakomelingen waren ook pelgrims (1 Kron 29:15). Zo is dat ook met ons als christenen vandaag (1 Petr. 1:1; 2:11). Wij die geloven zijn op weg naar het Nieuwe Jeruzalem. De schrijver verlangde ernaar de jachtige wereld te ontvluchten en de Heere in Zijn heilige woning te ontmoeten.

Vers 2 De Heere van de legerscharen is de titel van de God, die nog nooit één strijd heeft verloren (1 Sam. 1).

Vers 3 Als een hert dat verlangt naar water. Daar reageert de Heere altijd op. Als je echt dorst hebt, ontspringt er een fontein in je binnenste (Joh. 7:37-39). Onze God is de levende God, en de ontmoeting met Hem begint bij het altaar in de voorhof. De eerste keer dat we het woord aanbidding vinden in de Bijbel, is bij het altaar van Isaak (Gen. 22:5). Het thema van altaar en offer wordt later ook belicht door Paulus in de brief aan de Romeinen (Rom. 12:2). Het altaar verwijst naar het kruis, en dat eindigt in het lege graf. Wat mogen we dankbaar zijn voor de opstanding van de Heere Jezus, want daardoor zijn wij als gelovigen niet meer in onze zonden en zal ook de rest van Gods plan met deze wereld tot uitvoering komen. Het is niet tevergeefs wat wij nu nog doen in Zijn dienst hier op aarde (1 Kor. 15).

Vers 4 De dichter was jaloers op de mussen, want zij mochten dicht bij het altaar in de tempel nestelen. Als we de mus bestuderen, lijkt hij rusteloos te zijn. De enige plaats waar wij rust kunnen vinden is bij het kruis van de Heere Jezus. Hij nam mijn plaats in, en stierf voor mij (2 Kor. 5:21). Te leven vanuit Zijn rust wordt ons nu aangeboden (Matt. 11:28; Hebr. 4:3).

Vers 5 Wat een voorrecht als je een Leviet was, en alle aandacht kon geven aan het werk van de Heer. Die houding had hun vader Korach niet, ook al diende hij de priesters. Hij wilde macht, positie en geld.

Vers 6 De pelgrims gaan van kracht tot kracht steeds voort, evenals de arend (Jes. 40:28-31). Zij vertrouwen de Heere met iedere stap.

Vers 7 De pelgrims die naar de tempel gingen, moesten door een donker dal heenlopen. Wij ook gaan soms door een tranendal, totdat we God ontmoeten. Als je door een donker dal gaat, bouw er dan geen tent maar wandel door. De pelgrims trokken erdoor heen en werden steeds sterker (2 Kor. 4:16). Een schip is veilig in de haven, maar daarvoor is het niet gebouwd. De kapitein krijgt ervaring door de stormen heen, en niet in de haven.

Vers 8 Al Zijn beloften zijn: Ja en Amen (2 Kor. 1:20).

Vers 9 Hij is de God van de pelgrims, en van Jakob de bedrieger.

Vers 10 Het schild spreekt van de Heere Zelf (Gen. 15:1). Het aangezicht van Uw Gezalfde: de Heere Jezus is Gods Gezalfde.

Vers 11 Als je dicht bij de Heere leeft, is het net of je thuis bent. De Korachieten waren tevreden als deurwachters in het huis van de Heer. *De duivel haat nederige mensen en vlucht van hen weg* (1 Petr. 5:5). *Onze houding moet altijd zijn van beneden naar boven.*

Vers 12 De Heere is Zelf een Schild tegen giftige pijlen. *Je moet de Heere Jezus aandoen, dan heerst de zonde niet* (Rom. 6). De Heere is ook de Zon, die licht geeft op ons levenspad. Hij zal niets achterhouden van Zijn goedheid en persoonlijke zorg. Ter illustratie een verhaaltje: *'De wind en de zon hadden eens een gesprek over een man, en hoe zij zijn jas uitkregen. Door de wind drukte de man de jas om zich heen. Door de zon ging hij uit'*. De liefde is de hoge weg, en wint altijd.

Wij zijn allemaal op reis en eens komt onze begrafenis. Rijk en arm zijn gelijk voor de Heere na het sterven, zeggen de zonen van Korach in Psalm 49. Je moet ook alles achterlaten. Onze toekomst hoeft echter geen kopie te worden van de reis, die je al achter de rug hebt. Tot de dood toe zal Hij ons leiden, schrijven deze zangers in Psalm 48:15. Dat is pas 'leven in overvloed', als je zonder angst in je hart rustig met Zijn hulp kunt leven en vredig kunt sterven (Hebr. 2:15). De zonen van Korach leefden in een dankbare, aanbiddende houding. Hun gebeden zijn psalmen geworden, die ons vandaag nog dienen!

Vervolg van pag. 8

Broeders en zusters die meer praktisch ingesteld zijn, hebben hun waarde. Dat mogen we hun laten merken. Ze zullen voelen of het echte dankbaarheid is, of dat egoïstische motieven een rol spelen. En het kind dat we liefhebben, is dat omdat het ons goed bevalt, want we ondervinden er nauwelijks problemen van? Of hebben we het kind lief, eenvoudig en alleen omdat het ons kind is, met zijn goede en ook onaangename karaktertrekken.

Het heeft alles te maken met hoe wij onszelf zien in het licht van de Heer, hoe *Hij* ons ziet. Hij zegt tegen ieder die bij Zijn gemeente hoort: 'Jij bent mooi en waardevol.' Van het gelovig overblijfsel zegt Hij: *'Sinds u kostbaar bent in Mijn ogen, bent u verheerlijkt en heb Ík u liefgehad'* (Jes. 43:4a). Dat mogen we op onszelf toepassen. Hoe kostbaar we voor Hem zijn, heeft Hij bewezen door Zijn leven voor ons te geven. Als wij ons dat bewust zijn, zal dat ook blijken uit de manier waarop wij naar onze broeders en zusters kijken. Hij heeft Zijn leven ook voor hen gegeven. Hij zegt ook tegen hen dat zij kostbaar zijn in Zijn ogen. Dat moeten we aanvaarden en waarderen. Het is niet mogelijk echt van de liefde van God te genieten, als we voortdurend ruzie met een broeder of zuster maken.

Het eerste dat de bruidegom van de bruid beschrijft, zijn haar ogen. Hij vergelijkt haar ogen met *'duiven'*. De duiven verklaren welk karakter de ogen van de bruid hebben. De Heer Jezus spreekt over oprecht zijn als de duiven (Matt. 10:16), en het hebben van een eenvoudig oog (Matt. 6:22). Een eenvoudig oog is een oog dat op slechts één voorwerp is gericht. De bruidegom ziet dat het oog van zijn bruid in oprechtheid alleen op hem is gericht.

De Heilige Geest wordt ook vergeleken met een duif. De Geest zal de ogen van de gelovige altijd op het ene voorwerp voor het geloof richten, namelijk *Christus*. Hij zal de gelovige inzicht geven in Wie de Heer Jezus voor hem is. Daar komt bij dat de duif een sterke binding aan een partner heeft: ze blijven elkaar altijd trouw. Dat kenmerk ziet de Heer Jezus ook in de Zijnen.

De bruidegom ziet haar ogen, ondanks het feit dat die achter haar sluier verborgen zijn. Juist die sluier maakt duidelijk dat zij alleen voor *hem* is. We zien dat bij Rebekka, die haar sluier pakt en zich bedekt zodra zij Isaak ontmoet (Gen. 24:65). Hiermee geeft ze aan: 'Ik ben vanaf nu alleen voor jou en voor geen enkele andere man meer beschikbaar.'

Dat de bruidegom vervolgens over het lange haar van zijn bruid spreekt, sluit daar prachtig op aan. We lezen in 1 Korintiërs dat aan de vrouw *'het lange haar tot een sluier gegeven is'* (1 Kor. 11:15). Het lange haar symboliseert de toewijding en de onderdanigheid van de vrouw aan haar man. Daarin ligt ook haar kracht. We zien bij Simson dat hij zijn kracht kon ontplooien, zolang hij lang haar had. De bruidegom vergelijkt het haar van de bruid met *'een kudde geiten die neergolft van het gebergte van Gilead'*. Het kan zo zijn dat een kudde zwarte geiten die langs de berghellingen naar beneden loopt aan golvende haarlokken doet denken. Een kudde spreekt ook van eenheid en eensgezindheid. Gelovigen die toegewijd zijn aan de Heer Jezus en Hem in onderdanigheid dienen, trekken eensgezind en in eenheid op.

De geit was het ook het speciale dier voor het *zondoffer* (zie o.a. Lev. 4:23, 28; 5:6; 16:5; 23:19). Dat brengt mij tot de gedachte dat het lange haar spreekt van een toewijding waarin de zonde geen kans krijgt in te breken. De gelovige die in de geestelijke toepassing *lang haar* heeft, denkt eraan dat de Heer Jezus voor zijn zonden heeft geleden en is gestorven. Hij zal zichzelf rein willen houden om alleen voor zijn Heer te leven en Hem welgevallig te zijn.

Colofon

Doelstelling

'Rechtstreeks' is een maandblad voor evangelisatie en geloofsopbouw. De apostel Petrus schreef aan de gelovigen destijds: *'… groeit op in de genade en kennis van onze Heer en Heiland Jezus Christus'* (2 Petr. 3:18). Vanuit de overvloed aan geestelijk voedsel in Gods Woord willen we graag op deze wijze iets uitdelen aan anderen.

Digitaal magazine

'Rechtstreeks' is een digitaal blad, dat u gratis kunt ontvangen, wanneer u zich aanmeldt op:

http://www.oudesporen.nl/

Elf keer per jaar wordt dit blad als pdf gepubliceerd. Een pdf is met het programma AcrobatReader® (een gratis programma van Adobe) te lezen. Reeds gepubliceerde nummers van 'Rechtstreeks' zijn te downloaden op de site:

http://www.oudesporen.nl/

Redactie

Hugo Bouter; Ger de Koning; Gerard Kramer; Jan-Paul Spoor.

Verantwoording

Naast de verantwoordelijkheid die elke auteur heeft voor de artikelen die hij schrijft, is de redactie verantwoordelijk voor publicatie ervan. Dit houdt niet in, dat de redactie het noodzakelijkerwijs 100% eens is met alle gedachten die de auteur in zijn artikelen uit. De lezer wordt aangeraden te doen wat 1 Tessalonicenzen 5:21 ons leert.

Copyright

De meeste artikelen in dit blad zijn auteursrechtelijk beschermd. Verdere openbaarmaking en/of verveelvoudiging daarvan in welke vorm dan ook is slechts toegestaan na schriftelijke toestemming van de redactie.

Correspondentie

Vragen, opmerkingen, schriftelijke bijdragen kunt u zenden aan het redactieadres.

Redactieadres

Gouwestraat 20

4388 RC Oost-Souburg Nederland

Telefoon: (0118) 467462

E-mail: info@oudesporen.nl

"Rechtstreeks" jaargang 14. Nr. 11 - november 2017

RECHTSTREEKS

Van de redactie

Het begin van de schepping van God

Deze maand:

1 **Van de redactie**

2 **De oude profeet te Betel**

4 **Werkers in de dienst van de koning**

6 **De eindtijd**

7 **Belangrijke steden in het leven van Paulus (4)**

8 **Het Hooglied**

9 **Een persoonlijk getuigenis**

10 **Vlees noch vis**

Kolossenzen 1:18; Openbaring 3:14

De huizen lijken stil en zwijgzaam, de gordijnen gaan dicht. Ook de bomen zwijgen als het ware, de laatste bladeren vallen. Het landschap verkeert in rust, de rust van de herfst en komende winter. Voorbij is de zomer met de vogels en de bloemen, hoewel het in oktober op sommige plaatsen nog meer dan 25 graden warm was. Maar de zomer is voorbij, het leven in de natuur lijkt tot stilstand te komen. De vissen in mijn vijver hebben geen honger meer, hoewel ik elke dag nog een paar korrels in het water gooi. Het is uiteindelijk toch herfst geworden.

Ja, het was uitzonderlijk weer; iedereen slaat er alarm over. Er waren vernietigende orkanen. Een enkele volgde plotseling een uitzonderlijke weg op de oceaan en stevende op Europa af. Zo zijn er steeds meer pieken en dalen in de natuur, en ijskappen die exponentieel snel smelten. Er zijn mensen die hierover alarm slaan en een gezamenlijke aanpak van de problematiek willen. Soms lijkt er overeenstemming en een akkoord wordt bereikt; maar een tijd later zeggen sommigen dit akkoord weer op. Ook in de mensenwereld volgen de pieken en dalen elkaar dus snel op. Mensen proberen fanatiek te sturen en te corrigeren. 'Als we onze CO^2 doelstellingen maar halen; het geeft niet als we er in 2030 een half procent naast zitten, we moeten het toch proberen'.

Wat moeten wij als christenen met al deze onrust? Laten wij de onrust ook toe in ons hart? Of weten we waar de tekenen van de huidige tijd op duiden en waar onze onrustige wereld naar toe gaat? Het lijkt erop dat de wereld als het ware midden in de herfststormen is beland. We staan op het punt dat de winter zal beginnen, de tijd waarin er geen leven meer te zien is, waarin het levensgroen is afgevallen en de groei is gestopt. De wereld heeft haar bekleding en alles wat door God is gegeven weggeworpen.

Kleine successen worden aan onszelf en onze gezamenlijke inspanning toegeschreven, de rest komt voor rekening van een voor de mens onbarmhartige God. Het lijkt erop dat het oude gezegde dat in moeilijke tijden de kerken volstromen, niet meer opgaat. De kerken zelf spannen zich in om het hoofd te bieden aan de druk om zich te conformeren aan de huidige zogenaamde wetenschappelijke kennis. Kenners zeggen van de geboden oplossingen: 'het is vlees noch vis'. Ik moet meer denken aan wat tegen de gemeente te Laodicea werd gezegd. '*Dit zegt de Amen, de trouwe en waarachtige getuige, het begin van de schepping van God: Ik weet uw werken, dat u niet koud bent en niet heet. Was u maar koud of heet!*' (Openb. 3:14).

Hij die het begin van de schepping van God is, is ook de Amen. Hij heeft alle dingen in Zijn hand. Er gaat niets buiten Hem om, alles verloopt volgens Zijn plan. Kunnen we daarom nonchalant zijn? Nee, natuurlijk niet. Dat is pas echt lauw. Laten wij als christenen vurig, waakzaam en oplettend zijn. Moeilijke tijden zoals nu zijn voorzegd, maar ze zullen na verdere moeilijkheden uiteindelijk uitmonden in de opbloei van nieuw leven in een weldadig voorjaar, waarin de heerlijke regering van God alles zal rechtzetten waarin de mens nu niet lijkt te slagen. De aarde zal weer bekleed worden met de heerlijkheid van God, als men Christus zal zien als de Amen en het begin van de schepping van God.

Een hartelijke groet namens de redactie, Jan Paul Spoor

J.B.R.

De oude profeet te Betel

1 Koningen 13

'Jerobeam keerde na deze gebeurtenis niet terug van zijn kwade weg' (vs. 33-34; 1 Kon. 14:10; 15:29). De Here had Zichzelf verheerlijkt in de straf die Hij volvoerde aan Zijn dienstknecht. Maar hoewel de oude profeet Gods woord bevestigde, was het werk van de man Gods uit Juda tenietgedaan. Het bleef zonder vrucht en hij moest het verlies dragen. God was genoodzaakt Zijn ontrouwe dienstknecht te straffen, maar Hij eerde en wettigde wel diens boodschap door het lichaam van Zijn boodschapper te behoeden en te laten begraven (vs. 27-32; 2 Kon. 23:17-18). Dit was heel anders dan wat er gebeurde met de leeuwen, die de Here bijna 800 jaar later zond naar de Samaritanen, die de afgoden dienden. De leeuw uit 1 Koningen 13 at het lichaam van de man Gods *niet* op, en hij doodde *niet* de ezel die hem gedragen had. Hij bewaakte hen in alle rust, totdat ze werden weggehaald. *'Toen ging hij op weg en trof diens dode lichaam aan, op de weg geworpen, en de ezel en de leeuw die naast het dode lichaam stonden. De leeuw had het dode lichaam niet opgegeten en de ezel niet vermorzeld'* (vs. 28). Het machtige dier en het nederige dier stonden daar *samen* als twee levende getuigen van wat er was gebeurd. Door hun onderworpenheid aan de voorzienigheid van God bevestigden zij de dwaasheid van de gevallen mens, die door zijn ongehoorzaamheid en trots werd onderworpen aan de dood.

'Alle Schrift is door God ingegeven en nuttig om te leren, te weerleggen, te verbeteren en te onderwijzen in de gerechtigheid, opdat de mens Gods volkomen is, tot alle goed werk ten volle toegerust' (2 Tim. 3:16-17). *'Want alles wat tevoren geschreven is, is tot onze lering geschreven, opdat wij door de volharding en door de vertroosting van de Schriften de hoop hebben'* (Rom. 15:4). Wordt het hart van een trouwe bijbellezer niet vertroost, als hij te midden van deze droevige omstandigheden de leeuw als bewaker naast het lichaam van de man Gods ziet staan? Is het niet treffend dat het werktuig van Gods wraak werd gedwongen het lichaam van Zijn dienstknecht te bewaken, en dat geheel in strijd met zijn instincten? Satan kan, als God het toelaat, over de muur klimmen die Hijzelf rondom de Zijnen heeft aangebracht. De Heer kan hem zelfs het lichaam van één van Zijn opstandige dienstknechten geven – maar alleen tot verderf van het vlees en opdat de geest gered wordt in de dag van Christus. Hoewel het verschrikkelijk is iemand te zien vallen in de handen van de levende God, is Zijn tucht toch ook niet het bewijs van Zijn Vaderlijke zorg en barmhartigheid? Zo verheerlijkt God de heiligheid van Zijn genade en de volmaaktheid van Zijn gerechtigheid in Zijn huis. Dit lijkt me de ernstige waarschuwing, die we hier ter harte moeten nemen. Dit wordt onderstreept door de rust van dit laatste toneel uit deze geschiedenis, en de eer die meer dan drie eeuwen later werd bewezen aan de overblijfselen van de beide profeten door middel van koning Josia.

Twee gevaren die ons bedreigen

Als getuigen van de Heer moeten wij twee gevaarlijke klippen mijden: lichtzinnigheid en luiheid. Als wij weten dat de rechtvaardige met moeite behouden wordt, omdat het oordeel begint bij het huis van God; en dat er zelfs onvoorzichtige arbeiders zijn, die ternauwernood gered worden als door het vuur heen; en dat de roede van de Vaderlijke tucht ons nooit slaat zonder dat het onuitsprekelijke meegevoel van de Heiland erdoor bewogen is; als wij ten slotte in elk opzicht de gedachten van de Heer kennen - hoe moeten wij dan niet waken en bidden om in de gemeenschap van Jezus onze lichtzinnigheid te overwinnen en de onverschilligheid van onze harten te oordelen ten aanzien van alles wat de eer van God betreft in de Gemeente! Hetzelfde denken van Christus, die door het geloof in onze harten woont, zal ons bewaren voor de luiheid van de lafaard, die zegt: *'Er is een leeuw op de straat, ik moest eens op het plein gedood worden!'* (Spr. 22:13).

Het is duidelijk dat ieder lid van het lichaam van Christus zich door de Geest moet laten leiden, en de kenmerken toont van een getuige die echt ernaar verlangt de kroon te verwerven die hem is voorgesteld. Het ernstige onderwijs van ons hoofdstuk zou ons ertoe moeten aansporen om voor Gods aangezicht antwoord te zoeken op de volgende vragen: Beantwoordt de Gemeente als het éne lichaam en het werktuig van de Heilige Geest, die haar bijeen vergadert en vormt op aarde, aan datgene wat de Heer verlangt van de Zijnen? Namelijk dat hun praktische eenheid de wereld ertoe brengt te geloven dat God Hem heeft gezonden (Joh. 17:21)? Of verkeert zij in dat opzicht ook in een toestand van volledig verval, en staat ze dus vlak voor het oordeel als het geheel van Zijn getuigen te midden van de duisternis van de tegenwoordige eeuw? Spreken haar wereldsgezindheid en haar verdeeldheid niet duidelijk van de ontrouw van de bruid van Christus?

Zijn wij bereid te luisteren naar de stem van de Heer, zoals passend is voor saamhorige leden die zich bewust zijn van het falen van Gods volk? Staan we open voor de geest van de profetie, die Hij ons in Zijn Woord verkondigt?

Wij dienen ons af te vragen wat de Gemeente is naar Gods gedachten, en wat ze had moeten zijn op aarde overeenkomstig haar verantwoordelijkheid. Ten slotte moeten we ons realiseren wat ze geworden is door het falen van al haar leden, maar vooral van de leiders die zichzelf op de voorgrond hebben geplaatst. Laten wij letten op het woord van vertroosting over koning Josia, dat onfeilbaar in vervulling is gegaan: *'Vóór hem was er geen koning aan hem gelijk (…); en na hem stond zijns gelijke niet op'* (2 Kon. 23:25). Behoren wij tot de getrouwen in Juda? Of horen wij bij Betel met zijn altaar, zijn priesters, zijn feesten en alle bevelen en instellingen, die koning Jerobeam had uitgedacht om Israël van God af te trekken en het een grove zonde te laten bedrijven (2 Kon. 17:21)?

Of zijn wij misschien nakomelingen van de oude profeet, die halt houden op de weg naar Jeruzalem en in Betel wonen? Willen wij in een goede verstandhouding leven met de vijanden van het huis van David, en ten slotte de profeet verleiden die een getuige van God moest zijn? Als men in zo'n toestand kostbare dingen tegen Israël en misschien tegen Jerobeam kan zeggen, blijven die waarheden krachteloos, omdat ze worden gezegd door iemand die brood eet en water drinkt in zijn huis te Betel! Zo'n profeet, hoe eerbiedwaardig hij ook lijkt, kan zich alleen tegen de waarheid verzetten, zodra hij staat tegenover een waar getuige van de Heer.

Het getuigenis van een goed geweten is dus belangrijk tegenover hen die kwaad van ons spreken en onze goede wandel in Christus lasteren (1 Petr. 3:16). Ondanks onze ellende en zwakheid mogen wij ons discipelen noemen van de éne getrouwe en waarachtige Getuige! Laten wij met alle kracht van het geloof het kostbare licht vasthouden, dat ons door de genade en trouw van Jezus is geschonken. Het is mogelijk dat we soms geroepen zijn om alleen te wandelen, en vermoeid en miskend zijn. Als wij dan door 'oude profeten' worden aangesproken, laten wij niet met hen mee teruggaan! Op die manier zullen wij de fatale ontmoeting met de leeuw vermijden, die op de loer ligt op de weg van de man Gods, die teruggegaan was om brood te eten en water te drinken in Betel.

Ik hoop dat het zo met ons mag gaan – met u, met mij, met ons allemaal – zodat wij vrolijk en overwinnend de heilige stad mogen binnengaan. Ik geloof niet dat er ooit onder het volk van God twee getuigenissen hebben bestaan, die allebei het getuigenis van Hemzelf waren.

Er is een getuigenis nodig voor de behoeften van Zijn huis en overeenkomstig de zorg van zijn soevereine Hogepriester. Ik zeg dit met het oog op de heerlijkheid van God en de omstandigheden van Zijn volk. Ik bedoel niet het min of meer persoonlijke getuigenis aangaande de verlossing en de verzoening, of evangelisatie. Maar ik bedoel de gemeenschappelijke plaats en wandel van de Gemeente als het lichaam van Christus, dat het licht van het Woord vertoont te midden van de duisternis van de tegenwoordige boze eeuw.

Er zijn wel twee grote kampen in de christenheid met verschillende banieren, en dat is nog een ander kwaad. Maar er is maar één getuigenis te midden van de ontrouw van het volk van God. Dit getuigenis zou niet één zijn, als het niet van God kwam. Het richt zich tot beide kampen, overeenkomstig het licht van het Woord en het inzicht van de Geest. Het wil de noden aanwijzen en hulpbronnen aanreiken aan hen die in Christus zijn, overeenkomstig de geest van het priesterschap en de rijkdom van Christus, het Hoofd en de Behouder van de Gemeente. Het getuigenis van God is geroepen het kwaad te oordelen, maar haar mooiste taak is de heiligen op te roepen zich van het kwaad af te zonderen, terwijl men de wereldsgezindheid ontvlucht evenals het zoeken van de eer van mensen. Door de waarheid te verkondigen en de gelukzalige hoop en de hemelse roeping van de Gemeente voor te stellen, waarschuwt het de verlosten zich van valse profeten af te wenden, en ook van elke menselijke godsdienst, hoe mooi en listig die ook mag worden voorgesteld.

Rijke beloning

Wij zullen een rijke beloning ontvangen, hoewel wij onwaardig zijn in onszelf, als wij in vrede en als nazireeërs het woord van Zijn volharding bewaren. Hij heeft tegen de engel van de gemeente te Sardis gezegd: *'Bedenk dan hoe u het ontvangen en gehoord hebt en bekeer u. Als u dan niet waakt, zal Ik komen als een dief, en u zult geenszins weten op wat voor uur Ik tot u zal komen'* (Openb. 3:3). Hij heeft tegen het lauwe Laodicea gezegd: *'Daarom, omdat u lauw bent en niet heet of koud, zal Ik u uit Mijn mond spuwen. Omdat u zegt: Ik ben rijk en verrijkt en heb aan niets gebrek'* (Openb. 3:17). Dus broeders, laten wij oppassen *hoe* wij horen. Hebben wij niet al meermalen een dwaling zien verdwijnen, naarmate het licht vorderingen maakte door de genade van God? En als de dwalingen her en der opduiken, komen ze altijd voort uit dezelfde bron. Omdat ze namelijk de vrucht zijn van de wijze van horen; dat wil zeggen van de omstandigheid dat zij die lezen en luisteren, dit verkeerd doen. Laat iedere verloste die de gemeenschap van de Heer zoekt, in waakzaamheid en met gebed en vasten de kenmerken van een waar getuige van Jezus vertonen. Ik denk dat ik de wens vertolk van de meeste christenen die leven in deze spannende tijd, waarin zoveel verschillende noden merkbaar zijn in de gemeente van de Heer.

'Wat u echter hebt, houd dat vast totdat Ik kom' (Openb. 2:25).

'Ik kom spoedig, houd wat u hebt, opdat niemand uw kroon neemt' (Openb. 3:11).

Hugo Bouter

Werkers in de dienst van de koning

1 Kronieken 4:21-23

'De zonen van Sela, de zoon van Juda, waren: Er (…) en de geslachten van de linnenwevers van Bet-Asbea (…) Joas en Saraf die Moab hebben beheerst; en Jasubi-Lechem - dit zijn oude geschiedenissen. Zij waren de pottenbakkers, bewoners van Netaïm en Gedera; zij woonden daar bij de koning en stonden in zijn dienst'.

De kronieken van Juda, de koningsstam

Velen hebben helaas de gewoonte om bij het dagelijks bijbellezen de geslachtsregisters van 1 Kronieken over te slaan. Wij hebben in deze hoofdstukken echter niet te maken met een dorre opsomming van namen, want de naamlijsten worden telkens afgewisseld met interessante bijzonderheden die de kroniekschrijver weet te verhalen. Zo vinden wij in ditzelfde hoofdstuk het belangwekkende gebed van Jabes (4:10), terwijl het volgende hoofdstuk spreekt over de kracht van het gebed in de strijd tegen de Hagarenen (5:20). Elders vinden wij waardevolle opmerkingen over de eredienst en details uit het familieleven van de Israëlieten en de geschiedenis van de stammen. Zo lezen wij in 1 Kronieken 4:21-23 over een bepaalde tak van de zonen van Sela, die als linnenwevers en pottenbakkers werkzaam zijn geweest. Aan deze paar verzen willen wij nu aandacht besteden, vanwege de geestelijke lessen die aan beide beroepen kunnen worden verbonden en ook vanwege de vermelding dat deze Selanieten 'bij de koning woonden en in zijn dienst stonden'.

In dit verband is het ook van belang te letten op het grote doel van de geschiedschrijving in deze hoofdstukken: het gaat uiteindelijk om de persoon van David, de man naar Gods hart, de koning bij de gratie Gods. David is degene die centraal staat in 1 Kronieken. In de registers wordt dan ook de meeste aandacht geschonken aan de koningsstam Juda (hst. 2-4), en de bevolking van Jeruzalem (hst. 9). De stam Levi neemt eveneens een belangrijke plaats in (hst. 6 en 9), maar dit past ook heel goed in het kader van dit boek. Want David treedt hier op als priester-koning en hij fungeert als wetgever voor de Levieten. Wij mogen David in al deze opzichten zien als een type van Christus, de ware Koning-Priester, die Zijn volk met wijsheid regeert en het ook voorgaat in de eredienst. Hij leidt ons in onze aanbidding in geest en waarheid. Hij heft te midden van de Gemeente een eeuwigdurend loflied aan (Joh. 4:23-24; Fil. 3:3; Hebr. 2:12; 13:15; 1 Petr. 2:5; Openb. 1:5-6).

Medewerkers van de koning

Het is dus wel een aantrekkelijke gedachte om bij 'de koning' van 1 Kronieken 4:23 speciaal aan koning David te denken, hoewel dit vers evenzeer van toepassing zal zijn geweest op zijn opvolgers. Uit 1 Kronieken 27:25-31 weten wij dat David uitgestrekte bezittingen had: landerijen, voedselvoorraden, levende have. Op de koninklijke domeinen zullen ongetwijfeld ook handwerkers bezig geweest zijn, onder andere om te voorzien in de behoefte aan linnengoed en aardewerk. De meeste oudere vertalingen geven de plaatsnamen Netaïm en Gedera letterlijk weer, zodat de indruk wordt gewekt dat de pottenbakkers hun domicilie hadden bij de koninklijke 'plantages' en 'tuinen' (1 Kron. 4:23). Misschien gold dit ook van de linnenwevers die in vers 21 worden genoemd. Het is onduidelijk of vers 23 terugslaat op alle nakomelingen van Sela, of alleen op degenen die in vers 22 worden genoemd. Enkelen van hen hebben een hoge positie bekleed in Moab: Joas en Saraf hebben Moab beheerst.

Slaan deze oude geschiedenissen op de tijd dat Moab schatplichtig was aan koning David? Of hebben ze betrekking op een eerdere periode? De Joodse traditie legt verband met de geschiedenis van Ruth, die met Naomi terugkeerde naar Betlehem. De naam Jasubi-Lechem in vers 22 dient dan gelezen te worden als een korte zin: zij keerden terug naar Lechem, d.i. Bet-Lechem. Betlehem, het 'broodhuis', was de woonplaats van Boaz en de geboorteplaats van koning David. Ja, Christus Zelf, de grote Zoon van David, is hier geboren (Mi. 5:1; Matt. 2:4-6). Het is een goede zaak daarheen terug te keren uit het vreemde land, en dan ook in dienst te staan van de koning die God heeft uitverkoren. Dat geldt ook in overdrachtelijke zin. Wanneer wij het 'broodhuis' hebben verlaten, d.i. de plaats waar God leven en overvloed geeft in Zijn nabijheid, dient er een werk van *herstel* plaats te hebben, zodat wij tot Hem terugkeren en ons leven opnieuw toewijden aan Hem en aan de Man van Zijn welbehagen.

De beide beroepen die hier worden genoemd, krijgen een bijzondere betekenis in het licht van het Nieuwe Testament. De *linnenwevers*, makers van fijn lijnwaad (byssus), doen ons denken aan het gereedmaken van het bruiloftskleed van blinkend, rein, fijn linnen door de bruid van het Lam (Openb. 19:7-8). Het fijne linnen spreekt van de rechtvaardige daden van de heiligen, dus van de goede werken die God tevoren voor ons heeft bereid, opdat wij daarin zouden wandelen (Ef. 2:10).

Het bruiloftskleed wordt nu reeds geweven, doordat Gods kinderen ingetogen, rechtvaardig en godvruchtig leven in de tegenwoordige eeuw (Tit. 2:12). In die zin zijn alle gelovigen dus werkzaam als 'linnenwevers' en komt het erop aan dat wij trouw worden bevonden in de dienst van 'de Koning', de Heer Jezus Christus [1].

Het beroep van de *pottenbakker* tekent een ander aspect van onze verantwoordelijkheid, waarmee met name ouders en opvoeders te maken hebben. Zoals leem in de hand van de pottenbakker, zo zijn wij allen in Gods hand (Jer. 18:6). God doet met ons naar Zijn welbehagen en Hij vormt ons voor de taak waartoe Hij ons heeft bestemd. Deze beeldspraak komt ook voor in het Nieuwe Testament. De gelovigen zijn 'vaten van de barmhartigheid', die God tevoren tot heerlijkheid heeft bereid (Rom. 9:23). Dat is onze positie in Christus. En wat onze praktijk betreft, dienen wij 'vaten' te zijn waaraan God een welgevallen heeft, 'vaten tot eer van de Meester, tot alle goed werk toebereid' (2 Tim. 2:21). God is voortdurend bezig om ons te vormen en ons te polijsten tot vaten die aan Zijn gedachten beantwoorden. Als de grote Boetseerder is Hij met ons bezig en vormt Hij ons naar Zijn wil. Gelovige ouders en opvoeders mogen dit voorbeeld navolgen en de hun toevertrouwde kinderen vormen tot 'vaten' die bruikbaar zijn voor de Heer. Dat gebeurt door hen op te voeden in de tucht en vermaning van de Heer (Ef. 6:4), door hen rekening te laten houden met de goddelijke rechten en wensen van Christus. Wij weten dat dit alleen mogelijk is in grote afhankelijkheid van de Heer, in nauwe gemeenschap met Hem. Is het niet treffend dat in 1 Kronieken 4:23 wordt vermeld van de pottenbakkers, dat zij 'bij de koning woonden en in zijn dienst stonden'?

Dit laatste is trouwens een algemeen beginsel dat op ons allemaal van toepassing is. Het Nieuwe Testament roept ons ertoe op met een voornemen van het hart bij de Heer te blijven en te volharden in Zijn dienst (zie o.a. Hand. 11:23; 1 Kor. 4:1-4; Kol. 4:17; 2 Tim. 4:5). Het is enerzijds een groot voorrecht in de nabijheid van de Heer te mogen leven, maar anderzijds is het een grote verantwoordelijkheid. Wij mogen bij Hem wonen, wij mogen verblijven in Gods huis tot in lengte van dagen, Zijn liefelijkheid aanschouwen in Zijn tempel en Zijn gemeenschap smaken doordat wij als aanbidders tot Hem mogen naderen. Maar het is duidelijk dat dit ook *verplichtingen* schept. De Heer wil dat wij Hem trouw zullen dienen, dat wij Zijn gezag over ons leven erkennen en onszelf geheel en al ter beschikking van Hem zullen stellen. In de dienst van 'de Koning' te zijn, voor Zijn aangezicht te staan, brengt onvoorwaardelijke gehoorzaamheid aan Zijn gezag met zich mee.

Wanneer wij bij 'de koning' speciaal aan David denken, zijn er veel voorbeelden te noemen van mensen die bij hem woonden en in zijn dienst stonden. Een van de mooiste voorbeelden is wel dat van de helden van David, die in de nood van hun leven de toevlucht tot hem namen en zich bij hem volkomen veilig wisten (1 Sam. 22:1-2, 23). Nadat zij zich bij hem hadden gevoegd, werd David hun aanvoerder. Zij stonden voortaan in zijn dienst en zij deelden zowel in zijn verwerping als in zijn verhoging. Zo is het ook met ons: wij zijn nu verbonden met de Heer, die door de wereld is verworpen. Wij staan onder Zijn gezag, en bij Zijn wederkomst zullen wij delen in Zijn heerlijkheid. Een ander treffend voorbeeld is dat van Mefiboset, over wie koning David zich ontfermde. David bracht hem bij zich te Jeruzalem, en hij at aan zijn tafel als een van de zonen van de koning. Zo zijn wij, die van nature dode zondaars waren, door Gods goedheid in de directe tegenwoordigheid van de grote Koning gebracht. Wij mogen wonen in Zijn huis, in Zijn tempel, in Zijn stad. Wij mogen aanzitten aan de tafel van de Heer, zoals Mefiboset aanzat aan de tafel van koning David (2 Sam. 9:11-13). Hoge voorrechten zijn ons geschonken; wij zijn met weldaden overladen. Laten wij dit niet vergeten en onszelf volkomen toewijden aan de dienst van de Heer, die ons heeft gekocht met de prijs van Zijn bloed.

1) Als christenen roepen wij Hem niet aan als onze *Koning*, maar als onze *Heer*. Christus is het Hoofd van de Gemeente en de Heer en Meester van iedere individuele gelovige, maar Hij is de Koning van Israël en van de hele aarde (vgl. Joh. 1:50 en 20:28).

Advertentie

De drie kruisen

en het evangelie van Gods genade

C.H. Mackintosh

ISBN/EAN: 978-94-91797-26-2

32 blz. Prijs: 2,50 Euro

Vergeving

over vergeving van zonden en herstel van relaties

Jan van Buren

ISBN/EAN 978-94-91797-28-6

108 blz. Prijs: 7,50 Euro

Deel 7

Werner Mücher

De eindtijd

...

9. De val van Satan uit de hemel

'En er kwam oorlog in de hemel: Michaël en zijn engelen voerden oorlog tegen de draak, en de draak voerde oorlog en zijn engelen; en hij was niet sterk genoeg, en hun plaats werd in de hemel niet meer gevonden. En de grote draak werd neergeworpen, de oude slang, die genoemd wordt de duivel en de satan, die het hele aardrijk misleidt; hij werd neergeworpen op de aarde en zijn engelen werden met hem neergeworpen. (...) Wee de aarde en de zee, want de duivel is tot u neergekomen met grote grimmigheid, daar hij weet dat hij weinig tijd heeft' (Openb. 12:7-9, 12).

Het verband tussen deze verzen kan als volgt worden omschreven: in het begin van dit hoofdstuk zien we het volk Israël uitgebeeld als een vrouw die op het punt staat te bevallen. Zij baart een zoon waarvan wordt gezegd dat hij de naties zal hoeden met een ijzeren staf, maar daarna wordt hij weggerukt naar God en Zijn troon. Als we dit vergelijken met Psalm 2, blijkt al gauw dat deze zoon de Christus is, die is voortgekomen uit het volk Israël en na Zijn kruisdood naar God is teruggekeerd. Over de vrouw wordt gezegd dat ze in de woestijn vlucht, waar God haar 1260 dagen – dat is drieënhalf jaar – behoedt en bewaart (zie ook het hoofdstuk 'De Grote Verdrukking'). In de verzen 13-17 lezen we dat de vrouw vlucht, omdat zij vervolgd wordt door de draak die op de aarde is neergeworpen.

Oorlog in de hemel door Pieter Paul Rubens (1619).

Op het moment waarop de satan en zijn demonen (gevallen engelen die aan zijn kant staan) worden neergeworpen, begint tegelijkertijd de Grote Verdrukking.

Overigens komen we de engel Michaël op vier plaatsen in de Bijbel tegen: in Daniël 10 en 12, in de brief van Judas en hier in Openbaring 12. Deze plaatsen laten zien dat hij speciaal voor het volk Israël strijdt. Michael en zijn engelen zijn degenen die strijden tegen de draak en zijn demonen. In dit gedeelte worden verschillende namen van de draak genoemd:

a. de grote draak: als zodanig is hij een despoot en verderver, vooral als vijand van het volk Israël. Hij wordt alleen in het boek Openbaring zo genoemd;
b. de oude slang: de listige verleider sinds Genesis 3;
c. de duivel: letterlijk 'degene die alles in de war brengt', die Gods plannen wil uitschakelen; en (d) de satan: de tegenspeler van God.

Satan had tot op dit ogenblik toegang tot de hemel en hij kon zelfs voor Gods troon komen om daar de uitverkorenen van God aan te klagen. In de eerste hoofdstukken van het boek Job wordt op indrukwekkende wijze een dialoog tussen God en de satan beschreven. Deze hoofdstukken laten ons iets van zijn handelwijze met de mensen zien, maar ook van het handelen van God, die uiteindelijk het lot van de aarde en de mensen die op de aarde leven in Zijn hand houdt.

Vanaf dit moment heeft de satan dus geen vrije toegang tot Gods troon meer. Zijn enige verblijfplaats is de aarde. De aarde en de zee wordt een 'wee' toegeroepen, omdat de duivel op de aarde is neergeworpen en als een razende tekeer gaat. Hij weet dat hij nog maar drieënhalf jaar de tijd heeft, voordat hij voor een periode van duizend jaar gebonden en in de afgrond geworpen zal worden (Openb. 20:1-3).

Daarom probeert hij met zijn demonen de bewoners van de aarde op weergaloze wijze te verleiden, zodat zij tegen God in opstand komen en afgoderij bedrijven. Zijn vijandigheid zal hij met name richten tegen een klein volk, het volk Israël. Zoals hij bijna 2000 jaar geleden door de kindermoord te Betlehem door middel van Herodes geprobeerd heeft Christus uit te schakelen, zal hij dan proberen Israël te gronde te richten. Om precies te zijn zal zijn vijandschap zich richten tegen de Joden die in God geloven, want het grootste deel van het volk zal zich vrijwillig aan de macht van de antichrist onderwerpen en hem volgen in zijn afgoderij. Dan zullen de getrouwen op verschrikkelijke wijze vervolgd worden.

Gerard Kramer

Belangrijke steden in het leven van Paulus (4)

Filippi

Deze oorspronkelijk door Thraciërs bewoonde stad is in 356 v. Chr. bezet door koning Filippus II van Macedonië (de vader van Alexander de Grote), die de stad naar zichzelf noemde. Dit is de eerste keer in de Griekse geschiedenis dat een stad naar een mens werd genoemd, maar in de wereldgeschiedenis was dit al veel eerder gebeurd (zie Gen. 4:17). Vanaf 168 v. Chr. maakte het gebied waarin Filippi lag, deel uit van het Romeinse rijk. Dit gebied werd in 146 v. Chr. ingericht als de provincie 'Macedonia'. De provinciestadhouder zetelde in Tessalonica.

Filippi als kolonie

Na 42 v. Chr. begon de Romeinse generaal Antonius met de kolonisatie van Filippi. Hij stichtte hier een kolonie voor zijn veteranen. Toen Octavianus in 31 v. Chr. Antonius verslagen had en alleenheerser was geworden, zette hij, inmiddels Augustus geheten, de kolonisatie van Filippi voort en liet er nog meer veteranen wonen. Ook hij noemde de stad naar zichzelf: zij heette nu *Colonia Iulia Augusta Philippensis.* Filippi kreeg nu de bevoorrechte positie van kolonie met stadsrecht: het bestuur van de stad was zelfstandig, d.w.z. niet onderworpen aan dat van de provinciestadhouder.

In een kolonie als Filippi woonden twee soorten mensen:

1. Romeinse burgers uit Italië, die de stad moesten koloniseren.
2. Romeinse burgers uit een provincie, zoals Paulus en Silas, met dezelfde rechten als de onder punt 1 genoemden, nl. vrijstelling van geseling, vrijstelling van arrestatie behalve in ernstige gevallen (zie Hand. 16:37-39; 22:25), en recht op hoger beroep bij de keizer (Hand. 25:11vv.).

Bewoners van koloniën behielden dus hun Romeinse burgerrecht. Dit hield ook in dat zij, als zij toevallig in Rome aanwezig waren op het moment van stemmingen of verkiezingen, hun stem mochten uitbrengen. De Filippiërs waren trots op hun stad, op hun band met Rome en op hun Romeinse cultuur en wetgeving. Veel inwoners spraken dan ook Latijn. Filippi is wel een reproductie van Rome genoemd.

Kolonisten en christenen

In Filippi zijn bijna uitsluitend Latijnse inscripties gevonden. Als hierop sprake is van de Filippiërs als *cives Romani*, d.i. 'Romeinse burgers', dan wordt er steeds de aanduiding VOL aan toegevoegd. Dit laatste is de afkorting van 'Voltinia tribu', d.i. 'behorend bij het district Voltinia'. Alle burgers in de stad Rome waren geregistreerd in zo'n district. Ook de burgers in koloniën werden collectief aan zo'n district toegewezen en als burgers daarvan geregistreerd. In het geval van Filippi was dit de 'tribus Voltinia'.

Voor elke burger van Filippi was zijn *politeuma* (d.i. burgerrecht) met de 'tribus Voltinia' verbonden. Wie daarin was ingeschreven, had zowel het *politeuma* van Filippi als dat van de Romeinse burger: hij was burger van Filippi én van Rome. In de genoemde 'tribus Voltinia' stonden behalve burgers van de stad Rome en van Filippi ook burgers van andere steden in het Romeinse rijk ingeschreven. Maar alleen de *christenen* in deze steden hadden naast deze registratie in Rome in de 'tribus Voltinia' nog iets anders met de *christenen* in Filippi gemeen, en dat is hun *burgerschap in de hemelen* (Fil. 3:20).

Hun *Romeinse burgerrecht* was door de grote afstand tot Rome weinig meer dan een fictie. Het bijbehorend stemrecht kon immers alleen in Rome worden uitgeoefend. Met het *burgerrecht in de hemelen* was het anders: dit konden de christenen in Filippi en kunnen de christenen van onze tijd feitelijk evenmin uitoefenen, maar *deze toestand is tijdelijk.* Wij verwachten immers de *Heer* Jezus Christus. Hij is nabij (Fil. 4:5)! Als Hij komt, zal Hij de hemelburgers in staat stellen hun burgerrecht in de hemel ten volle uit te oefenen. Zij zullen vanaf dat moment altijd bij de Heer zijn (vgl. 1 Tess. 4:17). Intussen wandelen zij in overeenstemming met de waardigheid van hun hoofdstad in de hemel.

Dus, om nog even naar de Filippiërs terug te gaan:

– het uitoefenen van het burgerrecht van een Romeins burger in de 'tribus Voltinia' was voor een inwoner van Filippi in de praktijk onmogelijk en daardoor bijna fictief.
– het uitoefenen van het burgerrecht van een christen in de hemel is binnenkort reeds mogelijk. Daarom geldt: wie zijn burgerrecht in de hemel weet, hoeft het aardse niet meer na te jagen en geen 'aardse dingen te bedenken' (Fil. 3:19).

Beide soorten 'burgerrecht' van de christenen in Filippi waren overigens geregistreerd:

- hun *Romeins burgerrecht* stond geregistreerd in de tribus Voltinia in Rome;
- hun *hemels burgerrecht* stond geregistreerd in het boek van het leven (Fil. 4:3).

Deel 34

Ger de Koning

Het Hooglied

De hoogste taal van de liefde

'Uw tanden zijn als een kudde pasgeschoren [schapen] die zijn opgekomen uit de wasplaats. Alle werpen zij tweelingen, geen van hen is zonder jongen. Als een scharlakenrode draad zijn uw lippen en uw spreken is bekoorlijk. Als een opengesprongen granaatappel zijn uw slapen door uw sluier heen' (Hoogl. 4:2-3).

Tanden, lippen en slapen van de bruid

Dan spreekt de bruidegom over haar tanden, die hij vergelijkt met *'een kudde pasgeschoren schapen'.* De tanden dienen om voedsel te kauwen en dit in zich te kunnen opnemen. In geestelijke zin kunnen we zeggen dat de gelovige de woorden van de Heer Jezus 'eet'. Jeremia zegt: *'Zodra Uw woorden gevonden werden, at ik ze op. Uw woord was mij tot vreugde en tot blijdschap in mijn hart, want Uw Naam is over mij uitgeroepen, HEERE, God van de* legermachten' (Jer. 15:16). Bij hem zien we dat hij Gods woorden graag at, omdat Gods Naam over hem was uitgeroepen.

Tanden kunnen ook verkeerd gebruikt worden. Daarvoor waarschuwt de apostel Paulus de gelovigen in de gemeenten in Galatië. Hij ziet dat ze de wet weer willen invoeren. Als gelovigen zich weer onder de wet plaatsen of die aan anderen opleggen, en de wet weer wordt ingevoerd in hun leven om die te gaan houden, is het resultaat dat men elkaar *verslindt*. Paulus is daar duidelijk over en zegt: *'Als u echter elkaar bijt en opeet, kijk dan uit dat u niet door elkaar verslonden wordt'* (Gal. 5:15; vgl. Ps. 57:5; Joël 1:6).

De tanden worden hier dan ook niet vergeleken met leeuwen, maar met *schapen*. Schapen verscheuren geen andere dieren, maar volgzaam gaan ze achter de Goede Herder aan, Die hen naar grazige weiden brengt. Een kudde schapen wijst op het grazen in groene weiden, en het onderscheid kunnen maken tussen wat goed voedsel is en wat het niet is. Een *schaap* is ook een beeld van Christus Zelf in Zijn stilzwijgende overgave aan de wil van God. Deze eigenschap kenmerkt ook de gelovige.

Bij pasgeschoren schapen is het duidelijk dat de wol eraf is geschoren. De geestelijke betekenis van scheren is dat de gelovige alles oordeelt wat van zijn zondige vlees is en waarop hij zich beroemt. Het stelt het oordeel voor over wat uit zijn oude natuur voortkomt. De melaatse die gereinigd moest worden, moest helemaal kaal worden geschoren (Lev. 14:8-9). Priesters mochten geen wollen kleren dragen, als ze het heiligdom binnengingen (Ezech. 44:17).

Het voedsel van de bruid wordt gekenmerkt door *reinheid*. De bruid voedt zich geestelijk met de woorden van de bruidegom. Dat maakt haar helemaal schoon, alsof ze *'uit de wasplaats'* komt. Water is het bekende beeld van het Woord van God (Ef. 5:26; Tit. 3:5). Door het lezen van het Woord van God worden we gereinigd van de onreinheid, die we zo snel oplopen als we door de wereld gaan. We ontkomen er niet aan. Daarom is het belangrijk telkens Gods Woord te lezen en weer zuiver te worden in ons denken.

Het gevolg is ook dat er een evenwichtig geloofsleven is. Dat wordt voorgesteld in de *'tweelingen'*. Het is opmerkelijk dat de eerste tandjes die een kind krijgt, per paar verschijnen. Het gezonde onderwijs uit Gods Woord heeft een gezonde praktijk tot gevolg. Er zal geen dweperij zijn over allerlei waarheden, en er zal geen overtrokken nadruk worden gelegd op het praktisch christelijk leven. Beide aspecten moeten in evenwicht zijn.

Dat heeft geestelijke vrucht tot gevolg, waaraan we mogen denken bij de uitspraak: *'geen van hen is zonder jongen'*. Anderen worden aangemoedigd ook zo te leven. Timoteüs en Titus worden aangespoord voorbeelden te zijn voor *anderen* (1 Tim. 4:12; Tit. 2:7). Vooral oudere mannen en vrouwen hebben de gelegenheid voorbeelden voor de jongeren te zijn (Tit. 2:2-5).

Dan spreekt de bruidegom over haar *lippen* in vers 3. Lippen vormen de woorden die we spreken, en zijn daarom een beeld van de taal. Onze *tanden* zijn de instrumenten om voedsel dat door de Heer is gegeven te ontvangen en te vermalen, en de *lippen* zijn de middelen om tot uitdrukking te brengen wat we van Hem hebben ontvangen. Haar lippen worden vergeleken met *'een scharlakenrode draad'*.

Dat herinnert zowel aan de zonde als aan de bevrijding van het oordeel over de zonde. Jesaja spreekt over zonden die als *scharlaken* zijn, wat betekent dat er bloedschuld op het volk rust, maar hij wijst ook erop dat zij *wit* kunnen worden als sneeuw (Jes. 1:18). De bevrijding van het oordeel zien we in de geschiedenis van Rachab. Zij moest een scharlaken koord aan het venster van haar huis op de muur van Jericho hangen (Joz. 2:18, 21). Dit scharlaken koord was het teken van haar redding van het oordeel dat over Jericho kwam.

Het beeld is hier dat de gelovige woorden gebruikt, die zijn bevrijding uit de macht van de zonde duidelijk maken. Dit komt tot uiting in het spreken dat *'bekoorlijk'* is.

Vervolg op pag. 12

Johan Schep

Een persoonlijk getuigenis

Het leven van een gelovige in de Heere Jezus is vol met verrassingen

Op zoek naar de zin van het leven

Er is niets saaier dan religie, maar er is geen groter avontuur dan dagelijks zoals Henoch en Noach te wandelen met de Heere God. Die wandel met God is bij mij begonnen op 21-jarige leeftijd. Ik verbleef in Israël en na de Jom Kippoer oorlog in 1973 reisde ik naar de Negev-woestijn, waar ik mijn eigen hut bouwde van palmtakken. Op een zeker moment maakte ik mijn rugzak leeg, en daar viel mijn Bijbeltje op de grond! Ik had hem gekregen toen ik 12 jaar oud was. Mijn moeder had hem stiekem in mijn rugzak gedaan, toen ik ging reizen. Ik was na de oorlog in 1973 oprecht op zoek naar de zin van het leven, maar had nooit aan mijn Bijbel gedacht.

Toen ik de Bijbel begon te lezen kwam de Heere Jezus al snel in beeld, en het eerste wat ik dacht was: Jezus is een super hippie! Uiteindelijk kwam ik bij het kruis en besefte ik: Als ik de Heere Jezus aanneem in mijn hart, dan heeft dat gevolgen. Ik mag dan niet meer voor mijzelf leven! De woorden van Galaten 5:1 gaven de doorslag. Als je waarlijk vrij wilt zijn, dan heeft de Heere Jezus je vrij gemaakt; laat je niet opnieuw een slavenjuk opleggen! Op een avond diep in de woestijn heb ik mijn zonden beleden en de Heere Jezus aanvaard als de Heer en Heiland van mijn leven. De volgende dag wist ik dat er een wonder gebeurd was. Ik begon direct over de Heere Jezus te praten.

Van kopje thee tot logé

Uiteindelijk kwam ik terecht in een oase in de Sinai-woestijn, die Dahab heette. Mijn hut was iedere dag vol met Israëli's, bedoeïenen en rondtrekkende jongeren uit verschillende landen. Ik had ondertussen veel Bijbels in verschillende talen ter beschikking gekregen en vertelde over het nieuwe leven in de Heere Jezus. Op een dag wandelde ik weer alleen door de woestijn, met twee jerrycans vol water. Opeens stopte er een auto met een kolonel van het leger, zijn naam was Israël Segal. Ik voelde direct dat dit een speciale ontmoeting was. Ik nodigde hem uit voor een kopje thee in mijn hut. Hij zei: Ik blijf maar vijf minuten. Het werden echter drie weken, en hij liep constant achter mij aan als ik kinderen verzorgde met mijn eerste hulp en het evangelie bracht op het strand.

Iedere avond zat hij intensief te luisteren naar de Bijbelstudies en hielp met zijn mondharmonica als we Joodse liederen zongen. Tot diep in de nacht bleef hij maar praten over zijn verleden. Hij was als arme Joodse jongen in Roemenië opgegroeid, en hij zag de vele treinen met Joden naar Duitsland vertrekken. Op wonderlijke wijze overleefde zijn familie de oorlog, en vertrok naar Israël. Zijn jeugd was zo hard en toen hij in het leger ging, leek dat op een vakantieoord. Hij kreeg voor het eerst drie maaltijden op een dag. Hij overleefde vijf oorlogen en kreeg door heldendaden een steeds hogere rang. Een van zijn soldaten was de latere premier Benjamin Netanyahu. Ook werd hij eens dodelijk verwond en kwam in een mortuarium terecht. Na een dag kwam hij weer tot bewustzijn.

Hij heeft een tijdlang de soldaten van Idi Amin getraind. Tijdens zijn laatste opdracht was hij verantwoordelijk voor de noordgrens tussen Israël en Libanon. En daar kwam hij voor het eerst in contact met christenen uit Amerika, want hij moest hun radiozender (Voice of Hope) beschermen. Door hen kwam hij bij een gebedsontmoeting. Het was heel anders dan in de synagoge en zijn hart werd diep geraakt. Na drie weken zei Israël opeens tegen mij: Johan, het kostbare bloed van de Heere Jezus heeft ook mij gereinigd van al mijn zonden!

Een nieuwe toekomst

Hij ging met pensioen uit het leger en werd daarna verpleger. Tijdens de opleiding ontmoette hij zijn vrouw Melka, die ook de Heere Jezus van harte lief kreeg. Samen kregen ze zeven kinderen en hun oudste dochter Moriel is getrouwd met Jeftha, een zoon van de familie Ooijen die de boodschap 'Jezus redt' op hun boerderij heeft staan. Israël getuigt samen met een Arabische broeder in het noorden van Israël. Hij heeft al zijn vroegere soldaten, inclusief Benjamin Netanyahu, zijn getuigenis toegestuurd. Met een dankbaar hart schrijf ik dit nu, want in Israël zien wij de Heere krachtig aan het werk. Zodra zij zich bekeren, haalt de Heere God de bedekking weg net als bij ons (2 Kor. 3:16). Toen ik in 1974 tot geloof kwam, waren er ongeveer 300 Joodse gelovigen. Dat zijn er nu duizenden. Wij weten dat de Heere nog een toekomst voor Israël heeft. Het elfde hoofdstuk van de Romeinenbrief spreekt daar duidelijk over.

Mag ik u of jou ook voorbede vragen voor het evangelisatiewerk onder Joden en Arabieren? Zij hebben de Heere Jezus net zo hard nodig als wij. Er is maar één Naam gegeven onder de hemel waardoor wij behouden worden. Op 54-jarige leeftijd heeft de Heere mij een vrouw gegeven. Linda was weduwe en nu mag ik zelfs overgrootvader zijn. Zoals ik al schreef: het leven is vol met fijne verrassingen. Zijn Shalom (= maximale harmonie) toegewenst.

Vlees noch vis

dr. M. Klaassen

Op een warme oktoberavond benam Jesse Kilgore, een jonge student, zichzelf het leven. Het lezen van Richard Dawkins The God Delusion was zo ondermijnend voor zijn christelijke levensbeschouwing dat hij het vooruitzicht met dit atheïstische perspectief te moeten leven, niet aankon.

Een extreem geval – maar het illustreert de nietsontziende destructiviteit van het neodarwinisme voor het christelijk geloof. De evolutietheorie biedt immers een verklaring voor de werkelijkheid zonder daarbij God nodig te hebben. Daarmee is het – in de woorden van bioloog William Provine – de grootste motor van het atheïsme ooit bedacht.

Evolutionair bioloog Douglas Futuyma brengt het scherp op noemer als hij de consequenties van de evolutietheorie uit de doeken doet. ‘Als de wereld en zijn schepselen puur door materiële, fysieke krachten ontwikkelden, kunnen ze niet ontworpen zijn en hebben ze geen bestemming of doel.’ Provine beschrijft haarfijn de wereldbeschouwelijke implicaties hiervan. ‘Het begint met het opgeven van een actieve godheid, vervolgens van de hoop dat er een leven is na de dood. Als je die twee opgeeft, volgt de rest heel makkelijk. Je geeft de hoop op dat er een immanente moraliteit is. En, ten slotte, er is geen menselijke vrije wil. Als je gelooft in evolutie, kun je niet hopen op enig idee van vrije wil. Er is überhaupt geen hoop dat er enige diepe zin is in het leven: we leven, we sterven, en wij zijn er helemaal geweest als we sterven.’

Gezien het enorme aanzien dat het neodarwinisme geniet en de verlegenheid die dit bij christenen oproept, is het niet vreemd dat er gezocht wordt naar synthese. Is het neodarwinisme wel zo bedreigend? Moeten we opteren voor antithese? Of kan het ook anders? Velen menen van wel.

De fysicus Karl Giberson schreef enige jaren geleden dat de dichotomie tussen evolutie en schepping verkeerd is. En hij spreekt voor velen. Zo meent de bekende christenfilosoof Alvin Plantinga dat de mutaties van de evolutie door God gepland zijn.

Hoe aannemelijk deze gedachte ook is, ze heeft tegelijkertijd iets verbazingwekkends. Walter Rossiter, evolutionair bioloog, die enkele jaren geleden van atheïst christen werd, noemt het samengaan van evolutie en christelijk geloof een verbazingwekkend naast elkaar zetten van twee – in zijn ogen – onverenigbare posities.

Een belangrijke reden om theïstische evolutie af te wijzen wordt door de evolutietheorie zelf aangedragen. Aanhangers van theïstische evolutie menen dat God op bepaalde momenten ingrijpt en zo het evolutieproces stuurt. Maar evolutie is per definitie een blind proces dat alle kanten op kan gaan. In de woorden van de bekende paleontoloog Stephen Jay Gould: ‘We hadden er net zo goed niet kunnen zijn. En als je de tape zou terugdraaien en opnieuw zou beginnen, zou de uitkomst volslagen anders zijn.’ Het is tegenstrijdig om te stellen dat zo’n proces enig beoogd doel kan bereiken. Iets kan niet bedoeld én onbedoeld zijn.

Kerngedachten

Daarnaast kan de theologie van theïstische evolutie de lakmoesproef van christelijke orthodoxie niet doorstaan. Je kunt niet God en Darwin hebben, zonder iets wezenlijks los te moeten laten. Dat betreft bijvoorbeeld de verhouding tussen Schrift en werkelijkheid. Theïstische evolutie gaat uit van twee kerngedachten: dat God de ultieme schepper is en dat evolutie de ontwikkeling van het leven op aarde beschrijft. Er is echter geen noodzakelijke relatie tussen die twee aannames: de aanname dat God Schepper is vereist niet dat evolutie het mechanisme van schepping is. God zou ook op een andere manier geschapen kunnen hebben. Echter, wanneer je uitgaat van de juistheid van de tweede aanname – dat evolutie waar is –, beïnvloedt dat onvermijdelijk de eerste aanname. Als Darwin gelijk heeft, dan bepaalt zijn theorie de manier waarop de Schepper gewerkt moet hebben. We lezen het scheppingsverhaal dus door de bril van de evolutie – niet andersom.

De natuur en de Schriftuur kunnen niet in conflict zijn, zo stellen aanhangers van theïstische evolutie. En dus legt de Schriftuur het loodje ten opzichte van het dictaat van de natuur, in casu de evolutie. De evolutie heeft gelijk, de Schrift is plooibaar, open voor correctie of alternatieve interpretaties. De Schrift danst op de muziek van de wetenschap. Dat is een ontoelaatbaar verstaan van de verhouding natuur-Schriftuur.

Een dergelijke lezing van de natuur leidt op meerdere punten tot conflict met de Schrift. In de eerste plaats impliceert theïstische evolutie een deïstisch godsbeeld; er is geen actieve betrokkenheid van God op de werkelijkheid. De god van de theïstische evolutie is een god die hooguit de boel in gang zet en vervolgens miljarden jaren wacht tot de eerste mens op het toneel verschijnt en dan pas actief op de werkelijkheid betrokken

raakt. De christenfilosoof James Anderson vergelijkt de god van de theïstische evolutie met een geheim agent die voorzichtig alle sporen van zijn activiteiten uitwist. Dit is zo anders dan het Bijbelse beeld van God Die actief betrokken is op de werkelijkheid en desnoods, als Hij het nodig acht, de natuurwetten doorbreekt.

In de tweede plaats: de kern van het darwinisme is de gedachte dat evolutie plaatsvindt door mutaties; we weten echter inmiddels dat in vrijwel bijna alle gevallen deze mutaties beschadigingen zijn in het DNA; feitelijk is er sprake van degeneratie in plaats van progressie. De gedachte dat God mogelijk evolutie gebruikte, 'maakt Hem de auteur van grote destructie en pijn (…) Kwaad, kosmisch onrecht, lijden en dood zijn precies de mechanismen die God gekozen heeft te gebruiken in het scheppingsproces', aldus Walter Rossiter. Misschien is dit nog wel het meest fundamentele argument. Hoe verhoudt de god van de evolutie zich tot de God en Vader van de Heere Jezus Christus? Hoe verhouden zich de 'struggle for life' en de 'survival of the fittest' tot de God van Israël, Die juist een kennelijke voorkeur heeft voor al wat zwak en gebroken is?

Verder leidt theïstische evolutie tot een nieuw verstaan van de zonde. Als Giberson zegt dat 'zonde vooral zelfzucht [is]', is dat een lachertje. Zelfzucht is immers dé drijvende kracht achter evolutie. Hoe kan datgene wat God blijkbaar als motor van de evolutie beoogd heeft ineens zonde heten? Als zelfzucht de basis van de zonde is, noem het hoe je het noemen wilt, maar noem het geen zonde.

Dat geldt ook voor het verstaan van de erfzonde. Volgens gangbare opvattingen stamt de huidige mensheid af van zo'n 10.000 verschillende voorouders. Maar hoezo zou je delen in een schuld van een ander als je niet eens van hem afstamt?

Laatste Adam

Dat geldt ook voor de toekomstige verheerlijking van de christen. Paulus verbindt in 1 Korinthe 15 het dragen van het beeld van de laatste Adam, Christus, aan het gedragen hebben van het beeld van de eerste Adam (1 Kor. 15:49). Dit wordt uiteraard problematisch voor diegenen die niet van hem afstammen – en dat zijn er nogal wat als theïstische evolutie een feit is. We kunnen het beeld van de laatste Adam alleen dragen als we ook het beeld van de eerste Adam gedragen hebben – en dus ook van hem afstammen.

Ten slotte, theïstische evolutie verhoudt zich ook moeizaam met een klassiek verstaan van de scheppingsorde: waar volgens Paulus Adam eerst gemaakt is en daarna Eva – en dat heeft consequenties voor het huwelijk en het gemeenteleven – is de prioriteit van Adam in een theïstisch-evolutionair kader niet vol te houden.

Kortom, wie klassiek christelijk geloof wil verenigen met evolutie, komt in de knel. Theïstisch evolutionisme is een gedrocht, vlees noch vis. Onverteerbaar vanuit consequent christelijke orthodoxie, onaanvaardbaar voor naturalisten. Het is of theïsme of evolutie – maar het samenvoegen van die twee is eten van twee walletjes.

Met toestemming overgenomen uit het Reformatorisch Dagblad van 9 september 2017.

Dit artikel is een weergave van het referaat dat de auteur op 29 augustus hield tijdens de presentatie van het boek van prof. dr. M. J. Paul, 'Oorspronkelijk'.

Weblinks met alle presentaties rondom dit onderwerp

https://www.rd.nl/meer-rd/wetenschap-techniek/vragen-en-antwoorden-tijdens-boekpresentatie-oorspronkelijk-1.1428661 , ook te bereiken via: www.rd.nl/vragen

Adressen van de eerdere bijdragen rond deze avond:

https://www.rd.nl/meer-rd/wetenschap-techniek/terugkijken-thema-avond-bijbel-en-schepping-1.1425550 (met de presentaties)

https://www.rd.nl/vandaag/binnenland/prof-degens-mutaties-leiden-niet-tot-evolutie-maar-tot-degeneratie-1.1425526

https://www.rd.nl/vandaag/binnenland/dr-m-klaassen-het-is-%C3%B3f-bijbel-%C3%B3f-evolutie-1.1425520

https://www.rd.nl/opinie/commentaar/aanpassing-bijbelse-boodschap-aan-evolutiegedachte-raakt-hart-evangelie-1.1425522

Andere opiniebijdragen over dit thema: https://www.rd.nl/thema/wetenschap/geloof-en-wetenschap

Vervolg van pag. 8

In haar woorden klinkt haar koninklijke waardigheid door. Scharlaken is ook de kleding van koningen (vgl. Matt. 27:28). De bruid gebruikt geen platvloerse of vuile taal, maar woorden die goed zijn, terwijl haar lippen onder het gezag van de koning staan.

Eén van de contrasten tussen ons leven in de zonde en ons leven als christen is de taal of de woorden die wij gebruiken. In de woorden die we vroeger spraken was niets van en voor God. Onze mond stond in dienst van ons eigen verdorven hart, terwijl we bralden: *'Onze lippen zijn van ons! Wie is heer over ons?'* (Ps. 12:4-5). Dit geldt trouwens niet alleen voor de grootsprekers, maar ook voor uiterst beschaafde taalgebruikers. Er is niets van en voor God bij. De gelovige roemt niet in zichzelf, maar in de Heer. Dat laat hij horen, want zijn hart en zijn mond zijn vol van Christus en Zijn liefdewerk op het kruis. Hij zal zijn lippen niet beletten om Hem te eren (Ps. 40:10), maar *'voortdurend een lofoffer brengen aan God, dat is [de] vrucht van [de] lippen die Zijn Naam belijden'* (Hebr. 13:15).

Daarmee staat ook de *'opengesprongen granaatappel'* in verband, waaraan de bruidegom moet denken als hij haar *'slapen'* ziet. De slapen zijn de zijkant van het hoofd, achter de ogen. Het zijn de kwetsbare plekken in de schedel. De granaatappel wijst op een volheid van leven in de vele zaadjes die erin zitten. Elk zaadje is sappig, zoet en rood. Dat de granaatappel opengesprongen is, wijst erop dat die volheid voor de bruidegom zichtbaar is.

We kunnen de slapen verbinden met het *gedachteleven*. Niemand ziet onze gedachten, maar de Heer Jezus ziet ze wel. Alle verborgen gedachten van iedereen zijn voor Hem als een open boek (Hebr. 4:12-13). Van de gelovigen veronderstelt Hij – in het beeld dat we hier voor ons hebben – dat hun gedachten naar Hem uitgaan en dat ze met David tegen Hem zeggen: *'Laat de woorden van mijn mond en de overdenking van mijn hart welgevallig zijn voor Uw aangezicht, Heere, mijn Rots en mijn Verlosser!'* (Ps. 19:15).

De gedachten worden hier met de sluier verbonden. In vers 1 is de sluier ook al genoemd. Daar hebben we gezien dat het een beeld is van toewijding *aan* en afzondering *voor* de Heer Jezus. Hier zien we dat het gedachteleven vol is van Hem, juist omdat er voor de gelovige niemand anders belangrijk is dan Hij alleen. De Heer Jezus ziet de gelovige als iemand die de dingen zoekt en bedenkt die boven zijn, waar Hij is (Kol. 3:2-3).

De 'overdenking van Hem' is 'aangenaam' (Ps. 104:34), zowel voor de gelovige als voor Hem. De gelovige overdenkt Zijn wet, dat is Zijn Woord, dag en nacht (Ps. 1:2; 119:97, 148). Hij overdenkt al Zijn werken (Ps. 77:13). Hij overdenkt Zijn bevelen (Ps. 119:15, 78). Hij overdenkt Zijn wonderen (Ps. 119:27). Hij overdenkt Zijn verordeningen (Ps. 119:48). Hij overdenkt Zijn getuigenissen (Ps. 119:99). Hij overdenkt al Zijn daden (Ps. 143:5). Al deze overdenkingen zijn tegelijk een bescherming tegen de aanvallen van de satan op zijn zwakke, zwerfzieke gedachteleven.

Colofon

Doelstelling

'Rechtstreeks' is een maandblad voor evangelisatie en geloofsopbouw. De apostel Petrus schreef aan de gelovigen destijds: *'… groeit op in de genade en kennis van onze Heer en Heiland Jezus Christus'* (2 Petr. 3:18). Vanuit de overvloed aan geestelijk voedsel in Gods Woord willen we graag op deze wijze iets uitdelen aan anderen.

Digitaal magazine

'Rechtstreeks' is een digitaal blad, dat u gratis kunt ontvangen, wanneer u zich aanmeldt op:

http://www.oudesporen.nl/

Elf keer per jaar wordt dit blad als pdf gepubliceerd. Een pdf is met het programma AcrobatReader® (een gratis programma van Adobe) te lezen. Reeds gepubliceerde nummers van 'Rechtstreeks' zijn te downloaden op de site:

http://www.oudesporen.nl/

Redactie

Hugo Bouter; Ger de Koning; Gerard Kramer; Jan-Paul Spoor.

Verantwoording

Naast de verantwoordelijkheid die elke auteur heeft voor de artikelen die hij schrijft, is de redactie verantwoordelijk voor publicatie ervan. Dit houdt niet in, dat de redactie het noodzakelijkerwijs 100% eens is met alle gedachten die de auteur in zijn artikelen uit. De lezer wordt aangeraden te doen wat 1 Tessalonicenzen 5:21 ons leert.

Copyright

De meeste artikelen in dit blad zijn auteursrechtelijk beschermd. Verdere openbaarmaking en/of verveelvoudiging daarvan in welke vorm dan ook is slechts toegestaan na schriftelijke toestemming van de redactie.

Correspondentie

Vragen, opmerkingen, schriftelijke bijdragen kunt u zenden aan het redactieadres.

Redactieadres

Gouwestraat 20

4388 RC Oost-Souburg Nederland

Telefoon: (0118) 467462

E-mail: info@oudesporen.nl

"Rechtstreeks" jaargang 14. Nr. 12 - december 2017

RECHTSTREEKS

Van de redactie

Zegen

Deze maand:

1 **Van de redactie**

2 **Het leven van Maria Magdalena**

4 **Nooit heeft een mens zo gesproken als deze Mens**

6 **De eindtijd**

7 **Barbaren, een apostel en een adder**

8 **Het Hooglied**

9 **Het was zeer goed**

9 **Vanaf het begin van de schepping**

10 **Zult u gemist worden?**

Dit is alweer het laatste nummer van het jaar 2017. Zoals altijd kijken we dan even terug, samen met u. Hebt u zegen ervaren bij het lezen van Rechtstreeks in het afgelopen jaar? Of hebt u de artikelen alleen even snel over uw beeldscherm gescrold voordat u uw digitale lijfblad weg klikte om weer over te gaan tot de orde van de dag? Als redactie hopen we natuurlijk dat u de tijd hebt genomen om alles te lezen en daarbij een zegen van God hebt ontvangen. Waren de artikelen opbouwend genoeg? Hebben ze u aangesproken? Dat willen we best graag weten, dus als u er eens een mailtje aan wilt wagen om ons dat te vertellen… heel graag!

Zelf zijn we dankbaar voor wat we het afgelopen jaar aan zegen die we eerst zelf ervaren hadden, mochten doorgeven. Ook in dit nummer staat weer veel waarvan wij denken dat het 'goed en nuttig voor de mensen' (Tit. 3:8) is. Hier alvast enkele citaten uit enige (niet alle) artikelen. In het bewerkte artikel van Dennett over Maria Magdalena staat: *Ongetwijfeld moest ze nog veel leren, zoals we in het vervolg van haar geschiedenis nog hopen te zien. Maar ze verkeerde nu in het gezelschap van Gods geliefde Zoon, die het Middelpunt was van al Gods gedachten en raadsbesluiten. Ze was verblijd in Hem, in Wie God Zelf Zich verheugde. Hij was het unieke kanaal van zegen op aarde, en zij was in Zijn gezelschap. Wat een plaats, waarmee niets op aarde te vergelijken viel. En die plaats mocht Maria Magdalena samen met anderen innemen, terwijl zij in Zijn nabijheid verkeerden.*

In zijn artikel over Christus als de grote Profeet schrijft Hugo Bouter: *Als wij de Bijbel ter hand nemen, dan mogen wij weten dat wij het complete Woord van God voor ons hebben. In de evangeliën bezitten wij de woorden die Christus hier op aarde heeft gesproken en die de discipelen in herinnering zijn gebracht door de Heilige Geest (Joh. 14:26). In het boek Handelingen en de brieven vinden we het voortgaande getuigenis van de Geest, het onderwijs in 'de volle waarheid' (Joh. 16:13a), 'de hele raad van God' (Hand. 20:27).* En even verderop: *Zelfs de dingen aangaande de toekomst heeft Hij ons op die manier geopenbaard (Joh. 16:13b). Deze toekomstige dingen vinden wij met name in het boek Openbaring. Dit boek sluit in menig opzicht aan bij de profetische boeken van het Oude Testament, die Gods handelen met Israël en met de wereld tot onderwerp hebben.*

In zijn artikelenreeks over de eindtijd maakt Werner Mücher ditmaal een ernstige opmerking: *We vinden hier echter nog een belangrijk detail. De verzen 10-12 laten namelijk zien dat personen die in de tegenwoordige tijd van de genade het evangelie van Jezus Christus – 'de liefde tot de waarheid' – niet aanvaarden, in de tijd van de oordelen en de afval geen kans meer zullen krijgen om zich tot God te bekeren. God Zelf zal hun harten door 'een werking van de dwaling' verharden, zodat ze alleen nog maar in de leugen zullen kunnen geloven. Deze mensen zullen het slachtoffer van een weergaloze verleiding zijn. Dit is dus een ernstige waarschuwing dat iemand zich niet tot God kan bekeren als het hem uitkomt, maar alleen wanneer God hem daartoe de kans geeft.*

In zijn artikel over het Hooglied schrijft Ger de Koning: *Het gevaar van de oudere gelovige is om jonge gelovigen zo te instrueren dat zij aan hun eigen voorkeur beantwoorden. De oudere gelovige die geestelijk volwassen is en evenwichtig in zijn geloof, zal het advies voor opvoeding opvolgen: 'Oefen de jongeman overeenkomstig zijn levensweg' (Spr. 22:6).*

Peter Cuijpers maakt aan het eind van zijn artikel de indringende opmerking: *De Heer kan mij vandaag nog thuishalen, en 'morgen zul je gemist worden, want je zetel zal leeg zijn'. Kan Hij zeggen: 'Goed gedaan, goede en trouwe slaaf?' Of behoor ik bij de onnutte slaven, die niet gemist worden als hun plaats leeg blijft (Matt. 25:14-30)?* Gods zegen in alles toegewenst! Namens de redactie, Gerard Kramer

OudeSporen Deel 1

Het leven van Maria Magdalena

Een beknopte bijbelse biografie

E. Dennett
bewerking H.Bouter

1. Haar bekering

Als het vermoeden juist is dat Magdalena betekent 'uit Magdala', dan was deze Maria een vrouw die was opgegroeid aan de oevers van het meer van Galilea. De mededelingen in Lucas 23:49 en 55, die zeker ook op Maria Magdalena betrekking hebben (zie Luc. 8:2-3), tonen duidelijk dat ze uit Galilea kwam. Dit bevestigt bovengenoemde gedachte. Als dit juist is, dan is de vereenzelviging van Maria Magdalena met Maria van Betanië door sommige schrijvers totaal ongegrond. En het is evenmin juist haar te vereenzelvigen met de vrouw die een zondares was, die de voeten van de Heer waste met haar tranen en afdroogde met haar haren, Zijn voeten kuste en ze zalfde met balsem, zoals Lucas 7 dit vermeldt.

Als we de evangeliën nauwkeurig onderzoeken, wordt duidelijk dat de vrouw die een zondares was, Maria van Betanië en Maria van Magdala drie verschillende personen waren. Er is ook onderscheid tussen de zalving van de Heer in Lucas 7, en de latere zalving die we vinden in Matteüs 26, Marcus 14 en Johannes 12. Er zijn inderdaad overeenkomsten, dat kan ook niet anders. Maar het zijn verschillende gebeurtenissen met een heel verschillend karakter. Als we de geest van deze geschiedenissen proeven, dan zien we onmiddellijk dat het om verschillende zielstoestanden en trappen van geestelijke groei gaat.

In Lucas 8 wordt Maria Magdalena de eerste keer genoemd. We laten dit gedeelte nu in z'n geheel volgen om de betekenis ervan goed te begrijpen: *'En het gebeurde daarna, dat Hij rondreisde door stad en dorp, terwijl Hij predikte en het evangelie van het koninkrijk van God verkondigde, en de twaalf waren bij Hem, en enige vrouwen die van boze geesten en ziekten waren genezen: Maria, Magdalena geheten, van wie zeven demonen waren uitgegaan, en Johanna, de vrouw van Chusas, zaakwaarnemer van Herodes, en Susanna, en vele anderen, die hen dienden met hun bezittingen'* (vs. 1-3).

In deze korte mededeling vinden we het eigenlijke onderwerp van dit hoofdstuk: namelijk de dienst van het woord, de blijde boodschap van het Koninkrijk van God, samen met de gevolgen ervan voor de mensen dankzij de kracht van God. Maria Magdalena is het eerste voorbeeld daarvan. Na de twaalven wordt zij het eerst genoemd. Haar oorspronkelijke toestand was uiterst schokkend. Ze was bezeten geweest door zeven boze geesten en stond dus helemaal onder demonische invloeden. Hoe het zover was gekomen, of hoe deze satanische macht zich openbaarde, wordt niet gezegd. Maar het is nauwelijks denkbaar dat Satan zo'n macht over iemand kan krijgen, tenzij hij of zij zich overgeeft aan een leven vol zonde en schuld. En de geschiedenis van de bezetene in dit hoofdstuk toont de vreselijke gevolgen van een leven onder de volkomen heerschappij van Satan. Maar het feit dat hier wordt genoemd, geeft voldoende aan wat de toestand van deze vrouw was. Zeven demonen hadden woning gemaakt in de persoon van Maria Magdalena, en zó was ze het werktuig geworden van hun boze macht. Misschien hebben de mensen haar een gevaarlijke krankzinnige genoemd en haar gemeden. In elk geval was ze een afschrikwekkend figuur, de speelbal van haar eigen onbeheerste hartstochten, hopeloos verloren en ellendig.

Maar Gods oog rustte op dit arme, onreine en verwoeste leven, in overeenstemming met Zijn eeuwige raadsbesluiten van genade in Christus. En op het tijdstip dat Hij had bepaald, kruiste haar weg die van de Heer Jezus. Want zij was één van die verlorenen, die Hij kwam zoeken en zalig maken. We lezen niet waar Hij haar vond. Maar we weten wel dat Zijn voeten vaak de oevers van het meer van Galilea betraden. En Magdala was niet zover van Kapernaüm, waar de Heer soms woonde tijdens Zijn dienstwerk (zie Marc. 2:1).

Toen Hij deze arme verstotene ontmoette, wierp Hij door Zijn machtswoord de zeven demonen uit. Zo verloste Hij haar van de macht van de duisternis en bracht haar over in het Koninkrijk van God, dat Hij kwam verkondigen. Heerlijke verandering! Eerst was ze een slavin van Satan en stond ze onder zijn bevel, hoe vreselijk en zondig dat ook mocht zijn. Met ziel en lichaam was ze onderworpen aan zijn boze invloed. Maar nu was ze overgebracht in die heerlijke kring waar de genade heerste, waar God werd verheerlijkt, en waar ze aan de voeten van de Heer Jezus zat, gekleed en goed bij haar verstand. Het was werkelijk een overgang uit de duisternis in het licht, uit de slavernij in de vrijheid. En we zijn ervan overtuigd dat zij haar Verlosser met grote dankbaarheid heeft geprezen. Wat een heerlijke verandering! Eerst hadden zeven demonen haar in hun greep, maar nu bezat de Heer Jezus haar hart. Hij woonde nu in haar en was het Voorwerp van haar liefde en toewijding. Voortaan volgde ze Hem.

Het eerste resultaat van het woord van de Heer was dus verlossing, het tweede was toewijding aan Hem. We hebben gelezen dat de twaalven bij Hem waren en enkele vrouwen die van boze geesten en ziekten genezen waren. Maria Magdalena wordt dan als eerste genoemd. Zij was dus één van hen die het voorrecht hadden de Heer te mogen vergezellen op de reizen die Hij ondernam om het evangelie te prediken. Hoe kwam ze zo in Zijn gezelschap, en had ze als het ware een voorsmaak van het geluk van hen die later het Lam zullen volgen waar Hij ook heengaat (Openb. 14:4)? Het antwoord op deze vraag is eenvoudig: ze werd aangetrokken door de genade van haar Verlosser. Het is immers een kenmerk van het evangelie naar Lucas, dat de machtige stroom van de genade die van onze Heer en Heiland uitging, helemaal bezit nam van de mensen die ermee in aanraking kwamen. De genade verloste hen van hun smarten en voorzag in hun behoeften; zo werden ze losgemaakt van alles wat hen kon verhinderen om Hem na te volgen. Een ander voorbeeld daarvan hebben we in Levi, die van alles werd losgemaakt door de roepstem van de Heer om Hem als een toegewijde discipel te volgen. Deze voorwerpen van Zijn genade konden niet buiten Hem, want Hij was alles voor hun hart. Zo was het ook met Maria Magdalena.

Het enige dat haar vervulde vanaf de dag van haar redding was intense liefde voor *Hem*. Ze had Hem lief, die haar het eerst had liefgehad (1 Joh. 4:19). En liefde vindt alleen voldoening in de nabijheid van de persoon op wie zij zich richt. Daarom was Maria Magdalena in de nabijheid van Jezus. Ze was bij Hem, toen haar hart overstroomde van blijdschap vanwege haar verlossing uit de macht van de satan. Ze was bij Hem in de moeiten van Zijn pelgrimsleven.

Maria Magdalena door Michelangelo Caravaggio, 1594 -1596

En ze bleef ook bij Hem in de dag van Zijn verwerping. Met een aanbiddend hart *bleef* ze bij Hem, omdat haar ogen waren geopend voor de heerlijkheid van Zijn Persoon.

Ongetwijfeld moest ze nog veel leren, zoals we in het vervolg van haar geschiedenis nog hopen te zien. Maar ze verkeerde nu in het gezelschap van Gods geliefde Zoon, die het Middelpunt was van al Gods gedachten en raadsbesluiten. Ze was verblijd in Hem, in Wie God Zelf Zich verheugde. Hij was het unieke kanaal van zegen op aarde, en zij was in Zijn gezelschap. Wat een plaats, waarmee niets op aarde te vergelijken viel. En die plaats mocht Maria Magdalena samen met anderen innemen, terwijl zij in Zijn nabijheid verkeerden.

Er is nog een ander resultaat van de openbaring van Christus aan haar hart door Zijn woord. Na de opsomming van de namen van Maria van Magdala en Johanna, de vrouw van Chusas, rentmeester van Herodes, en Susanna, volgt er nog: '(...) en vele anderen, die Hem dienden met hun bezittingen'. Deze laatste zin heeft, denk ik, betrekking op al de vrouwen die hier worden genoemd. En dan behoorde Maria Magdalena dus ook tot hen die het voorrecht hadden zo'n heerlijke dienst te mogen verrichten. Twee dingen vloeien hieruit voort. In de eerste plaats de erkenning dat Maria zelf volkomen aan de Heer toebehoorde, en in de tweede plaats dat alles wat zij bezat Hem ter beschikking stond. Zij kon Hem dienen met haar bezittingen. Deze dingen laten ons zien hoe volkomen zij was verlost uit de macht van de vijand, en hoe volledig zij de rechten van haar Verlosser erkende.

Een ander voorbeeld hiervan zien we in het geval van de schoonmoeder van Simon, die door een zware koorts was bevangen. In antwoord op het dringende verzoek van de omstanders bestrafte de Heer de koorts, 'en deze verliet haar; en zij stond onmiddellijk op en diende hen' (Luc. 4:39). Wij mogen ons wel afvragen of wij deze voorbeelden van Maria Magdalena en van de schoonmoeder van Simon navolgen. Want zo zou het begin van het nieuwe leven van iedere pasbekeerde eruit moeten zien. Niet het einde, dat pas na jaren van onverschilligheid en droevige ervaringen wordt bereikt, maar het *begin*. Ons christelijk leven zou dan heel wat gelukkiger zijn, en ons getuigenis voor Christus zou dan helder stralen in de duisternis van onze omgeving.

Als onze overdenking van het voorbeeld van Maria Magdalena dit bevordert, is dat mooi. Maar om het Woord van God krachtig in onze harten te laten werken, moet het licht ervan kunnen schijnen op alle hindernissen voor onze toewijding aan de Heer. En dan moeten we om genade bidden om die verhinderingen te veroordelen en weg te doen. Dan zijn we vrij om met blijdschap in de tegenwoordigheid van de Heer te leven, Zijn gevoelens te leren kennen en Zijn liefde te bewonderen. Dan zullen we Hem volgen waar Hij ons zal leiden, en zullen we Hem dienen naarmate Hij ons dit voorrecht schenkt en de gelegenheid ertoe geeft.

Hugo Bouter

Nooit heeft een mens zo gesproken als deze Mens

Christus als de grote Profeet

'En de dode ging overeind zitten en begon te spreken. En Hij gaf hem aan zijn moeder. En vrees beving allen en zij verheerlijkten God en zeiden: Een groot profeet is onder ons verwekt, en: God heeft zijn volk bezocht' (Luc. 7:15-16).

Hij was de beloofde Profeet

Hij was de beloofde ProfeetToen de Heer Jezus hier op aarde optrad als de Dienstknecht-Profeet (zoals met name Marcus Hem tekent), hebben de mensen verschillend geoordeeld over Zijn werk. Sommigen wezen Hem af als Profeet. De Farizeeën accepteerden Hem niet, want volgens hen kon er uit Galilea helemaal geen profeet opstaan (Joh. 7:52). Simon de Farizeeër zei bij zichzelf dat Hij zeker geen profeet kon zijn, want dan zou Hij niet toestaan dat een zondares Hem aanraakte (Luc. 7:39).

Anderen hebben gunstiger over de Heer gedacht, zij beschouwden Hem wel als een profeet. Denken we maar aan de Samaritaanse vrouw die tot de erkenning kwam: 'Heer, ik zie dat U een profeet bent' (Joh. 4:19). Zelfs grote menigten erkenden Hem als zodanig. Zij hielden Hem voor een profeet, zoals er ook ten tijde van het Oude Testament vaak waren geweest (Matt. 16:14; Marc. 6:15; Luc. 9:8).

Maar Christus was méér dan dat. Hij was niet zomaar een profeet. Hij was een heel bijzondere Profeet. Velen hebben dit ingezien en hebben over Hem gesproken als dé Profeet, d.i. de Profeet die reeds door Mozes was aangekondigd in Deuteronomium 18. Zij hebben met zoveel woorden gezegd: Hier is nu eindelijk de langverwachte Profeet! Want ze constateerden: 'Dit is de Profeet' (Matt. 21:11). En: 'Deze is waarlijk de Profeet' (Joh. 6:14; 7:40).

Johannes de Doper heeft die eer dan ook niet voor zichzelf opgeëist, toen de mensen aan hem vroegen: 'Bent *u* de Profeet?' (Joh. 1:21). Hij heeft eerlijk gezegd dat hij dat niet was en hij heeft gewezen op Hem die na hem kwam, die de voorrang boven hem had. Hij was slechts de voorloper, de heraut, de wegbereider van de Messias. Christus was méér dan Johannes, en Johannes heeft zichzelf weggecijferd met de woorden: 'Hij moet meer worden, ik echter minder' (Joh. 3:30). Christus was inderdaad dé Profeet. Hij overtrof alle andere profeten, want 'Wie uit de hemel komt, is boven allen' (Joh. 3:31). Hij was uit de hemel neergedaald en Hij getuigde van de hemelse dingen, nl. de dingen die Hijzelf gehoord en gezien had bij de Vader (Joh. 3:12-13, 32).

Nooit was er dus een Profeet opgestaan zoals Hij. Hij was de beloofde Profeet: 'Een Profeet uit uw midden, uit uw broeders, zoals ik ben, zal de HERE, uw God, voor u doen opstaan; naar hem moet u luisteren' (Deut. 18:15). Dit vers zinspeelt op de *mensheid* van de Profeet, want Hij zou opstaan uit het midden van het volk. Christus heeft bij Zijn komst deelgenomen aan bloed en vlees. Hij is in alles aan Zijn broeders gelijk geworden, met uitzondering van de zonde. Hij kwam van boven, maar Hij is waarachtig Mens geworden en in deze nederige gedaante kwam Hij tot de mensen en sprak Hij de woorden die God Hem in de mond legde.

Hij was uniek als Profeet, want Hij was de *verpersoonlijking* van de boodschap van God, het *vleesgeworden* Woord. God had vroeger door middel van de profeten gesproken, maar Hij heeft nu tot ons gesproken 'in [de] Zoon' (Hebr. 1:1). Dat betekent dat God Zélf nu tot ons heeft gesproken in de Persoon van de Zoon!

Christus spreekt als Profeet nu uit de hemel

Christus is dus een volstrekt unieke Profeet. Hij is de Zoon Zelf, de Schepper van alle dingen en bovendien de Verlosser, die nu zit aan de rechterhand van de Majesteit in de hoge (Hebr. 1:2-3). Hij is hoger dan de engelen, die machtige boodschappers van God. Hij is hoger dan Mozes, de grote man van God, die het volk Israël de woorden van God heeft toevertrouwd. Mozes heeft over Hem geschreven, hij heeft getuigd van de grote Profeet die na hem zou komen.

Daarom doen wij er goed aan onze blik te richten op Hem, de Apostel en Hogepriester van onze belijdenis (Hebr. 3:1-6). Met het oog van het geloof mogen wij Hem zien aan Gods rechterhand, gekroond met heerlijkheid en eer. Zijn stem klinkt nu niet meer op aarde, zoals tijdens Zijn omwandeling hier beneden. Hij heeft nu vanuit de hemelen gesproken (Hebr. 12:25); en wel door middel van de Heilige Geest, die een achttal apostelen en profeten heeft geïnspireerd om ons de boeken van het Nieuwe Testament mee te delen.

Als wij de Bijbel ter hand nemen, dan mogen wij weten dat wij het *complete* Woord van God voor ons hebben. In de evangeliën bezitten wij de woorden die Christus hier op aarde heeft gesproken en die de discipelen in

herinnering zijn gebracht door de Heilige Geest (Joh. 14:26). In het boek Handelingen en de brieven vinden we het voortgaande getuigenis van de Geest, het onderwijs in 'de volle waarheid' (Joh. 16:13a), 'de hele raad van God' (Hand. 20:27).

De Heilige Geest heeft niet vanuit Zichzelf gesproken, vertelt Johannes ons. Hij heeft ons alles bekendgemaakt wat Hij gehoord heeft van de verhoogde Christus (Joh. 16:13-15). Alle woorden van deze hemelse Profeet heeft de Geest, die na de verhoging van Christus hier op aarde is neergedaald, verteld aan de werktuigen die Hij wilde gebruiken om Gods Woord te voltooien. Zelfs de dingen aangaande de toekomst heeft Hij ons op die manier geopenbaard (Joh. 16:13b). Deze *toekomstige* dingen vinden wij met name in het boek Openbaring. Dit boek sluit in menig opzicht aan bij de profetische boeken van het Oude Testament, die Gods handelen met Israël en met de wereld tot onderwerp hebben.

Ook in andere opzichten zijn er lijnen te trekken tussen het Oude en het Nieuwe Testament: het Oude Testament wees heen naar Christus, en zo hebben wij in het Nieuwe Testament de vervulling van alle voorzeggingen ten aanzien van Hem en Zijn verlossingswerk. Hierop kunnen wij nu niet nader ingaan. Maar het is een geweldige zekerheid het volledige Woord van God in handen te mogen hebben! De Bijbel is Gods complete openbaring aan de mens, die reikt tot aan de eeuwigheid die nog voor ons ligt! En dat alles hebben wij te danken aan de grote Profeet, de hemelse Mens Jezus Christus, die door Zijn Geest de diepe geheimen van Gods hart heeft onthuld en door 'geestelijke woorden' heeft meegedeeld aan Zijn apostelen en profeten (1 Kor. 2:6-16).

Hij was machtig in werk en woord

In Lucas 7 zien wij hoe Christus als Profeet werd geëerd. Dat is een voorbeeld voor ons, opdat wij Hem ook als zodanig zouden grootmaken. En zoals betoogd: wij hebben alle reden om Hem te verheerlijken als de grote Profeet. Nog meer dan de mensen van Naïn dienen wij doordrongen te zijn van Zijn unieke grootheid. Voor de inwoners van die stad was de opwekking van deze jongeman het bewijs van Zijn zending: 'En vrees greep hen allen aan en zij verheerlijkten God en zeiden: Een groot Profeet is onder ons opgestaan; en: God heeft naar Zijn volk omgezien' (Luc. 7:16).

Als wij deze laatste woorden ('God heeft naar Zijn volk omgezien', of: 'God heeft Zijn volk bezocht') even heel letterlijk mogen opvatten, dan spreken ze van het feit dat God *in Christus* tot ons mensen is gekomen. Het Woord is vlees geworden en heeft onder ons gewoond (Joh. 1:14). God heeft Zijn volk opgezocht in de Persoon van de Zoon, die tevens waarachtig Mens is. Van Zijn *mensheid* getuigde de eerste opmerking: 'Een groot Profeet is onder ons opgestaan' (of: 'verwekt'). Christus is verwekt door Gods Geest (Luc. 1:35). Hij is geboren uit een vrouw, geboren onder de wet, want het heil is uit de Joden (Joh. 4:22; Gal. 4:4).

Zo vormt dit vers een getuigenis van Christus' grootheid als waarachtig God en Mens. Hij is de Zoon van de levende God, en Hij maakt levend wie Hij wil (Joh. 5:21). De jongeman die zojuist was opgewekt uit de dood, vormde daarvan het sprekende bewijs. Samen met het dochtertje van Jaïrus (nog maar een kind) en Lazarus (een volwassen man) is deze jongeman het bewijs van Christus' macht over de dood.

En is dit in geestelijk opzicht niet het geval met allen die de stem van de Zoon van God hebben gehoord? Hij heeft ons opgewekt uit het graf van onze zonden en schuld, en wij mogen nu met Hem wandelen in nieuwheid van leven. Hij heeft ons het eeuwige leven geschonken, en wij zijn uit de dood overgegaan in het leven (Joh. 5:24-25). Hoe groot is Hij, onze Heiland, de Zoon van God! Wij zijn overtuigd van Zijn grootheid, want wij weten hoe machtig Hij is en hoe Hij redt uit de banden van de dood.

James Tissot 1836-1902, De jongeling van Naïn

'Zij verheerlijkten God', dat was de reactie van de inwoners van Naïn naar aanleiding van het wonder dat zij hadden gezien. Dat zal ook onze reactie zijn als ooggetuigen van de opstandingskracht van Christus! Wij waren vroeger dood waren in onze misdaden en zonden, maar hebben nu Zijn levendmakende kracht persoonlijk ondervonden. Ja, Christus is een groot Profeet. Niet alleen Zijn *woorden*, maar ook Zijn *daden* getuigen van Zijn unieke zending en van Zijn macht die reikt tot over het graf. Met de Emmaüsgangers zeggen wij dat Hij een Profeet was, 'machtig in werk en woord voor God en het hele volk' (Luc. 24:19).

Er is niemand zoals Hij, de beloofde Profeet (vgl. Hand. 3:22-23; 7:37). Mozes gaf het volk de wet, maar door Christus zijn de genade en de waarheid gekomen (Joh. 1:17). Laten wij God dus danken voor de zending van Zijn Zoon, Zijn Profeet, Zijn Woordvoerder, in Wie wij aanbiddend het beeld van de Vader Zelf mogen zien, vol van genade en waarheid.

Deel 8

Werner Mücher

De eindtijd

...

10. De antichrist

'Laat niemand u op enigerlei wijze bedriegen, want die komt niet als niet eerst de afval gekomen is en de mens van de zonde geopenbaard is, de zoon van het verderf, die zich verzet en zich verheft tegen al wat God heet of een voorwerp van verering is, zodat hij in de tempel van God gaan zitten en zichzelf vertoont dat hij God is (...) ' (2 Tess. 2:3-12).

In Daniël 9 zijn we de antichrist al even tegengekomen. Hij zal in de eindtijd een sleutelrol vervullen. Een van de duidelijkste teksten hierover vinden we in 2 Tessalonicenzen. Sommige gelovigen te Tessalonica hadden gehoord dat de tijd van de oordelen (hier 'de dag van de Heer' genoemd) al aangebroken zou zijn. Paulus verwerpt die gedachte resoluut en toont aan dat deze tijd nog niet aangebroken kán zijn, omdat de volledige afval nog niet heeft plaatsgevonden. Het bijzondere kenmerk van de afval is namelijk dat de antichrist openbaar wordt, die in deze brief 'de mens van de zonde', 'de zoon van het verderf' en iets verderop 'de wetteloze' wordt genoemd.

De antichrist zal in de tempel gaan zitten en zich als God laten vereren. De afval begint met de verschijning van de antichrist. Hij kan echter niet in het licht treden voordat er iets anders uit de weg is geruimd, iets 'wat tegenhoudt'. Met veel andere uitleggers ben ik van mening dat hiermee de gemeente van God bedoeld wordt, waarin de Heilige Geest woont. Na de opname van de gemeente zal het kwaad de vrije teugel krijgen, en dat is met name te danken aan de buitengewone werking van de antichrist. Hij zal naar de werking van de satan met allerlei kracht en tekenen en wonderen van de leugen komen en daardoor veel mensen helemaal van God aftrekken. Het einde van de antichrist wordt hier ook beschreven. De Heer Jezus zal hem met de adem van Zijn mond verteren, zoals we straks ook bij de overdenking van Openbaring 19:19-21 zullen zien.

We vinden hier echter nog een belangrijk detail. De verzen 10-12 laten namelijk zien dat personen die in de tegenwoordige tijd van de genade het evangelie van Jezus Christus – 'de liefde tot de waarheid' – niet aanvaarden, in de tijd van de oordelen en de afval geen kans meer zullen krijgen om zich tot God te bekeren. God Zelf zal hun harten door 'een werking van de dwaling' verharden, zodat ze alleen nog maar in de leugen zullen kunnen geloven. Deze mensen zullen het slachtoffer van een weergaloze verleiding zijn. Dit is dus een ernstige waarschuwing dat iemand zich niet tot God kan bekeren als het hem uitkomt, maar alleen wanneer God hem daartoe de kans geeft.

We hadden al kort vermeld dat de antichrist koning zal zijn in Israël, en tevens een bondgenoot zal zijn van de heerser van het verenigde Europa. Sommigen hebben in het verleden ten onrechte de toekomstige heerser van Europa en de antichrist als een en dezelfde persoon beschouwd. Daardoor blijven sommige profetische uitspraken onduidelijk. Uit Openbaring 13 blijkt dat het om twee verschillende figuren gaat. De heerser over het verenigde Europa, die in het boek Openbaring over het algemeen als 'het beest' wordt betiteld, zullen we nog apart behandelen.

De Heer Jezus zei over Zichzelf en de antichrist het volgende: '*Ik* ben gekomen in de naam van Mijn Vader en u neemt Mij niet aan; *als een ander komt in zijn eigen naam, die zult u aannemen*' (Joh. 5:43). Voor veel orthodoxe Joden speelt de komst van de Messias voor Israël een belangrijke rol. Het Joodse volk heeft bijna 2000 jaar geleden de ware Messias afgewezen, maar in de eindtijd zal het grootste gedeelte van het volk Israël de antichrist als zijn Messias bejubelen.

In Openbaring 13:11-16 ziet Johannes de antichrist uitgebeeld als een beest met twee horens, aan die van een lam gelijk. Hij doet zich dus voor als de Messias, het waarachtige Lam van God. Maar hij spreekt als de draak: hij is de spreekbuis van de satan zelf. Hij heeft een nauwe band met het eerste beest uit Openbaring 13:1-8, de toekomstige heerser van Europa. Hij zal de macht van deze heerser in Israël vertegenwoordigen. Hij zal grote tekenen en wonderen doen, zoals we in 2 Tessalonicenzen 2 hebben gezien, en met occulte handelingen de mensen verleiden. Bovendien zal hij een beeld van het eerste beest maken, aan dit beeld zelfs adem geven en de mensen ertoe dwingen het te aanbidden. Als iemand weigert het beeld te aanbidden, moet hij dat met zijn leven bekopen. De zonde, het verderf en de opzettelijke verachting van Gods wetten zullen in dit beest tot een absoluut dieptepunt komen.

De antichrist zal niet alleen politieke macht uitoefenen, maar ook de religieuze leider van het tegen Christus gekeerde Jodendom in de laatste dagen zijn. Zelfs buiten het Jodendom zal hij de mensen met zijn satanische leer hypnotiseren. Dat blijkt ook uit het feit dat hij verderop in het boek Openbaring de 'valse profeet' wordt genoemd. Hij zal al zijn macht en invloed laten gelden om God oneer aan te doen en Christus te vernederen.

Vervolg op pag. 12

WoordStudie

Gerard Kramer

Barbaren, een apostel en een adder

Een apostel

Toen het schip waarop Paulus en nog tweehonderdvijfenzeventig anderen naar Rome onderweg waren, schipbreuk had geleden in de Middellandse Zee, kwamen uiteindelijk allen behouden aan land. Voor Paulus was dit geen verrassing: hem was al eerder door een engel van God duidelijk gemaakt dat hem alle mede-opvarenden geschonken waren, en dat ze op een eiland zouden stranden (Hand. 27:23-26). De naam van dit eiland was hem toen niet meegedeeld; op het eiland werd verteld dat het Malta heette. De bewoners worden in Handelingen 28:2 'inheemsen' genoemd, maar er staat letterlijk *barbaren.*

Barbaren

Dat betekent niet dat deze mensen wrede woestelingen waren, maar dat ze geen Latijn of Grieks spraken. Op Malta werd de Fenicische taal gesproken. Het was in het verleden gekoloniseerd geweest door de Feniciërs en later door de met hen verwante Carthagers. Deze laatsten verloren het in 218 v. Chr. aan de Romeinen, die de inwoners het Romeinse burgerrecht gaven. Het eiland was niet zelfstandig, maar werd bestuurd door de stadhouder van de Romeinse provincie Sicilië. Deze liet zich op Malta vertegenwoordigen door een 'voornaamste', letterlijk 'eerste' (Gr. *prootos*). Uit twee op Malta gevonden inscripties kan worden afgeleid dat dit de officiële titel was van de hoogste bestuursambtenaar op Malta. Op dit moment was dat Publius, wiens vader door Paulus genezen werd van koortsaanvallen en ingewandsziekte (Hand. 28:7-8).

Een adder

De eilandbewoners waren buitengewoon menslievend, en staken voor de berooide schipbreukelingen een groot vuur aan, letterlijk een brandstapel (Gr. *pura*). Dat was aangenaam, want het regende en het was koud. Er werd hout aangesleept als brandstof voor dit vuur, en ook Paulus deed daaraan actief mee. In dat hout zat een adder, die dit vuur niet waardeerde en zich daarom in Paulus' hand vastbeet.

De eilandbewoners dachten toen dat Paulus een moordenaar was, die nu alsnog door de Wraakgodin, de wrekende gerechtigheid, werd gestraft. Ze verwachtten daarom dat Paulus zou opzwellen en dood neervallen (Hand. 28:6). Toen ik deze geschiedenis onlangs weer eens in het Grieks las, viel me op dat er een woord voor 'opzwellen' stond dat ikzelf geneigd was anders vertalen, nl. met 'verbranden', 'verbrand worden'. Het daar gebruikte Gr. *pimprasthai* heeft die betekenis namelijk doorgaans. Verwachtten de inwoners van Malta dat Paulus alsnog een prooi van het vuur zou worden, evenals de adder die hij daarin had afgeschud? Maar hoe dan? Door erin te vallen?

Nader onderzoek wijst echter uit dat dit woord naast de normale ook een specifiek medische betekenis kan hebben, en dat is niet vreemd als we ons realiseren dat deze gebeurtenis voor ons is vastgelegd door de geïnspireerde arts Lucas. De medische betekenis van Gr. *pimprasthai* is 'door een inwendige brand verteerd worden', 'van koorts gloeien' of 'opzwellen'. Het woord hangt samen het Gr. *prènès*, dat in Handelingen 1:18 wordt vertaald met 'voorover', maar soms vertaald wordt als 'opgezwollen'. Beide opties zijn hier mogelijk: de heidense eilandbewoners verwachtten dus ofwel dat Paulus plotseling koorts zou krijgen, ofwel plotseling zou opzwellen – of wellicht toch dat hij in het vuur terecht zou komen. Niets van dat alles gebeurde echter, ook niet dat hij plotseling dood neerviel. De Heer had hem immers in Handelingen 23:11 bemoedigd met de verzekering dat hij in Rome zou getuigen, dus dan kon zijn leven niet nu al eindigen. Dat succes werd deze adder, instrument van de oude slang, dat is de duivel en de satan (Openb.12:9), niet gegund!

Deel 35

Ger de Koning

Het Hooglied

De hoogste taal van de liefde

'Uw hals is als de toren van David, in lagen gebouwd. Er hangen duizend schilden aan, allemaal schilden van helden. Uw beide borsten zijn als twee kalfjes, de tweeling van een gazelle, die tussen de lelies weiden' (Hoogl. 4:4-5).

Hals en borsten van de bruid

De *hals* in vers 4 is een symbool van de wil van de mens, die van nature onbuigzaam en halsstarrig is (Jes. 3:16; 48:4). Maar daarin kan verandering komen door de hals te buigen *voor God*. Jeruzalem is hardnekkig gebleken (2 Kron. 30:8), maar heeft de hals gebogen onder de tucht van God. Nu is de hals een sieraad van kracht en overwinning, wat wordt uitgedrukt in de vergelijking met *'de toren van David'*. Daarin wordt niet de eigen kracht, maar de kracht van God zichtbaar.

Een hals als een toren wijst op standvastigheid en een opgeheven blik. Het is geen eigen kracht of een hoogmoedige blik. De standvastigheid is die van het geloof in God en de opgeheven blik is op Hem gericht. Er is geestelijke volwassenheid die de kracht niet meer in zichzelf zoekt, maar alles in Christus heeft gevonden. Daardoor kunnen de verleidingen van de wereld en de verzoekingen van de satan worden weerstaan.

De toren is ook niet zomaar een toren. Het is 'de toren van David', de toren die David heeft gebouwd of de toren die in zijn bezit is gekomen. Het is een verdedigingswerk in tijden van oorlog. De bruid is nu zelf als een bolwerk tegen elke vijandige aanslag geworden. Ze lijkt op David. De toren is de toevlucht van David geweest in tijden van nood. Wie geestelijk volwassen is, beseft dat er strijd is en dat er in hemzelf geen kracht is voor die strijd, maar dat alle kracht en bescherming in God te vinden zijn.

Hiermee is de beschrijving van de toren nog niet afgelopen. Aan de toren hangen liefst *'duizend schilden'*. Het benadrukt dat iemand die zich heeft gebogen voor God een overvloedige bescherming bezit. Wie krachtig is in het kennen en doen van de wil van de Heer, zal moeilijke tijden beleven en veel tegenstand ervaren. Om niet toe te geven aan de druk van de vijand is het belangrijk een wilsbesluit te nemen om de hals niet voor de moeiten en tegenstand te buigen en alleen de wil van God te doen. Wie dat doet, heeft een inwendige bescherming als *'duizend schilden'* die toebehoren aan *'helden'*. Wie zich buigt voor God, gedraagt zich als een held.

De bruidegom beëindigt zijn beschrijving van de bruid met haar *'beide borsten'*, die hij met *'twee kalfjes'* vergelijkt in vers 5. Borsten zijn een beeld van geestelijke rijpheid en het vermogen om voedsel aan kleine kinderen door te geven (Hoogl. 1:13). De kalfjes lijken daarop te zinspelen. Kalfjes drinken van de melk van hun moeder. De melk die door de borsten wordt doorgegeven, spreekt van het Woord van God waardoor gelovigen geestelijk kunnen groeien (1 Petr. 2:2).

Het is mooi als gelovigen zo groeien, dat zij niet alleen persoonlijk met de Heer leven, maar ook in staat zijn anderen daarbij te helpen door evenwichtig onderwijs aan hen te geven. Dat komt tot uiting in het beeld van *'de tweeling van een gazelle'*. Het oorspronkelijke woord houdt 'twee jonge herten geboren uit dezelfde moeder' in. Ze zijn identiek in omvang, de een is niet groter dan de ander. Het gaat om een leven in balans. Leer en leven moeten in evenwicht zijn. Jonge gelovigen, maar ook wel ouderen, lopen gevaar om in uitersten te vervallen. Dan gaat het bij de een eenzijdig om de leer, en bij de ander eenzijdig om de praktijk. We moeten deze twee kanten van het geloofsleven niet tegenover elkaar stellen, maar naast elkaar tot ontwikkeling laten komen.

De taak van volwassen gelovigen bij de opvoeding van jonge gelovigen is hun ruimte te geven voor geestelijke groei en hun aanwijzingen te geven die hun persoonlijke geloofsleven stimuleren. Het gevaar van de oudere gelovige is om jonge gelovigen zo te instrueren dat zij aan hun eigen voorkeur beantwoorden. De oudere gelovige die geestelijk volwassen is, evenwichtig in zijn geloof, zal het advies voor opvoeding opvolgen: *'Oefen de jongeman overeenkomstig zijn levensweg'* (Spr. 22:6).

De oefening moet zijn in overeenstemming met *'zijn levensweg'*, dat wil zeggen dat hij moet worden opgevoed in overeenstemming met zijn kwaliteiten en capaciteiten. Die moeten zo gevormd worden, dat hij bruikbaar wordt voor God. Er moet inzicht zijn in de eigenheid van de pasbekeerde, waarop de opvoeding moet worden afgestemd. Er mogen geen onmogelijke dingen worden geëist, maar er moeten opdrachten worden gegeven die bij geslacht, leeftijd, (geestelijke) draagkracht en bekwaamheden passen.

Het gaat vooral ook om het geven van aanwijzingen voor *de richting van de weg* die het kind moet gaan. Het gaat om *'zijn levensweg'*, om zijn manier van leven en het doel van zijn leven.

Vervolg op pag. 12

Hugo Bouter

Vanaf het begin van de schepping

Vraag

Wat is de zin van de uitdrukking 'vanaf het begin' of 'vanaf het begin van de schepping', die regelmatig voorkomt in het Nieuwe Testament?

Antwoord

Deze uitdrukking wordt zowel door onze Heer als door de apostel Johannes gebruikt. In Matteüs 19:4 en 8 verwijst de Heer naar de schepping van man en vrouw op de zesde dag en de daaraan gekoppelde instelling van het huwelijk (Gen. 1 en 2). Dit gebeurt ook in Marcus 10:6-8.

In een ander gedeelte, dat gaat over de laatste dingen, vinden we de gerelateerde uitdrukking 'het begin van de wereld', d.i. de kosmos (Matt. 24:21). Marcus gebruikt hier de term 'het begin van de schepping die God heeft geschapen' (Marc. 13:19).

Johannes spreekt over de activiteit van de duivel, die een mensenmoordenaar was vanaf het begin en niet in de waarheid staat, omdat geen waarheid in hem is. Hij wordt hier de vader van de leugen genoemd (Joh. 8:44). In zijn eerste brief zegt de apostel dat de duivel zondigt van het begin af (1 Joh. 3:8).

Het is duidelijk dat de schepping van de mens hier wordt voorondersteld, en eveneens de schepping en de val van de satan en de engelen die hem in zijn opstand tegen God zijn gevolgd. In de visie van oudere uitleggers is de val van de satan en zijn engelen aan de scheppingsweek voorafgegaan, of te localiseren in de zgn. hiaat tussen Genesis 1:1 en 1:2. Maar volgens de creationistische visie moet de schepping van de engelen op dag 1 hebben plaatsgevonden. Dit is dan inbegrepen in de schepping van de hemel (Gen. 1:1). Volgens het boek Job waren de engelen aanwezig bij de grondlegging van de aarde op de derde dag (Gen. 1:9-10; Job 38:4-11).

De val van de satan kan dan ook niet reeds op de zesde scheppingsdag hebben plaatsgehad, maar pas in de tweede week na het begin van de schepping – misschien direct na afloop van de sabbat of daarna (Gen. 1:31-2:3). De aanwezigheid en de werkzaamheid van de satan in de hof van Eden wordt eenvoudig als een feit verondersteld in Genesis 3.

Het gaat in het boek Genesis om de mens en zijn leefomgeving, niet om de onzichtbare dingen, de wereld van de engelen. Die wordt alleen genoemd voor zover het nodig is. Zo vinden we aan het slot van Genesis 3 de vermelding van de cherubs, machtige engelen die de toegang tot de hof moesten bewaken. Ik neem daarom aan dat de uitdrukking 'van het begin af' op heel de scheppingsweek en heel het scheppingswerk ziet en ruim moet worden genomen.

Het was zeer goed

In Genesis 1:31 staat: '*En God zag alles wat Hij gemaakt had, en zie, het was zeer goed'*. In het Hebreeuws staat hier voor zeer goed *'tov meod'*, wat perfectie aanduidt, een volledige afwezigheid van kwaad, zoals vele uitleggers ook hebben aangegeven. Dit zou nauwelijks een accurate beschrijving kunnen zijn, als de persoon die de satan zou worden, toen al in opstand was gekomen! En als er dus miljarden fossielen zouden zijn uit de tijd voor de val van Lucifer, met de bewijzen van ziekte, wreedheid, dood en degeneratie vanwege het uitsterven van een volledig pre-Adamitisch ras en een complete dierenwereld. Als Adam en Eva om zo te zeggen wandelden bovenop een berg van begraven fossielen, hoe zou God dit alles 'zeer goed' hebben kunnen noemen?

In hun commentaar op het Oude Testament zeggen Keil en Delitzsch over 'zeer goed' in Genesis 1:31: 'alles was volmaakt naar zijn aard. De aanwezigheid van enig kwaad in Gods schepping wordt duidelijk ontkend en de hypothese wordt volledig afgewezen dat het werk van de zes dagen alleen maar een slechte en boze macht onderwierp en bond, die zich reeds de toegang ertoe had verschaft'.

Peter Cuijpers

Zult u gemist worden?

'Daarna zei Jonathan tegen hem: Morgen is het nieuwemaan; dan zul je gemist worden, want je zetel zal leeg zijn' (1 Samuel 20:18 HSV).

David en Jonathan

De woorden hierboven zijn uitgesproken door Jonathan, de zoon van koning Saul. Saul haatte David omdat die zo populair was geworden; hij vreesde dat het wel eens snel afgelopen kon zijn met zijn eigen koningschap. Door een boze geest gedreven was hij als een razende tekeergegaan en had geprobeerd David met zijn speer aan de wand te spietsen. De situatie was voor David onhoudbaar geworden. En toen Saul met zijn zoon Jonathan en met al zijn dienaren erover sprak om David te doden, waarschuwde Jonathan zijn vriend David dat hij zich voor zijn vader moest verbergen.

Jonathans ziel was zo verknocht aan die van David, dat hij zijn vriend niet liet vallen toen zijn vader het op diens leven had gemunt. Toen David zich voor Saul moest verbergen, bleef Jonathan trouw aan zijn zijde. Davids plaats aan de tafel van de koning zou leeg blijven, en natuurlijk zou men zich afvragen waarom David niet was verschenen. Jonathan adviseerde David om zich drie dagen schuil te houden, zodat hij kon polsen of de boze bui van zijn vader over was of niet. Al snel kwam hij op pijnlijke wijze erachter dat Saul vastbesloten was niet alleen David te doden, maar ook eenieder die het voor hem opnam. De speer die eerder op David was gericht, wierp Saul nu naar zijn eigen zoon (1 Sam. 20:19-33).

David is een type van de Heer Jezus. Zoals de wereld Hem heeft gehaat en heeft verworpen, zal ook ieder die Hem liefheeft worden gehaat (Joh. 15:18). Als ik een gedeelte in de Bijbel lees, kan ik mij altijd afvragen wat ik persoonlijk ervan kan leren? Wat wil God hierdoor tegen mij zeggen? Dus ook uit deze verzen kunnen wij praktische lessen leren. Een van de vragen die we onszelf kunnen stellen, is deze: Als de Heer mij thuishaalt, zal ik dan gemist worden?

In de loop van de jaren zijn velen van onze geliefden door de Heer thuisgehaald. Onder hen bevonden zich 'steunpilaren', die vanwege hun wijsheid en kennis van de Schrift tot op de dag van vandaag geroemd worden. Hun plaats aan 'de tafel van de Koning' hier op aarde is leeg. En hoewel we hun geschriften nog bezitten, worden ze gemist.

'Houdt uw voorgangers in herinnering die het woord van God tot u gesproken hebben, en volgt, terwijl u het einde van hun wandel beschouwt, hun geloof na' (Hebr. 13:7).

Koningen die gemist en die niet gemist werden

Niet allen die komen te overlijden zullen gemist worden. In 2 Kronieken lezen we de geschiedenis van koning Joram en die van Josia. De één werd niet gemist toen hij overleed, maar de ander werd wel gemist. Van koning Joram staat geschreven: '*Maar zijn volk brandde voor hem geen vuur, zoals bij zijn vaderen (…). Hij ging echter heen, zonder betreurd te worden. Zij begroeven hem in de stad van David, maar niet in de graven van de koningen'* (2 Kron. 21:19-20).

Joram is een voorbeeld van iemand die niet wordt gemist als zijn plaats leeg blijft. Joram was slechts veertig jaar oud, toen hij aan een kwaadaardige ziekte kwam te overlijden. Maar er was niemand die een traan om hem liet. Tot eer van hem werd er geen vuur ontstoken, zoals dat in die dagen gebruikelijk was als een koning kwam te overlijden. Op zijn grafsteen staat om zo te zeggen het refrein geschreven: *'Hij deed wat kwaad was in de ogen van de Here'*. Om deze koning, die zijn eigen broers met het zwaard had vermoord en die met de dochter van de goddeloze Achab was getrouwd, werd in het geheel niet getreurd.

Hoe anders was het gesteld met die andere koning: Josia. Toen hij stierf en werd bijgezet in de graven van zijn vaderen, bedreef heel Juda en Jeruzalem rouw over hem. En Jeremia zong een klaagzang op Josia, en al de zangers en zangeressen spraken over Josia in hun klaagzangen, *tot heden toe* (2 Kron. 35:24-25).

De klaagzangen over Josia waren dus nog lang na zijn begrafenis te horen. Hoe vaak denken we niet met weemoed terug aan bepaalde 'koningen' onder ons, die door de Heer zijn thuisgehaald. We missen hen, en nog lang na hun begrafenis zijn er klaagliederen over hen te horen. Wat voor indruk zal *mijn* leven achterlaten op de achterblijvers? De hoeveelheid bloemen op iemands graf zegt niet altijd de waarheid over zijn of haar leven, bovendien zijn ze na enkele dagen al verwelkt. Maar hebben we ons wel eens afgevraagd of men *ons* zal missen? Zal er over u en mij nog voor langere tijd gesproken worden in een klaagzang?

Geliefden die gemist werden

Het zijn niet alleen 'koningen' die gemist worden, broeders die een belangrijke en vooraanstaande positie te midden van het volk van God hebben ingenomen. Stefanus, een man vol van geloof en van de Heilige

Geest, was één van de zeven broeders die de tafels dienden. Dat wil zeggen dat hij met zes anderen erop toezag dat de verdeling van voedsel en/of de geldelijke ondersteuning eerlijk verliep onder de weduwen van de Grieksprekende Joden en de Hebreeën (Hand. 6:1-7). Stefanus was zeer geliefd onder de gelovigen te Jeruzalem. Toen hij om het getuigenis van Jezus werd gestenigd, droegen godvrezende mannen hem ten grave *en bedreven zij grote rouw over hem* (Hand. 8:2). Het verdriet was groot, want de dood van deze man die vol van geloof en van de Heilige Geest was, betekende een groot gemis voor de gemeente te Jeruzalem.

Tabita, die Dorkas werd genoemd in het Grieks, was overvloedig in goede werken en weldaden die zij deed. Toen zij ziek werd en stierf, ging dit gepaard met groot verdriet. De gelovigen te Joppe hadden gehoord dat Petrus in het nabij gelegen Lydda verbleef. Stellig waren zij ervan overtuigd dat hij haar uit de dood kon opwekken, en daarom stuurden zij twee mannen naar Lydda en verzochten Petrus om zonder uitstel naar Joppe te komen. Petrus bedacht zich geen moment en ging met de broeders mee. Toen hij in Joppe was aangekomen, bracht men hem naar de bovenzaal waar Tabita lag opgebaard. Al de weduwen kwamen bij hem staan en lieten hem onder tranen de lijfrokken en mantels zien, die Dorkas had gemaakt, toen zij nog bij hen was. Tabita werd erg gemist, maar niet voor lange tijd! Petrus gaf haar de hand en hij richtte haar op; toen riep hij de heiligen en de weduwen en stelde haar levend voor hen (Hand. 9:36-43).

Zal ik gemist worden?

De weduwen treurden, terwijl zij met de bewijzen van de liefdedienst van Tabita voor Petrus stonden. Zij werd gemist. Over Stefanus werd grote rouw bedreven; hij werd ook gemist. Iemand als Barnabas, een 'bruggenbouwer' onder de gelovigen, zal altijd worden gemist (Hand. 9:26-27). Iemand als Epafras, een strijder in de gebeden voor de gelovigen, zal ook worden gemist (Kol. 4:12). Iemand als Gajus, een gastvrije, trouwe en mededeelzame broeder, wordt zeker ook gemist (3 Joh.). En dan heb ik het nog niet gehad over al die anderen: de Marta's, de Maria's en de vele vrouwen die de Heer dienden met hun bezittingen (Luc. 8:1-3). Zij zullen allemaal gemist worden.

We hoeven echt geen 'koningen' te zijn om gemist te worden. In het Koninkrijk van God in haar huidige vorm zijn we trouwens allemaal 'slaven'. En er is maar één Heer, één Koning – Jezus Christus. De een heeft misschien meer talenten gekregen dan de ander, maar voor eenieder geldt de vraag: Wat doe ik met de aan mij gegeven talenten? De Heer kan mij vandaag nog thuishalen, en *'morgen zul je gemist worden, want je zetel zal leeg zijn'*. Kan Hij zeggen: 'Goed gedaan, goede en trouwe slaaf?' Of behoor ik bij de onnutte slaven, die niet gemist worden als hun plaats leeg blijft (Matt. 25:14-30)?

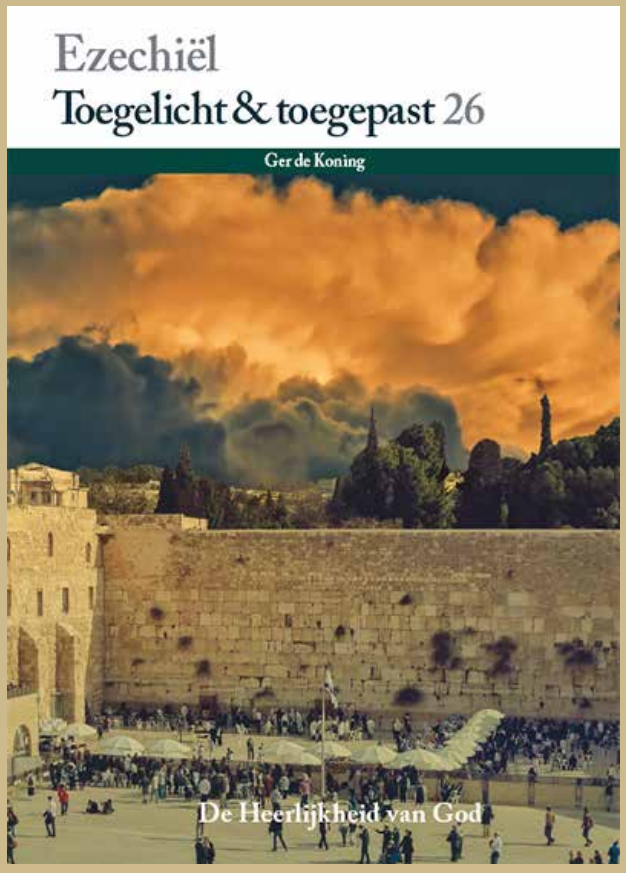

Advertentie

Ezechiël

Toegelicht & toegepast 26

De Heerlijkheid van God

Ger de Koning

Ezechiël profeteert over de val van Jeruzalem en Juda, maar ook over hun herstel. Dat herstel wordt verbonden met de komst, dat wil zeggen de wederkomst, van de Messias, de Heer Jezus Christus. Hij is de heerlijkheid van God.

De Heilige Geest, Die vaak in dit boek wordt genoemd, doet in dit boek niets anders dan de Heer Jezus verheerlijken. Ezechiël valt enkele keren op zijn gezicht neer bij het zien van die heerlijkheid. Dat is ook de uitwerking bij ons als wij ons voor de werking van Gods Geest openstellen bij het lezen van dit boek.

ISBN: 978-90-79718-42-9; 456 bladzijden;

Prijs: 16.95

Vervolg van pag. 8

Zijn levensweg wordt niet zozeer bepaald door zijn aanleg en capaciteiten, als wel door de keuzes die hij maakt. De geestelijke ouder zal hem leren de goede keuzes te maken, keuzes die hem brengen en bewaren op een weg van toewijding aan God (vgl. Gen. 18:19). In het boek *Spreuken* zijn er slechts twee wegen die een kind kan gaan, dat is óf de weg van de wijze en de rechtvaardige, óf de weg van de dwaas en de goddeloze.

'Tussen de lelies weiden' wijst op de gepaste omgeving waar de bruid is. De lelie wijst op tere, kwetsbare, breekbare schoonheid. We kunnen dit toepassen op een teer geweten. Wie werkelijk in een gezonde geestelijke balans wil leven, zal zich erin oefenen *'om altijd een onergerlijk geweten te hebben tegenover God en de mensen'* (Hand. 24:16). Leer en leven kunnen alleen tot een gezonde en evenwichtige ontwikkeling komen, als het geweten zuiver is, als er niets is wat het onrustig maakt.

In profetisch opzicht wijst wat de bruidegom van de borsten van de bruid zegt op de toekomst van Jeruzalem. Wanneer de stad tot de Heere is teruggekeerd, zal ze een bron van zegen worden voor de hele aarde: *'Verblijd u met Jeruzalem en verheug u over haar, u allen die haar liefhebt. Wees vrolijk met haar met vreugde, u allen die over haar treurt, opdat u mag zuigen en verzadigd worden aan haar vertroostende borst, opdat u zich met volle teugen mag laven aan de overvloed van haar luister. Want zo zegt de Heere: Zie, Ik doe de vrede naar haar toestromen als een rivier, en de luister van de heidenvolken als een alles overstromende beek. Dan zult u zuigen, u zult op de heup gedragen en op de knieën vertroeteld worden'* (Jes. 66:10-12).

Vervolg van pag. 6

Hier volgt een korte opsomming van de namen en omschrijvingen van de antichrist:

1. *de antichrist*. Zo noemt de apostel Johannes hem in 1 Johannes 2:18, 22; 4:3 en 2 Johannes vers 7. Letterlijk betekent het woord 'antichrist' degene die tegen Christus is, of in Zijn plaats komt.

2. *de koning*. Zo wordt hij in Daniël 11:36-39 genoemd. Hij zal in de eindtijd het hoofd van Israëls regering zijn en door het gros van het volk als de beloofde Messias worden erkend.

3. *de mens van de zonde, de zoon van het verderf, de wetteloze*. Deze drie benamingen vinden we in 2 Tessalonicenzen 2:3, 8. Paulus vermeldt daar hij zich zal verheffen tegen al wat God heet of een voorwerp van verering is. Hij zal zichzelf als God laten aanbidden en in de tempel gaan zitten.

4. *het beest*. Zie hiervoor Openbaring 13:11-18. Het beest uit de aarde heeft horens zoals een lam.

5. *de valse profeet*. Deze naam krijgt het beest uit de aarde vanaf Openbaring 13 (zie Openb. 16:13; 19:20; 20:10).

6. *de dwaze herder*. Dit geeft aan dat hij geen echte belangstelling heeft hen die behoren tot het volk van God (vgl. Zach. 11:15-17).

We hebben het al een aantal keren over de tijd van de Grote Verdrukking gehad. Het wordt nu tijd om de Bijbel op dit punt nader te onderzoeken.

Colofon

Doelstelling

'Rechtstreeks' is een maandblad voor evangelisatie en geloofsopbouw. De apostel Petrus schreef aan de gelovigen destijds: *'… groeit op in de genade en kennis van onze Heer en Heiland Jezus Christus'* (2 Petr. 3:18). Vanuit de overvloed aan geestelijk voedsel in Gods Woord willen we graag op deze wijze iets uitdelen aan anderen.

Digitaal magazine

'Rechtstreeks' is een digitaal blad, dat u gratis kunt ontvangen, wanneer u zich aanmeldt op:

http://www.oudesporen.nl/

Elf keer per jaar wordt dit blad als pdf gepubliceerd. Een pdf is met het programma AcrobatReader® (een gratis programma van Adobe) te lezen. Reeds gepubliceerde nummers van 'Rechtstreeks' zijn te downloaden op de site:

http://www.oudesporen.nl/

Redactie

Hugo Bouter; Ger de Koning; Gerard Kramer; Jan-Paul Spoor.

Verantwoording

Naast de verantwoordelijkheid die elke auteur heeft voor de artikelen die hij schrijft, is de redactie verantwoordelijk voor publicatie ervan. Dit houdt niet in, dat de redactie het noodzakelijkerwijs 100% eens is met alle gedachten die de auteur in zijn artikelen uit. De lezer wordt aangeraden te doen wat 1 Tessalonicenzen 5:21 ons leert.

Copyright

De meeste artikelen in dit blad zijn auteursrechtelijk beschermd. Verdere openbaarmaking en/of verveelvoudiging daarvan in welke vorm dan ook is slechts toegestaan na schriftelijke toestemming van de redactie.

Correspondentie

Vragen, opmerkingen, schriftelijke bijdragen kunt u zenden aan het redactieadres.

Redactieadres

Gouwestraat 20

4388 RC Oost-Souburg Nederland

Telefoon: (0118) 467462

E-mail: info@oudesporen.nl

Index Rechtstreeks www.oudesporen.nl

Jaar: 2017 Jaargang: 14

Jaargang 14, Nr. 1

1 Van de redactie; Een nieuw jasje; ; J.P. Spoor
2 Oude Sporen; Deel 2: Aanbidding een welriekend lofoffer; Ex. 30:34-38; Joh. 4:19-24…; W.J. Hocking
4 Van de werkvloer; Deel 2: Verslag Chinareis; ; M.G. de Koning
6 Epafras; Over een apostel en een medestrijder; Kol. 1:7-8; 4:12-13; Fm. :23-24; H. Bouter
7 WoordStudie; De kleur en het materiaal purper; ; G.H. Kramer
8 Het Hooglied; Deel 25: De hoogste taal van de liefde; Hooglied 2:13-14; M.G. de Koning
9 Reply; Vraag over het 'kruisaltaar'; ; H. Bouter
10 Sion, de stad van de grote Koning; Deel 1: Gedachten over Psalm 48; Psalm 48; J. Brett

Jaargang 14, Nr. 2

1 Van de redactie; Hebt u misschien dorst?; ; H. Bouter
2 Oude Sporen; Slot: Aanbidding een welriekend lofoffer; Ex. 30:34-38; Joh. 4:19-24…; W.J. Hocking
4 Van de werkvloer; Deel 3: Verslag Chinareis; ; M.G. de Koning
6 Een goddelijk totdat; ; Matt. 23; Rom. 11; 1 Kor. 11; H. Bouter
7 WoordStudie; Een man hebben (...) of een vrouw hebben (...): wel of niet getrouwd?; ; G.H. Kramer
8 Het Hooglied; Deel 26: De hoogste taal van de liefde; Hooglied 2:15-17; M.G. de Koning
9 Bestudeert de Schriften; ; ; H. Bouter
10 Sion, de stad van de grote Koning; Slot: Gedachten over Psalm 48; Psalm 48; J. Brett
12 De zendingsreizen van Paulus; Prediking, wonderen en tekenen tijdens deze reizen; Handelingen; J. Hoste

Jaargang 14, Nr. 3

1 Van de redactie; Aanklikken en scrollen; ; G.H. Kramer
2 Oude Sporen; Geestelijk groeien - Een uitlegging van 2 Petrus 1:1-10; 2 Petrus 1:1-10; J.N. Darby
4 Van de werkvloer; Slot: Verslag Chinareis; ; M.G. de Koning
6 Voortdurende groei; Over de geestelijke groei in de opgangsliederen; Psalm 130 - 134; H. Bouter
7 WoordStudie; Over de opname van de gemeente; ; G.H. Kramer
8 Het Hooglied; Deel 27: De hoogste taal van de liefde; Hooglied 3:1-2; M.G. de Koning
9 Reply; Respect voor de schepping; Leviticus 19:23-25; H. Bouter
10 Tichelstenen; -; Genesis 11:3; R. de Jong

Jaargang 14, Nr. 4

1 Van de redactie; Aanklikken en scrollen; ; M.G. de Koning
2 Oude Sporen; De vrede van God; Filippenzen 4:4-9; J.N. Darby
4 In het midden van de gemeente zal Ik U loven; ; Psalm 22:23; 40:4; H. Bouter
6 De eindtijd; Deel 1; ; W. Mücher
7 WoordStudie; Kiezen met handopsteking?; ; G.H. Kramer
8 Het Hooglied; Deel 28: De hoogste taal van de liefde; Hooglied 3:3-5; M.G. de Koning
9 Luther citaat; Ik zal allen tot Mij trekken; Leviticus 19:23-25; -
10 Laat u niet aan het wankelen brengen; Deel 1; 2 Tess. 2:1-2; P.M. Cuijpers

Jaargang 14, Nr. 5

1 Van de redactie; Een klein detail; ; J.P. Spoor
2 Oude Sporen; Het nazireeërschap; Numeri 6:1-21; A. Gibert
4 De tempeldienaren; ; Num. 31:1-47; 1 Kron. 9:1-2; H. Bouter
6 De eindtijd; Deel 2; ; W. Mücher
7 WoordStudie; Mysterie of verborgenheid; ; G.H. Kramer
8 Het Hooglied; Deel 29: De hoogste taal van de liefde; Hooglied 3:6; M.G. de Koning
9 Elf dagen en veertig jaar; Over de woestijnreis van de Israëlieten; ; H. Bouter
10 Laat u niet aan het wankelen brengen; Slot; 2 Tess. 2:1-2; P.M. Cuijpers

Jaargang 14, Nr. 6

1 Van de redactie; Rechtop - oprecht; ; H. Bouter
2 Oude Sporen; De inhoud van het Nieuwe Testament; ; J.N. Darby
4 Mozes als de herder van Gods volk; ; Psalm 77; H. Bouter
6 De eindtijd; Deel 3; ; W. Mücher
7 WoordStudie; De tollenaars; ; G.H. Kramer
8 Het Hooglied; Deel 30: De hoogste taal van de liefde; Hooglied 3:7-8; M.G. de Koning
9 Reply; Kind of Knecht?; ; H. Bouter
10 De bekering van Zacheüs; ; Lucas 19:1-10; N. van Tilburg

Jaargang 14, Nr. 7

1 Van de redactie; De stad van de grote Koning; ; G.H. Kramer
2 Oude Sporen; Deel 1: De oude profeet te Betel; 1 Koningen 13; J.B.R.
4 Het gebed om regen; ; 1 Koningen 18; H. Bouter
6 De eindtijd; Deel 4; ; W. Mücher
7 WoordStudie; Belangrijke steden in het leven van Paulus (1); ; G.H. Kramer
8 Het Hooglied; Deel 31: De hoogste taal van de liefde; Hooglied 3:7-8; M.G. de Koning
9 Reply; Over de ontmoeting tussen Isaak en Rebekka; Genesis 24; H. Bouter
10 David in het land van de Filistijnen; Deel 1; 1 Samuël 27, 29, 30; P.M. Cuijpers

Jaargang 14, Nr. 9

1 Van de redactie; De gendergekte; ; M.G. de Koning
2 Oude Sporen; Deel 2: De oude profeet te Betel; 1 Koningen 13; J.B.R.
4 Reply; Enkele gedachten over het profeteren (1); ; J.P. Spoor
6 De eindtijd; Deel 5; ; W. Mücher
7 WoordStudie; Belangrijke steden in het leven van Paulus (2); ; G.H. Kramer
8 Het Hooglied; Deel 32: De hoogste taal van de liefde; Hooglied 3:7-8; M.G. de Koning
9 Eutychus, de gelukkige; Leven in de dood; Handelingen 20:7-12; H. Bouter
10 David in het land van de Filistijnen; Deel 2; 1 Samuël 27, 29, 30; P.M. Cuijpers

Jaargang 14, Nr. 10

1 Van de redactie; Zingen en profeteren; 1 Kron. 25:3; H. Bouter
2 Oude Sporen; Deel 3: De oude profeet te Betel; 1 Koningen 13; J.B.R.
4 Reply; Enkele gedachten over het profeteren (Slot); ; J.P. Spoor
6 De eindtijd; Deel 6; ; W. Mücher
7 WoordStudie; Belangrijke steden in het leven van Paulus (3); ; G.H. Kramer
8 Het Hooglied; Deel 33: De hoogste taal van de liefde; Hooglied 4:1; M.G. de Koning
9 David in het land van de Filistijnen; Slot; 1 Samuël 27, 29, 30; P.M. Cuijpers
10 Het is niet altijd: zo vader, zo zoon; Over de kinderen van Korach; Numeri 16 e.e.p; J. Schep

Jaargang 14, Nr. 11

1 Van de redactie; Het begin van de schepping van God; Kolossenzen 1:18; Openbaring 3:14; J.P. Spoor
2 Oude Sporen; Slot: De oude profeet te Betel; 1 Koningen 13; J.B.R.
4 Werkers in de dienst van de koning; ; 1 Kronieken 4:21-23; H. Bouter
6 De eindtijd; Deel 7; ; W. Mücher
7 WoordStudie; Belangrijke steden in het leven van Paulus (4); ; G.H. Kramer
8 Het Hooglied; Deel 34: De hoogste taal van de liefde; Hooglied 4:2-3; M.G. de Koning
9 Van de werkvloer; Een persoonlijk getuigenis; 1 Samuël 27, 29, 30; J. Schep
10 Vlees noch vis; Artikel uit het RD van 09-09-2017; ; M. Klaassen

Jaargang 14, Nr. 12

1 Van de redactie; Zegen; ; G.H. Kramer
2 Oude Sporen; Deel 1: Het leven van Maria Magdalena; Lucas 8 e.a.p.; E. Dennett
4 Nooit heeft een mens zo gesproken als deze Mens; Christus als de grote Profeet; Lucas 7:15-16; H. Bouter
6 De eindtijd; Deel 8; ; W. Mücher
7 WoordStudie; Barbaren, een apostel en een adder; ; G.H. Kramer
8 Het Hooglied; Deel 35: De hoogste taal van de liefde; Hooglied 4:4-5; M.G. de Koning
9 Fragment; Het was zeer goed; Genesis 1:31; -
9 Reply; Vanaf het begin van de schepping; ; H. Bouter
10 Zult u gemist worden?; ; 1 Samuël 20:18; P.M. Cuijpers